ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Toxin.pdb

PDB Name: Toxin
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

T O X I N Robin Cook
TOXIN
Copyright © 1998 by Robin Cook
All rights reserved
Translation © 1998 by Veronika Bártová
Jacket photo © 1998 by Allphoto Diabanka, Praha Jacket design © 1998 by Viera Fabianová Czech edition © 1998 by Ikar
ISBN 80-7202-374-8 (Ikar Praha)
ISBN 80-7176-867-7 (Knižní klub. Praha)
Tato kniha je věnována všem rodinám, jež byly postiženy kmenem E. Coli 0157:H7
nebo jinou alimentární nákazou.
Rád bych poděkoval:
BRUCEOVI BERMANOVI Za jeho návrhy při tvorbě této knihy i za jeho tvůrčí kritiku po přečtení osnovy Toxinu, NIKKI FOXOVÉ za to, že mi sdělila své cenné poznatky o alimentárních nákazách, ROND SAVENOROVI za pomoc při překonání bariér v průběhu mého vlastního studia této problematiky, JEAN REEDSOVÉ za cenné připomínky a návrhy v průběhu tvorby.

5

Prolog
9. ledna

OBLOHA BYLA jako obrovská převrácená mísa plná šedých mraků, rozprostírající se od jednoho rovného horizontu ke druhému. Byla to typická obloha středozápadní oblasti SpojenýCh států amerických. V létě bývá země zaplavena mořem kukuřice a sójy.
Uprostřed zimy tu však bylo jen zmrzlé strniště s ostrůvky špinavého sněhu a několika opuštěnými kostrami stromů bez listí.
Olověné mraky po celý den vylučovaly drobný déšť - byla to spíš mlha než voda. Kolem druhé hodiny přestalo pršet a jediný funkční stěrač starého nákladního auta, drkotajícího po štěrkové cestě, bylo možné vypnout.
"Co říkal starej Oakly?" zeptal se Bart Winslow. Bart řídil. Jemu i jeho partnerovi Willymu Brownovi, který seděl vedle, bylo něco přes padesát a dali se považovat za bratry. Jejich vrásčité, větrem ošlehané tváře byly dokladem života stráveného fyzickou prací na farmě. Oba měli špinavé a potrhané montérky a pod nimi několik triček. Žvýkali tabák.
"Benton Oakly toho moc neřek," odpověděl Willy, když si hřbetem ruky setřel slinu z brady. "Jen to, že jedna z jeho krav je od rána nemocná."
"Jak nemocná?" zeptal se Bart.
"Řek bych, že dost nemocná na to, aby chcípla," uvažoval Willy. "Má pořádnou sračku."
Bart a Willy se v průběhu let vypracovali z obyčejných pomocných dělníků na to, co okolní farmáři nazývali "muži čtyř U". Jejich úkolem bylo objíždět farmy a nakládat uhynulá, utonulá, umírající a ubitá zvířata, především krávy, a odvážet je do kafilerie. Nebyla to zrovna záviděníhodná práce, ale Bartovi i Willymu vyhovovala.
Urezavé poštovní schránky vůz odbočil na blátivou cestu, která vedla mezi ploty z ostnatého drátu. K malé farmě, stojící na konci cesty, to byl asi kilometr. Bart dojel až ke chlévu, otočil vůz a zacouval k otevřeným vratům. Než Bart a Willy vystoupili z auta, Benton Oakly už stál venku.
"Dobrej," řekl Benton. Byl stejně strohý jako Bart a Willy. Něco v krajině zřejmě vedlo lidi k málomluvnosti. Benton byl vysoký hubený muž se zkaženými zuby. Od Barta a Willyho si udržoval odstup stejně jako jeho pes Shep. Shep štěkal až do chvíle, kdy oba muži vystoupili z nákladáku, když ale ucítil pach smrti, stáhl se za svého pána.
"V chlívě," řekl opět lakonicky Benton. Naznačil směr rukou a zavedl návštěvníky do tmavého chléva. Zastavil u jedné ohrádky a ukázal dovnitř.
Bart a Willy došli až k ní a podívali se přes hrazení. Pokrčili nos, když ucítili pach čerstvého trusu.
V ohradě ležela ve vlastních výkalech očividně nemocná kráva. Zdvihla zesláble hlavu a podívala se na Barta a Willyho. Jednu zornici měla mléčně zkalenou.
"Co to má s vokem?" zeptal se Willy.

6

"To už měla jako tele," vysvětloval Benton. "Asi se o něco píchla."
"Nemocná je teprve od rána?" ptal se Bart. "Přesně tak," přikývl Benton. "Ale dojí mizerně už skoro měsíc. Chci ji dostat pryč dřív, než nakazí ostatní."
"My ji odvezem, nebojte se," ujistil ho Bart.
"Pořád chcete za odvoz do kafilerie pětadvacet dolarů?" zeptal se Benton mrzutě.
"Jo," odpověděl Willy. "Můžeme ji trochu spláchnout, než ji naložíme?"
"Jasně," souhlasil Benton. "Tamhle u zdi je hadice."
Willy šel pro hadici a Bart zatím otevřel ohrádku. Dával pozor, kam šlape, a krávu trochu postrčil. Neochotně vstala a zakymácela se.
Willy se vrátil s hadicí a stříkal na ni tak dlouho, dokud nebyla téměř čistá. Pak ji s Bartem obešli a vyvedli z ohrádky. S Bentoovou pomocí ji dostali ven i do nákladňáku. Willy zavřel nákladní prostor.
"Kolik toho tam máte - čtyři kusy?" zeptal se Benton.
"Jo," řekl Willy. "Všechny chcíply dneska ráno. Na Silvertonský farmě mají nějakou nemoc."
"Hrůza," vyděsil se Benton. Vrazil Bartovi do ruky několik pomačkaných bankovek a prohlásil: "Hned je odtud odvezte."
Bart a Willy si před nastoupením do kabiny odplivli. Unavený motor zachroptěl a z výfuku se vyvalil černý oblak dýmu. Pak se dal nákladňák do pohybu.
Jako obvykle Bart ani Willy nepromluvili, dokud nevyjeli na silnici. Bart přidal plyn a konečně zařadil čtyřku.
"Napadlo tě to, co mě?" zeptal se Bart.
"Asi jo," zamumlal Willy. "Ta kráva nevypadá tak špatně, když jsme ji umyli. Vypadá možná líp než ta, co jsme ji prodali na jatka před tejdnem.`` "Dokonce se postaví na nohy a i kus cesty ujde," dodal Bart.
Willy se podíval na hodinky. "Máme správnej čas."
Muži čtyř U promluvili znovu, až když z venkovské silnice sjeli na cestu vedle nízké budovy bez oken. Na veliké ceduli stál nápis: HIGGINS A HANCOCK. Za budovou byl prázdný blátivý dvůr.
"Počkej tady," řekl Bart a zastavil u propusti, vedoucí ze dvora do jatek.
Bart vystoupil z auta a zmizel uvnitř. Willy také vystoupil a opřel se o dveře nákladního prostoru. Za pět minut se Bart objevil se dvěma statnými muži v zakrvácených bílých pláštích, žlutých ochranných přilbách a žlutých gumových holínkách. Oba měli na kapsách jmenovky. Tělnatější z nich měl na jmenovce napsáno Jed STREET, inspektor. Na jmenovce druhého muže stálo Salvatore MORANO, kontrola kvality. Jed držel v ruce desky.
Bart posunkem naznačil Willymu, aby otevřel dveře nákladního prostoru. Salvatore a Jed si zakryli nosy a nahlédli dovnitř. Nemocná kráva zvedla hlavu.
Jed se podíval na Barta. "Je schopná vstát?"
"Jasně. Dokonce i chodí."
Jed se obrátil na Salvatora. "Co myslíš, Sale?"

7

"Kde je hlavní inspektor?" zeptal se Salvatore.
"Kde by byl? Je v šatně, kam zaleze vždycky, když si myslí, že už prošlo poslední zvíře."
Salvatore zvedl šos svého bílého pláště a vytáhl vysílačku, kterou měl zastrčenou za pasem. Zapnul ji a přidržel ji před rty. "Gary, je ten poslední kontejner, určený pro Mercer Meats, plný?"
Ozvala se jednoduchá odpověď "Skoro."
"Fajn," pokračoval Salvatore do vysílačky. "Posíláme ještě jeden kus.
Tím by se to mělo bohatě naplnit."
Salvatore vypnul vysílačku a podíval se na Jeda. "Jdeme na to."
Jed přikývl a otočil se na Barta: "Vypadá to, že si plácnem, ale jak už jsem říkal, dostanete jen padesát babek."
Bart přikývl. "Padesát babek nám stačí."
Zatímco se Bart s Willym chystali vlézt zadními dveřmi do nákladního prostoru vozu, Salvatore se pomalu vracel propustí zpět. Z kapsy vytáhl tlumiče hluku a nasadil si je do uší. Když vešel do budovy jatek, na nemocnou krávu už nemyslel. Přemýšlel o stovkách formulářů, které musí vyplnit dřív, než bude moci odejít domů.
S tlumiči hluku v uších Salvatora rámus na porážce nijak neobtěžoval.
Došel k Markovi Watsonovi, vedoucímu pracovní linky.
"Máme ještě jeden kus," zakřičel, aby přehlušil okolní rámus. "Ale jen na maso bez kostí. Nebude se posílat celý. Jasné?"
Mark gestem ruky naznačil, že slyší a rozumí.
Salvatore pak odešel zvukotěsnými dveřmi do administrativní části budovy. Vešel do své kanceláře a pověsil zakrvácený plášť a přilbu na věšák.
Posadil se za stůl a věnoval se každodenním formulářům.
Salvatore se na práci soustředil a ani nevnímal, kolik uběhlo času, když se ve dveřích náhle objevil Jed. "Máme problém," řekl Jed.
"Co je?"

"Hlava tý chcíplý krávy spadla z pásu."
"Viděl to někdo z inspektorů?" zeptal se Salvatore.
"Ne," ujistil ho Jed. "Všichni sedí s hlavním inspektorem v šatně a baví se."
"Tak hoďte hlavu zpátky na pás a pořádně ji ostříkejte."
"Dobře," souhlasil Jed. "Myslel jsem jen, že bys to měl vědět."
"Samozřejmě," přikývl Salvatore. "Radši o tom vyplním hlášení, abysme měli krytý záda. Pod jakým číslem máme ten kus?"
Jed se podíval do desek: "Série třicet šest, kus padesát sedm."
"Mám to napsaný," ujistil ho Salvatore.
Jed vyšel ze Salvatorovy kanceláře a vrátil se na porážku. Poklepal Josého po rameni. José uklízel všechny nečistoty, které na porážce zbyly, a splachoval je přes mříže do odpadu. Nepracoval na jatkách dlouho. Na takovou práci bylo stále obtížné někoho sehnat.
José uměl špatně anglicky a Salvatorova španělština nebyla o mnoho lepší, jejich komunikace se proto omezovala na posunky. Jed naznačil, že by José měl pomoci Manuelovi, jednomu ze stahovačů kůže, pověsit spadlou hlavu na jeden z háků na řetězovém pásu u stropu.

8

José nakonec pochopil, co se od něj žádá. S Manuelem si naštěstí rozuměli, protože úkol vyžadoval spolupráci a relativně značnou námahu. Nejdřív bylo nutné zvednout víc než padesátikilovou hlavu na kovový ochoz.
Pak na něj museli oba vylézt a hlavu zvednout tak vysoko, aby ji zachytili na jeden z háků.
Jed posunkem pochválil oba zadýchané muže, když se jim konečně podařilo hlavu pověsit na hák. V poslední vteřině téměř sklouzli z ochozu.
Když se znečištěná hlava pohybovala pod stropem, postříkal ji Jed proudem vody z hadice. I otrlému Jedovi připadalo slepé, mléčně zkalené oko oddělené hlavy značně morbidní. Potěšilo ho však, kolik nečistoty se mu podařilo z hlavy smýt - než projela otvorem ve zdi porážky dál do vykosťovací místnosti, byla relativně čistá.

9

Kapitola 1
pátek 16.ledna

V NÁKUPNÍM středisku Sterling Mall zářily mramorové podlahy a drahé obchody vystavovaly na odiv leštěné dřevo a nablýskané mosazné kliky-Tiffany vedle Cartiera, Nieman Marcusvedle Saksů. Prostorem se tiše nesl Mozartův klavírní koncert a chodbami procházeli krásní lidé v botách od Gucciho a pláštích od Armaniho, aby si v pozdní páteční odpoledne prohlédli novoroční výprodej.
Za normálních okolností by KellyAndersonové nevadilo strávit část odpoledne v nákupním středisku. Pracovala jako televizní reportérka a toto bylo mnohem příjemnější prostředí než ty části města, které obvykle procházela, aby získala materiál pro večerní nebo noční zprávy. Tento pátek tu však nenašla nic, co by se jí hodilo.
"To je špatný vtip," prohlásila Kelly podrážděně. Rozhlížela se po luxusní hale a snažila se objevit vhodného kandidáta k rozhovoru, ale nikdo nevypadal slibně.
"Myslím, že toho máme dost," upozornil ji Brian. Brian Washington byl štíhlý Afroameričan, který dělal Kelly kameramana. Byla přesvědčená, že je to nejlepší kameraman, jakého může redakce zpráv WENE nabídnout, a proto se ho snažila získat pro sebe za jakoukoliv cenu, včetně občasného použití výhrůžek.
Kelly zadržela dech a pak znechuceně vydechla. "Houby toho máme dost," odporovala. "Nemáme nic, co by stálo za řeč."
Kelly Andersonové bylo čtyřiatřicet, byla snaživá, inteligentní, agresivní a velmi ctižádostivá a toužila propracovat se do celostátního zpravodajství. Většina lidí věřila, že se jí to může podařit, pokud se jí namane taková událost, která by jí přinesla dostatečnou popularitu. Měla ostře řezané rysy, bystré oči, krátké světlé vlnité vlasy a celkově vypadala velmi dobře. Profesionální vzhled doplňovala dokonalým oblečením a bezvadným účesem.
Kelly si přehodila mikrofon do pravé ruky, aby se mohla podívat na hodinky. "Nejhorší je, že máme málo času. Budu si muset vyzvednout dceru.
Končí jí hodina bruslení."
"To je v pořádku," ujišťoval ji Brian. Sundal kameru z ramene a vypnul ji. "Já taky musím vyzvednout dceru ze školky."
Kelly se sehnula a zasunula velký mikrofon do tašky, pak pomohla Brianovi uložit kameru. Vše si pak přehodili přes ramena jako pár zkušených cestovatelů a vydali se do centra nákupního střediska.
"Myslím, že je jasné," ozvala se Kelly, "že lidem vůbec nezáleží na tom, že AmeriCare sloučila Nemocnici Samaritánů s Univerzitní nemocnicí, pokud ovšem v posledním půlroce nemuseli do nemocnice."
"To není téma, které by lidi moc nažhavilo," podotkl Brian. "Nejde ani o kriminální zápletku, ani o sexuální nebo jiný skandál, a dokonce se to netýká žádných slavných osobností."
"Ale mělo by to lidi zajímat," namítla znechuceně Kelly.

10

"Nezapomeň, že to, co by lidi měli dělat, a to, co opravdu dělají, se diametrálně liší," přesvědčoval ji Brian. "To přece víš."
"Já vím jen to, že jsem si neměla naplánovat ten vstup na dnešní noční zprávy," řekla Kelly. "Jsem z toho zoufalá. Poraď mi, jak to mám udělat, aby to bylo aspoň sexy."
"Kdybych to věděl, dělal bych reportéra, ne kameramana," zasmál se Brian.
Jednou z paprsčitě se rozbíhajících chodeb nákupního střediska Sterling Malt vešli do rozlehlé centrální haly. Uprostřed haly pod prosklenou střechou, klenoucí se nad druhým patrem, bylo oválné kluziště. Hladký povrch ledu zářil ve světle reflektorů.
Na ledové ploše bylo asi deset dětí a pár dospělých. Pohybovali se po ledu různými směry. Zjevný chaos byl následkem toho, že před okamžikem skončila hodina středně pokročilých a po krátké přestávce měla začínat hodina pro pokročilé.
Kelly zahlédla svou dceru v jasně červeném oblečení, zavolala na ni a zamávala. Caroline Andersonová se hodně podobala matce. Byla bystrá, štíhlá a cílevědomá.
"Hoď sebou, zlatíčko," řekla Kelly. "Vezmu tě domů. Tlačí mě čas a mám hrozný problém."
Caroline vykročila z ledové plochy a po zoubkách bruslí došla k lavičce, kde se posadila. "Chtěla bych jít na hamburger do Onion Ringu, umírám hlady."
"To necháme na tatínkovi, zlatíčko," přerušila ji Kelly. "Pospěš si."
Kelly se sehnula, vyndala dceři z tašky boty a položila je vedle ní na lavici.
"Podívejte se támhle na tu holku! Ta jezdí!" upozornil je Brian.
Kelly se narovnala a zastínila si oči rukou, aby ji neoslňovalo jasné světlo reflektorů. "Kde?"
"Uprostřed," ukazoval Brian. "Ta v růžovém."
Kelly se podívala tam, kam Brian ukazoval, a hned pochopila, koho měl na mysli. Dívka asi v Carolinině věku se zahřívala jízdou, která přiměla několik kolemjdoucích zastavit.
"No ne," poznamenala Kelly. "Ta je dobrá. Bruslí jako profesionál."
"Tak dobrá zas není," prohlásila Caroline a snažila se sundat jednu z bruslí.
"Mně připadá docela dobrá," řekla Kelly. "Kdo je to?"
"To je Becky Reggisová." Caroline se nepodařilo brusli stáhnout a začala víc povolovat tkaničku. "Vloni vyhrála celostátní mistrovství juniorů."
Dívka, jako by cítila, že ji někdo sleduje, předvedla na druhé straně kluziště dva dvojité axely za sebou. Několik okolostojících spontánně zatleskalo.
"Je skvělá," řekla Kelly.
"Ale jo, letos je zase nominovaná na celostátní mistrovství," přiznala neochotně Caroline.
"Hmm," zabručela si pro sebe Kelly a podívala se na Briana. "To by mohl být docela zajímavý příběh."

11

Brian pokrčil rameny. "Leda tak na večerní zprávy. Na noční zprávy v jedenáct se to nehodí."
Kelly se opět podívala na dívku na kluzišti. "Jmenuje se Reggisová, že?"
"Jo," přikývla Caroline. Měla už sundané obě brusle a hledala boty v tašce.
"Není to dcera doktora Kima Reggise?" zeptala se Kelly.
"Její otec je doktor, to vím," odpověděla Caroline.
"Jak to víš?"
"Chodí se mnou do školy. Je o rok starší než já."
"Bingo!" zajásala Kelly. "To je ale náhoda!"
"Vidím, jak ti svítí oči," poznamenal Brian. "Jsi jako kočka, když vyráží na lov. Ty něco chystáš, viď?"
"Nemůžu najít boty," stěžovala si Caroline.
"Jen mě něco napadlo," řekla Kelly. Zvedla boty z lavičky a položila je dceři do klína. "Doktor Kim Reggis by mohl skvěle pohovořit o sloučení nemocnic. Byl přednostou kardiochirurgie v Nemocnici Samaritánů a po sloučení je jen jedním z týmu. Vsadím se, že by k tomu řekl něco šťavnatého."
"Bezpochyby," přikývl Brian. "Ale myslíš, že bude mít náladu s tebou mluvit? Za tu reportáž o ubohých dětech z bohatých rodin ti asi moc vděčný nebude."
"To už je přece dávno," mávla rukou Kelly.
"To si myslíš ty," varoval ji Brian, "ale pochybuju, že si to myslí i on."
"Říkal si o to," odporovala Kelly. "Jsem si jistá, že to pochopil. Nechápu, proč si kardiochirurgové nejsou schopni uvědomit, že jejich stížnosti na hrazení výkonů Medicarem se veřejnosti nelíbí, když všichni vědí, že mají šesticiferné příjmy. Předpokládala bych, že budou trochu chytřejší."
"Ať se na to díváš jakkoliv, nedovedu si představit, že by nebyl naštvaný," trval na svém Brian. "Pochybuju, že by s tebou vůbec mluvil."
"Zapomínáš, že chirurgové jako Kim Reggis milují publicitu," trvala na svém Kelly. "V každém případě bych řekla, že to stojí za pokus. Myslíš, že můžeme něco ztratit?"
"Čas," odpověděl Brian.
"Kterého moc nemáme," souhlasila Kelly. Sehnula se ke Caroline a dodala: "Zlatíčko, nevíš, jestli je tu Beckyina matka?"
"Jasně, stojí támhle. Ta v tom červeném svetru."

"To se hodí," libovala si Kelly, když se narovnala a podívala se na druhou stranu kluziště. "To je vážně náhoda. Poslouchej, zlatíčko, obuj si zatím boty, já se hned vrátím." Kelly se otočila k Brianovi: "Počkej tu na mě."
"Zkus to, holka," usmál se Brian.
Kelly došla až na druhý konec kluziště a přistoupila k Beckyině matce.
Zdálo se, že jsou stejného věku. Byla to hezká upravená žena, která se oblékala poněkud konzervativně. Kelly od skončení školy neviděla na žádné ženě svetr ke krku a pod ním košili s bílým límečkem. Beckyina matka byla ponořena do čtení knihy, která nevypadala na román. Žlutým zvýrazňovačem si pečlivě označovala důležité pasáže.

12

"Promiňte," oslovila ji Kelly. "Doufám, že vás neruším." Beckyina matka zvedla hlavu. Měla tmavohnědé vlasy s mahagonovými prameny. Rysy měla jak vytesané z mramoru, ale její chování bylo příjemné a vstřícné.
"To je v pořádku," odpověděla. "Co pro vás mohu udělat?"
"Jste paní Reggisová?" zeptala se Kelly.
"Můžete mi říkat Tracy."
"Děkuji. To je dost vážné čtení do nákupního střediska."
"Musím využít každou chvíli, kterou mám volnou," vysvětlovala Tracy.
"Vypadá to jako učebnice," poznamenala Kelly.
"Obávám se, že máte pravdu," přiznala Tracy. "Ve středním věku jsem se vrátila do školy."
"To je chvályhodné," prohlásila Kelly.
"Je to tak trochu hozená rukavice," přiznala Tracy.
"Jak se ta kniha jmenuje?"
Tracy otočila knihu titulní stranou nahoru: "Hodnocení dětské a dospělé osobnosti. "
"To zní dost komplikovaně," připustila Kelly.
"Není to tak hrozné," ujišťovala ji Tracy. "Je to dokonce zajímavé."
"Mám devítiletou dceru," řekla Kelly. "Asi bych si měla přečíst něco o chování v pubertě dřív, než to vypukne."
"To nemůže uškodit," souhlasila Tracy. "Rodiče potřebují veškerou pomoc, kterou mohou získat. Dospívání je složité období života a mám tu zkušenost, že obtíže nastanou, i když jste připravená."
"Mám pocit, že víte, o čem mluvíte.
"Tak trochu," připustila Tracy. "Ale člověk toho nikdy neví dost. Než jsem se vrátila do školy, věnovala jsem se terapii, především dětí a dospívajících."
"Jste psycholožka?"
"Ne, sociální pracovnice."
"To je zajímavé." Kelly změnila téma: "Vlastně jsem za vámi přišla proto, abych se vám představila. Jsem Kelly Andersonová ze zpravodajství WENE."
"Já vím, kdo jste," řekla Tracy s nádechem pohrdání.
"A jéje," vzdychla Kelly. "Mám takový nepříjemný pocit, že mě předchází moje špatná pověst. Doufám, že se na mě nezlobíte za ten vstup o kardiochirurgii a Medicare."
"Měla jsem dojem, že to byl trochu podraz," řekla Tracy. "Kim souhlasil s rozhovorem, protože se domníval, že s nimi sympatizujete."
"To je do určité míry pravda," bránila se Kelly. "Vždyť jsem ukázala celý problém z obou stran."
"Jen s ohledem na klesající platy," připomněla jí Tracy. "A na to jste se soustředila nejvíc. To je ve skutečnosti jen jeden z problémů, který kardiochirurgové řeší."
Kolem Kelly a Tracy se přehnala růžová postava a přilákala jejich pohledy na led. Becky zrychlila a jela pozadu. Pak k nadšení všech náhodných diváků předvedla perfektní trojitý axel. Ozval se další potlesk.

13

Kelly tiše hvízdla. "Vaše dcera je přímo fenomenální krasobruslařka."
"Díky. My si myslíme, že je to fenomenální osobnost."
Kelly se podívala na Tracy a snažila se pochopit její poznámku. Nechápala, zda v tom bylo pohrdání, nebo jen informace. ZTracyina obličeje nemohla nic vyčíst. Dívala se na Kelly oduševněle, ale neproniknutelně.
"Ten talent má po vás?" zeptala se Kelly.
Tracy se upřímně a hlasitě rozesmála. "To sotva," přiznala. "Já jsem nikdy neměla brusle na nohou. Nevíme, po kom to má. Jednou prostě chtěla bruslení zkusit ale to už je dávno."
"Moje dcera říkala, že se Becky letos zúčastní celostátního mistrovství," pokračovala Kelly. "To by mohla být zajímavá zpráva pro WENE."
"Myslím, že ne," odpověděla Tracy. "Becky byla vybraná, ale rozhodla se, že se nezúčastní."
"To je mi líto," poznamenala Kelly. "To musíte vy i pan doktor být pěkně zklamaní."
"Její otec z toho nemá moc radost," připustila Tracy. "Ale mám-li být upřímná, já jsem si oddechla."
"Proč?"
"Tak důležitá soutěž je velice náročná pro každého, natož pro malé dítě. Není to vždy psychologicky prospěšné. Je to velké riziko, které se nemusí vyplatit."
"Hmm," uvažovala Kelly. "Nad tím bych se musela zamyslet. Ale teď mám naléhavější problém. Potřebovala bych

nějaký vstup na dnešní noční zprávy, na jedenáctou. Pokud vím, je to dneska šest měsíců ode dne, kdy AmeriCare sloučila Nemocnici Samaritánů s Univerzitní nemocnicí. Chtěla jsem získat nějakou reakci veřejnosti, ale setkala jsem se převážně s apatií. Ráda bych se zeptala na názor vašeho manžela. Jsem si jistá, že on na to má vyhraněný názor. Nepřijde náhodou sem?"
"Ne," odpověděla Tracy pobaveně, jako by se Kelly povedl nějaký absurdní vtip. "Ve všední dny odchází z nemocnice mezi šestou a sedmou. Nikdy dřív!"
"To je škoda," poznamenala Kelly a snažila se na něco přijít. "Myslíte, že by váš manžel byl ochoten si se mnou promluvit?"
"Nemám ponětí," odpověděla Tracy. "Jsme už několik měsíců rozvedení, takže netuším, co si o vás myslí."
"Omlouvám se," řekla Kelly upřímně. "To jsem nevěděla."
"Nemusíte se omlouvat. Myslím, že to bylo to nejlepší, co jsme mohli udělat. Je to důsledek doby a střetu různých osobností."
"Umím si představit, že manželství s chirurgem, především s kardiochirurgem, není procházka růžovým sadem. Myslím, že tito muži mají pocit, že v porovnání s jejich prací je všechno ostatní nepodstatné."
"Hmm," odpověděla Tracy neurčitě.
"Já jsem si jistá, že bych to nevydržela," pokračovala Kelly. "S egoistickou a sebevědomou osobností, jako je váš bývalý manžel, bych se nesnesla."
"To vypovídá něco i o vás," podotkla Tracy.
"Myslíte?" zarazila se Kelly. Uvědomila si, že jedná s osobou, která se

sice projevuje mírně, ale je velmi bystrá. "Možná máte pravdu. Můžete mi říct, kde bych vašeho bývalého manžela našla? Opravdu bych s ním ráda mluvila."
"Umím si představit, kde asi je," řeklaTracy. "Nejspíš bude ještě na chirurgii. Díky nedostatku operačních sálů musí teď operovat všechny své pacienty v pátek."
"Mockrát děkuji. Zkusím tam hned zajet, snad ho najdu."
"Není zač," řekla Tracy. Zamávala Kelly a sledovala, jak se hbitě vzdaluje kolem kluziště. "Hodně štěstí," zašeptala si pro sebe.

Kapitola 2
9. ledna

VŠECH PĚTADVACET operačních sálů Univerzitní nemocnice bylo naprosto shodných. Všechny byly nedávno renovovány, vybaveny novou technikou a splňovaly poslední požadavky doby. Podlahy pokrývala bílá hmota, která připomínala žulu. Zdi byly obloženy šedými kachlíčky. Světla a doplňky z nerezivějící oceli nebo naleštěného niklu zářily novotou.
Operační sál číslo dvacet byl jedním ze dvou, které sloužily k operacím srdce, a dosud se na něm operovalo. Místnost byla plná lidí, kteří se sotva vměstnali mezi nezbytné přístroje - obsluha pumpy mimotělního oběhu, anesteziologický tým, sterilní a obíhající sestry a samozřejmě chirurgové.
Srdce nemocného bylo ještě zcela obnažené, obklopené množstvím zkrvavených hadiček, stehů, kovových rozvěráků a světle zelených roušek.
"Fajn, je to," prohlásil doktor Kim Reggis, když podával jehelec sterilní sestře, a protáhl se, aby ulevil ztuhlé páteři. Operoval od půl osmé ráno.
Tato operace byla třetí a poslední. "Ukončíme kardioplegii a zkusíme, jestli se rozeběhne."
Kimův pokyn měl za následek čilý ruch u pumpy mimotělního oběhu. Cvakaly vypínače. "Zahříváme," ohlásil lékař obsluhující pumpu do prostoru.
Anestezioložka se postavila a podívala se přes rám. "Na jak dlouho to ještě odhadujete?" zeptala se.
"Za pět minut zavíráme," ujistil ji Kim. "Za předpokladu, že se srdce rozhodne spolupracovat, ale vypadá to slibně."
Po několika chaotických stazích se srdce začalo stahovat v pravidelném rytmu.
"Fajn," řekl Kim. "Ukončíme extrakorporál."
V následujících dvaceti minutách nikdo nepromluvil. Všichni členové týmu znali své povinnosti a nebylo třeba slov. Po uzavření otevřeného hrudníku Kim a doktor Tom Bridges odstoupili od stolu, na němž ležel zarouškovaný pacient, a začali si sundavat sterilní empíry, rukavice a plastikové štíty z obličeje. V ten okamžik se na uvolněná místa postavili mladší chirurgové, připravující se ke specializaci z hrudní chirurgie.
"Tu ránu chci zavřít plastickým stehem," zavolal na ně Kim. "Slyšíte mě?"
"Provedeme, doktore Reggisi," ujistil ho Tom Harkly. Tom byl nejstarší ze sekundářů.
"Ale nepárejte se s tím," popichoval Kim. "Ten člověk je pod narkózou už tak dost dlouho."
Kim sTomem Bridgesem vyšli ze sálu do chodby. Oba si nad umyvadlem spláchli z rukou talek. Tom byl kardiochirurg jako Kim. Pracovali spolu už několik let, a přestože byl jejich vztah především profesionální, byli přátelé. Často za sebe vzájemně zaskočili, zejména o víkendech.
"To byla fantastická práce," poznamenal Tom. "Nechápu, jak se ti daří nahradit chlopně naprosto dokonale a ještě tak,

aby to vypadalo docela jednoduše."

16

Kim se během let specializoval především na náhrady srdečních chlopní. Tom se zaměřil spíš na bypassy.
"Já zase nechápu, jak se ti daří tak dokonale našít ty jemné koronárky," odpověděl Kim.
Kim poodešel od umyvadla, sepjal ruce a protáhl je nad hlavou. Zdůraznil tak svou sto devadesát centimetrů vysokou postavu. Pak se předklonil, opřel se dlaněmi o podlahu a nohy nechal propnuté, aby si pořádně protáhl záda. Měl štíhlou atletickou postavu. Na vysoké škole hrával fotbal, košíkovou a baseball. V poslední době omezil sport pro nedostatek času na občasný tenisový zápas a spoustu času na domácím rotopedu.
Na rozdíl od něj Tom sport dávno vzdal. Na vysoké škole také hrával fotbal, ale po letech bez pravidelného cvičení se mu svalová hmota změnila v tuk. Ačkoliv pil pivo jen občas, v porovnání s Kimem měl na břiše pivní mozol.
Oba muži vyrazili kachlíkovanou chodbou, která byla v tuto denní dobu relativně klidná. Jen na operačním sále číslo devět se ještě pracovalo, další dva byly k dispozici pro akutní případy. Tak to obvykle při odpolední směně vypadalo.
Kim si promnul ostře řezanou zarostlou tvář. Podle svého zvyku se holil ráno v půl šesté a teď, o dvanáct hodin později, měl už ve tváři známý odpolední stín. Pročísl si rukou dlouhé tmavohnědé vlasy. V mládí, na začátku sedmdesátých let, nosil vlasy dlouhé až na ramena. Dnes, ve třiačtyřiceti letech, měl na své postavení stále velmi dlouhé vlasy, ačkoliv zdaleka ne tak dlouhé jako dřív.
Kim se podíval na hodinky, připnuté k pásku operačních kalhot. "Do háje, už je půl šesté, a já nemám hotovou vizitu. Kéž bych v pátek nemusel operovat. S neúprosnou pravidelností mi to kazí víkendové plány."
"Aspoň ti jdou pacienti pěkně po sobě," poznamenal Tom. "Máš pravdu, že se to nedá srovnat s dobou, kdy jsi vedl oddělení u Samaritánů."
"Povídej mi o tom," vzdychl Kim. "Když vidím, jak to všechno Ameri-
Care řídí a v jaké situaci se nachází naše zdravotnictví, říkám si, že bych asi dneska na medicínu nešel."
"Já taky ne," souhlasil Tom. "Hlavně kvůli novému hodnocení výkonů, které Medicare zavedla. Včera večer jsem počítal. Obávám se, že po zaplacení ordinace mi nic nezbyde. No, co ty na to? Dospělo to tak daleko, že s Nancy uvažujeme o prodeji domu."
"Hodně štěstí," řekl trochu jízlivě Kim. "Můj je na prodej už pět měsíců, a ještě jsem nedostal ani jednu seriózní nabídku."
"Musel jsem vzít děti ze soukromé školy," pokračoval Tom. "Ale co na tom, já jsem taky chodil do státní."
"Jak s Nancy vycházíte?" zeptal se Kim.
"Mám-li být upřímný, nic moc," přiznal Tom. "V poslední době jsme oba dost nervózní."
"To nerad slyším. Mám pro to pochopení od té doby, co jsem tím sám prošel. Je to hrozně stresující."

17

"Nečekal jsem, že ve svém věku budu muset řešit takové problémy," řekl Tom s povzdechem.
"Ani já ne," dodal Kim.
Oba muži se zastavili u pracovního stolu v chodbě před operačními sály, u vchodu na pooperační pokoj.
"Budeš tu přes víkend?" zeptal se Tom.
"Jistě," přisvědčil Kim. "Proč? Potřebuješ něco?"
"Možná že se budu muset podívat na ten případ, cos mi asistoval v úterý," vysvětloval Tom. "Bylo tam nějaké drobné krvácení, a jestli nepřestane, budu to muset zrevidovat. Pokud ano, potřeboval bych tvou pomoc."
"Klidně mi zavolej. Budu mít u sebe pager," řekl Kim. "Budu k dispozici. Moje bývalá chce celý víkend volný, myslím, že někam jede. V každém případě budu celý víkend s Becky."
"Jak se daří Becky po vašem rozvodu?"
"Já myslím, že báječně. Rozhodně líp než mně. V tuhle chvíli je to jediný světlý bod v mém životě."
"Řekl bych, že děti jsou mnohem přizpůsobivější, než si myslíme," uvažoval Tom.
"Vypadá to tak," souhlasil Kim. "Díky za asistenci. Omlouvám se, že ten druhý případ trval tak dlouho."
To je v pořádku," mávl rukou Tom. "Poradil sis s tím přímo mistrovsky.
Bylo to pro mě poučné. Uvidíme se v šatně."
Kim vešel na pooperační pokoj. Za dveřmi se zastavil a hledal na postelích své pacienty. Nejdřív uviděl Sheilu Donlonovou. Byl to dnešní předposlední případ a byl mimořádně obtížný. Museli nahradit dvě chlopně, ne jednu.
Kim došel až k posteli. Jedna ze sester právě měnila infuzi. Kim se zkušeným okem podíval nejdřív do obličeje nemocné a zkontroloval barvu, pak se otočil k monitorům. Srdeční rytmus byl klidný a pravidelný, v pořádku byl krevní tlak a krevní plyny.
"Vše v pořádku?" zeptal se Kim a zvedl pooperační protokol, aby se mohl podívat na záznamy.
"Bez problémů," přikývla sestra, aniž přerušila práci. "Všechny hodnoty se drží a pacientka je spokojená."
Kim odložil protokol a postavil se vedle nemocné. Opatrně nadzvedl pokrývku, aby se mohl podívat na krytí operační rány. Vždy radil mladším kolegům, aby používali ke krytí rány malé množství čtverců. Kdyby došlo k nepředvídanému krvácení, Kim o tom chtěl vědět co nejdřív.
Kim nemocnou spokojeně přikryl, narovnal se a rozhlížel se po svém dalším pacientovi. Polovina lůžek byla prázdná, takže mu to netrvalo dlouho.
"Kde je pan Glick?" zeptal se. Ralph Glick byl Kimův dnešní první případ.

"Zeptejte se paní Bensonové u stolu," odpověděla sestra. Nasadila si fonendoskop do uší a zkušeným pohybem nafukovala manžetu tonometru na paži Sheily Donlonové.
Kima trochu podráždil nedostatek ochoty, ale vydal se k centrálnímu stolu. Vrchní sestra, paní Bensonová, měla spoustu práce. Vydávala po-

drobné instrukce několika pomocníkům, kteří měli svléknout, umýt a čistě povléknout jednu z postelí.
"Promiňte," přerušil ji Kim. "Hledám..."
Paní Bensonová Kimovi naznačila, že nemá čas. Kima napadlo, že jeho čas je cennější než čas pomocného personálu, ale rozhodl se mlčet. Postavil se na špičky a znovu se rozhlížel po svém pacientovi.
"Co pro vás mohu udělat, doktore Reggisi?" zeptala se paní Bensonová, jakmile se pomocný personál vydal k čerstvě uvolněnému lůžku.
"Nemůžu najít pana Glicka," odpověděl Kim. Stále se rozhlížel po pokoji a předpokládal, že jej přehlédl.
"Pana Glicka jsme poslali na oddělení," řekla paní Bensonová stroze.
Vytáhla knihu se záznamy o sledovaných látkách a otevřela ji na příslušné stránce.
Kim se na ni podíval a nevěřícně zamrkal. "Ale já jsem zcela jasně žádal, aby tu zůstal, dokud na sále neskončím."
"Pacient byl naprosto stabilní," odpověděla opět stručně paní Bensonová. "Nebyl důvod nechávat ho na pooperačním pokoji, aby tu zabíral místo."
Kim si povzdychl. "Máte tu milion volných míst. Šlo mi jen o..."
"Promiňte, doktore Reggisi," přerušila jej paní Bensonová. "Jde o to, že pan Glick byl ve stavu na přeložení."
"Ale já jsem žádal, aby tu zůstal, než skončím na sále," protestoval Kim.
"Bylo by mi to ušetřilo spoustu času."
"Doktore Reggisi," řekla pomalu a důrazně paní Bensonová. "Nechci se vás nijak dotknout, ale personál na pooperačním oddělení nepracuje pro vás. Máme své předpisy. Pracujeme pro AmeriCare. Pokud máte nějaký problém, navrhuji vám pohovořit si o něm s některým z úředníků."
Kim cítil, jak rudne. Chystal se promluvit o koncepci týmové práce, ale pak si to rozmyslel. Paní Bensonová se už stejně zahloubala do bloku na stole.
Kim si jen tak pro sebe zabručel několik šťavnatých poznámek a vyběhl z pooperačního pokoje. Zastesklo se mu po starých dobrých dnech v Nemocnici Samaritánů. Prošel halou a zastavil se u stolu před operačními sály. Pomocí interkomu zkontroloval, jak pokračuje jeho poslední případ.
Hlas Toma Harklyho jej ujistil, že všechno probíhá podle plánu.
Kim opustil operační prostory a zamířil k nově zřízené čekárně pro příbuzné. Byla to jedna z mála inovací, které AmeriCare zavedla a kterou Kim považoval za dobrou. Nápad vzešel z nutnosti vymezit nějaký vhodný prostor pro příbuzné nemocných. Tato čekárna sloužila speciálně pro příbuzné nemocných na operačních sálech nebo na příjmu. Než AmeriCare koupila Univerzitní nemocnici, neměli příbuzní kde čekat.
V tuto denní dobu nebyla místnost plná. Bylo tam několik nastávajících otců, kteří nervózně přecházeli sem a tam nebo bezmyšlenkovitě listovali stránkami časopisů, zatímco jejich ženy byly na sále k porodu císařským řezem. Ve vzdáleném rohu seděl kněz u dvojice plačících lidí.
Kim hledal paní Gertrude Arnoldovou, manželku posledního pacienta.
Na rozhovor s ní se Kim netěšil. Věděl, že je to jízlivá a sveřepá, téměř se-

dmdesátiletá osoba, s níž bylo nadmíru obtížné jednat. Věděl však, že je to jeho povinnost. Našel ji sedět v protějším rohu, co nejdál od plačící dvojice. Četla časopis.
"Paní Arnoldová," oslovil ji Kim a nutil se k úsměvu.
Gertrude zvedla polekaně hlavu. Na zlomek vteřiny se jí ve tváři objevil překvapený výraz, ale hned jak Kima poznala, zatvářila se podrážděně.
"No, to je dost!" vyštěkla. "Co se stalo? Byly nějaké problémy?"
"Vůbec žádné problémy," ujišťoval ji Kim. "Naopak, váš manžel zvládl operaci velmi dobře. Už je..."
"Ale vždyť už je skoro šest!" rozčilovala se Gertrude. "Říkal jste, že budete hotov ve tři."
"To byl jen můj odhad, paní Arnoldová," vysvětloval Kim a snažil se nezvýšit hlas, přestože cítil příval zlosti. Čekal neobvyklou reakci, ale to, co slyšel, bylo nad jeho očekávání. "Bohužel ten předchozí případ trval déle, než jsem předpokládal."
"V tom případě měl jít můj manžel na řadu první," vyštěkla Gertrude.
"Nechal jste mě tu čekat celý den a já ani nevěděla, co se děje. Jsem z toho úplně zničená."
Kim se přestal ovládat a navzdory maximálnímu úsilí se mu na tváři objevil hořký a nedůvěřivý úsměv.
"Moc se nesmějte, mladíku," pokárala ho rázně Gertrude. "Mám dojem, že vy doktoři nad námi obyčejnými lidmi pěkně ohrnujete nos a necháváte nás pořád čekat."
"Omlouvám se, že vám můj program způsobil nepříjemnosti," ozval se Kim. "Děláme, co můžeme."
"Povím vám, co se ještě stalo," pokračovala Gertrude. "Přišel za mnou jeden z úředníků od AmeriCare a řekl mi, že pojišťovna nezaplatí manželovi první den v nemocnici. Říkal, že měl být přijatý ráno v den operace, a ne den předem. Co vy na to?"

"To je problém, který řeším s úředníky opakovaně," vysvětloval Kim.
"Když je někdo tak nemocný, jako byl váš manžel před operací, nemůžu ho s čistým svědomím přijmout až v den operace."
"Ale on říkal, že to nezaplatí," trvala na svém Gertrude. "A my to zaplatit nemůžeme."
"Pokud na tom bude AmeriCare trvat, zaplatím to sám," odpověděl Kim klidně.
Gertrude otevřela údivem ústa dokořán. "Vážně?"
"Už se to stalo dřív a taky jsem to zaplatil. Co se týče vašeho manžela, bude za chvíli na pooperačním oddělení. Bude tam do té doby, než bude stabilizován, a pak ho přeloží na kardiologické oddělení. Tam se na něj můžete podívat."
Kim se otočil a vyšel z místnosti. Předstíral, že neslyší, jak na něj paní Arnoldová volá.
Vrátil se do haly a vešel na pokoj pro chirurgický personál. Bylo tam několik sálových sester, anesteziologických sester a pár anesteziologů. Kim kývl na pozdrav těm, které znal. Vzhledem k tomu, že Kim pracoval v Uni-

verzitní nemocnici až od sloučení nemocnic před šesti měsíci, neznal ještě veškerý personál, zejména noční směnu.
Protáhl se k pánské šatně, sundal si operační halenu a hodil ji do koše na prádlo. Pak se posadil na lavici před skříňkami a odepínal si hodinky z pásku u kalhot. Tom, který před chvílí vyšel ze sprchy, si zrovna oblékal košili.
"Kdysi jsem po ukončené operaci cítil jakousi euforii," poznamenal Kim. "Teď mám spíš takový neurčitý nepříjemný pocit úzkosti."
"Ten pocit znám," řekl Tom.
"Oprav mě, pokud se pletu," pokračoval Kim. "Dřív to bývalo mnohem zábavnější."
Tom se odvrátil od zrcadla a zasmál se. "Promiň, že se směju, ale říkáš to, jako bys objevil něco nového."
"Já nemluvím jen o ekonomice," upřesňoval Kim. "Mluvím o těch malých věcech, jako je respekt personálu a uznání pacientů. Dneska se nemůžeš na nic spolehnout."
"Časy se mění," souhlasil Tom. "Zejména v současné situaci, kdy se zdravotní pojišťovna a vláda spojily a rozhodly se nám specialistům znepříjemnit život. Občas si představuju, jak ke mně přichází jeden z těch byrokratů na bypass a já ho přinutím k tomu, aby ho operoval praktik."
Kim se postavil a sundal si operační kalhoty. "Smutná ironie je v tom, že se to děje v době, kdy my kardiochirurgové toho můžeme veřejnosti tolik nabídnout."
Kim se právě chystal hodit kalhoty do koše vedle dveří, když se dveře otevřely a dovnitř strčila hlavu anesteziložka Jane Flanaganová. Když zahlédla Kimovo spoře oděné tělo, zahvízdala.
"Málem ti ty propocené kalhoty přistály na hlavě," upozornil ji Kim.
"Ten pohled by za to stál," žertovala Jane. "Ale přišla jsem ti říct, že tě vedle očekává veřejnost."
Janeina tvář zmizela a dveře se zavřely.
Kim se otočil na Toma. "Veřejnost? O čem to mluvila?"
"Řekl bych, že máš návštěvu," hádal Tom. "Vzhledem k tomu, že nepřišla až sem, bude to asi ženská."
Kim přistoupil k policím s čistým operačním prádlem a vzal si čisté kalhoty i halenu. "Co mám dělat?" zeptal se otráveně.
U dveří se zastavil. "Jestli je to paní Arnoldová, manželka mého posledního pacienta, budu řvát."
Kim otevřel dveře šatny. Ihned viděl, že to není Gertrude Arnoldová.
U konvice s kávou stála Kelly Andersonová a nalévala si šálek. Pár kroků od ní postával kameraman s kamerou na pravém rameni.
"Jé, doktore Reggisi," zvolala Kelly, když zahlédla Kimův překvapený a ne právě radostný pohled. "To je od vás hezké, že jste si s námi přišel popovídat."
"Jak jste se sem ksakru dostala?" zeptal se Kim rozhořčeně. "A jak jste vůbec věděla, že mě tu najdete?" Pokoj pro personál operačních sálů byl tak trochu svatyně, do níž bezdůvodně nechodili ani ostatní lékaři. Před-

stava, že ho tu někdo takhle přepadne - o Kelly Andersonové ani nemluvě - byla pro Kima příliš.
"Díky vaší bývalé ženě jsme věděli, že vás tu najdeme," řekla Kelly.
"A jak jsme se sem dostali? Musím říct, že nás sem ochotně přivedl pan Lindsey Noyes." Kelly ukázala na muže v šedém obleku, který stál ve dveřích na chodbu a váhal, zda má vejít dovnitř. "Je od AmeriCare z Univerzitní nemocnice."
"Dobrý večer, doktore Reggisi," ozval se nervózně Lindsey. "Nezdržíme vás dlouho. Slečna Andersonová se rozhodla, že natočí pár minut na oslavu šestiměsíčního výročí sloučení nemocnic. Samozřejmě že se jí snažíme vyjít vstříc."
Kim chvíli těkal očima z Kelly na Lindseyho a zpět. Nebyl si v tu chvíli jistý, kdo mu vadí víc: šťouravá reportérka nebo vlezlý úředník. Rozhodl se, že na tom nezáleží. "Pokud jí chcete vyjít vstříc, tak si s ní popovídejte sám," prohlásil Kim a zamířil zpět do šatny.
"Počkejte, doktore Reggisi!" vykřikla Kelly. "Verzi AmeriCare už jsem slyšela. Chceme slyšet váš názor, abych tak řekla pohled z první linie."
Kim se zastavil u pootevřených dveří a uvažoval. Otočil se zpět na Kelly Andersonovou. "Po tom, co jste udělala s tím rozhovorem o kardiochirurgii, jsem přísahal, že už s vámi nepromluvím ani slovo."
"Proč?" zeptala se nevinně Kelly. "Byl to přece rozhovor. Já vám ta slova do úst nevložila."

"Citovala jste mě v docela jiných souvislostech, protože jste upravila své otázky," zuřil Kim. "A většinu z toho, co jsem považoval za prioritní, jste vynechala.
"Interview se vždy upravuje," vysvětlovala Kelly. "Tak to chodí."
"Najděte si jinou oběť," odsekl Kim.
Otevřel dveře do šatny a udělal krok. Kelly opět vykřikla: "Doktore Reggisi! Odpovězte mi aspoň na jednu otázku. Bylo sloučení nemocnic pro společnost tak výhodné, jak tvrdí AmeriCare? Pojišťovna říká, že k němu došlo z ryze altruistických důvodů. Prohlašuje, že to je nejvýznamnější událost ve zdravotnictví od objevení penicilinu."
Kim opět zaváhal. Absurdita jejího konstatování nepřipouštěla mlčení.
Opět se obrátil. "Nechápu, jak někdo může prohlásit něco tak směšného a mít natolik čisté svědomí, aby mohl v noci klidně spát. Jediným důvodem ke sloučení byl zisk pro AmeriCare. Pokud říkají cokoliv jiného, je to jen výmluva a žvást."
Kim za sebou zabouchl dveře. Kelly se tázavě otočila na Briana. Ten se usmál a odpověděl Kelly vítězným posunkem.
"Mám to," dodal.
Kelly se zasmála. "Skvělé! Přesně tak to mělo vypadat."
Lindsey na sebe upozornil lehkým zakašláním. "Zdá se, že vám doktor Reggis řekl svůj osobní názor, který ostatní personál nesdílí."
"Opravdu?" zeptala se nevinně Kelly. Přelétla očima všechny v místnosti. "Chtěl by se k prohlášení doktora Reggise někdo vyjádřit?"
Nikdo se ani nepohnul.
"Ano nebo ne?" pobízela je Kelly.
22

Stále se nikdo nepohnul. Do naprostého ticha se ozval zvuk pageru jako v televizním melodramatu.
"Tak vám děkuji za čas, který jste nám věnovali," rozloučila se Kelly.
Tom si oblékl bílý plášť a narovnal si v náprsní kapse pera, tužky a baterku. Kim vešel do šatny, svlékl operační prádlo a vztekle jím mrštil do koše. Pak odešel do sprchy. Neřekl ani slovo.
"Nepovíš mi, kdo to tam byl?" ozval se po chvíli Tom.
"Byla to Kelly Andersonová ze zpravodajství WENE," odpověděl ze sprchy Kim.
"Ona se dostala až sem?" divil se Tom.
"Představ si to," pokračoval Kim. "Přitáhl ji sem jeden z úředníků AmeriCare. Moje bývalá jí řekla, kde mě najde."
"Doufám, žes jí vylíčil, co si myslíš o tom intervievu o kardiochirurgii," řekl Tom. "Od té doby, co ho viděl můj automechanik, platím za opravy auta víc. Je to absurdní, můj plat je čím dál tím nižší a služby jsou čím dál tím dražší."
"Řekl jsem toho co nejmíň," bránil se Kim.
"V kolik máš vyzvednout Becky?" změnil Tom téma.
"V šest. Kolik je hodin?"
"Měl bys sebou hodit," radil Tom. "Je skoro půl sedmé."
"Krucinál," zaklel Kim. "A to jsem ještě neudělal vizitu. To je život!"

23

Kapitola 3
pátek 16. ledna

NEŽ KIM dokončil vizitu a zkontroloval pana Arnoldse na pooperačním pokoji, uplynula další hodina. Cestou k domu své bývalé manželky v univerzitní čtvrti města hnal svůj deset let starý mercedes tak, že dosáhl časového rekordu. Přesto bylo téměř osm hodin, když zastavil za žlutým lamborghini před Tracyiným domem.
Vyskočil z auta a běžel k přednímu vchodu. Dům byl skromný, postavený začátkem dvacátého století s ojedinělými znaky viktoriánské gotiky, jako třeba lomenými okny v prvním patře. Kim vyběhl schody po dvou a zazvonil na dveře mezi sloupy. V zimním chladu mu šla pára od úst. Zatímco čekal, pohyboval pažemi, aby se zahřál. Byl bez kabátu.
Tracy otevřela dveře a opřela ruce v bok. Byla očividně nervózní a rozzlobená. "Kime, je skoro osm. Říkals, že tu budeš nejpozději v šest!"
"Promiň," omluvil se Kim. "Dřív to nešlo. Druhá operace trvala déle, než jsem čekal. Vyskytly se problémy, se kterými jsme samozřejmě nepočítali."
"Asi by mě to už nemělo překvapovat," poznamenala Tracy. Ustoupila z cesty a naznačila Kimovi, aby vešel. Zavřela za ním dveře.
Kim nahlédl do obývacího pokoje a uviděl atraktivního muže kolem čtyřicítky, v semišovém saku s třásněmi a kovbojských botách z pštrosí kůže.
Seděl na pohovce, v jedné ruce měl sklenku a v druhé kovbojský klobouk.
"Kdybych věděla, že přijedeš tak pozdě, byla bych dala Becky najíst," pokračovala Tracy. "Umírá hlady."
"To snadno napravíme," ujistil ji Kim. "Máme v plánu jít na večeři."
"Mohls aspoň zavolat," kárala ho dál Tracy.
"Byl jsem na sále a skončil jsem až v půl šesté. Neflákal jsem se."
"Já vím," povzdechla si rezignovaně Tracy. "Jak šlechetné. Ale ten čas sis určil sám, já jsem tě nenutila. Chce to jen pořádně uvažovat. Pořád jsem čekala, že se každou chvíli objevíš. Naštěstí neletíme normální linkou."

"Vy letíte?" divil se Kim. "Kam máte namířeno?"
"Do Aspenu. Becky má na mě telefon, kdyby bylo třeba."
"Na dva dny do Aspenu?"
"Myslím, že si můžu v životě taky trochu užít. Ale ty samozřejmě nevíš, co to znamená, ty znáš jen práci."
"Když tedy máme být protivní a jízliví, pěkně děkuju, žes za mnou poslala Kelly Andersonovou až na sál. To bylo milé překvapení."
"Já ji tam neposlala," bránila se Tracy.
"Ona to tvrdila."
"Já jsem jí jen řekla, že jsi nejspíš na sále," upřesnilá Tracy.
"To je totéž," prohlásil Kim.
Přes Kimovo rameno Tracy zahlédla, že se její host postavil. Tušila, že se cítí při jejich hádce nepříjemně, a naznačila Kimovi, aby vešel do pokoje.
"Už toho necháme," řekla smířlivě. "Kime, chtěla bych tě seznámit se svým přítelem Carlem Stahlem."

24

Muži si podali ruce a nenápadně se okukovali.
"Bavte se," vybídla je Tracy. "Doběhnu nahoru a podívám se, jestli má Becky všechno připravené. Pak vyrazíme."
Kim se díval, jak Tracy vyběhla po schodech nahoru. Pak se otočil k jejímu příteli. Byla to nepříjemná situace a Kim si uvědomil, že žárlí. Naštěstí byl Carl o několik centimetrů menší a měl značně prořídlé vlasy. Na druhou stranu byl opálený, přestože byla hluboká zima. Zdálo se, že je v dobré fyzické kondici.
"Nedáte si něco k pití?" navrhl Carl a ukázal na malý stolek, kde stála lahev bourbonu.
"To by neškodilo," odpověděl Kim. Nikdy moc nepil, ale v posledních šesti měsících si dával pravidelně na noc skleničku.
Carl odložil svůj kovbojský klobouk a došel ke stolku. Kim si všiml, že se chová poněkud vlastnicky.
"Viděl jsem to interview, které s vámi asi před měsícem udělala Kelly Andersonová," podotkl Carl, když házel do masivní skleničky kostky ledu. "To mě mrzí," poznamenal Kim. "Doufal jsem, že to moc lidí nevidělo."
Carl nalil na led poctivou dávku alkoholu a podal skleničku Kimovi. Pak se posadil na pohovku vedle svého klobouku. Kim se usadil do křesla naproti.
"Nedivím se, že se kvůli tomu zlobíte," pokračoval Carl blahosklonně.
"Nebylo to fér. Televizní zpravodajství má zvláštní dar všechno překroutit."
"Je to smutné, ale je to tak," souhlasil Kim. Napil se ohnivé tekutiny a zhluboka se nadechl. Cítil, jak se mu po těle rozlévá příjemné teplo.
"Já jsem té její verzi nevěřil," dodal Carl. "Myslím, že si zasloužíte každý cent, který si vyděláte. Já mám k lékařům obrovskou úctu."
"Děkuji. To mně uklidňuje."
"Myslím to vážně," přesvědčoval Carl. "Sám jsem dokonce začal studovat medicínu, ale mám jen pár semestrů."
"Vážně? Co se stalo? Nelíbilo se vám to?"
"Já jsem se nelíbil," zasmál se Carl s podivným chroptivým přízvukem.
"Bylo to trochu moc náročné a narušovalo mi to můj společenský život.`` Carl se znovu rozesmál, jako by právě řekl dobrý vtip.
Kim začal uvažovat, co na tom člověku Tracy vidí.
"Co vlastně děláte?" zeptal se, aby navázal konverzaci. Navíc byl opravdu zvědavý. Vzhledem k tomu, v jaké čtvrti se dům nacházel, bylo jasné, že to žluté lamborghíní patří Carlovi. A navíc Tracy říkala, že neletí normální linkou. To bylo ještě podivnější.
"Jsem ředitel Foodsmartu," odpověděl Carl. "Je to vlastně holdingová společnost. Jedna z největších ve státě."
"Velkoobchod nebo maloobchod?" zeptal se Kim, ačkoliv toho o obchodu moc nevěděl.
"Obojí. Hlavně se zabýváme velkoobchodním prodejem a exportem obilí a hovězího masa. Jsme také majoritním vlastníkem sítě restaurací Onion Ring."
"O tom jsem slyšel, dokonce mám nějaké akcie."

25

"Zvolil jste dobře," pochválil ho Carl. Pak se naklonil dopředu, rozhlédl se, jako by se přesvědčoval, že nikdo neposlouchá, a zašeptal: "Kupte si těch akcií Onion Ringu víc. Společnost se rozšíří. Berte to jako radu dobře informovaného člověka. Jen nikomu neříkejte, kdo vám to poradil."
"Díky," řekl Kim a pak ironicky dodal: "Právě jsem uvažoval, co budu dělat s přebytkem peněz."
"Budete mi vděčný," ujišťoval ho Carl, aniž si povšiml Kimovy ironie.
"Akcie Onion Ringu vyletí až do stropu. Do roka to bude největší konkurence McDonalda, Burger Kinga a Wendy's."
"Tracy se zmínila, že letíte do Aspenu soukromým letadlem," změnil Kim téma. "Čím létáte?"
"Já osobně?" zeptal se Carl. "Já nelétám. Ne, to opravdu ne! Já jsem ten poslední, kdo by se posadil do pilotní kabiny."
Carl se opět rozesmál svým podivným smíchem, až Kima napadlo, jestli v noci chrápe.
"Mám nový tryskáč, lear," dodal Carl. "Vlastně patří Foodsmartu, alespoň podle smlouvy. Ale pro takové letadlo je podle předpisů nutné mít zkušeného pilota. My máme dva."

"To je pochopitelné," poznamenal Kim, jako by znal veškeré letecké předpisy. Nechtěl přiznat, že o létání vůbec nic neví, ani to, jak ho dokáže rozčílit fakt, že obchodník, který zachází jen s papíry, vydělá mnohem víc než on, jenž se dvanáct hodin denně stará o lidská srdce, a přitom má co dělat, aby udržel svůj deset let starý mercedes pohromadě.
Dusot nohou na schodech ohlásil Beckyin příchod. Přes rameno nesla tašku a brusle. Obojí odhodila na židli v hale a vběhla do obývacího pokoje.
Kim viděl Becky naposled minulou neděli, kterou strávili spolu v blízkém lyžařském středisku, a Becky se podle toho chovala. Vběhla Kimovi do náruče a objala ho s takovou silou, až ztratil rovnováhu. Kim přitiskl tvář k jejím hnědým vlasům a cítil, jak jsou ještě vlhké. Šampon jí dodával charakteristickou vůni kvetoucích jabloní.
Becky se zaklonila, aniž Kima pustila, a naoko káravě prohlásila: "Tati, přišel jsi pozdě."
Kimovy každodenní starosti se při pohledu na milovanou desetiletou dceru rozplynuly jako pára. V jeho očích dívka zářila mládím, energií a přirozeným půvabem. Měla čistou pleť a velké výrazné oči.
"Omlouvám se, bobečku. Slyšel jsem, že máš hlad."
"Umírám hlady!" zdůraznila Becky. "Ale podívej se!"
Becky otočila hlavu ze strany na stranu. "Vidíš ty diamantové náušnice?
Že jsou nádherné! Dostala jsem je od Carla."
"Jsou to jen takové drobečky," ozval se sebevědomě Carl. "Je to vlastně opožděný vánoční dárek a taky trochu odměna za to, že mi půjčí maminku na víkend."
Kim ztěžka polkl. "Jsou velmi působivé," dostal ze sebe.
Becky pustila Kima a vyšla do haly, aby si připravila věci a vyndala kabát ze skříně. Kim šel za ní ke dveřím.

26

"Mladá dámo, byla bych ráda, kdybys šla brzy spát," ozvala se Tracy.
"Rozumíš? Spousta lidí má chřipku."
"Ale mami!" povzdechla si Becky.
"Myslím to vážně. Nechci, abys zameškala školu."
"Uklidni se, mami. Užij si to a nebuď nervózní..."
"Já si to užiju," přerušila ji Tracy dřív, než mohla Becky říct něco nevhodného. "Ale budu klidnější, když o tebe nebudu mít starost. Máš ten telefon, co jsem ti dala?"
"Jo, jasně," protáhla Becky. Pak se rozzářila a dodala: "Sjeď si za mě Big Burn."
"Dobře, slibuju ti to," řekla Tracy a rázně vzala Becky kabát z ruky.
"Oblékni si to."
"Vždyť jedeme autem," protestovala Becky.
"To je jedno," trvala na svém Tracy a pomáhala Becky do kabátu.
Becky se rozeběhla ke Carlovi, který stál ve dveřích do obývacího pokoje. Objala ho a s ústy u jeho ucha zašeptala: "Je strašně nervózní, ale to bude dobrý. A díky za náušnice. Moc se mi líbí."
"To jsem rád, Becky," řekl Carl rozpačitě.
Becky odběhla k Tracy, objala ji a vyrazila ze dveří ven.
Seběhla po schodech a naznačila Kimovi, aby si pospíšil. Kim se rozeběhl za ní.
"Kdyby se něco dělo, tak mi zavolejte," volala za nimi Tracy.
Kim i Becky jí zamávali, když nastupovali do auta.
"Je strašně starostlivá," prohlásila Becky, jakmile Kim nastartoval. Pak ukázala před sebe. "To je lamborghini. Je Carlovo a je fantastický."
"To určitě," souhlasil Kim a snažil se, aby to neznělo závistivě.
"Měl by sis taky takové koupit, tati," radila Becky. Otočila se ještě jednou, když kolem něj projížděli.
"Domluvíme se na něčem k jídlu," změnil Kim téma. "Myslel jsem, že vyzvedneme Ginger a všichni tři půjdeme do Chez Jean."
"Já nechci večeřet s Ginger," řekla Becky umíněně.
Kim poklepal prsty o volant. Celodenní stres v nemocnici a setkání s Carlem zcela vyčerpalo jeho trpělivost. Litoval, že neměl čas si zahrát tenis. Potřeboval nějakou fyzickou činnost jako ventil. Ani v nejmenším netoužil po neshodách mezi Becky a Ginger.
"Becky," začal Kim. "To už jsme jednou probrali. Ginger tě má ráda."
"Ale já chci být jen s tebou, ne s tvojí recepční," stěžovala si Becky.
"Vždyť budeš se mnou," ujišťoval ji Kim. Budeme všichni spolu. A Ginger není jen moje recepční."
"A nechci jíst v té staré zatuchlé restauraci," dodala vztekle Becky. "Nenávidím to tam."
"Dobře, dobře," uklidňoval ji Kim a snažil se ovládnout. "Co kdybychom zajeli do Onion Ringu na dálnici? Jen my dva. Je to jen kousek cesty."
"To by bylo báječné!" zaradovala se Becky, a přestože byla připoutaná, natáhla se a dala Kimovi pusu na tvář.

27

Kim žasl, jak s ním jeho vlastní dcera úspěšně manipuluje. Uklidnil se, když viděl, že je Becky zase veselá, ale po několika kilometrech začal o jejích protestech znovu uvažovat. "Já stejně nechápu, co máš proti Ginger."
"To, že jste se kvůli ní s maminkou rozvedli," prohlásila Becky.

"Propána," vzdychl Kim. "Tak to říká maminka?"
"Ne," odpověděla Becky. "Ta říká, že to byl jen jeden z důvodů. Ale já si myslím, že za to Ginger může. Dokud jsi neznal Ginger, tak jste se s maminkou nehádali."
Kim opět zabubnoval prsty o volant. Ačkoliv to Becky nepřiznala, byl si jistý, že by ji to samotnou nenapadlo.
Kim odbočil na parkoviště před Onion Ringem a podíval se na Becky.
Na tváři se jí odrážel barevný neon. Usmívala se v očekávání oblíbeného jídla.
"Důvod, proč jsme se s maminkou rozvedli, není vůbec jednoduchý," začal vysvětlovat Kim, "a Ginger s tím má moc málo..."
"Pozor!" vykřikla Becky.
Kim se podíval před sebe a zahlédl chlapce na skateboardu, který mu právě vjel před pravý blatník. Kim dupl na brzdu a strhl volant doleva.Auto prudce zastavilo, ale narazilo do vedlejšího zaparkovaného vozu. Ozval se nezaměnitelný zvuk sypajícího se skla.
"Tys naboural!" vykřikla nevěřícně Becky.
"Já vím, že jsem naboural!" zařval Kim.
"To ale není moje vina," řekla Becky ukřivděně. "Neřvi na mě!"
Kluk na skateboardu se na okamžik zastavil a pak přejel před autem.
Kim se na něj podíval a viděl, jak zřetelně artikuloval: "Blbče!" Kim zavřel oči a snažil se ovládnout.
"Omlouvám se," řekl po chvíli. "Já vím, že to nebyla tvoje vina. Měl jsem dávat větší pozor. A neměl jsem na tebe křičet."
"Co budeme dělat?" zeptala se Becky. Úzkostlivě se rozhlížela po parkovišti. Bála se, zda je neviděl někdo ze spolužáků.
"Jdu se podívat, co se vlastně stalo," řekl Kim a otevřel dveře. Za chviličku byl zpátky a požádal Becky, aby mu podala papíry z přihrádky na palubní desce.
"Co se rozbilo?" zeptala se.
"Naše přední a jejich zadní světlo," odpověděl Kim. "Nechám jim tu lísteček."
Když vešli do restaurace, Becky na tu nepříjemnost rychle zapomněla.
Byl pátek večer a v Onion Ringu bylo narváno. Většinu zákazníků tvořila školní mládež v absurdně volném oblečení s účesy ve stylu punk. Byly tam i rodiny s malými dětmi. Vše tonulo ve značném hluku, do něhož se mísilo kňourání dětí a zvuky několika automatů.
Děti měly restaurace Onion Ring ve velké oblibě díky tomu, že si mohly libovolně ochutit hamburger nepřeberným množstvím příloh a stejně tak poháry různými polevami.
"Není to tu fantastický?" poznamenala Becky, když se s Kimem postavili do řady.

28

"Okouzlující," řekl ironicky Kim. "Nejkrásnější je ta klasická hudba v pozadí."
"Ale tati!" vzdychla Becky.
"Bylas tu někdy s Carlem?" zeptal se Kim, a ani nečekal na odpověď, neboť předpokládal, že určitě ano.
"Jistě," odpověděla Becky. "Byli jsme tu několikrát i s mamkou. Bylo to fajn. Carlovi to tu patří."
"To není tak docela pravda," oponoval Kim s určitým uspokojením.
"Onion Ring je akciová společnost, to znamená, že spousta lidí vlastní její akcie. Víš, co to znamená?"
"Tak trochu."
"To znamená, že různí lidé mají cenné papíry," vysvětloval Kim. "I já nějaké mám, takže i já jsem jedním z vlastníků."
"Aha. Když jsme tu byli s Carlem, nemuseli jsme stát ve frontě," ukončila hovor Becky.
Kim se zhluboka nadechl a vydechl. "Změníme téma. Neuvažovala jsi ještě o tom, že by ses zúčastnila mistrovství? Vím, že by ses musela co nejdřív přihlásit."
"Nezúčastním se," odpověděla Becky bez váhání.
"Opravdu? Proč ne? Jezdíš tak lehce. A minulý rok jsi juniorské mistrovství vyhrála úplně jednoznačně."
"Bruslím ráda," souhlasila Becky. "Ale nechci si to zošklivit."
"Ale mohla bys být nejlepší."
"Nechci být nejlepší v nějaké soutěži," prohlásila Becky.
"Propána, Becky," žasl Kim. "Nemůžu si pomoct, ale trochu jsi mě zklamala. Byl bych na tebe tak hrdý."
"Mamka říkala, že něco takového určitě řekneš."
"No to je skvělé!" zlobil se Kim. "Tvoje vševědoucí matka!"
"Říkala taky, že mám udělat to, co považuju za nejlepší."
Kim a Becky se ocitli u pultu. Mladá pokladní se na ně znuděně podívala a zeptala se, co si dají.
Becky se zadívala na menu nad pokladnami. Našpulila pusu a ukazováček si téměř zapíchla do tváře. "Hmm... já vlastně ani nevím, co bych si dala."
"Dej si hamburger," radil Kim. "Myslel jsem, že ho máš nejradši."
"Dobře," souhlasila Becky. "Dám si hamburger, hranolky a vanilkový koktejl."
"Normální, nebo velký?" zeptala se unaveně pokladní.
"Normální," odpověděla Becky.
"A vy, pane?" pobízela pokladní.
"Počkejte, hned to bude," řekl Kim a také se zadíval na menu. "Asi si dám polévku a salát. A ledový čaj."

"To bude sedm devadesát."
Kim zaplatil a pokladní mu podala lísteček. "Máte číslo dvacet sedm."
Kim a Becky ustoupili od objednávacího pultu. Chvíli jim trvalo, než našli dvě volná místa u stolu blízko okna. Becky se k němu protlačila, Kim jí podal lísteček a omluvil se, že si musí odběhnout na toaletu. Becky nepří-

29

tomně přikývla, poočku přitom pozorovala jednoho hezkého spolužáka, který seděl u vedlejšího stolu.
Kimovi připadala cesta k chodbičce s toaletami jako překážkový běh.
V chodbičce byly dva telefony, ale u obou byla fronta. Kim sáhl do kapsy saka a vytáhl mobilní telefon. Vyťukal číslice, opřel se o stěnu a přitiskl telefon k uchu.
"Ginger, to jsem já," řekl.
"Kde proboha jsi?" stěžovala si Ginger. "Zapomněls, že jsme měli rezervaci v Chez Jean na půl osmé?"
"Nepůjdeme tam," vysvětlil stručně Kim. "Musel jsem trochu změnit plány. Jsem s Becky v Onion Ringu na dálnici."
Ginger neodpovídala.
"Haló? Jsi tam ještě?" zeptal se Kim.
"Jo, ještě ano," odpověděla Ginger.
"Slyšelas, co jsem říkal?"
"Samozřejmě že jsem tě slyšela," řekla Ginger otráveně. "Nejedla jsem, čekala jsem na tebe. Nezavolala, a navíc jsi mi slibil, že na tu večeři půjdem!"
"Poslouchej," ozval se rázně Kim, "nedělej mi to ještě složitější. Přijel jsem pozdě i pro Becky, a ta měla hrozný hlad."
"To je nádhera!" řekla jízlivě Ginger. "Takže si dáš s dcerou dobrou večeři."
"Nedráždi mě, Ginger!"
"Jak si myslíš, že mi je?" zeptala se Ginger. "Rok ses vymlouval na manželku. Teď se začínáš vymlouvat na dceru."
"To už by stačilo, Ginger," varoval Kim. "Nechci se hádat. Dáme si s Becky večeři a pak tě vyzvedneme."
"Já tu ale taky nemusím být," odsekla Ginger. "Přestává mě bavit, že mě považuješ za samozřejmost."
"Fajn, rozhodni se, jak chceš."
Kim ukončil hovor a zastrčil telefon zpátky do kapsy saka. Zaskřípal zuby a tiše zaklel. Večer se vyvíjel úplně jinak, než si původně představoval.
Bezděčně se podíval do očí jedné dospívající slečně, která čekala u zdi na telefon. Měla tak tmavou rtěnku, že byla víc hnědá než červená. Vypadala jako někdo, kdo zahynul v severní stěně Everestu.
Dívka si všimla, že si ji Kim prohlíží, přestala na okamžik žvýkat a vyplázla jazyk. Kim se narovnal a vešel na toaletu, aby si umyl ruce a opláchl obličej.

Spěch v kuchyni a u výdeje odpovídal počtu zákazníků v restauraci. Byl to organizovaný zmatek. Vedoucí Roger Polo dělal v pátek a v sobotu delší směnu, protože šlo o nejrušnější dny v Onion Ringu. Byl to nervózní muž, jemuž táhlo na čtyřicet, ale byl vůči sobě stejně nekompromisní jako vůči ostatnímu personálu.
Když byla restaurace tak plná jako ve chvíli, kdy Kim a Becky čekali na svoji objednávku, pracoval Roger s ostatními. Právě on předával objednávku na hamburger a hranolky Paulovi, objednávku na polévku a salát

30

Julii a objednávky pití Claudii. Doplňování zásob a průběžný úklid měl na starosti Skip.
"Objednávka dvacet sedm," zavolal Roger. "Jedna polévka a salát."
"Polévka a salát," zopakovala Julie.
"Ledový čaj a vanilkový koktejl," pokračoval Roger.
"Hned to bude," zavolala Claudia.
"Normální hamburger a střední hranolky," objednával dál Roger.
"Mám to," ozval se Paul.
Paul byl podstatně starší než Roger. Měl vysušenou vrásčitou tvář a vypadal spíš jako farmář než kuchař. Dvacet let pracoval jako kuchař na ropných vrtech v Perském zálivu. Na pravém předloktí měl vytetovaný gejzír a slovo Eureka! Paul stál u grilu, zabudovaného do centrálního pultu za řadou pokladen.
Neustále měl na grilu několik připravovaných kousků hamburgerů, přihazoval je podle objednávky. Griloval je pečlivě a otáčel je tak, aby každý kousek zůstal na grilu stejně dlouho. Po přílivu nových objednávek se Paul otočil k vysoké lednici, která stála za ním, a otevřel ji.
"Skipe!" křikl Paul, když zjistil, že krabice s mraženými hamburgery je prázdná. "Přines mi krabici hamburgerů ze zadního mrazáku."
Skip odložil mop. "Už běžím!"
Velký mrazicí box byl vzadu za kuchyní, vedle chladicí místnosti a naproti skladu. Skip pracoval v Onion Ringu teprve týden, ale už věděl, že velkou část jeho pracovní náplně představuje doplňování různých zásob ze skladu do kuchyně. Otevřel dveře mraziciho boxu a vešel dovnitř. Dveře byly vybaveny silnou pružinou a hned se za ním zavřely. Místnost měla plochu asi třikrát šest metrů, osvětlenou jedinou žárovkou s drátěným stínidlem. Stěny byly kryté kovovou fólií, která vypadala jako alobal. Podlaha byla dřevěná.
Prostor byl téměř vyplněný papírovými krabicemi, jen uprostřed byla úzká ulička. Na levé straně stály velké krabice s

mraženými hamburgery, na pravé byly rybí prsty, obalované kousky kuřete a hranolky.
Skip zacvičil pažemi, aby se v mrazivém vzduchu zahřál. Od úst mu šla pára. Těšil se zpátky do tepla kuchyně, a tak rychle setřel námrazu z papírového štítku na první krabici vlevo, aby se ujistil, že jsou to mražené hamburgery. Na štítku stálo: Mercer Meats, 50 g hamburger, extra kvalita, série 6, expedice 9 - 14. Datum výroby: 12. 1. Spotřebujte do: 12. 4.
Skip otevřel krabici a vytáhl zevnitř jednu ze šesti menších, která obsahovala 180 kousků hamburgerů. Odnesl ji k lednici v kuchyni a vsunul ji dovnitř.
"Můžete zase pracovat," řekl Paulovi.
Paul neodpověděl. Měl plné ruce práce s obracením grilujících se hamburgerů a snažil se nezapomenout všechny nové objednávky, které na něj volal Roger. Jakmile měl chvilku čas, otočil se k lednici, otevřel krabici a vytáhl tolik hamburgerů, kolik právě potřeboval. Když se chystal lednici zavřít, podíval se na štítek.
"Skipe!" zakřičel. "Pojď sem a hoď sebou!"

31

"Co se stalo?" divil se Skip. Nebyl daleko, sehnul se jen vyměnit pytel na odpad pod centrálním pultem.
"Přinesl jsi špatnou krabici," bručel Paul. "Tyhle přivezli dneska."
"Co na tom záleží?" vyptával se Skip.
"Moc," odsekl Paul. "Počkej, já ti to za chvíli ukážu." Pak zavolal: "Rogere, kolik asi budeš ještě potřebovat hamburgerů po objednávce dvacet šest?"
Roger se podíval na lístečky. "Jeden na sedmadvacítku, čtyři na osmadvacítku a tři na devětadvacítku. Celkem osm."
"To jsem předpokládal," pokývl Paul. Osm hamburgerů, které držel v ruce, hodil na gril a otočil se k lednici, aby z ní právě přinesenou krabici zase vyndal. Nevšiml si, že první hamburger, který hodil na gril, částečně zakryl jiný, který se už chvíli griloval.
Paul naznačil Skipovi, aby ho následoval, a cestou vysvětloval: "Dostáváme zásilky mražených hamburgerů každé dva týdny, ale nejdřív musíme spotřebovat ty starší dodávky."
Otevřel dveře mrazicího boxu a hned spatřil krabici, kterou Skip otevřel. Vsunul do ní zpátky tu, kterou přinesl z kuchyně, a zavřel ji.
"Vidíš to datum?" zeptal se Paul a ukazoval na štítek.
"Jasně, vidím," přikývl Skip.
"Ty krabice vzadu mají dřívější datum," pokračoval Paul, "ty se musí spotřebovat jako první."
"To mi měl někdo říct," stěžoval si Skip.
"Říkám ti to teď já," prohlásil Paul. "Poj ď mi pomoct posunout ty nové krabice dozadu, aby byl k těm starším lepší přístup."

Kim se vrátil z toalety a vmáčkl se na místo vedle Becky. U stolu sedělo šest jiných lidí včetně dvouletého dítěte, které mělo obličej ušmudlaný od kečupu.
Plastikovou lžící na polévku plácalo do napůl snědeného hamburgeru.
"Becky, buď rozumná," řekl Kim a snažil se nevnímat to dvouleté dítě.
"Slíbil jsem Ginger, že ji po večeři vyzvedneme."
Becky se nadechla, vydechla, svěsila ramena a mlčela. Byla uražená, což u ní nebylo obvyklé.
"Udělali jsme přece to, co jsi chtěla," pokračoval Kim. "Šli jsme na večeři spolu, jen my dva, a není to Chez Jean."
"Neptal ses mě, jestli chci vyzvednout Ginger," prohlásila uraženě Becky. "Když jsi řekl, že sem půjdeme na večeři, myslela jsem, že se s ní dneska nemusím vůbec setkat."
Kim odvrátil hlavu a zaťal zuby. Miloval svou dceru, ale věděl, že umí být nepříjemně tvrdohlavá. On, kardiochirurg, byl zvyklý, že ho lidé kolem poslouchají.

Paul se vrátil z mrazicího boxu a narazil na rozzlobeného Rogera.
"Kdes byl?" zaútočil Roger. "Nestíháme."
"Neměj strach," uklidňoval ho Paul. "Všechno mám pod kontrolou."

32

Paul zvedl obracečku a začal vkládat upečené hamburgery do připravených housek. Odsunul hamburger, který částečně ležel na jiném, aby mohl vyndat spodní kousek.
"Objednávka třicet," vyštěkl Roger. "Dva normální hamburgery a jeden velký."
"Pracuje se na tom," odpověděl Paul. Natáhl se do lednice, aby vyndal další hamburgery. Otočil se a rozložil je na gril. Pak vzal obracečku a zvedl kousek, který spadl na jiný. Přestože ho sesunul na gril, stále se opíral o jiný a neležel celý na grilu. Paul se ho chystal upravit, když ho Roger znovu zavolal.
"Paule, zvorals to. Co to s tebou dneska je?"
Paul zvedl hlavu a obracečku držel ve vzduchu nad grilem.
"Pětadvacítka byly dva velké hamburgery a dva normální," vytýkal mu Roger.
"Do háje! Omlouvám se," odpověděl Paul. Obrátil se k lednici a vyndal dva velké hamburgery. Hodil je na gril a pak je k němu obracečkou pořádně přitiskl. Velké hamburgery potřebovaly ke grilování dvojnásobek času než normální.

"A taky tam měly být střední hranolky," pokračoval Roger ve výtkách.
Zamával lístkem, jako by jím chtěl Paula praštit.
"Hned to bude," uklidňoval ho Paul. Rychle naplnil papírový kornout hranolky.
Roger si vzal hranolky, položil je na tác s číslem dvacet pět a posunul je směrem k servírovacímu pultu. "Dobře," řekl. "Sedmadvacítka je hotová.
Kde je ten hamburger a hranolky? No tak, Paule, prober se!"
"Tak už toho nech," bránil se Paul. Sundal hamburger, který většinu času ležel na jiném kousku. Zasunul ho do housky a položil na papírový talíř, který Roger postavil na pult. Přidal grilovanou cibuli a naplnil kornout hranolky.
Za několik vteřin se mladík u servírovacího pultu naklonil nad mikrofon a zavolal: "Čísla dvacet pět a dvacet sedm jsou připravena k vyzvednutí.``

Kim se postavil. "To je naše," řekl. "Dojdu pro to. Ale až se najíme, zajedeme pro Ginger, a už se o tom nebudeme dohadovat. Očekávám, že se budeš chovat slušně. Jasné?"
"No tak dobře," řekla Becky mrzutě. Vstala.
"Já pro jídlo dojdu," zopakoval Kim. "Zůstaň tady."
"Ale já si chci dát na hamburger přílohy sama," protestovala Becky.
"Aha, já zapomněl."
Zatímco si Becky pokrývala hamburger pozoruhodnou vrstvou různých příloh, Kim si vybral co nejjednodušší nálev na salát. Pak se oba vrátili na svá místa. Kim se zaradoval, když zjistil, že to kečupem ušmudlané dítě už zmizelo. Becky se radostně napřímila, když ji její spolužák požádal o pár hranolek. Kim vzal do ruky lžíci a chystal se právě ochutnat polévku, když mu v kapse zazvonil mobilní telefon. Vytáhl ho a přiložil k uchu.

33

"Doktor Reggis," ohlásil se.
"Tady Nancy Warrenová," ozvala se jedna ze sester. "Omlouvám se, ale volám proto, že se paní Arnoldová dožaduje, abyste se přišel podívat na jejího manžela."
"Proč?" zeptal se Kim.
Becky vzala hamburger do obou rukou. Přesto jí kousky nakládané zeleniny vypadly na talíř. Nezalekla se, otevřela pusu dokořán a kus ukousla. Chvíli žvýkala, pak se podívala na zbytek hamburgeru v ruce.
"Pan Arnold je velmi neklidný," vysvětlovala Nancy. "Stěžuje si, že mu nezabírají léky proti bolestem. Taky má extrasystoly."
Becky natáhla ruku a poklepala Kimovi na paži. Snažila se upoutat jeho pozornost, aby se podíval na zbytek jejího hamburgeru. Kim jí naznačil, aby počkala, než dokončí hovor. "Četné extrasystoly?"
"Ne, ne moc," odpověděla Nancy. "Ale dost na to, aby si jich všiml."
"Naberte mu kalium a dejte mu dvojnásobnou dávku léků proti bolestem. Je tam lékař z JIPu?"
"Ano, je tu doktorka Silberová," odpověděla Nancy. "Ale myslím, že byste měl stejně přijet. Paní Arnoldová je neodbytná."
"To si umím představit," řekl Kim a unaveně se zasmál. "Počkáme na to kalium. Zeptejte se taky, jestli mu odcházejí větry."
Kim ukončil hovor. Paní Arnoldová mu otravovala život víc, než očekával.
"Podívej se na můj hamburger," řekla Becky.
Kim se podíval a uviděl uprostřed hamburgeru růžový proužek. Byl však příliš rozladěn předchozím telefonním rozhovorem z nemocnice. "Hmm," odpověděl. "Tak jsem měl hamburgery nejradši, když mi bylo tolik co tobě."
"Vážně?" podivila se Becky. "To je paráda."
Kim se rozhodl, že bude nejlepší, když se domluví s lékařkou z JIPu osobně, a vytočil číslo nemocnice. "Všechny jsem jedl takhle upravené," dodal, než dostal spojení. "Středně propečené s kolečkem syrové cibule. Ne s touhle předmraženou grilovanou cibulí a tím množstvím ostatních příloh."
Operátor se ozval a Kim požádal o spojení s doktorkou Alice Silberovou. Dodal, že počká.
Becky se ještě jednou podívala na hamburger, pokrčila rameny a pak si trochu opatrněji ukousla. Musela přiznat, že chutná skvěle.

34

Kapitola 4
Sobota 17. ledna

KIM PROJEL zatáčku a blížil se ke svému domu. Byl to velký tudorovský dům na zalesněném pozemku v klidném předměstí. Kdysi to býval skutečně obdivuhodný dům. Dnes vypadal neudržovaně. Minulý podzim nikdo neshrabal listí, které pokrývalo trávník vrstvou mokré hnědé rozpadající se hmoty. Z dřevěného krajkoví na domě prýskal lak - potřebovalo co nejdřív nový nátěr. Několik okenic mělo uvolněné panty. Ze střechy sklouzlo několik tašek až do okapů.
Bylo devět hodin, pochmurné zimní sobotní ráno. Okolí bylo pusté.
Když Kim odbočil na příjezdovou cestu a zamířil ke garáži, neviděl žádné známky života. Soused si ještě ani nevyzvedl

ranní noviny ze schránky.
Vnitřek Kimova domu vypadal podobně jako vnějšek. Chyběla část koberců, nábytku a dekorací, které si Tracy odvezla, když se odstěhovala. Několik měsíců v domě nikdo neuklízel. Zejména obývací pokoj vypadal s jedinou židlí, malým koberečkem, telefonním stolkem a jednou stojací lampou jako opuštěný taneční sál.
Kim odhodil klíče na stolek v předsíni a prošel jídelnou do velké kuchyně. Zavolal na Becky, ale ta neodpovídala. Kim se podíval do dřezu.
Nebylo tam žádné špinavé nádobí.
Kim se probudil něco po páté, což byla jeho obvyklá doba, vstal a jel do nemocnice udělat vizitu. Předpokládal, že Becky bude vzhůru, až se vrátí.
"Becky, ty lenochu, co je s tebou?" zavolal Kim cestou po schodech.
Když vyšel nahoru, slyšel, jak se otevírají dveře Beckyiny ložnice. Za okamžik se v nich objevila Becky ve flanelové noční košili. Tmavé kudrnaté vlasy měla rozcuchané a ospale mžourala.
"Co se děje? zeptal se znovu Kim. "Myslel jsem, že budeš připravená jet bruslit. Musíme si pospíšit."
"Není mi dobře," řekla Becky a mnula si oči.
"Vážně? Co ti je?"
"Bolí mě břicho."
"To nic nebude. Určitě." utěšoval ji Kim. "Je to stálá bolest, nebo je chvílemi větší a chvílemi mírnější?"
"Chvílemi větší a pak zas menší," odpověděla Becky.
"Kde tě to přesně bolí?" vyptával se dál Kim.
Becky neurčitě přejela rukou po břiše.
"Nemáš zimnici?" Kim natáhl ruku a dotkl se Beckyina čela.
Becky zavrtěla hlavou.
"To jsou jen mírné křeče," uklidňoval ji Kim. "To nejspíš tvůj žaludek dává najevo nelibost nad včerejší nezdravou večeří. Osprchuj se a oblékni, já zatím připravím snídani. Ale hoď sebou, nechci, aby si tvoje máma stěžovala, že jsi kvůli mně přijela pozdě na bruslení."
"Já nemám hlad," zakňourala Becky.
"Až se osprchuješ, určitě ho dostaneš. Uvidíme se dole."

35

V kuchyni připravil Kim vločky, mléko a džus. Vrátil se ke schodišti a chtěl na Becky zavolat, ale slyšel už tekoucí vodu ve sprše. Vrátil se do kuchyně a zavolal Ginger.
"V nemocnici j sou všichni v pořádku," hlásil Kim hned, j ak Ginger zvedla sluchátko. "Všichni tři operovaní bez komplikací, ale Arnoldovi, hlavně paní Arnoldová, mě přivádějí k šílenství."
"To mám radost," řekla Ginger kousavě.
"Co se zase děje?" zeptal se Kim. Ráno při vizitě měl malý výstup se sestrami na oddělení a těšil se na klidný den.
"Chtěla jsem včera zůstat u tebe," odpověděla Ginger. "Není to fér, když..."
"Nech toho!" okřikl ji Kim. "Nezačínej s tím znovu, prosím tě. Mám toho už dost. Navíc Becky není teď ráno dobře."
"Co je jí?" zeptala se Ginger s upřímným zájmem.
"Nic moc, bolí ji břicho," vysvětloval Kim. Chystal se pokračovat, ale zaslechl, jak Becky přichází dolů. "Hele, už je tady. Sejdeme se na kluzišti v nákupním středisku. Ahoj!"
Becky vešla do kuchyně, právě když zavěšoval. Měla na sobě Kimův župan, který jí byl tak velký, že ho táhla po zemi a rukávy jí visely až ke kolenům.
"Tady máš vločky, mléko a džus," řekl Kim. "Je ti líp?"
Becky zavrtěla hlavou.
"Co budeš jíst?"
"Nic," odpověděla.
"Něco sníst musíš," nutil ji Kim. "Co takhle tinkturu amaru?"
Becky ohrnula znechuceně nos. "Dám si trochu džusu," navrhla.

Když Kim s Becky procházeli dlouhou chodbou nákupního střediska směrem ke kluzišti, většina obchodů teprve vytahovala rolety. Kim se neptal, ale byl si jistý, že se Becky cítí lépe. Snědla k snídani trochu vloček a cestou v autě byla veselá a upovídaná.
"Zůstaneš tu celou dobu, co budu mít trénink?" zeptala se Becky.
"Mám to v plánu," přisvědčil Kim. "Těším se, že mi ukážeš ten trojitý axel, o kterém jsi mi vyprávěla."
Když přišli ke kluzišti, Kim podal Becky brusle, které jí nesl. Ozvala se píšťalka, ohlašující konec předcházející hodiny středně pokročilých.
"Jsme tu úplně přesně," pochvaloval si Kim.
Becky se posadila a začala si rozvazovat tenisky. Kim se rozhlížel po ostatních rodičích. Většinu dětí doprovázely matky. Náhle se jeho pohled setkal s pohledem Kelly Andersonové. Ačkoliv bylo časně ráno, byla oblečená jako na módní přehlídku a vlasy měla jako od kadeřníka. Usmála se. Kim uhnul pohledem.
Přijela dívka asi tak Beckyina věku, vyšla z ledové plochy a posadila se vedle Becky. "Ahoj!" Becky její pozdrav opětovala.
"Ale, můj oblíbený kardiochirurg!"

36

Kim se otočil a s velkou nelibostí zjistil, že za ním stojí Kelly.
"Znáte mou dceru?" zeptala se.
Kim zavrtěl hlavou.
"Caroline, pozdrav doktora Reggise."
Přestože Kim netoužil po rozhovoru s Kelly, pozdravil její dceru a představil jí Becky.
"To je náhoda, že jsme se opět sešli," poznamenala Kelly, když se narovnala, jakmile si potřásla rukou s Becky. "Viděl jste včera v jedenáct hodin můj vstup k výročí sjednocení nemocnic?"
"Ne, neviděl jsem ho," přiznal Kim.
"Vaše škoda, určitě by se vám byl líbil. Bylo to v příhodný čas a všichni se shodli na tom, že vaše prohlášení "pod čarou" zastínilo všechno ostatní. Diváci hned žhavili telefony, a to náš šéfredaktor miluje."
"Příště mi připomeňte, že s vámi nemám ztratit ani slovo," prohlásil Kim.
"Pozor, pane doktore," varovala s úsměvem Kelly. "Mohlo by se mě to dotknout."
"Kime!" zavolal někdo z druhé strany kluziště. "Kime! Tady jsem!"
Ginger, která právě dorazila, horlivě mávala a prodírala se směrem ke Kimovi a Kelly. Bylo jí něco přes dvacet a vypadala jako drobný skřítek s rozevlátými plavými vlasy a pavoučíma nožkama. Mimo kancelář dbala na to, aby se oblékala podle svých představ nenuceně a sexy. Tentokrát měla na sobě těsné džíny, kratičké tričko, které odhalovalo její štíhlý pevný pas, sportovní čelenku a nátepníky na důkaz vášně pro aerobik. Na nohou měla tenisky. Byla bez kabátu.
"Jémine!" zašeptala si spíš jen pro sebe Kelly, když Ginger uviděla. "Koho to tu máme? Napadá mě titulek do bulvárního plátku: Známý kardiochirurg a cvičitelka aerobiku."
"To je moje recepční," sdělil jí Kim ve snaze otupit šok z nevyhnutelné konfrontace.
"Ani na okamžik jsem o tom nepochybovala," reagovala Kelly. "Ale podívejte se na to tělo! A ten dívčí elán! Zdá se, že vás bezmezně obdivuje."
"Říkal jsem vám, že pro mne pracuje," zopakoval podrážděně Kim.
"Ale vždyť já vám věřím," ujistila ho Kelly. "To je právě to zajímavé. Dokonce i můj praktik a očař se rozvedli a vzali si svoje recepční. Páni, to by byla zprávička! Copak to je? Obvyklá krize lékaře v nejlepších letech?"
"Upozorňuji vás, že si nepřeji, abyste se jí čímkoliv dotkla!" zuřil Kim.
"Ale dejte pokoj, pane doktore! Vy kardiochirurgové si myslíte, že jste něco víc než ostatní. S nějakými nepříjemnostmi musíte počítat, hlavně když si dáváte rande s dívkami o polovinu mladšími, než jste sám."
Becky se naklonila ke Caroline a řekla: "Ahoj, já mizím. Řítí se sem tátova půvabná přítelkyně." Vstala, vstoupila na led a rychle odjížděla.
Ginger šla přímo ke Kimovi. Než si uvědomil, co má v úmyslu, vtiskla mu na tvář hlasitý polibek. "Promiň, miláčku," omlouvala se. "Vím, že jsem byla ráno do telefonu protivná. Ale stýskalo se mi po tobě."
"No, to není moc profesionální," poznamenala Kelly. "Zůstala vám na tváři rtěnka."

37

Kim si otřel tvář hřbetem ruky.
"Jé, promiň!" komentovala Ginger otisk svých rtů na Kimově tváři. "Počkej, otřu ti to."
Olízla si dva prsty, a než se Kim vzpamatoval, začala rtěnku rozmazávat.
"No to je gól!" neopomněla poznamenat Kelly.
Ginger se k ní otočila a okamžitě poznala místní známou osobnost.
"Kelly Andersonová!" vyhrkla. "To je senzační! Zbožňuju vaše zprávy!"
"Děkuji," řekla Kelly. "A vy jste..."
"Ginger Powersová."
"Těší mě, Ginger," usmívala se Kelly. "Dovolte, dám vám svou vizitku.
Mohly bychom se někdy sejít."
"Díky." Ginger si vzala vizitku a upřímně se usmívala. "To by bylo báječné," souhlasila.
"Prima," pokračovala Kelly. "Dělám hodně zdravotnických témat a vždycky jsem ráda, když se můžu sejít s někým z oboru."
"Vy byste se mnou chtěla natočit rozhovor?" divila se potěšeně Ginger.
"Proč ne?"
Ginger ukázala na Kima. "Ten rozhovor byste měla natočit s ním, ne se mnou. On ví o medicíně všechno."
"Zdá se, že máte o panu doktorovi mimořádně dobré mínění," poznamenala Kelly. "Dá se to tak říct?"
"O tom nepochybujte," pokračovala Ginger s předstíranou nevolí. "Je přece nejlepší kardiochirurg na světě. A ještě k tomu nejhezčí." Ginger se pokusila štípnout Kima do tváře, ale jemu se tentokrát podařilo uhnout.
"Myslím, že se pro dnešek rozloučíme," ohlásila Kelly. "Poj ď, Caroline.
Obleč si kabát a vyrazíme. A Ginger, vy mi zavolejte. Vážně bych si s vámi ráda promluvila. Vás, Kime, naprosto chápu, že jste si vybral Ginger jako recepční i jako přítelkyni."
Kelly s Caroline se chystaly k odchodu. Kelly držela dceři brusle a batůžek, zatímco se Caroline s obtížemi soukala do dlouhého péřového kabátu.

"Je vážně milá," povzdechla si Ginger a dívala se za Kelly.
"Je to zmije!" vyštěkl Kim. "Nepřeju si, abys s ní někdy mluvila."
"Proč ne?" divila se Ginger.
"Protože mi dělá jen samé problémy," vysvětloval Kim.
"Ale bylo by moc fajn se s ní sejít," fňukala Ginger.
"Poslouchej!" přerušil ji ostře Kim. "Jestli se s ní sejdeš, máš padáka z práce i z mého života. Rozumíš?"
"No dobře," zareagovala Ginger také ostře. "Proč jsi kruci tak nedůtklivý? Co to do tebe vjelo?"
Becky, která dosud jezdila, se vrátila k nim.
"Já ten trénink dneska vzdám," oznámila, posadila se a začala si sundavat brusle.
"Proč?" zeptal se Kim.
"Protože je mi ještě hůř než ráno. A musím nutně na záchod."

38

Kapitola 5
neděle 18. ledna

KIM ZVEDL chorobopis Harveyho p Arnolda a otevřel jej. Nebylo ještě ani osm hodin a sestry si předávaly hlášení. Kim měl jejich místnost pro sebe.
Kromě něj v ní byla jen sekretářka oddělení.
Prohlédl si poznámky sester, týkající se průběhu předchozího dne a noci. Potlačil úsměv. Z některých zápisů bylo zřejmé, že paní Arnoldová obtěžovala sestry stejně jako jeho. Především však bylo zřejmé, že se panu Arnoldovi daří dobře. Svědčily o tom i grafy znázorňující jeho vitální funkce, záznam o příjmu a výdeji tekutin i laboratorní výsledky z předchozího dne. Kim spokojeně vrátil papíry do desek a šel se podívat na pacienta.
Pan Arnold seděl na posteli, pochutnával si na snídani a díval se na televizi. Kim si v duchu liboval nad tím, jaké pokroky učinila kardiochirurgie v posledních pár desetiletích, čehož byl důkazem i jeho pacient: sedm desátiletý muž, který byl ještě před osmačtyřiceti hodinami těžce nemocný a nyní se zotavoval po výkonu na otevřeném srdci. Jeho srdce bylo na určitou dobu zastaveno, otevřeno, opraveno, a přesto vypadal pár hodin po operaci docela spokojeně, byl téměř bez bolestí a těšil se z významného zlepšení kvality života. Kim se však nemohl zbavit pocitu značné nespokojenosti s tím, že takový zásah není v současných ekonomických podmínkách patřičně doceněn.
"Jak se cítíte, pane Arnolde?" zeptal se pacienta.
"Celkem dobře," odpověděl pan Arnold. Otřel si ubrouskem bradu. Byl to příjemný muž, pokud byl sám. Když však byl pohromadě s manželkou, létaly kolem jiskry.
Kim vyrušil nemocného od snídaně důkladnou kontrolou obvazu a množství tekutiny, odváděné drenem. Všechno probíhalo naprosto normálně.
"Víte jistě, že budu moct hrát golf?" zeptal se pan Arnold.
"Rozhodně! Budete moct dělat, co budete chtít."
Po několika minutách povzbuzujícího žertovného klábosení se Kim rozloučil. Naneštěstí narazil ve dveřích na Gertrude Arnoldovou.
"Á, tady jste, pane doktore!" zvolala radostně. "To jsem ráda, že jsem vás chytla. Chci tu mít čtyřiadvacet hodin denně sestru jen pro manžela, rozumíte mi, že?"
"Stalo se něco?" zeptal se Kim.
"Jestli se něco stalo?" opáčila paní Arnoldová. "Tak já vám povím, co se stalo! Sestry na tomhle oddělení nejsou nikdy po ruce. Někdy uplynou celé hodiny, než se některá objeví. A když Harvey zazvoní, dávají si pěkně na čas."
"Předpokládám, že je to proto, že všechny vidí, jak se pan Arnold rychle zotavuje," uklidňoval ji Kim. "Sestry pak mohou věnovat víc času pacientům, kteří se tak dobře necítí."
"Nemusíte se jich zastávat," útočila paní Arnoldová. "Přeji si, aby u manžela byla trvale jedna sestra."

39

Postarám se, aby to s vámi někdo vyřídil," ujistil ji Kim.
Paní Arnoldovou to na chvíli uklidnilo, ale přesto dodala: "Nenechte mě moc dlouho čekat."
"Uvidím, co pro vás mohu udělat," dodal Kim.
Když se vrátil do místnosti sester, požádal sekretářku, aby se spojila s úředníkem AmeriCare a požádala ho, aby se zastavil za paní Arnoldovou. Když čekal na výtah, musel se usmát. Byl by rád slyšel rozhovor, k němuž za okamžik dojde. Pomyšlení na to, jak se při něm úředník AmeriCare zapotí, mu zlepšilo náladu.
Když přijel výtah, Kim se vtěsnal dovnitř. Na to, že bylo nedělní ráno, byl neuvěřitelně plný. Kim se ocitl těsně vedle vysokého kostnatého sekundáře v bílém plášti se jmenovkou: MUDr. John MARKHAM, pediatrie.
"Promiňte," ozval se Kim. "Vyskytují se v současné době nějaké enterovirózy, především u dětí školního věku?"
"O ničem nevím," odpověděl John. "Je dost případů ošklivé chřipky, ale jen s příznaky onemocnění dýchacích cest. Proč se ptáte?"
"Moje dcera má zažívací obtíže," vysvětloval Kim.
"Jaké má příznaky?"
"Začalo to včera ráno křečemi," popisoval Kim. "Potom se přidal průjem. Dal jsem jí zatím jen živočišné uhlí."

"Pomohlo to`?"
"Zpočátku se zdálo, že ano. Ale v noci se zase všechny příznaky vrátily."
"Co nauzea a zvracení?"
"Nauzeu má, ale nezvracela. Aspoň zatím ne. Ale nemá chuť k jídlu."
"Má horečku?"
"Ne, vůbec ne."
"Kdo je její lékař?"
"Byl to George Turner, ale po sloučení nemocnic změnil místo."
"Pamatuju si ho," přisvědčil John. "Znal jsem ho od doby, kdy jsem přišel do Nemocnice Samaritánů. Turner byl prima."
"To určitě," souhlasil Kim. "Je teď zpátky v Dětské nemocnici v Bostonu."
"Je to pro nás ztráta," poznamenal John. "Ale vraťme se k vaší dceři. Řekl bych, že je to lehká alimentární intoxikace. Na virózu to nevypadá."
"Myslíte?" zarazil se Kim. "Myslel jsem, že otrava jídlem se projevuje jako živelná pohroma. Jako třeba ta pověstná nákaza stafylokokem z bramborového salátu."
"Takový projev není nutný," vysvětloval John. "Otrava zkaženou potravou se může projevit různým způsobem. Ale ať už se projevuje jakkoliv, jestliže má vaše dcera akutní průjem, vypadá to nejpravděpodobněji na alimetární otravu. Podle statistiky je to nejčastější příčina průjmu.Abyste si mohl udělat správnou představu, ročně dochází ke dvěma až třem stům milionů alimentárních intoxikací."
Výtah zastavil a John vystoupil.
"Doufám, že jí bude líp," dodal, ale dveře výtahu se již zavíraly.
Kim zavrtěl údivem hlavou. Obrátil se k jinému sekundáři. "Slyšel jste to? Dvě až tři sta milionů alimentárních otrav ročně! To je šílenství!"

40

"To by znamenalo, že každý v téhle zemi prodělá aspoň jednu za rok," spočítal pohotově sekundář.
"To přece není možné!" vmísila se do hovoru sestra, která končila službu.
"Já myslím, že to je možné," přidal se další lékař. "Většina lidí se s lehčími příznaky snadno vypořádá a přičítá je ‚střevní chřipce`. Samozřejmě že o žádnou střevní chřipku nejde."
"To je ale hrozné," prohlásil Kim. "To aby si člověk pomalu rozmyslel jíst v restauraci."
"Otravu jídlem můžete dostat stejně dobře i doma," přidala se žena stojící ve výtahu vzadu. "Vezměte si, co se třeba může stát, když dojídáte zbytky, ačkoliv nejčastější příčinou je špatně zpracované kuřecí maso."
Kim jen přikyvoval. Měl nepříjemný pocit, že všichni ve výtahu jsou v této oblasti lépe informovaní než on.
Když výtah dojel do přízemí, Kim vystoupil a vyšel ven z nemocnice.
Cestou domů se mu stále vracela myšlenka na otravu jídlem a stále jej udivoval zdrcující počet dvou až tří set milionů případů ve Spojených státech amerických ročně. Pokud je to opravdu věrohodná statistika, zdálo se mu neuvěřitelné, že se s tím v žádném odborném časopise nesetkal.
Tyto myšlenky se mu honily hlavou ještě ve chvíli, kdy vešel do domu a hodil klíče na stolek v předsíni. Rozhodl se, že o celé věci zkusí zjistit podrobnější informace na Internetu. Z kuchyně však zaslechl zvuk televize.
Vešel.
Ginger stála u kuchyňské linky a zápasila s otvírákem na konzervy, připevněným na zdi. Měla na sobě sportovní elastické oblečení, které nenechávalo žádnou možnost představivosti. O sobotách a nedělích se s téměř náboženským fanatismem oddávala aerobiku. Becky ležela na pohovce v obývacím pokoji a dívala se na kreslený film. Deku měla přitaženou až k bradě. Proti tmavě zelené vlněné pokrývce vypadala poněkud bledá.
Předešlý večer strávili doma, protože Becky nebylo dobře. Ginger připravila k večeři kuře, které Becky sotva ochutnala. Becky si šla hned po večeři lehnout a Ginger zůstala. Kim doufal, že spolu vycházely dobře po celou dobu, co byl v nemocnici. Čekal, že po návratu z vizity najde obě ještě v posteli.
"Ahoj," zavolal Kim. "Jsem doma!"
Ani jedna mu neodpověděla.
"Krucinál!" zaklela Ginger. "Tohle je přišernej vynález!"
"Co se děje?" zeptal se Kim a přistoupil k Ginger. Ta právě vzdala další pokusy poradit si s otvírákem a opřela si ruce v bok. Vypadala zničeně.
"Nemůžu otevřít tuhle konzervu," stěžovala si podrážděně.
"Ukaž, otevřu to." Kim vzal konzervu, ale než ji otevřel, podíval se na nálepku. "Co to je?" zeptal se.
"Kuřecí vývar. Máš to tam napsané," odpověděla Ginger.
"K čemu potřebuješ kuřecí vývar v devět hodin ráno?"
"Pro Becky," vysvětlila. "Matka mi vždycky dávala kuřecí vývar, když jsem měla průjem."
"Říkala jsem jí, že nemám hlad," ozvala se Becky z gauče.

41

"Moje matka věděla, co dělá," odporovala Ginger.
Kim položil konzervu a vešel do obývacího pokoje. Postavil se k pohovce a položil Becky ruku na čelo. Becky pohnula

hlavou, aby viděla na televizi.
"Je ti líp?" zeptal se. Cítil, že má teplé čelo, ale usoudil, že spíš on má studenou ruku.
"Asi stejně," řekla Becky. "Ale nechci nic jíst. Když něco sním, jsou ty křeče horší."
"Musí přece něco jíst," protestovala Ginger. "Večer nesnědla skoro nic."
"Jestliže jí tělo říká, aby nejedla, nemusí nic jíst," vysvětloval Kim.
"Ale zvracela," dodala Ginger.
"Je to pravda, Becky?" zeptal se Kim. Zvracení byl nový příznak.
"Jen trochu," připustila Becky.
"Možná by se na ni měl podívat nějaký doktor," soudila Ginger.
"A co jsem podle tebe já?" ohradil se Kim.
"Víš přece, jak to myslím. Ty jsi nejlepší kardiochirurg na světě, ale nemáš moc zkušeností s dětskými bříšky."
"Dojdi mi nahoru pro teploměr," požádal ji Kim.
"Kde je?" zeptala se ochotně Ginger.
"Ve velké koupelně, v horní zásuvce vpravo."
"Tak co ty křeče?" zeptal se znovu Becky.
"Pořád mě zlobí," přiznala.
"Jsou horší?"
"Spíš stejné. Objeví se a zase mizí."
"Co ten průjem?" vyptával se dál Kim.
"Musíme o tom mluvit?" urazila se Becky. "Vždyť je to trapné."
"Dobrá, bobečku," řekl Kim smířlivě. "Myslím, že budeš za pár hodin zase ve své kůži. Co uděláme s tím jídlem?"
"Nemám hlad."
"Dobrá. Když budeš něco chtít, zavolej mě."

Když Kim zajížděl do ulice, kde bydlela Tracy, byla už tma. Zastavil u chodníku před její zahrádkou. Vystoupil a obešel auto, aby otevřel Becky dveře. Byla zabalená do deky až po uši.
Kim jí pomohl vystoupit a dovedl ji ke vchodu. Celý den strávila na pohovce u televize. Kim zazvonil a čekal. Tracy otevřela a začala vítat dceru.
Uprostřed věty se zarazila a zamračila.
"Co ta deka?" Podívala se na Kima, aby jí to vysvětlil, pak se znovu otočila na dceru: "Poj ď dovnitř."
Becky vešla a Kim za ní. Tracy za nimi zavřela dveře.
"Co se děje?" ptala se znovu Tracy. Odhrnula okraj deky z dceřiny tváře. "Jsi bledá. Je ti něco?"
V koutcích Beckyiných očí se objevily slzy. Když je Tracy uviděla, objala dceru, jako by ji chtěla chránit. Zároveň se tázavě podívala na Kima.
"Není ve své kůži," připustil Kim.

42

Tracy odstrčila Becky na délku paže, aby si ji mohla pořádně prohlédnout.
Becky si osušila oči. "Jsi hrozně bledá," poznamenala Tracy. "Co se děje?"
"Má jen nějaké mírné zažívací obtíže," vysvětloval Kim. "Možná je to lehká otrava nějakým jídlem. Aspoň to říkal jeden pediatr, se kterým jsem o tom mluvil."
"Když jsou to jen mírné obtíže, proč je tak bledá?" zeptala se Tracy a položila dceři ruku na čelo.
"Horečku nemá," oznámil jí Kim. "Jen křeče v břiše a průjem."
"Dals jí něco?"
"Jasně. Dostala živočišné uhlí, a když to nepomohlo, dal jsem jí Imodium."
"To pomohlo?"
"Trochu."
"Musím na záchod," ozvala se Becky.
"Dobře, miláčku," řekla Tracy. "Běž nahoru. Přijdu za chvíli za tebou."
Becky povytáhla deku, aby nezakopla, a utíkala nahoru po schodech.
Tracy se obrátila na Kima. Byla celá rozpálená. "Proboha, Kime! Měls ji míň než osmačtyřicet hodin, a už je jí zle. Co jsi s ní prováděl`?"
"Nic zvláštního," bránil se Kim.
"Neměla jsem nikam jezdit," vyštěkla Tracy.
"Prosím tě, přestaň!" Kim už také zvyšoval hlas. "Becky mohla onemocnět nezávisle na tom, jestli tu jsi, nebo ne. Pokud je to viróza, mohla to docela dobře chytit ještě před víkendem. A tos tu přece byla."
"Měla jsem dojem, že ses zmiňoval o otravě nějakým jídlem,`` připomněla mu Tracy.
"To byl jen statistický odhad toho pediatra."
"Vařila o víkendu Ginger?" zeptala se Tracy.
"Ano, vařila. Včera k večeři připravila báječné kuře."
"Kuře!" vykřikla Tracy pobouřeně. "To jsem si mohla myslet. Určitě je jí špatně po něm."
"Takže teď za to může Ginger, co?" rozčílil se Kim. "Nesnášíš ji, viď?"
"Ne, to ne. Už mi nevadí. Vůbec mi na ní nezáleží. Ale je přece mladá a určitě nemá s vařením moc zkušeností. My, kdo

se v tom vyznáme líp, víme, že se s kuřetem musí zacházet opatrně."
"Ty si prostě myslíš, že víš všechno nejlíp! Tak abys věděla, Becky se toho kuřete sotva dotkla. Bylo jí špatně už od soboty ráno. Pokud to je opravdu otrava z jídla, musí to být po tom, co jedla v pátek večer v Onion Ringu u dálnice, v tom podniku, s nímž se tvůj přítel Becky chlubil, že mu patří."
Tracy se natáhla za Kima a otevřela dveře: "Dobrou noc, Kime!" řekla ostře.
"Ještě něco bych ti chtěl říct," nedal se umlčet Kim. "Nesnáším, jak dáváš Becky najevo, že jsem nějaká zrůda, když ji přemlouvám, aby se zúčastnila mistrovství."
"V životě jsem nehodnotila tvoje názory, pokud jde o naši dceru," prohlásila dotčeně Tracy. "Když mi Becky sdělila, že se jí do takové soutěže moc nechce, podpořila jsem ji.Taky jsem jí řekla, že se asi budeš snažit přesvědčit ji o opaku. To je všechno."

43

Kim svou bývalou manželku probodával očima. Ničila ho svým přístupem psychologické nadřazenosti, který dávala najevo vždy, když se o něco přeli. V tomto případě, když varovala Becky před tím, co on možná řekne, to bylo obzvlášť výrazné.
"Dobrou noc," zopakovala Tracy. Dveře držela otevřené.
Kim se prudce otočil a odešel.

44

Kapitola 6
pondělí 19. ledna

KIM MĚL budík nařízený na pět hodin patnáct minut, ale jen zřídka ho opravdu potřeboval. Obvykle se probouzel ještě před jeho zazvoněním a vypínal ho dřív, než se rozezněl ranním tichem. Kim vstával před svítáním od doby, kdy nastoupil jako sekundář na chirurgii. Toto ráno nebylo výjimkou. Vstal z teplé postele, ještě když byla venku tma jako v pytli, a nahý se vrhl do koupelny.
S každodenní rutinou, která nevyžadovala žádné přemýšlení, otevřel těžké skleněné dveře a pustil naplno sprchu. Kim iTracy se vždy raději sprchovali, než koupali ve vaně, a koupelna byla jediná místnost, v níž si vyžádali úpravu, když před deseti lety dům koupili. Nechali odstranit vanu i malou sprchu a místo toho nechali zřídit prostorný sprchový kout, který byl téměř tři metry široký a jeden a půl metru hluboký. Tři stěny byly z tenkých mramorových desek, čtvrtá včetně dveří ze silného skla. Na dveřích byly mohutné mosazné kliky ve tvaru vertikálně postaveného U, které vypadaly, jako by protínaly sklo skrz naskrz. Podle Kima to byla extravagance hodná fotografie v nějakém časopise o stylu.
Na snídani se zastavil v Dunkin Donuts, kde si dal koblihu a bílou kávu. Jedl za jízdy ranní tmou. Zároveň poslouchal odborné nahrávky, aby využil čas.
V šest hodin už seděl ve své pracovně a diktoval zprávy a vyplňoval šeky na různé mimořádné výdaje. V šest čtyřicet pět už byl v nemocnici a procházel vizitu se sekundáři z hrudní chirurgie. Vizity využil ke kontrole svých vlastních pacientů. V sedm třicet vcházel do zasedací místnosti na nevyhnutelné ranní hlášení. Tentokrát šlo především o posudky a kritéria příjmu.
Po hlášení s převážně administrativní náplní měl jako hlavní řešitel výzkumného úkolu schůzku s hrudními chirurgy. Když skončili, měl jen pětiminutové zpoždění na velkou vizitu na chirurgii, kde prezentoval kazuistiku trojnásobné chlopenní náhrady.
V deset hodin byl zpátky ve své pracovně, ale to už měl značné zpoždění. Zjistil, že Ginger objednala akutní pacienty na devět třicet a devět čtyřicet pět. Cheryl Constantineová, Kimova zdravotní sestra, je už úvedla do obou ordinací.
Celé dopoledne strávil s pacienty na ambulanci. K obědu snědl sendvič, který mu Ginger objednala. Při jídle si prohlížel záznamy katetrizačních vyšetření a rentgenové snímky. Našel si čas i na neodkladný telefonát do Salt Lake City, týkající se nemocného, jehož měl na žádost tamního kardiologa operovat.
Odpoledne nebylo o nic lepší než dopoledne. Pacienti si podávali dveře a Ginger mezi objednané ještě zařadila několik akutních případů. Ve čtyři hodiny si Kim udělal krátkou pauzu a odběhl do nemocnice vyřešit drobný problém, týkající se jednoho pacienta. Když už byl na oddělení, udělal i odpolední vizitu.
Po návratu se marně snažil stihnout vše, co ještě zbývalo. Nešlo to. Po několika hodinách, kdy se věnoval dalším nemocným, si chvilku odpoči-

45

nul, než přešel z jedné ordinace do druhé. V kratičké pauze se podíval na kartu. Uklidnilo ho, že jde jen o obvyklou pooperační kontrolu. Předpokládal, že to bude ‚rychlovka`. Pacient se jmenoval Phil Norton, byl už do půli těla svlečený a seděl na vyšetřovacím lehátku.
"Gratuluji, pane Nortone," řekl Kim a zvedl oči od karty. "Vaše zátěžové EKG už je normální."
"Bohudíky," oddychl si pacient.
Nejen díky Bohu, ale taky díky moderní kardiochirurgii, pomyslel si v duchu Kim. Sklonil se nad pacienta a prohlížel jizvu, která se táhla středem Nortonova hrudníku. Jemně prsty prohmatal strukturu hojící se tkáně. Podle vzhledu i

dotyku mohl přesně usoudit, jak vypadá rána uvnitř.
"Jizva vypadá báječně," poznamenal Kim. Narovnal se. "Fajn. Z mého hlediska se můžete pustit do tréninku na Bostonský maraton."
"Nejsem si jistý, jestli by to bylo zrovna pro mě," smál se Phil. "Ale jak přijde jaro, vyrazím na hřiště."
Kim ho poplácal po zádech a pak mu podal ruku. "Hodně štěstí. Ale nezapomeňte, že jsme se dohodli pozměnit váš životní styl."
"Nebojte se," ubezpečil ho Phil. "Přečetl jsem si všechny brožury, které jste mi dal s sebou domů. Vzal jsem si všechno k srdci. Kouřit už určitě nebudu."
"A nezapomeňte ani na dietu a pohyb," dodal Kim.
"Nemějte strach. Už bych to nechtěl zažít."
"Tak zlé to zas nebylo," smál se Kim.
"To ne, ale varovné."
Kim ještě jednou poplácal pacienta po zádech, zapsal poznámku do karty a odešel z ordinace. Přešel předsíň ke druhé ordinaci, ale viděl, že ho v přihrádce přede dveřmi nečeká žádná karta.
"Pan Norton byl poslední," ozvala se za Kimovými zády Cheryl.
Kim se otočil a usmál se na ni. Unaveně si rukou pročísl pocuchané vlasy. "Tak to je prima. Kolik je vlastně hodin?"
"Něco po sedmé," odpověděla.
"Jste hodná, že jste zůstala," poděkoval jí Kim.
"To je v pořádku."
"Doufám, že vám ta ustavičná práce přesčas nepůsobí doma potíže," ujišťoval se Kim.
"To není problém. Zvykám si a můj muž taky. Vyzvedává teď kluka z denních jeslí."
Kim se otočil a vešel do pracovny. Ztěžka dosedl do křesla u psacího stolu a podíval se na řadu telefoních vzkazů, které bude muset vyřídit, než půjde domů. Protřel si oči. Byl vyčerpaný, ale napjatý. Jako obvykle se projevil celodenní stres. Měl chuť zahrát si tenis a mlhavě si představoval, že se aspoň cestou domů zastaví v atletickém klubu. Třeba by se mohl jen trochu projet na kole.
Dveře pracovny se otevřely a dovnitř nahlédla Ginger.
"Volala Tracy," oznámila mu trochu uraženě.
"Co chtěla?"

46

"Nechtěla mi to říct," hlásila Ginger. "Jen ti mám vyřídit, že máš hned zavolat."
"A proč jsi tak naštvaná?"
Ginger vzdychla a přenesla váhu z jedné nohy na druhou. "Byla hrubá.
Já se snažím být milá a tak. Ptala jsem se i na Becky."
"A co řekla?"
"Jen abych ti vyřídila, že máš zavolat."
"Tak fajn. Díky," řekl a začal vytáčet Tracyino číslo.
"Jdu na aerobik," oznámila ještě Ginger.
Kim jí dal mávnutím ruky najevo, že slyšel.
"Zavolej mi večer," připomněla mu.
Kim přikývl. Ginger odešla a zavřela za sebou dveře. Tracy zvedla telefon.
"Co se děje?" zeptal se bez úvodu Kim.
"Becky je hůř."
"Jak hůř?"
"Ty křeče jsou horší, pláče a ve stolici má krev."
"Jakou má barvu?"
"Proboha, jak to myslíš, jakou má barvu?" nechápala Tracy.
"Je jasně červená, nebo tmavá?"
"Vínová," vyhrkla netrpělivě Tracy.
"Podívej, myslím to vážně. Jasně červená, nebo tmavá, skoro černá?"
"Jasně červená."
"Je jí hodně?"
"Jak ti to mám říct?" odpovídala rozčileně Tracy. "Je to krev, prostě červená krev a mě to děsí. Stačí ti to?"
"Při průjmu není zas tak neobvyklé mít ve stolici trochu krve," uklidňoval ji Kim.
"Ale mně se to nelíbí," trvala Tracy na svém.
"Co chceš dělat?"
"To se ptáš ty mě?" Nemohla jeho otázce uvěřit. "Poslouchej! Ty jsi doktor, ne já."
"Možná bych měl zavolat George Turnera v Bostonu," uvažoval Kim.
"A co bude dělat, když je odtud přes tisíc kilometrů?" protestovala Tracy. "Chci, aby ji někdo prohlédl, a to ještě dnes večer."
"Dobrá, dobrá, uklidni se."
Kim zmlkl a uvažoval. George je v Bostonu a jiného vhodného pediatra nezná. Snad by se na Becky mohl podívat některý jeho známý internista. Váhal. Zdálo se mu zbytečné volat někomu pozdě večer k mírnému průjmu, který trvá

sotva pár dní, i když je v něm trochu krve.
"Víš co?" řekl po chvíli. "Sejdeme se před pohotovostí Univerzitní nemocnice."
"V kolik?"
"Jak to stihneš?" zeptal se Kim.
"Asi tak za půl hodiny."
"Tak se tam uvidíme."

47

Po dopravní špičce byl pouhých deset minut cesty od Univerzitní nemocnice. Využil proto zbývajících dvaceti minut k vyřízení některých telefonních vzkazů. Když přišel na pohotovost, zjistil, že je tam dřív než Tracy.
Postavil se k příjezdu a čekal. K rampě přijelo několik sanitek s doznívajícími sirénami. Posádka sanitek rychle vyložila dva pacienty, kteří potřebovali okamžitě pomoc. Jednoho z nich cestou resuscitovali. Kim se díval, jak mizí uvnitř, a vzpomněl si s mírnou nostalgií na dobu, kdy pracoval jako mladý sekundář na chirurgii. Vždy pracoval tvrdě a za odměnu mu všichni říkali, že je nejlepší sekundář, jakého kdy na oddělení měli. Byly to nádherné časy a v mnoha směrech ho mnohem víc uspokojovaly.
Kim chtěl zrovna vytáhnout mobilní telefon a zavolat Tracy, když zahlédl její volvo, jak zahýbá k pohotovosti a zastavuje. Seskočil na silnici a běžel k vozu. Dveře už se otvíraly. Obešel vůz a pomáhal Becky vystoupit.
Když se postavila, pokusila se o chabý úsměv.
"Tak jak ti je, bobečku?" zeptal se jí Kim.
"Ty křeče jsou čím dál tím horší," odpověděla.
"Zařídíme, aby s tím někdo něco udělal," utěšoval ji Kim a mrkl na Tracy, která mířila k nim. Viděl, že je stejně rozčilená jako předchozí večer.
Kim je vedl k rampě a po šesti schodech nahoru. Otevřel jim dveře, aby mohly vejít.
Ve velké čekárně pohotovosti, která sloužila převážné většině středozápadního města, bylo plno a vypadalo to jako na rušném autobusovém nádraží. Pondělky byly obzvlášť náročné.
Kim držel dceru kolem ramen a strkal ji před sebou davem v čekárně kolem přijímacího pultu. Už skoro minuli přepážku sestry, když se před nimi zpoza stolu vztyčila jako rozlícená Brunhilda. Byla to sestra, jejíž mohutná postava zabránila Kimovi v dalším postupu. Na jmenovce měla jméno Molly McFADDENOVÁ. Oči měla téměř ve stejné výši jako Kim.
"Copak?" řekla důrazně. "Nemůžete si sem jen tak vejít. Musíte se ohlásit na příjmu."
Kim se pokusil projít kolem ní, ale Molly neustoupila ani o krok.
"Promiňte," ozval se Kim. "Jsem doktor Reggis. Jsem zdejší lékař a vedu sem na prohlídku dceru."
Molly se krátce ušklíbla. "I kdybyste byl papež Jan nevímkolikátý, mně je to fuk," chrlila ze sebe. "Každý, rozumíte, každý se musí hlásit vpředu na příjmu, ledaže by ho nesli na nosítkách."
Kim byl jejím jednáním přímo šokován a na okamžik docela oněměl. Nemohl uvěřit, že ho ta ženská nejen zdržuje, ale přímo provokuje. Zíral udiveně do jejích drzých modrých očí. Tvářila se hrozivě jako zápasník sumo v bílém rouše. Vůbec nedala najevo, že Kima slyšela, když se představil.
"Čím dřív se ohlásíte na příjmu, doktore, tím dřív se na to děvče někdo podívá," dodala.
"Tak vy jste mě slyšela?" zeptal se Kim. "Jsem primář na kardiochirurgii."
"Samozřejmě že jsem vás slyšela, doktore," ujistila ho Molly. "Ale vy jste mě zřejmě neslyšel!"
Kim na ni nenávistně zíral, ale nedala se zastrašit.

48

Tracy tušila, že se dostali do slepé uličky. Protože neměla s výbušnou povahou bývalého manžela dobré zkušenosti, rozhodla se zvládnout situaci sama.
Obrátila se na Becky. "Poj ď, miláčku, budeme postupovat podle předpisu a zapíšeme se na příjmu." Vedla Becky zpátky, odkud přišly.
Kim vrhl ještě jeden vražedný pohled na Molly, pak se otočil a následoval Tracy a Becky. Společně-se postavili na konec neuspořádané fronty pacientů na příjmu. Kim stále zuřil.
"Budu si na tu ženskou stěžovat," pokřikoval. "Takové urážlivé jednání jí jen tak neprojde. Co si to vůbec dovoluje? To je neuvěřitelné!"
"Dělá jen to, co má," uklidňovala ho Tracy. Chtěla to celé raději zamluvit. Byla ráda, že Kim nezpůsobil ještě větší scénu.
"Ale jdi!" vyštěkl Kim. "Chceš se jí snad ještě zastávat?"
"Uklidni se!" naléhala Tracy. "Jedná podle nařízení. Přece si nemyslíš, že ty předpisy vymyslela ona?"
Kim jen kroutil hlavou. Fronta mírně postoupila. U přepážky pracovala jen jedna úřednice. Musela každému vyplnit kartu se všemi požadovanými údaji včetně pojišťovny, pokud pacient nebyl pojištěn u AmeriCare.
Becky náhle bolestí zkřivila obličej.Tiskla si ruku na břicho a zakňourala.
"Co je?" zeptal se jí Kim.
"Co by bylo?" sjela ho pohledem Tracy. "Zase má křeče."
Becky se objevily na čele kapičky potu. Znatelně zbledla. Podívala se prosebně na matku.
"To zas přejde, miláčku," utěšovala ji Tracy. Pohladila ji a pak jí rukou otřela vlhký obličej. "Nechceš si sednout?"
Becky přikývla.

"Drž nám místo," požádala Tracy Kima.
Kim sledoval, jak Tracy vede Becky k jedné z plastikových židlí u zdi.
Becky se posadila. Bylo vidět, že jí Tracy něco říká, protože Becky pokyvovala hlavou. Do tváří se jí vrátila barva.
Tracy se po pár minutách vrátila do fronty.
"Jak je jí?" zeptal se Kim.
"Na chvíli je to zase lepší." Tracy si všimla, jak pomalu fronta postupuje. "Nenapadá tě něco lepšího než tu takhle čekat?"
"To víš, je pondělí večer. Všude je plno."
Tracy si hlasitě povzdechla. "Škoda doktora Turnera," dodala.
Kim přikývl. Postavil se na špičky, aby zjistil, proč se řada ani trochu nehýbe, ale nic neviděl.
"To je strašné," rozčílil se. "Hned se vrátím."
Se zaťatými zuby se prodíral mezi lidmi k přepážce. Brzy pochopil, proč to jde tak pomalu. U přepážky stál nějaký opilec v uváleném obleku. Z náprsní kapsy mu vypadly kreditní karty. Vzadu na hlavě měl ošklivou tržnou ránu.
"Prosím vás!" zavolal Kim, aby upoutal pozornost recepční. Byla to asi pětadvacetiletá Afroameričanka. "Jsem doktor Reggis. Pracuji tady na kardiochirurgii. Mám tady..."

49

"Promiňte," přerušila ho recepční. "Nemůžu se bavit se dvěma lidmi najednou."
"Poslyšte!" rozčílil se Kim. "Já jsem lékař téhle nemocnice..."
"Na tom nezáleží," skočila mu do řeči. "Tady se musí všichni podřídit stejnému postupu. Platí tady pořadí, jak kdo přijde. Ve všech rutinních akutních případech."
"Rutinních akutních případech?" zeptal se Kim. To spojení bylo směšné. Rozhovor mu připomínal trapnost veškerého jednání s lidmi, kteří neměli s medicínou nic společného, když volal na pojišťovny nebo administrativní oddělení, aby vyřídil platby za pacienty. Byl to úkol, který se stal zlým snem moderní praxe.
"Počkejte si ve frontě," požádala ho recepční. "Když mě necháte, abych se mohla soustředit a vyřídit pacienty před vámi, přijde na vás řada dřív."
Pak se znovu plně věnovala opilci. Ten mezitím posbíral obsah své náprsní tašky.
Kim začal protestovat, ale bylo zřejmé, že snažit se vysvětlit něco té ženě je ztráta času. Napadlo ho, že možná ani neví, co je to kardiochirurgie.
Znechucený, uražený a rozzlobený se vrátil k Tracy.
"Já nechápu, kde berou tyhle lidi," stěžoval si. "Jsou jak roboti."
"Jsem oslněna tím, jak nám tvoje skvělá pozice v téhle nemocnici proklestila cestu."
"Ta tvoje ironie nám taky nepomůže," odsekl Kim. "To je všechno důsledek toho sloučení. Tady dole mě neznají. Vlastně si ani nepamatuju, že bych tu kdy byl."
"Kdybys byl bral o víkendu nevolnost své dcery vážně, pravděpodobně bychom tu teď nemuseli čekat," vyčítala mu Tracy.
"Ale já to bral vážně," ohradil se Kim."
"To jsem si všimla. Dals jí živočišné uhlí. To byl skutečně účinný lék. Ale něco ti řeknu: Vůbec se nedivím, žes nic neudělal. Ty jsi nikdy nebral žádné Beckyiny zdravotní problémy vážně. A moje taky ne."
"To není pravda," bránil se Kim.
"Ale je!" trvala Tracy na svém. "Jenom někdo, kdo si vzal chirurga, může pochopit, o čem mluvím. Z tvého hlediska je simulant každý, kdo nepotřebuje okamžitý kardiochirugický zákrok."
"Doufám, že nechceš, abych s tebou souhlasil."
"Já nesouhlasím s tebou," dodala Tracy.
"Ty jsi prostě vševědoucí," odsekl Kim. "Co si myslíš, že jsem s ní měl přes víkend dělat?"
"Nechat ji někým vyšetřit. Některým z tvých mnoha kolegů. Musíš mezi nimi mít tisíc přátel. To jsi snad opravdu udělat mohl!"
"Poslouchej mě," snažil se Kim o klidný tón. "Becky měla jen trochu průjem a pár křečí v břiše, a ty navíc nikdy netrvaly dlouho. Přece jsem s tím nemohl nikoho obtěžovat."
"Mami!" zavolala Becky a přiběhla k nim. "Já musím na záchod."
Tracy se k ní otočila a při pohledu na ztrápenou dceru ji vztek přešel.
Objala ji kolem ramen. "Promiň, miláčku. Poj ď, půjdeme najít záchod."

50

"Počkej," zarazil ji Kim. "To by mohlo pomoct. Budeme potřebovat vzorek. Seženu nádobku na stolici."
"To si snad děláš legraci," snažila se ho odbýt Tracy. "Ona musí jít hned!"
"Prosím tě, Becky, snaž se to chvíli vydržet, hned jsem zpátky."
Kim pospíchal bez dovolení dozadu. Tentokrát, když byl bez Tracy a Becky, ho nikdo nezastavil. Mohutnou postavu Molly McFaddenové nebylo nikde vidět.
Pohotovost tvořila řada velkých místností, rozdělených závěsy na jednotlivé vyšetřovny. Kromě toho tam byly traumatologické ambulance vybavené nejmodernější technikou a pár psychiatrických ordinací.
Všude byl stejný nával a zmatek jako v čekárně. Všechny traumatologické ambulance byly plné a mladí sekundáři,

sestry i starší lékaři neustále pobíhali sem a tam.
Cestou se Kim rozhlížel, jestli neuvidí někoho známého. Ale naneštěstí tam nikdo známý nebyl. Zastavil jednoho sanitáře.
"Promiňte, potřebuji okamžitě nádobku na stolici."
Sanitář si Kima rychle prohlédl. "Kdo jste`?"
"Doktor Reggis."
"Máte nějaký průkaz?"
Kim vytáhl svoji nemocniční průkazku.
"Dobře,`` řekl sanitář. "Hned jsem zpátky."
Kim se za ním díval, dokud nezmizel za dveřmi bez nápisu, zřejmě v nějakém skladu.
"Pozor!" ozvalo se za ním. Kim se otočil a viděl, jak se k němu blíží pojízdný rentgen. Ustoupil, aby mohl laborant s přístrojem kolem něj projet.
Za okamžik se objevil sanitář. Podal mu dva průhledné sáčky s plastikovými nádobkami.
"Děkuju vám."
"Není za co," odpověděl sanitář.
Kim pospíchal zpátky. Tracy a Becky stály ve frontě, ale o kousek postoupily. Becky měla pevně zavřené oči a po tvářích jí tekly slzy.
Kim podal jeden sáček Tracy. "Zase křeče?`` zeptal se.
"Jak se můžeš tak blbě ptát," odsekla Tracy. Popadla Becky za ruku a vedla ji na toaletu.
Kim se postavil do fronty na jejich místo. Postoupili o jednoho člověka, ale u pultu teď byly dvě recepční. Jedna si asi předtím na chvíli odskočila.

Ve čtvrt na deset byla čekárna přeplněná až k prasknutí. Všechny židle byly obsazené. Lidé se opírali o zeď nebo seděli na zemi. Málokdo mluvil.
V rohu byl ke stropu připevněný televizor naladěný na CNN. Řada nešťastných dětských tváří vystřídala obličej hlasatele. Venku začalo pršet.
Místnost naplnil pach mokré vlny.
Kim, Tracy a Becky konečně našli tři volné židle vedle sebe a seděli bez pohybu až na Becky, která ještě několikrát putovala na toaletu. Kim držel

51

v ruce nádobku se vzorkem stolice. Přestože v ní nejdřív bylo vidět pár červených krvavých skvrn, časem se celý obsah změnil v jednolitou hnědˇ.
Becky bylo zle a vypadala jako bez života,Tracy byla podrážděná a v Kimovi to stále vřelo.
"Nemůžu tomu uvěřit," ozval se náhle. "Opravdu tomu nemůžu uvěřit.
Pořád si myslím, že už nás zavolají, ale pořád nic!" Podíval se na hodinky.
"Už jsme tu hodinu a půl!"
"Aspoň vidíš, jak to vypadá ve světě normálních smrtelníků," poznamenala jízlivě Tracy.
"O tom by měla Kelly Andersonová napsat, když chce psát o sloučení nemocnic," pokračoval Kim. "Je to absurdní. AmeriCare zavřela pohotovost v Nemocnici Samaritánů, aby snížila náklady a aby musel každý sem. Jde jim jen o zvýšení zisku."
"A o zhoršení podmínek pro pacienty."
"To je fakt," souhlasil Kim. "AmeriCare v každém případě chce, aby se na pohotovost chodilo co nejmíň."
"Nevidím žádnou lepší možnost," uvažovala Tracy.
"A je neuvěřitelné, že mě tu nikdo ze zaměstnanců nepoznal," bručel Kim. "Neuvěřitelné! Do háje, vždyť jsem snad nejznámější kardiochirurg v nemocnici."
"Nemůžeš něco udělat?" zoufale se zeptala Tracy. "Becky je mizerně."
Kim vstal. "Dobře, zkusím to."
"Ale nerozčiluj se!" nabádala ho Tracy. "Jedině bys to ještě zkomplikoval.`` "Horší už to snad být nemůže."
Kim vyšel z čekárny a zamířil ke stolu sester. Ušel sotva pár kroků, když se před hlavními dveřmi vlevo od něj objevilo blikající červené světlo a zakvílela siréna sanitky. Několik zkrvavených lidí, zřejmě obětí autonehody, bylo rychle převezeno do traumatologických ambulancí.
Kim by byl rád věděl, jestli tyto nové případy znamenají, že Becky bude muset čekat ještě déle.
Došel až k sestře. Rozhlížel se, jestli je tam Molly McFaddenová, ale nikde ji neviděl. Za stolkem seděla úřednice, která zapisovala podle telefonu laboratorní výsledky, a sestra, která byla zabraná do papírování a popíjení kávy. Na jmenovce měla napsáno Monica HOSKINSOVÁ, pohotovost.
Kim posbíral síly k tomu, aby se choval umírněně a jemně zaťukal na desku stolu.
"Dobrý večer," pozdravil, když se na něj sestra podívala. "Možná mě znáte.° Monica trochu přimhouřila oči a zírala na něj.
"Ne, myslím, že ne," prohlásila. "Měla bych vás znát?"
"Jsem primář zdejší chirurgie," vysvětloval. "Teď jsem tady s dcerou a už čekáme přes hodinu a půl. Mohla byste mi říct, kdy na nás přijde řada?"
"Dneska večer je tu rušno, zvlášť díky těm autonehodám," vysvětlila mu. "Jméno?"

"Doktor Reggis,`` řekl Kim a narovnal se.
"Ne vaše, pacientky," upozornila sestra.

52

"Rebecca Reggisová."
Monica vzala hromadu vyplněných formulářů. Olízla si ukazováček a prolistovala papíry.
"Ano, tady je," poznamenala a jeden papír vyřadila. Přečetla si popis nevolnosti a pak se na něj zase podívala. Zvedla obočí.
"Dva dny trvající průjem," komentovala. "To není zrovna moc akutní choroba."
Kim pozvedl nádobku se vzorkem stolice, aby ho dobře viděla. "Odpoledne byla ta stolice s krví."
Monica se naklonila dopředu. "Nevypadá to na krev."
"Ale byla tam! A její matka je z toho vyděšená."
"Dobrá, podíváme se na ni hned, jak to bude možné," uzavřela Monica nezávazně. "Víc vám slíbit nemůžu." Založila papír na původní místo.
"Poslyšte," řekl Kim a snažil se ovládnout hlas. "Jako lékař této nemocnice bych očekával trochu víc ochoty. Protože už tu čekáme tak strašně dlouho, žádám, aby byla co nejdřív vyšetřena. Doufám, že se vyjadřuji srozumitelně. Je jí velmi zle."
Monica předvedla profesionální úsměv. "Jak už jsem řekla, dostane se na ni, hned jak to bude možné. Naše síly jsou omezené. Pokud jste tu hodinu a půl, jistě jste viděl ty oběti autonehod, které sem přivezli, a teď nás policie informovala, že nám vezou nějakého postřeleného člověka."
Sotva to Monica dořekla, ozvala se siréna přijíždějící sanity.
"To bude asi on," prohlásila Monica a vstávala od stolu. Došla k domácímu telefonu a zmáčkla tlačítko. Mluvila s někým z jedné traumatologické ambulance a žádala, aby byli připraveni. Sama pak zmizela vzadu.
Málo uspokojený výsledkem svého snažení se Kim vrátil zpátky do čekárny. Když vcházel, vezli kolem něj toho postřeleného člověka. Na obličeji měl kyslíkovou masku a infuzi zavedenou do ruky. Byl popelavě šedý.
"Tak co?" zeptala se Tracy, když dosedl.
"Že prý se na ni podívají hned, jak to bude možné," informoval ji Kim.
Zbytek rozhovoru s Monikou raději zamlčel. Všiml si, že Becky se na židli stočila do klubíčka. Oči měla zavřené.
"To je dost neurčitá informace," poznamenala Tracy. "Co to znamená?
Patnáct minut? Hodinu? Nebo zítra ráno?"
"Znamená to přesně to, co řekli: Hned, jak to bude možné," odsekl Kim.
"Právě jim přivezli postřeleného muže a před pár minutami oběti autonehody. Mají co dělat."
Tracy si vzdychla a zavrtěla nešťastně hlavou.
"Co Becky?" zeptal se Kim.
"Před chvílí měla další záchvat křečí," sdělila mu Tracy. "Tak asi víš, jak jí je. Jsi přece doktor."
Kim se otočil se zaťatými zuby na druhou stranu. Snažil se neztratit trpělivost. Navíc měl hrozný hlad.
Další hodinu se mračil a mlčel. V hlavě se mu ale honily různé myšlenky o směšné organizaci pohotovosti a už se těšil, jak to vylíčí svým kolegům. Tracy a Becky čekaly mnohem odevzdaněji.

53

Každou chvíli do čekárny přišli lékař nebo sestra a zavolali někoho z čekajících. Kim si pokaždé myslel, že už to bude jméno jeho dcery, ale nebylo. Konečně se podíval na hodinky.
"Už jsou to děsné dvě a půl hodiny." Vstal. "Mně to opravdu nejde do hlavy. Kdybych měl jen trochu paranoidní sklony, myslel bych si, že je to nějaké svinské spiknutí. Ale už to tak nenechám. Hned jsem zpátky."
Tracy se za ním dívala. Za normální situace by se obávala, aby Kim ve své prchlivosti nezpůsobil nějakou nepředloženost, ale po tak dlouhém čekání už jí na ničem nezáleželo. Chtěla jen, aby se na Becky konečně někdo podíval. Kimův odchod nijak nekomentovala.
Kim odkráčel rovnou k přepážce sester. Vzadu u ordinací postávalo pár lidí z personálu pohotovosti, nenuceně se bavilo a tu a tam se ozval i smích. Když Kim došel až k přepážce, snažil se mezi nimi objevit nějakou známou tvář. Ale nikdo mu nepřipadal povědomý a ani jej zřejmě nikdo nepoznával. Všiml si ho jedině nějaký úředník, mladý chlapec kolem dvaceti, nejspíš student.
"Jsem doktor Reggis," řekl mu Kim. "Co se to tu děje?" ukázal k ordinacím.
"Dali si chvíli pauzu," vysvětloval mladík. "Toho postřeleného a zraněné z té autonehody právě odvezli nahoru na chirurgii."
"Kdo zodpovídá za provoz téhle směny na pohotovosti?" vyptával se dál Kim.
"Myslím, že doktor David Washington."
"Je tady?"
Úředník se rozhlédl, aby se přesvědčil, než řekl: "Ne, není. Zřejmě bude s pacientem vzadu na ortopedii."
"A co vrchní nebo staniční sestra?" ptal se zas Kim.
"To bude asi Nora Labatová," usoudil mladík. "Ta je u nějakého psychiatrického pacienta."
"Aha, tak vám děkuju."
Kim postoupil za přepážku, až se octl uprostřed chodby. Zvedl ruku a zavolal: "Promiňte! Haló!"

Nikdo nereagoval ani na jeho gesto, ani na hlas.
Kim se chvíli rozhlížel a snažil se očima zachytit něčí pohled. Marně.
Vzal tedy z přepážky kovový košík na poštu, zvedl ho na okamžik nad hlavu v domnění, že si ho konečně někdo všimne. Nevšiml.
Kim plnou silou třískl košíkem o umakartovou desku přepážky. Pak to ještě dvakrát zopakoval, pokaždé s větší silou, až košík nabyl tvaru trojrozměrného paralelogramu.
Najednou se na něj všichni dívali. Konverzace skončila uprostřed věty.
Lékaři, sestry i sanitáři se na Kima otočili. Nějaký muž od nemocniční bezpečnostní služby, který stál dosud u výtahů, se rozběhl ke Kimovi a přidržoval svazek klíčů, který mu visel u pasu.
Teď, když se Kim přestal ovládat a dal volný průchod svému vzteku, přeskakoval mu hlas. "Já vím, že máte všichni spoustu práce, ale momentálně moc přepracovaně nevypadáte. Čekám tu se svou dcerou dvě

a půl hodiny. Jelikož jsem taky lékař, mohl bych se věnovat užitečnější činnosti."
"Promiňte, pane," ozval se muž od bezpečnostní služby a uchopil Kima za paži. Kim se mu vytrhl a otočil se k němu čelem. "Opovažte se mě dotknout!" křičel. Muž raději moudře ustoupil a sahal po vysílačce. Kim byl o dobrých patnáct centimetrů vyšší a také podstatně svalnatější.
"Nemusíte nikoho volat," dodal a držel muži před očima svou nemocniční průkazku. "Jsem lékař této nemocnice, ačkoliv, jak se zdá, to tady na pohotovosti nechce nikdo vzít na vědomí."
Muž přimhouřil oči a prohlížel si Kimův průkaz. "Promiňte, pane doktore," řekl rozpačitě.
"Nic se nestalo," odpověděl Kim už klidným hlasem. Pak se zase otočil k přepážce. Monica Hoskinsová k němu přistoupila.
"Chtěl bych mluvit s doktorem Washingtonem," požádal ji.
"Je mi líto, že jste musel čekat," řekla, "ale děláme, co můžeme."
"Přesto bych rád mluvil s vedoucím oddělení," trval Kim na svém.
"Pan doktor Washington je nahoře u pneumotoraxu," vysvětlovala Molly.
"Ale já ho chci hned teď vidět," řekl Kim rozhodně. "Přece tady musí být aspoň jeden lékař schopný postarat se o pneumotorax."
"Okamžik," požádala Monica. Kousek ustoupila, a když byla z doslechu, radila se s Molly a několika dalšími zaměstnanci. Za necelou minutu se vrátila ke Kimovi. Vzadu mezitím jedna ze sester zvedla telefon.
"Zavoláme někoho zodpovědného, kdo si s vámi promluví," oznámila mu Monica.
"Už je načase," poznamenal Kim.
Scéna, kterou Kim udělal, rozehnala všechny postávající zaměstnance.
Odešli od přepážky a zmizeli na ambulancích. Monica vzala rozbitý košík a snažila se mu vrátit původní tvar. Nešlo to.
Kim cítil, jak mu buší srdce. Náhle se za ním ozval hluk a Kim se otočil.
Sanitář vedl nějakou dívku, která měla obě zápěstí obvázaná zkrvavenými utěrkami. Zjevně to byl pokus o sebevraždu, v jejím případě nejspíš zoufalý výkřik o pomoc.
Když dívku zavedli na jednu z vyšetřoven, čekal Kim, až se objeví vedoucí lékař. Místo toho mu kdosi zezadu poklepal na rameno.
Otočil se a s překvapením zjistil, že to je Tracy.
"Kde je Becky?" zeptal se.
"Na záchodě," odpověděla Tracy. "Tentokrát se neděje nic mimořádného, ale musím se k ní rychle vrátit. Přišla jsem tě jen požádat, abys tu nepředváděl žádnou ze svých samolibých scén. Když jsi odešel z čekárny. myslela jsem, že je mi jedno, co tu provedeš, ale teď vidím, že mi to jedno není. Jsem přesvědčená, že tím tu děsivou situaci nemůžeš zlepšit. Dokonce by to mohlo naše čekání ještě prodloužit."
"Ušetři mě svého psychoblábolení," odsekl Kim. "Jediné, co hodlám udělat, je promluvit si slušně, ale důrazně s člověkem, který to tu má na starosti. Nemůžu to nechat jen tak být, to je přece jasné."

"Jen se trochu ovládej, prosím tě," řekla ledově. "Až tu skončíš, víš, kde nás najdeš." Tracy se otočila a odešla zpátky do čekárny.
Kim netrpělivě bubnoval prsty na přepážku. Po chvíli se podíval na hodinky. Uplynulo dalších pět minut. Již poněkolikáté se naklonil a pátral v prostorách mezi ambulancemi. Byla tam spousta lékařů i sester, ale nikdo nemířil k němu. Podíval se na mladého úředníka, ale ten okamžitě odvrátil zrak jinam. Ani ostatní se na něj nedívali, raději se přehrabovali v papírech.
Vzdálené cinknutí zvonku ohlásilo příjezd výtahu. Kim viděl vystupovat podsaditého muže v konzervativním šedém obleku. K jeho překvapení zamířil přímo k němu.
"Vy jste doktor Reggis?" zeptal se muž.
"Jsem doktor Reggis," přisvědčil Kim.
"Já jsem Barclay Bradford," představil se muž škrobeně. "Jsem náměstek ředitele nemocnice a mám službu jako organizační vedoucí noční směny.`` "To je nádhera!" zvolal jízlivě Kim. "Něco vám poradím: Jděte tamhle dozadu, najděte toho podělanýho doktora, co to tu vede, a dokopejte ho sem. Musím si s ním něco vyřídit. Abyste věděl o co

jde - čekám tu dvě a půl hodiny s nemocnou dcerou na vyšetření! `` "Doktore Reggisi," skočil mu do řeči Barclay ještě dřív, než Kim domluvil. "Jako člen našeho lékařského týmu a navíc jako chirurg jistě víte nejlépe, že na pohotovosti mají přednost ranění. Ti musí být ošetřeni dřív než běžný dětský průjem."
"Samozřejmě chápu, že ranění mají přednost," usadil ho Kim. "Sám jsem jako mladý sekundář sloužil na pohotovosti. Ale něco vám povím:
Když jsem sem před deseti minutami přišel, postávalo tu deset lékařů, pili kafe a klábosili."
"Z toho nemůžete dělat žádné závěry," namítl blahosklonně Barclay.
Nervózně zamrkal. "Pravděpodobně se radili o zvlášť obtížných případech. Ale vaše dětinské chování a rozbíjení košíku na papíry o desku stolu nemůžeme opravdu tolerovat. Vy si rozhodně nemáte co vyžadovat zvláštní zacházení."
"Zvláštní zacházení! Dětinské chování!" vykřikoval Kim. Tvář mu rudla, oči mu málem lezly z důlků. Úřední osoba před ním v tu chvíli ztělesňovala veškeré zlo organizace pohotovostní služby, slučování nemocnic, AmeriCare a současného stavu zdravotnictví vůbec. V náhlém záchvatu vzteku ztratil veškerou schopnost sebeovládání a mohutnou ranou udeřil Barclaye do brady.
Protřepal si ruku a uchopil ji druhou, aby zmírnil bolest, kterou pocítil v kloubech. Barclay se zapotácel dozadu, pokusil se neúspěšně najít rovnováhu a dopadl ztěžka na zem. Kim se na něj podíval, překvapen a vyděšen tím, co udělal. Instinktivně natáhl ruku, aby mu pomohl na nohy.
Všichni v prostoru za přepážkou vydali cosi jako hlasitý povzdech. Přiběhl muž od bezpečnostní služby a mladý úředník za přepážkou popadl sluchátko místního telefonu a oznámil: "Přepážka sester na pohotovosti volá SOS!"

56

Z hloubi pohotovostního oddělení začali vybíhat lékaři, sestry i sanitáři. Objevila se i Tracy. Kolem Kima a Barclaye se shromáždil dav. Náměstek ředitele se posadil a ohmatal si bradu. Ze rtu mu tekla krev.
"Ksakru, Kime!" vykřikla Tracy. "Já tě varovala!"
"To přece není možné," pronesla Monica. Obrátila se na mladého úředníka. "Zavolejte policii!"
"Počkejte, nikoho nevolejte!" ozval se hluboký zvučný hlas. Dav se rozestoupil. Objevil se urostlý Afroameričan s příjemnou tváří. Strhl si z rukou gumové rukavice a uprostřed kruhu lidí se zastavil. Na operačním prádle měl jmenovku: MUDr. David WASHINGTON, vedoucí lékař pohotovosti.
Jeho pohled se svezl od Kima k Barclayovi. "Co se to tu děje?" zeptal se.
"Tenhle člověk uhodil pana Bradforda," žalovala Monica a ukazovala na Kima. "A předtím ještě zničil košík na poštu, protože jím mlátil o přepážku."
"Ani byste nevěřil, že je to lékař naší nemocnice," dodala Molly.
David natáhl ruku a pomohl Barclayovi na nohy. Prohlížel si jeho rozbitý ret a ohmatal mu čelist.
"Jste v pořádku?" zeptal se.
"Asi ano," odpověděl Barclay a přitiskl si kapesník na krvácející ret.
David se obrátil na Monicu: "Odveďte pana Bradforda dozadu, ať se může umýt. A sežeňte doktora Kruggera, ať se na něj podívá a rozhodne, zda se má udělat rentgen."
"Samozřejmě," přikývla Monica, chytila Barclaye za paži nad loktem a odváděla ho dozadu. Ještě než se vzdálil, probodl Barclay Kima pohledem.
"Všichni ostatní zpátky do práce," přikázal David a doprovodil svá slova mávnutím ruky. Pak se otočil na Kima, který už se konečně ovládal.
"Jak se jmenujete?" zeptal se David.
"Doktor Kim Reggis."
"Vy jste opravdu pana Bradforda praštil?" ptal se David nevěřícně.
"Bohužel ano."
"Co vás k tomu pro všechno na světě vedlo?"
Kim se zhluboka nadechl. "Ten nafuka mě naštval z toho, že chci extra zacházení, když moje nemocná dcera čeká už dvě a půl hodiny na vyšetření."
David si Kima upřeně prohlížel. Nemohl uvěřit, že by se kolega lékař mohl takhle chovat. "Jak se jmenuje vaše dcera?" zeptal se po chvíli.
"Rebecca Reggisová."
David přistoupil k přepážce a požádal o Rebečinu kartu. Úředník zalistoval v kupě papírů.
"Vy jste opravdu lékař Univerzitní nemocnice?" ujišťoval se ještě jednou David.
"Od sloučení nemocnic ano," odpověděl Kim. "Jsem z kardiochirurgie, ačkoliv tu se mnou tak nikdo nezacházel."
"Děláme, co můžeme," poznamenal David.
"Jo, to už jsem dnes večer slyšel několikrát," podotkl Kim.
David se na něj zadíval: "Víte, měl byste se stydět - rozbíjet věci, mlátit lidi. Chováte se jako nějaký naštvaný puberťák."
"Jděte do háje," odsekl Kim.

57

"Tu vaši poznámku budu radši přičítat stresu," řekl klidně David.
"Netvařte se tak povýšeně," řekl Kim.

"Tady je," ozval se úředník a podával Davidovi kartu. Ten si ji prohlédl, pak se podíval na hodinky a poznamenal: "Ale s tím časem jste měl pravdu. Už jste tu skoro tři hodiny. To sice neomlouvá vaše chování, ale čekání je to vážně příliš dlouhé." Pak se obrátil na Tracy.
"Vy jste paní Reggisová?" zeptal se.
"Jsem Rebečina matka," vysvětlila Tracy.
"Přiveďte tu vaši slečnu. Osobně zajistím, aby se na ni někdo podíval."
"Děkuji vám," řekla Tracy a spěchala do čekárny.
David si vzal ze stolu podložku pod kartu. Přivolal sestru, a než domluvil, přišla Tracy s Becky. Za okamžik se objevila sestra. Na jmenovce měla jméno Nicole MICHAELSOVÁ.
"Tak jak se cítíš, slečno?" zeptal se David Becky.
"Nic moc," špitla. "Chci domů."
"To chápu," souhlasil David. "Ale nejdřív se na tebe podíváme. Běž hezky s Nicole. Odvede tě do ordinace."
Tracy, Becky i Kim vyrazili. David zastoupil Kimovi cestu: "Byl bych raději, kdybyste počkal tady, pokud vám to nevadí."
"Půjdu s dcerou."
"Ne, nepůjdete," trval David na svém. "Jste rozrušený a chováte se jako odjištěná mina."
Kim zaváhal. Nechtěl si to přiznat, ale věděl, že má David pravdu. Přesto ho to ponižovalo a rozčilovalo.
"Tak buďte přece rozumný, kolego," přesvědčoval ho klidně David. "Jistě chápete, co mám na mysli."
Kim se podíval za odcházejícími ženami a pak znovu na Davida, který rozhodně nevypadal, že by se dal zastrašit fyzicky nebo jakkoli jinak.
"Ale...," pokusil se ještě Kim.
"Žádné ale, prosím vás. Jistě nechcete, aby zavolali policii, což by bylo nutné, kdybyste nechtěl spolupracovat."
Kim se pomalu otočil a vrátil se do čekárny. Žádná židle nebyla volná, tak se opřel o zeď u vchodu. Díval se na televizi, ale nic nevnímal. Pak se podíval na své ruce: Třásly se.
Za půl hodiny se Tracy a Becky vynořily z chodby před ordinacemi. Kim je náhodou zahlédl, jak se prodírají davem čekajících k východu. Odcházely, a ani se nepokusily ho najít.
Kim rychle sebral kabát a rukavice a pospíchal za nimi. Dohonil je, když Tracy pomáhla Becky do auta.
"Co děláte? Vy mě ignorujete?" dožadoval se Kim pozornosti.
Tracy mlčela. Zavřela za Becky dveře a šla na druhou stranu vozu.
Kim šel za ní a položil ruku na dveře, aby je nemohla otevřít.
"Prosím tě, přestaň už dělat problémy," napomenula ho Tracy. "Už jsi nás přivedl do dost trapné situace."
Kima tento nový a nečekaný útok zaskočil. Uvolnil dveře a Tracy nastoupila. Natáhla ruku po klice dveří, ale hned nezavřela. Podívala se na

58

Kimovu překvapenou a lítostivou tvář. "Jdi domů a pořádně se vyspi,`` řekla. "My uděláme totéž."
"Co se dělo na ambulanci?" domáhal se Kim nějaké informace.
"Nic moc," referovala Tracy. "Krevní obraz i elektrolyty či co jsou prý v pořádku. Mám jí dát vývar, dostatek tekutin a žádné mléčné výrobky.` "To je všechno?" divil se Kim.
"Ano," řekla Tracy a dodala: "Mimochodem, řekli mi, že to může být docela dobře po tom kuřeti, co jí dala Ginger. Z kuřat prý je spousta alimentárních otrav."
"To je nesmysl," protestoval Kim. "Po tom kuřeti to v žádném případě nemůže být. Zeptej se Becky. Bylo jí špatně už ráno, to kuře bylo až večer." Kim se sklonil, aby viděl na Becky. "Že je to tak, bobečku?"
"Já chci domů," dožadovala se Becky a dívala se předním oknem ven.
"Dobrou noc, Kime," řekla Tracy. Zabouchla dvířka, nastartovala a odjela.
Kim se díval za autem, dokud nezmizelo za rohem nemocnice. Pak se teprve vydal na parkoviště pro zaměstnance pro svůj vůz. Připadal si opuštěný jako nikdy dřív.

59

Kapitola 7
úterý 20. ledna

DVEŘE operačního sálu se rozletěly a Kim s Tomem vešli do předsálí. Uvolnili si ústenky a nechali je spadnout na hrudník. Opláchli si talek z rukou.
"Dík, žes mi tak nahonem přišel asistovat," řekl Tom.
"Nemáš za co," zabručel Kim mdle.
Vydali se chodbou k lékařskému pokoji.
"Vypadáš zdrchaně," poznamenal Tom. "Co se stalo? Volali ti z banky, že jsi přetáhl výdaje díky novým platbám MediCare?"
Kim se nezasmál. Vlastně nereagoval vůbec nijak.
"Jsi v pořádku?" zeptal se naprosto vážně Tom.
"Předpokládám, že jo,`` odpověděl Kim tiše. "Asi to příliš zveličuju."

Kim pak Tomovi vyprávěl o večerní příhodě na pohotovosti.
"Teda!" prohlásil Tom, když Kim skončil své vyprávění. "To je ale děsivý zážitek! Ale nebuď depresivní proto, žes praštil Bradforda. Měl jsem s ním taky konflikt. Úředníci! Představ si, že jsem se včera dočetl, že máme v Americe jednoho úředníka na jednoho a půl lékaře. Věříš tomu?"
"Ale ano, věřím," přisvědčil Kim. "To je důvod, proč jsou ceny ve zdravotnictví tak vysoké."
"Přesně to chtěl autor toho článku naznačit," řekl Tom. "V každém případě chápu, proč jsi Bradforda praštil. Kdybych byl na tvém místě, taky bych se nasral. Tři hodiny! To ta jedna rána byla ještě málo!"
"Díky, Tome. Oceňuju tvou morální podporu. Nejhorší na tom je, že po všem tom čekání a rozčilování jsem ani neměl možnost si s tím doktorem, který Becky vyšetřoval, normálně promluvit."
"Jak je Becky dneska?"
"Ještě nevím," řekl Kim. "Když jsem vstával, bylo moc brzy na to, abych zavolal, a Tracy se zatím neozvala. Ale už to musí být lepší. Laboratorní hodnoty byly normální a neměla ani teplotu."
"Doktore Reggisi!" ozvalo se za nimi.
Kim se otočil a uviděl Deboru Silvermannovou, vrchní sálovou sestru, jak na něj mává. Kim se vrátil ke stolu před sálem.
"Doktor Biddle volal, když jste byl na sále," řekla Deborah. "Nechal vám vzkaz. Máte se za ním zastavit hned, jak skončíte."
Kim si od ní vzal lísteček se vzkazem. Za větou bylo několik vykřičníků.
Nepochybně šlo o vážnou věc.
"No ne!" poznamenal Tom, když se podíval Kimovi přes rameno. "Vypadá to, že se šéf rozhodl přidělat ti další starosti."
Před lékařským pokojem se rozešli. Kim zamířil do šatny. Přestože byl vzkaz Forrestera Biddlea velmi naléhavý, Kim nespěchal. Nebylo těžké uhodnout, o čem se bude jednat. Problém byl v tom, že Kim sám nechápal, proč se včera choval tak agresivně.
Osprchoval se a přemítal o událostech včerejšího večera. Nezdálo se mu, že by se byl dostal do neúnosného stresu. Když se oblékl do čistého operačního prádla, zavolal Ginger, aby zjistil, jaký má program na odpoledne.

60

Pak se teprve vydal do přednostovy kanceláře, která byla v administrativním křídle budovy.
MUDr. Forrester Biddle byl pravý anglický konzervativec. Měl přísný výraz puritánského kněze a k tomu byl značně upjatý. Jeho jediné neoddiskutovatelné plus bylo to, že byl skvělý chirurg.
"Pojďte dál a zavřete za sebou," vyzval ho Forester, když Kim vstoupil do jeho pracovny, přeplněné různými odbornými časopisy. "Posaďte se."
Kim se posadil. Forrester ho nechal čekat, než dokončil rozdělanou práci na stole. Kim se rozhlížel kolem sebe. Jako šéf chirurgie míval Kim v Nemocnici Samaritánů mnohem hezčí pracovnu.
Forrester odložil pero tak hlučně, až to připomnělo vzdálenou střelbu.
"Půjdu hned k věci," řekl Forrester.Tvářil se ještě přísněji než obvykle.
"Vaše včerejší chování na pohotovosti je ostudou pro celé naše oddělení a veškerý zdravotnický personál."
"Má dcera měla bolesti," řekl Kim prostě. Bylo to vysvětlení, ne omluva. Nebyl ochoten vyjadřovat lítost nad tím, co se stalo.
"Násilí se nedá ničím omluvit," poznamenal Forrester. "Pan Bradford uvažuje o tom, že na vás podá žalobu, a musím přiznat, že bych se mu ani moc nedivil."
"Pokud by měl být někdo odsouzen, měla by to být AmeriCare," poznamenal Kim. "Čekal jsem tři hodiny jen proto, že AmeriCare chce ještě víc vydělávat."
"Napadení úředníka není způsob, jak se vyjadřovat k sociálním otázkám ve zdravotnictví. Dokonce bych rád dodal, že se nebude líbit ani médiím.
Nechtěl jsem komentovat váš výrok, který Kelly Andersonová použila v pátečních nočních zprávách, ale po tom vašem neomluvitelném projevu násilí už jsem k tomu nucen. Vaše veřejné prohlášení, že podstatou sloučení Univerzitní nemocnice a Nemocnice Samaritánů byl zisk AmeriCare, poškozuje pověst naší nemocnice."
Kim vstal. Bylo jasné, že nebyl pozván k diskuzi a nebyl schopen sedět a snášet kárání jako provinilý školák. "Pokud už mi nechcete říct nic jiného, čekají mě pacienti."
Forrester odstrčil židli a také vstal. "Myslím, že byste neměl zapomínat, doktore Reggisi, že tato nemocnice ještě před sloučením vážně uvažovala o tom, že zaměstná atestovaného chirurga na plný úvazek, který by se věnoval chlopenním náhradám. Vaše chování nás nutí, abychom o tom znovu uvažovali."
Kim se otočil a odešel bez odpovědi. Nehodlal se k takovému prohlášení vyjadřovat. Pro Kima nepředstavovalo takovou hrozbu, jak by si byl Forrester přál. Opakovaně mu totiž nabízeli vedení různých prestižních oddělení v zemi. Jediný důvod, proč setrvával v Univerzitní nemocnici, byl ten, že nechtěl být daleko od Becky a Tracy se nemohla přestěhovat kvůli postgraduálnímu studiu.
Přesto se Kim znovu naštval. V poslední době to byl jeho obvyklý stav.
Když se řítil z administrativní části budovy, málem narazil do Kelly Andersonové a jejího kameramana Briana.

61

"Jéje!" vykřikla Kelly radostně. "Doktor Reggis! Vy jste přesně ten člověk, kterého jsem si přála potkat."
Kim si přeměřil reportérku nenávistným pohledem a rychle se vzdaloval. Kelly se otočila a běžela za ním. Brian s ní držel krok, přestože měl v ruce těžkou kameru.
"Proboha, doktore Reggisi!" lapala Kelly po dechu. "Trénujete na maraton? Počkejte na mě! Musím s vámi mluvit."
"Ale já s vámi mluvit nechci," ohradil se Kim.
"Chtěla bych slyšet vaši verzi té včerejší příhody z pohotovosti," dožadovala se Kelly.
Kim se zastavil tak prudce, že kameraman nestačil zareagovat a narazil do něj. Zabručel něco na omluvu. Kim si ho nevšímal a překvapeně zíral na Kelly. "Jak jste se o tom proboha tak rychle dozvěděla?"
"To žasnete, co?" prohlásila Kelly se samolibým úsměvem. "Jsem si jistá, že chápete, že své zdroje informací nemůžu prozradit. Víte, dělám tolik reportáží z lékařského prostředí, že tu mám spoustu kontaktů. To byste se divil, co všechno se ke mně donese. Bohužel je to většinou jen kdo s kým spí. Ale čas od času se dozvím něco opravdu zajímavého, jako třeba o vašem výstupu včera večer na pohotovosti. Kardiochirurg praštil administrativního pracovníka! To ale je zprávička!"
"Nemám, co bych vám k tomu řekl," bránil se Kim. Znovu vykročil.
Kelly ho opět dohnala. "Jsem si jistá, že ano," přesvědčovala ho. "Čekat tři hodiny na pohotovosti s nemocným dítětem je dost velký stres a já bych si o něm s vámi ráda pohovořila."
"Máte smůlu," odsekl Kim. "Mimo jiné jsem byl právě kárán za to, co jsem vám řekl posledně. Nebudu se s vámi bavit."
"Vedení nechce slyšet pravdu," poznamenala Kelly. "To je samo o sobě zajímavé."
"Já se s vámi vážně nechci bavit," zopakoval Kim. "Můžete si ušetřit námahu."
"Ale, doktore!" nedala se odradit Kelly. "To, že jste musel čekat několik hodin na pohotovosti, osloví mnohé z mých posluchačů, především proto, že tentokrát to byl lékař, kdo musel čekat. O vašem projevu násilí se nemusíme vůbec zmiňovat."
"To určitě. Myslíte, že vám můžu věřit?" nedal se zlákat Kim.
"Můžete," ujišťovala Kelly. "Víte, domnívám se, že to dlouhé čekání souvisí se sloučením nemocnic. Myslím, že to má něco společného se zisky AmeriCare. Co vy na to?"
Kim se znovu zadíval na Kelly, která kráčela vedle něj. Jasné modrozelené oči jí zářily. Kim musel připustit, že je sice otravná, ale mazaná jako liška.
"To jste řekla vy, ne já," upozornil ji. "Takže doufám, že nebudete nikoho citovat. Mám dost problémů i bez vás a nepřeji si mít další. Na shledanou, paní Andersonová."
Kim prošel létacími dveřmi, vedoucími k operačním sálům. Kelly se zastavila. Brian si oddechl. Oba byli pořádně zadýchaní.
62

"No, aspoň jsme to zkusili," poznamenala Kelly. "Smutná ironie je v tom, že tentokrát ho naprosto chápu. Před měsícem jsem takhle dlouho čekala já se svou dcerou."

Kim vešel zadními dveřmi na své pracoviště. Získal tím možnost dojít do své soukromé pracovny, aniž musel projít čekárnou. Zatímco si sundaval sako, zavolal Ginger na recepci.
"Už jsem zpátky," oznámil.
Přidržoval si sluchátko ramenem a otočil se ke skříni. Šňůra byla právě dost dlouhá, aby mu to umožnila.
"Máš plnou čekárnu pacientů," oznámila mu Ginger. "Kvůli Tomově akutní operaci máš dvě hodiny zpoždění."
"Mám nějaké důležité telefonní vzkazy?" zeptal se Kim. Podařilo se mu pověsit sako na ramínko a vyndat ze skříně bílý lékařský plášť.
"Nic, co by nemohlo počkat," zhodnotila Ginger.
"Nevolala Tracy?"
"Ne," odpověděla Ginger.
"Dobře. Ať mi Cheryl hned začne posílat pacienty do ordinací," požádal Kim.
Když si oblékl plášť, zasunul do kapsičky pera a další věci, které obvykle nosil v kapse, a vytočil Tracyino číslo. Než se ozval tón, přehodil si kolem krku fonendoskop.
Tracy zvedla telefon na první zazvonění, jako by u něj čekala.
"Jak se má naše pacientka?" zeptal se Kim. Snažil se, aby to znělo optimisticky.
"Nic nového," odpověděla Tracy.
"Nemá teplotu?"
"Ne."
"Co křeče?"
"Trochu," odpověděla Tracy. "Ale přesvědčila jsem ji, aby snědla trochu kuřecího vývaru."
Kim měl chuť poznamenat, že o to se snažila Ginger už v neděli, ale rozmyslel si to. Místo toho řekl: "Zdá se, že to jde k lepšímu. Vsadím se, že Becky bude co nevidět v pořádku."
"To doufám," souhlasila Tracy.
"Je to logické," pokračoval Kim. "Když nemá teploty ani zvýšený počet leukocytů, je vidět, že si tělo s tou infekcí poradilo. Ale buď tak hodná a informuj mě."
"Zavolám ti," řekla Tracy a dodala: "Omlouvám se, že jsem byla včera večer tak zlá.`` "Nemusíš se omlouvat," ujistil ji Kim.
"Myslím, že jsem ti řekla dost ošklivých věcí," pokračovala Tracy. "Byla jsem hrozně rozrušená."

"Prosím tě, to já jsem se choval nemožně, ne ty."
"Zavolám, když bude něco nového."

63

"Budu tady nebo doma," informoval ji Kim.
Položil sluchátko. Poprvé za celý den se cítil docela spokojeně. Vyšel z pracovny, usmál se na Cheryl a vzal si první kartu.

Když Kim zhasl před garáží světla, uvědomil si, že je naprostá tma.
Bylo teprve osm hodin, ale stejně dobře mohla být půlnoc. Měsíc nesvítil a jediným světlým místem na obloze byl proužek na obzoru, kde se od mraků odrážela světla města. Dům byl tak temný, že vypadal jako kus skály.
Kim otevřel dvířka vozu, a tím rozsvítil světlo nad hlavou. V tomto tlumeném světle našel krabičky s čínským jídlem, které si cestou z práce koupil. Poslední pacient odešel ve čtvrt na osm.
S krabičkami s jídlem a s papíry, které chtěl večer vyplnit, zamířil od vjezdu k přednímu vchodu. Pohyboval se po paměti. Bylo těžké uvěřit, že v létě by touto dobou ještě mohlo svítit slunce.
Kim zaslechl telefon dřív, než došel až ke dveřím. Jeho zvuk se rozléhal temným tichem. Aniž věděl proč, Kim propadl panice. Když vytahoval klíče, upadly mu papíry, které tiskl loktem k tělu. Pak nemohl najít správný klíč. Položil krabičky s jídlem na zem, aby měl obě ruce volné. Konečně se mu podařilo odemknout. Rozeběhl se k telefonu.
Rozsvítil v chodbě a vrhl se k přístroji v temném obývacím pokoji. Byl zcela iracionálně zděšen tím, že by volající mohl zavěsit dřív, než zvedne sluchátko. Ale nestalo se to. Byla to Tracy.
"Je jí hůř," vysypala ze sebe. Zdálo se, že má pláč na krajíčku.
"Co se stalo?" vyptával se Kim. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce.
"Krvácela," rozplakala se Tracy. "Záchod je plný krve."
"Je při vědomí`?" zeptal se Kim rychle.
"Ano, je klidnější než já. Leží na pohovce."
"Může chodit? vyptával se Kim. "Točí se jí hlava?"
"Chodit může," odpověděla Tracy a pomalu se začínala ovládat. "Jsem ráda, žes ten telefon zvedl. Už jsem se chystala volat záchranku."
"Nalož ji do auta a odvez ji na pohotovost," rozhodl Kim. "Pokud jsi ovšem schopná řídit. Jinak zavolej radši záchranku."
"Já můžu řídit," ujistila ho Tracy.
"Počkám tam na vás,`` řekl Kim a zavěsil. Pak se rozeběhl do své pracovny, vytáhl jednu zásuvku a hledal adresář. Když ho našel, otevřel ho na písmenu T a prstem si pomáhal najít jméno George Turnera. Vytáhl mobilní telefon a vyťukal číslo.
S telefonem přitisknutým na ucho se rychle vracel, k autu.
Překročil krabičky s čínským jídlem a nechal je spolu s papíry na rohožce.
Paní Turnerová zvedla telefon ve chvíli, kdy otevíral dveře vozu. Bez zbytečných úvodů se zeptal, zda je George doma.
Když si George vzal telefon, Kim už couval z vjezdu.
"Omlouvám se, že tě obtěžuju," začal Kim.
"Neobtěžuješ. Co se děje?` zeptal se George. "Doufám, že nic vážného."

64

"Obávám se, že ano. Tedy nic tragického. Ale Becky je nemocná, má příznaky dyzenterie: křeče, průjem a teď začala krvácet. Teplotu nemá."
"To je mi líto," řekl George.
"Když jsi odjel, nenašli jsme si jiného pediatra," vysvětloval provinile Kim. "Těch pár, co jsem znal, odešlo stejně jako ty. Včera jsme ji odvezli na pohotovost do Univerzitní nemocnice a čekali tam tři hodiny."
"Proboha! To je hrůza," divil se upřímně George.
"Stydím se to přiznat, ale praštil jsem kvůli tomu jednoho z úředníků AmeriCare. V každém případě poslali Becky domů a nic jí nedali. Žádné léky. Před chvílí mi volala Tracy, že Becky krvácela. Nevím, jak silně, ale Tracy byla trochu hysterická. Jedu na pohotovost, kde mám s nimi sraz. Koho mám požádat, aby se na ni podíval?"
"Počkej chvíli," protáhl George. "Myslím, že by to ani neměl být pediatr. Doporučil bych ti buďto infekcionistu nebo gastroenterologa."
"Tak kterého?" ptal se Kim. "A můžeš mi doporučit konkrétní osobu?
Konziliáři, s nimiž obvykle jednám, většinou nedělají děti."
"Je tam spousta šikovných lidí," uvažoval George. "Doporučil bych ti pro začátek infekcionistu. Zkus sehnat Claudea Faradaye. Lepšího nenajdeš."
"Díky, Georgi."
"Rádo se stalo. Je mi líto, že nejsem po ruce."
"Mně taky," souhlasil Kim.
Kim ukončil hovor a pak vyťukal číslo nemocnice. Požádal operátorku, aby mu sehnala Claudea Faradaye. Kim si oddechl, když zjistil, že je Claude doma.

Vysvětlil mu situaci stejně jako Georgeovi. Claude poslouchal a položil několik upřesňujících otázek. Slíbil, že se na Becky přijede hned podívat.
Kim zajel do nemocnice. Tentokrát jel přímo na parkoviště před pohotovostí. Rozhlédl se, zda neuvidí Tracyino volvo. Když ho nikde nezahlédl, vyběhl po schodech na pohotovost a vešel.
Na pohotovosti bylo stejně rušno jako den předtím, ale v čekárně viděl Kim několik prázdných židlí. Obešel recepci a zamířil přímo ke stolu sester. Za stolem seděla Molly i Monica. Nervózně se na sebe podívaly.
"Nebyla tu moje dcera?" zeptal se Kim.
"Neviděla jsem ji," odpověděla Molly. Zdálo se, že ji to moc nezajímá, a navíc byla unavená.
"Ani já ne," přidala se Monica.
"Měla se tu znovu ukázat?" zeptala se Molly.
Kim se neobtěžoval odpovědět. Otočil se od stolu a zamířil k vyšetřovnám.
"Hej, kam jdete?" dožadovala se Molly. Vstala, aby Kimovi zastoupila cestu stejně jako minule, ale Kim už byl příliš daleko. Rozeběhla se za ním.
Monica luskla prsty, aby upozornila strážného bezpečnostní služby.
Když se otočil, ukázala na Kimovu vzdalující se postavu. Hlídač přikývl a vyrazil za Kimem. V běhu vytáhl z pouzdra vysílačku.
Kim prošel první chodbou a cestou nahlížel do jednotlivých vyšetřovacích boxů. Molly ho doběhla. "Co si myslíte, že děláte?" ptala se.

65

Kim ji ignoroval. Muž z bezpečnostní služby už stál vedle ní. Společně Kima sledovali. "Co mám dělat?" zeptal se strážný Molly. "Je to přece doktor."
"Nemám ponětí," odpověděla Molly.
Kim mezitím prohlédl všechny boxy na jedné straně chodby a začal prohlížet vyšetřovny na druhé straně chodby. Konečně našel Davida Washingtona, který zašíval nějakému dítěti tržnou ránu na ruce. Asistovala mu jedna sestra. David měl na očích brýle na blízko a podíval se na Kima přes jejich horní okraj.
"Moje dcera je na cestě sem," oznámil mu Kim. "Teď už jednoznačně krvácí."
"To je mi líto," řekl David. "Jaký má tlak a puls?"
"To nevím," odpověděl Kim. "Veze ji sem moje bývalá manželka. Já ji ještě neviděl."
David se s rukama ve sterilních rukavicích zvednutých do vzduchu otočil na Molly a požádal ji, aby připravila vyšetřovnu, vozík a náhradní roztoky pro případ, že budou potřeba. Molly přikývla a zmizela.
"Přeji si, aby mou dceru někdo okamžitě vyšetřil," rozkazoval Kim.
"A taky si přeji, aby se na ni podíval infekcionista."
"Doktore Reggisi," řekl David klidně. "Zkusme spolu vycházet po dobrém. Rád vám pomohu, když budete respektovat, že tady rozhoduji já."
"Už jsem mluvil s doktorem Claudem Faradayem," oznámil Kim, jako by neslyšel Davidova slova. "Jede sem. Předpokládám, že ho znáte."
"Samozřejmě že ho znám," odpověděl David. "O to ale nejde. Obvyklý postup je takový, že konziliáře objednáváme my, pokud pacient nemá lékaře od A meriCare. AmeriCare to stanovila zcela jednoznačně."
"Přeji si, aby se na ni podíval doktor Faraday," trval na svém Kim.
"Dobře," souhlasil David. "Zkuste aspoň pochopit, že vám v tom vlastně děláme ústupek. Obvykle se takhle nepostupuje."
"Děkuji vám," řekl už mírněji Kim. Otočil se a vrátil se chodbou do čekárny. Přelétl očima prostor u recepce, a když neviděl Tracy ani Becky, vyšel ven. Stál před vchodem a čekal stejně jako předchozí večer.
Nečekal dlouho. Za pár minut se objevil Tracyin vůz a mířil přímo ke vchodu. Kim seskočil ze schodů a ve chvíli, kdy Tracy zatahovala ruční brzdu, stál u zadních dveří vozu.
Otevřel je a naklonil se dovnitř. Becky ležela na boku na zadním sedadle. Kim jí viděl do obličeje ve světle lampy u vchodu. Byla bledá, ale usmála se na něj, a to ho trochu uklidnilo.
"Jak ti je, bobečku?" zeptal se.
"Už je to lepší," řekla Becky. "Ta křeč už povolila."
"To jsem rád. Počkej, odnesu tě."
"Ale já můžu chodit," protestovala mírně Becky.
"Stejně tě odnesu," rozhodl Kim.
Vsunul pravou ruku pod její kolena a povytáhl ji tak, aby jí mohl vsunout levou ruku pod záda. Zvedl ji. Becky ho chytla kolem krku a zabořila mu obličej pod bradu.
"Už je to dobrý," řekl Kim konejšivě. "Táta tě odnese."

66

"Není moc těžká?" zeptala se Tracy.
"Vůbec ne."
Kim šel první. Vyběhl po schodech a ramenem si otevřel létací dveře.
Když míjel recepční stůl, zavolala na něj jedna z úřednic, že se musí zapsat.

Kim ji ignoroval.Tracy zneklidněla, ale mlčela.
Monica seděla u stolu a úřednici slyšela. Zvedla hlavu a viděla blížícího se Kima. Rychle vyskočila a zastoupila mu cestu. Ale nebyla jako Molly.
"Nepůjdete tam," oznámila mu. "Nepůjdete s tím dítětem dál, dokud se nezapíšete," protestovala.
Kim šel dál. Monica o několik kroků couvla. "Tohle nemůžete dělat."
Tracy zatahala Kima za rukáv. "Ať nejsou zase nějaké scény," řekla prosebně.
Kim pokračoval vytrvale jako parní válec. Monica neměla Mollyinu postavu a byla nucena ustoupit.
"Všechny údaje máte na kartě ze včerejška," zavolal na ni Kím.
Monica se rozběhla zpět ke stolu, aby zavolala doktora Davida Washingtona.
Kim odnesl Becky na první volnou vyšetřovnu. Položil ji na vozík. Tracy se postavila na druhou stranu a chytila Becky za ruku. Kim vzal manžetu tonometru a omotal ji Becky kolem paže. Přiběhla Monica a snažila se ujmout své práce, ale Kim ji k ničemu nepustil. Nasadil si fonendoskop do uší a začal nafukovat manžetu.
Vešel David Washington a Molly McFaddenová. David měl bílý plášť oblečený přes operační prádlo. Pokývl Tracy na pozdrav a počkal, až Kim doměří tlak. Naznačil Monice, že může odejít.
"Vidím, že vůbec nerespektujete předpisy," poznamenal David, když Kim vyndal fonendoskop z uší.
"Tlak má devadesát na padesát," oznámil Kim. "Měli bychom jí dát infuzi. Taky by bylo potřeba jí udělat krevní skupinu a křižák, pro případ, že..."
"Počkejte!" přerušil ho David a zvedl ruku, aby svá slova zdůraznil. Pak klidným hlasem dodal: "Doktore Reggisi, já si vás vážím, ale zase jste zapomněl, že tady nerozhodujete vy."
"Řeším jen to nejnutnější," řekl Kim. "Slečno McFaddenová, dejte mi periferní kanylu a taky škrtidlo a leukoplast."
David naznačil Molly, aby zůstala na místě, a přistoupil ke Kimovi. Vzal ho za paži svou mohutnou rukou.
"Žádal jsem vás jednou. Nebudu to opakovat," řekl svým klidným, ale rozhodným hlasem. "Půjdete ven a počkáte tam. Je to v zájmu vaší dcery.
Když se nad tím trochu zamyslíte, jsem si jistý, že se mnou budete souhlasit."
Kim se podíval na Davida a přimhouřil oči. Pomalu sklouzl pohledem na Davidovu ruku na své paži. Oba mlčeli. Bylo slyšet jen zvuk kardiomonitoru ze sousedního vyšetřovacího boxu.
Tracy vycítila napětí. Pochopila, že je to klid před bouří. Aby odvrátila nepochybně nepříjemnou scénu, oběhla vozík a položila Kimovi ruku na rameno. "Nech je pracovat," požádala.
Kim zareagoval na Tracyina slova a pomalu se uvolnil. David ho pustil.

67

Kim kývl na Tracy. "Dobře," řekl. Podíval se na Becky a vzal ji za paži.
"Počkám venku, bobečku."
"Nechci žádné injekce," řekla Becky prosebně.
"Musí ti dát nějaké tekutiny," vysvětloval Kim. "Bude to jen jedno píchnutí. Bude to jen chvilička. Vím, že to není nic příjemného, ale musíš být silná, aby ses uzdravila. Ano?"
"Tak dobře," souhlasila Becky neochotně.
Tracy stiskla Beckyinu ruku a oznámila jí, že bude čekat s Kimem venku a za chvíli se vrátí. Becky přikývla, ale tvářila se nešťastně. Měla strach. Tracy vyšla za Kimem před závěs, který ohraničoval vyšetřovací box. Slyšela, jak Kim rozčileně dýchá. Neříkala nic, dokud nedošli do čekárny.
"Uklidni se, Kime," ozvala se po chvíli. Položila mu lehce ruku na paži.
"Jsi strašně nervózní."
"David Washington mě štve," vyštěkl Kim.
"Dělá jen svou práci," uklidňovala ho Tracy. "Kdyby to bylo obráceně a ty ses staral o jeho dítě, jistě bys jednal stejně. Určitě bys nechtěl, aby ti diktoval, co máš dělat."
Kim se nad tím zamyslel a vyšel létacími dveřmi ven. Chladný vzduch mu dělal dobře. Zastavil se a zhluboka se nadechl. Pomalu vydechl. Tracy ho stále držela za paži.
"Asi máš pravdu," řekl konečně. "Je pro mě těžké vidět Becky tak zranitelnou."
"To si dovedu představit," řekla Tracy. "Musí to být pro tebe těžké."
Podívali se na sebe.
"Umíš si to představit?" zeptal se Kim. "Vážně?"
"Samozřejmě," přisvědčila Tracy. "Jsi chirurg. Jsi zvyklý něco dělat.
A o koho by ses měl postarat líp než o vlastní dítě? Nejhorší pro tebe je, když vidíš, že Becky potřebuje pomoc, a nemůžeš nic dělat."
"Máš pravdu," přikývl Kim.
"Já vím, já mám vždycky pravdu."
Kim se usmál. "To jsem neřekl. Často, to ano, ale ne vždycky!"
"Jsem ochotná souhlasit, pokud půjdeme dovnitř," usmála se Tracy.
"Zmrznu tady."
"Jistě. Promiň. Potřeboval jsem jen trochu na vzduch."

"Nevadí ti ta infuze?" zeptal se Kim Becky.
Becky zvedla levou ruku, kterou měla připevněnou na malou dlažku.

Ruku měla lehce ovázanou a pod obvazem bylo vidět průsvitnou plastikovou hadičku. "Ani ji necítím," řekla Becky.
"Tak by to taky mělo být," pochvaloval Kim.
"Nestudí to?" zeptala se Tracy. "Pamatuji si, že mě to studilo, když jsem byla v porodnici."
"Je to studené," souhlasila Becky. "Ale dokud jsi mě na to neupozornila, ani jsem si to neuvědomila. Studí mě celá ruka."

68

David Becky pečlivě vyšetřil, nechal kapat infuzi, nabral běžné laboratorní vzorky krve a moči a nechal udělat rentgenový snímek břicha vleže i vstoje. Rentgenové snímky nebyly ještě k dispozici, ale krevní hodnoty byly normální a močový nález také. To znamenalo, že krevní ztráta byla minimální. Zavolal proto Kima i Tracy, aby s Becky počkali na doktora Claudea Faradaye.
Infekcionista přijel za pár minut. Představil se Kimovi a Tracy a potom i Becky. Byl to štíhlý snědý muž a choval se velmi vstřícně. Vyslechl podrobné líčení Beckyiných obtíží od prvních příznaků v sobotu ráno až po večerní epizodu krvácení. Občas přikývl, hlavně když Becky dodala nějaké podrobnosti.
"Fajn, slečno Reggisová," řekl jí, "nebude vám vadit, když se na vás trochu podívám?"
Becky se obrátila na Tracy, jako by žádala o svolení.
"Doktor Faraday se tě ptá, jestli tě může vyšetřit," vysvětlovala Tracy.
"Jistě," souhlasila Becky. "Ale nechci už žádnou injekci."
"Žádná nebude," sliboval Claude.
Pak začal rychle, ale pečlivě vyšetřovat. Změřil Becky tep, zkontroloval kožní turgor. Podíval se jí do úst a do uší. Oftalmoskopem se podíval na oční pozadí. Poslechem vyšetřil hrudník a prohlédl kůži, zda nemá nějakou vyrážku. Jemně proklepal a prohmatal břicho, které bylo citlivé. Hledal zvětšené uzliny.
"Zdá se, že jsi docela v pořádku, až na trochu bolavé břicho," řekl nakonec. "Teď si půjdu ven promluvit s rodiči, ano?"
Becky přikývla.
Tracy se sklonila a políbila dceru na čelo, pak následovala Claudea a Kima ven z vyšetřovacího boxu. Na chodbě bylo rušno, proto se postavili na stranu, aby nepřekáželi. David je zahlédl a přišel se Claudeovi představit.
"Právě jsem se chystal poreferovat rodičům," řekl Claude.
"Můžu si to také poslechnout?" zeptal se David.
Claude se tázavě podíval na Kima a Tracy.
"Jistě," řekla Tracy.
"Celkově vypadá dobře," začal Claude. "Je trochu bledá a trochu dehydratovaná. Má citlivé celé břicho. Jinak je nález z fyzikálního hlediska normální."
"Co to krvácení?" zeptala se Tracy. Měla strach, že na to Claude zapomněl.
"Nechte mě domluvit," pokračoval Claude. "Prohlédl jsem si i laboratorní výsledky. Oproti včerejšku došlo k mírnému poklesu hemoglobinu.
Není to jistě významný rozdíl, ale když přihlédneme k lehké dehydrataci, mohl by být důležitý, když navíc víme, že krvácela. Došlo také k mírnému poklesu trombocytů. Všechno ostatní je v mezích."
"Jaká je tedy vaše pracovní diagnóza?" zeptal se Kim.
"Soudil bych na alimentární bakteriální infekci," řekl Claude.
"Tedy ne virovou?" ujišťoval se Kim.
"Ne, domnívám se, že se jedná o bakteriální infekci," zopakoval Claude.
Podíval se na Davida. "Myslím, že tak jste to uzavřel včera i vy, že?"

69

"Ano, přesně tak," souhlasil David.
"Proč nemá teplotu?" divil se Kim.
"To, že nemá teplotu, mě vede k přesvědčení, že se jedná spíš o toxické než infekční projevy," vysvětloval Claude. "Pro to svědčí i normální počet leukocytů."
"Co ta včerejší kultivace?" zeptal se Kim. "Nemáte už předběžný výsledek?"
"Žádnou kultivaci jsem neviděl," řekl Claude a obrátil se na Davida.
"Žádnou kultivaci jsme včera nenabírali," odpověděl David.
Kim udiveně zavrtěl hlavou. "O čem to mluvíte? Vždyť jsem vám osobně dával již odebraný vzorek!"
"Na pohotovosti neděláme rutinně kultivaci stolice při obyčejném průjmu," vysvětloval David.
Kim se chytil za hlavu: "Počkejte! Právě jste připustil, že jste se už včera domníval, že se jedná o bakteriální infekci. Proč jste v takovém případě neposlal kultivaci? Je to nejen logické, ale je to správný postup! Jak jinak můžete racionálně léčit infekci?"
"AmeriCare v takových případech zakazuje rutinní kultivační vyšetření," vysvětloval David. "Není to ekonomické."
Kim zrudl. Tracy si toho všimla. Natáhla ruku a chytila Kima za paži.
Kim se jí vytrhl. "Ekonomické! Co je to za idiotský důvod? Co jste to za pohotovost? Chcete mi tvrdit, že jste neposlal kultivaci jen proto, abyste ušetřil pár mizerných dolarů?"
"Poslouchejte mě, vy suveréne," vyštěkl David. "Právě jsem vám vysvětlil, že to je běžný postup. Nejen ve vašem

případě, ale v každém případě."
Kim se přestal ovládat stejně jako předchozí večer. Popadl Davida za klopy pláště. "Tak já jsem suverén, jo? Váš posraný běžný postup nás připravil o celý den!"
Tracy chytila Kima za ruku. "Kime, prosím tě!" křičela. "Uklidni se!"
"Co si to dovolujete!" zavrčel David.
"Uklidněte se!" řekl důrazně Claude a snažil se vstoupit mezi oba muže. "Všechno je v pořádku. Kultivaci můžeme poslat teď. Tolik času jsme zase neztratili, protože bych stejně žádnou antibakteriální léčbu nedoporučoval."
Kim Davida pustil. David si narovnal plášť. Oba na sebe nevraživě zírali.
"Co tedy čekáte od té kultivace?" zeptala se Tracy s nadějí, že se situace rychleji uklidní. "O jakou bakterii se podle vás jedná?"
"Nejspíš by to mohla být salmonela, shigela nebo některý kmen E. coli," vysvětloval Claude. "Ale může to být i řada jiných."
"Ta krev mě vyděsila," pokračovala Tracy. "Asi to vypadalo na mnohem větší ztrátu krve, než to ve skutečnosti bylo. Necháte si ji tady?"
Claude se podíval na Davida. "To není špatný nápad," řekl. "Ale já nemám službu."
"Myslím, že bychom si ji tu měli nechat," souhlasil David. "Potřebuje tekutiny. Až je doplníme, můžeme pořádně zhodnotit stupeň anémie a přesvědčit se, že krvácení nepokračuje."

70

"Co antibiotika?" zeptala se Tracy.
"Já bych žádná nedoporučoval," řekl Claude. "Aspoň zatím ne. Určitě ne do té doby, dokud nebudeme mít jasnou diagnózu."
"Což je další důvod, proč se ta kultivace měla poslat včera večer," rozčiloval se Kim.
"Kime! Prosím tě!" napomínala ho Tracy. "Musíme řešit situaci takovou, jaká je. Bylo by fajn, kdybys trochu spolupracoval."
"Dobře," rezignoval Kim. "Když nemáme kultivaci, proč nepoužijeme širokospektré antibiotikum? Až budeme znát původce a citlivost, můžeme ho změnit."
"Já bych to nedoporučoval," zopakoval Claude. "Pokud by se ukázalo, že se jedná o nějaký kmen E. colí, mohlo by to situaci zkomplikovat."
"Jak?" zeptal se Kim. "To je absurdní!"
"Obávám se, že ne," vysvětloval Claude. "Antibiotika zničí normální bakteriální flóru a patogenním bakteriím nechají větší prostor k množení."
"Bude ve vaší péči?" zeptala se Tracy Claudea.
"Obávám se, že to nepůjde," omlouval se Claude. "AmeriCare vyžaduje běžného ošetřujícího lékaře. Ale rád se na ni přijdu podívat, obzvlášť když bude ošetřující lékař potřebovat infekční konzilium."
"Vzhledem k tomu, že Becky nemá žádného stálého pediatra, bude přijata k doktorce Claire Stevensové," řekl David. "Ta má službu. Zavolám ji."
"Lepší než Claire byste stejně nenašli," ujišťoval je Claude.
"Znáte ji?" ptala se Tracy.
"Znám ji dobře," potvrdil Claude. "Máte štěstí, že dneska slouží. Stará se i o moje děti."
"Konečně snad bude něco v pořádku," poznamenal Kim.

71

Kapitola 8
středa 21.ledna

TĚSNĚ PO ŠESTÉ zajížděl Kim na nemocniční parkoviště. Nezastavil se ve své pracovně jako obvykle, ale jel se podívat na Becky, aby se ujistil, že je vše v pořádku.
Předchozí večer po nepříjemném výstupu s Davidem Washingtonem už vše pokračovalo bez komplikací. Doktorka Claire Stevensová přišla na pohotovost asi půl hodiny po zavolání. Když na ni čekali, zavolal Kim ještě jednou Georgeovi Turnerovi. Zeptal se ho na jeho názor na doktorku Stevensovou.
Když George zopakoval Claudeovu chválu, Kimovi i Tracy se ulevilo.
Claire byla hubená vysoká žena - téměř stejné výšky jako Kim. Měla ostře řezané rysy, ale její vystupování bylo mírné a uklidňující. Kim z ní měl dobrý dojem, což dodalo váhy příznivým referencím, které měl od kolegů.
Byla asi tak stará jako Kim a Tracy, což naznačovalo, že má už bohaté praktické zkušenosti. Její jednání působilo profesionálně, a přitom příjemně.
Nejdůležitější bylo, že si hned rozuměla s Becky.
Kim vešel do Beckyina pokoj e. Těsně nad podlahou svítilo noční osvětlení, které se odráželo od stropu a vrhalo tlumené světlo po celé místnosti. Kim tiše došel až k posteli a podíval se na spící dceru. Tmavé vlasy rozhozené po polštáři dodávaly její tváři barvu slonoviny. Vypadala křehce, jako z porcelánu.
Kim věděl, že za daných okolností je správné, aby Becky zůstala v nemocnici. Zároveň měl o ni tím větší strach. Jeho zkušenosti s nemocničním prostředím mu připomínaly, že je to prostředí, v němž se může skrývat cokoliv.

Becky dýchala klidně a pravidelně. Pomalu jí kapala infuze. Kim byl rád, že tak klidně spí, a tiše vyšel ven. Nechtěl ji rušit.
Na sesterně si vzal Beckyin chorobopis. Prohlédl si záznamy z příjmu, které Claire nadiktovala, a pak se podíval na záznamy sester. Všiml si, že se Becky v noci dvakrát probudila a měla opět průjmovitou stolici. V záznamu byla zmínka o příměsi krve, ale jen podle Beckyina sdělení. Sestry ji neviděly.
Kim se podíval na ordinace. Potěšilo ho, že Claire dodržela slovo: objednala konzilium dětského gastroenterologa.
"To je milé dítě," ozvalo se za ním.
Kim zvedl hlavu. Otočil se po hlase a uviděl baculatou sestru s tváří zčervenalou námahou. Blond vlasy měla natočené do hustých kudrlinek.
Ve tvářích se jí při úsměvu dělaly dolíčky. Na jmenovce měla jméno Janet EMERYOVÁ.
"Vy ji máte na starost?" zeptal se Kim.
"Jo," odpověděla stručně Janet. "Mám tu část chodby, kde je její pokoj.
Je moc roztomilá."
"Jak se jí daří?"
"Myslím, že docela dobře," řekla Janet nepřesvědčivě.
"To nezní moc optimisticky," poznamenal Kim. Po zádech mu přejel mráz, až se bezděčně zachvěl.

72

"Když se naposledy probudila, připadala mí hodně slabá," vysvětlovala Janet. "Ale mohlo to být proto, že byla rozespalá. Zazvonila, abych jí pomohla ze záchodu do postele."
"Všiml jsem si, že jste neviděla, kolik krve mohla ztratit," řekl Kim.
"Přesně tak," odpověděla Janet. "Ta malička se strašně stydí. Říkala jsem jí, aby po sobě nesplachovala, ale pokaždé spláchne. Co můžu dělat?"
Kim si usmyslel, že si o tom bude muset promluvit s Claire i s Becky.
Uvědomoval si, jak je důležité vědět, jaké má Becky ztráty krve ve stolici.
"Vy jste konziliář?" zeptala se Janet.
"Ne," odpověděl Kim. "Jsem doktor Reggis, Beckyin otec."
"Proboha," lekla se Janet. "Myslela jsem, že jste tu na konziliu. Doufám, že jsem neřekla nic špatného."
"Vůbec ne," ujistil ji Kim. "Naopak, získal jsem dojem, že se o ni dobře staráte."
"Tím si můžete být jistý," souhlasila Janet. "Miluju děti. Proto jsem tady."
Kim se vydal na vizitu ke svým hospitalizovaným nemocným. Potom následovalo několik porad, které mu zabraly část dopoledne. Středy stejně jako pondělky byly po administrativní stránce nabité. K Becky se dostal až kolem desáté. Když přišel, zjistil, že Becky odvezli na rentgen. Dozvěděl se, že přišla Tracy a Becky na vyšetření doprovází.
"Můžete mi říct něco o tom gastroenterologickém konziliu?" zeptal se Kim.
"Je objednané," oznámil administrativní pracovník na oddělení, "pokud to zodpoví vaši otázku."
"Máte představu, kdy asi bude?"
"Asi dnes odpoledne," odpověděl úředník.
"Mohl byste mi zavolat, až tu gastroenterolog bude?" požádal Kim a podal mu svou vizitku.
"Samozřejmě."
Kim mu poděkoval a spěchal do své pracovny. Bylo mu líto, že neviděl Becky a nestihl si s ní chvíli popovídat, ale nemohl čekat. Už tak měl zpoždění. To ho však příliš neznepokojovalo, stávalo se to často.

"Tak, pane Amendolo," řekl Kim, "chcete se ještě na něco zeptat?"
Pan Amendola byl robustní instalatér starý něco přes šedesát let. Moderní medicína ho zneklidňovala a Kimův verdikt ho přímo děsil: Dozvěděl se, že potřebuje náhradu srdeční chlopně. Před několika týdny žil v blažené nevědomosti a netušil, že má v srdci vůbec nějaké chlopně. Teď, po několika nepříjemných projevech, se dozvěděl, že jedna chlopeň je v tak špatném stavu, že by ho mohla zabít.
Zatímco pan Amendola zvažoval otázku, Kim si nervózně pročísl rukou vlasy. Díval se z okna na bledou zimní oblohu. Od té doby, co mu asi před hodinou zavolala Tracy, se nemohl soustředit. Řekla mu, že se jí Becky nelíbí, je neklidná a má lesklé oči.
Kim měl plnou čekárnu pacientů, a tak poradil Tracy, aby si nechala zavolat Claire a informovala ji o Beckyině stavu. Také ji požádal, aby připo-

73

mněla administrativnímu pracovníkovi, aby mu zavolal, až přijde konziliář z gastroenterologie.
"Možná bych se měl poradit s dětmi," řekl pan Amendola.
"Prosím?" zeptal se Kim. Zapomněl, na co se toho muže vlastně ptal.
"Měl bych se poradit s dětmi," zopakoval pan Amendola. "Měl bych se jích zeptat, co si myslí, že bych měl dělat."
"To je dobrý nápad," souhlasil Kim. "Pohovořte si o tom s rodinou. Pokud budete mít nějaké dotazy, zavolejte."
Kim vyprovodil pana Amendolu ke dveřím.
"Opravdu mám všechny výsledky tak špatné?" ujišťoval se pan Amendola. "Třeba ta chlopeň ještě něco vydrží."
"Je moc špatná," řekl Kim. "Nezapomeňte, že jsme všechno ještě kontrolovali."

"Máte pravdu," řekl odevzdaně pan Amendola. "Dobře, já se vrátím."
Kim počkal na chodbě, dokud neviděl, že pan Amendola vychází k recepci. Pak zvedl z přihrádky u druhé ordinace těžkou kartu dalšího pacienta.
Než stihl přečíst jméno, objevila se v chodbě Ginger. Ustoupila ke zdi, aby mohl pan Amendola projít.
"Právě volal úředník z Beckyina oddělení," hlásila. "Mám vyřídit, že ten gastroněco právě Becky vyšetřuje."
"Tak já letím," oznámil Kim. Odložil kartu zpět do přihrádky a vešel do své pracovny. Když si bral ze skříně sako, vešla Ginger za ním.
"Kam jdeš?" zeptala se.
"Zpátky do nemocnice."
"Kdy se vrátíš?"
"To nevím," odpověděl Kim. Oblékal si zimní kabát. "Dej to vědět Cheryl, aby pacienti nečekali v ordinacích."
"Co mám s těmi zbývajícími pacienty udělat?" zeptala se Ginger.
"Řekni jim, že jsem musel odejít kvůli něčemu akutnímu. Vrátím se nejdřív za hodinu a půl."
Kim si vzal klíček od vozu a zamířil k zadnímu vchodu.
Ginger zavrtěla hlavou. Bude se muset postavit před pacienty a tu nepříjemnou zprávu jim oznámit. Věděla dobře, jak budou rozčilení, hlavně ti, kteří nebydlí přímo ve městě.
"Poraď si s tím, jak nejlíp umíš," dodal Kim, jako by jí četl myšlenky.
Pak se rozeběhl k autu. Nasedl, nastartoval a vyjel do plné ulice. Občas zatroubil, aby si vynutil místo. Byl zoufalý. Tracyina poznámka ho vedla k tomu, aby si opravdu s konziliářem promluvil.
V nemocniční hale opakovaně mačkal tlačítko k přivolání výtahu, jako by tím mohl něco urychlit. Lidé se na něj zvědavě dívali.
Vyjel na dětské oddělení a proběhl rychle chodbou. Když vcházel do Beckyina pokoje, byl zadýchaný. Vedle postele stála Tracy a hovořila se ženou v dlouhém bílém plášti. Na první pohled si všiml, že je Tracy rozrušená.
Becky ležela v posteli na zádech opřená o polštář. Zírala před sebe. Jediný pohyb, který Kim v tu chvíli viděl, byly kapky tekutiny monotónně odkapávající v komůrce infuzního setu.

74

Kim přistoupil až k posteli. "Jak ti je, bobečku?" zeptal se. Vzal ji za ruku - pasivně se mu podvolila.
"Jsem unavená," odpověděla Becky.
"To jistě," řekl Kim. Automaticky sáhl na tep. Rychlost srdeční akce byla na horní hranici normálu. Podíval se na barvu spojivek. Byly bledé, ale ne bledší než včera. Dotkl se kůže. Nebyla horká ani vlhká a zdála se být lépe hydratovaná než předchozí večer.
Kim cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Pochopil, co měla Tracy na mysli.
Becky se změnila,Tracy to vystihla přesně, když říkala, že je apatická a má lesklé oči. Zdálo se, že Becky opustila chuť k životu. Podlehla letargii.
"Promluvím si s maminkou," řekl Kim.
"Dobře," odpověděla Becky.
Kim přistoupil k Tracy. Viděl, že se nepatrně třese.
"Tohle je doktorka Kathleen Morganová," představila Tracy lékařku.
"Vy jste gastroenteroložka?" zeptal se Kim.
"Ano, jsem."
Kim si ji prohlížel. Byla fyzickým opakem Claire Stevensové, ačkoliv byly asi stejně staré. Kim odhadoval, že může měřit něco málo přes sto padesát centimetrů. Měla kulatý obličej a jemné rysy. Na očích měla brýle s kovovými obroučkami, které jí dodávaly přísnější výraz.Tmavé vlasy měla předčasně prošedivělé.
"Doktorka Morganová mi říkala, že Beckyin stav je vážný," dostala ze sebe Tracy.
"To je skvěle řečeno," poznamenal Kim s opovržením. "Vážný, co? Nepotřebuji, aby mi někdo říkal, že stav mé dcery je vážný. Kdyby nebyl vážný, neležela by v nemocnici. Potřebuji, aby mi někdo řekl, co jí vlastně je a jak to léčit a vyléčit."
"Z laboratoře mi zavolají, hned jak budou mít hotovou kultivaci," řekla unaveně Kathleen. Kimova reakce ji překvapila. "Do té doby máme dost svázané ruce."
"Už jste ji vyšetřila?" zeptal se Kim.
"Jistě," odpověděla Kathleen. "A podívala jsem se na laboratorní výsledky, které jsou k dispozici."
"No a?" poznamenal netrpělivě Kim.
"Souhlasím s doktorem Faradayem,` řekla Kathleen. "Alimentární bakteriální nákaza.`` "Zdá se mi horší," poznamenal Kim.
"Mně taky," dodala Tracy. "Od včerejšího večera se změnila. Není to ona, reaguje strašně zpomaleně."
Kathleen se neklidně otočila na Becky. Oddechla si, když zjistila, že jejich konverzaci nesleduje. Přesto navrhla, aby se šli bavit jinam.
"Viděla jsem ji dnes prvně, proto nemůžu hodnotit, jestli se její stav nějak změnil," vysvětlovala Kathleen. "V záznamech sester jsem nic podobného nenašla."
"Přeji si, aby byla lépe sledovaná," naléhal Kim. "Co kdybychom ji nechali přeložit na samostatný pokoj na JIPu?"

75

"Já jsem jen konziliář," namítla Kathleen. "Becky je oficiálně v péči doktorky Claire Stevensové."
"Co kdybyste ji o tom přesvědčila?" zeptal se Kim. "Včera při příjmu jsem to navrhoval, ale získal jsem dojem, že doktorka Stevensová je na straně AmeriCare a snaží se chovat ekonomicky."
"To bych o Claire netvrdila," protestovala Kathleen. "Ale, abych řekla pravdu, nemyslím, že by vaše dcera potřebovala ležet na JIPu, aspoň zatím ne."
"To je moc povzbuzující formulace," vyštěkl Kim: "Jinými slovy řečeno, předpokládáte, že jí bude hůř, zatímco vy všichni budete sedět na zadku a čekat."
"To není fér, doktore Reggisi," bránila se dotčeně Kathleen.
"Ale je, doktorko Morganová," rozčiloval se Kim. Vložil do jejího jména veškerou zášť, kterou cítil. "Já to tak vidím. Jsem chirurg, a když znám diagnózu, jdu a vyřeším to. Prostě něco dělám.Teď mám pocit, že se mi moje dcera zhoršuje před očima a nikdo ani nehne prstem."
"Nech toho, Kime," řekla Tracy a snažila se potlačit slzy. Měla o Becky strach, ale nechtěla být opět svědkem Kimovy svárlivosti.
"Čeho mám nechat?" zlobil se Kim.
"Toho hádání," dostala ze sebe Tracy. "Tvůj neustálý boj proti všem doktorům a sestrám nikomu nepomůže. Navíc mě to přivádí k šílenství."
Kim se podíval na Tracy. Nemohl pochopit, že se staví proti němu, když se jedná o péči o Becky.
"Doktore Reggisi, pojďte se mnou," řekla náhle Kathleen. Pokynula mu rukou a zamířila k sesterně.
"Běž," pobízela ho Tracy. "A ovládej se!"
Tracy se vrátila k Becky a Kim se snažil dohnat Kathleen. Měla pevně sevřené rty a pohybovala se na svých krátkých nohou neuvěřitelně rychle.
"Kam mě vedete?" ptal se Kim.
"Na pokoj vedle sesterny," odpověděla Kathleen. "Chtěla bych vám něco ukázat a myslím, že bychom si měli promluvit. Jen my dva, lékař s lékařem.
Na sesterně bylo rušno. Denní směna končila a předávala službu večerní směně. Kathleen se mezi nimi protáhla s profesionální lehkostí. Otevřela dveře sousední místnosti a naznačila Kimovi, aby vstoupil.
V okamžiku, kdy se zavřely dveře, nastalo relativní ticho. Místnost byla bez oken, stálo v ní několik stolů a na zdi byl připevněn negatoskop k prohlížení rentgenových snímků. V rohu stál kávovar.
Kathleen beze slova vyndala několik rentgenových snímků z obálky, připevnila je na negatoskop a rozsvítila ho. Byly to snímky dětského břicha.
"To jsou Beckyiny snímky?" zeptal se Kim.
Kathleen přikývla.
Kim se naklonil, aby si lépe prohlédl detaily, a zkušeným okem prohlížel snímky. Byl zvyklý na snímky hrudníku, ale základní představu o snímcích břicha měl.
"Střevo vypadá difuzně prosáklé," řekl po chvíli.

76

"Přesně tak," přisvědčila Kathleen. Udělal na ni dojem. Předpokládala, že mu bude muset patologický nález ukázat.
"Mukóza je prosáklá v celé délce."
Kim se opřel. "Co to znamená?" zeptal se. To, co viděl, se mu nelíbilo, ale neuměl rentgenový nález spojit s klinickým stavem.
"Mám obavy, aby se nejednalo o infekci kmenem E. coli 0157:H7," vysvětlovala Kathleen. "Podobný obraz je u shigelové dyzenterie, ale ta by byla provázena teplotou. Jak jistě víte, Becky teplotu nemá.
"Co antibiotika?" zeptal se Kim. "Claude Faraday je nedoporučoval, aby se nenarušila normální střevní flóra. Souhlasíte s tím?"
"Jistě," přisvědčila Kathleen. "Nejen že by narušila normální střevní flóru, ale mohla by být úplně k ničemu. Vzhledem k tomu, že Becky nemá teplotu, je možné, že infekční organismy už ve střevě vůbec nejsou."
"Pokud se jedná o toxémii, jak se nám podaří stanovit diagnózu?" zeptal se Kim.
"Existuje možnost stanovit přímo toxin," vysvětlovala Kathleen. "Bohužel AmeriCare naší laboratoři toto vyšetření nepovolila."
"Neříkejte mi, že jde zase o peníze," rozzlobil se Kim.
"Obávám se, že ano," připustila Kathleen. "Je to jeden z těch testů, které se používají tak vzácně, že nám je AmeriCare neschválila. Nepovažuje je za ekonomické."
"Proboha!" vybuchl Kim. Bušil zaťatou pěstí do desky stolu. "Jestli uslyším slovo ekonomické ještě jednou, dostanu hysterický záchvat. Od okamžiku, kdy začalo být Becky špatně, mě omezení AmeriCare pronásledují na každém kroku."
"Bohužel, standardní péče je realita, s níž se setkáváme všichni," podotkla Kathleen. "V tomto případě jsem to vzala na sebe a poslala jsem vzorek do laboratoře Sherring. Výsledek bude do čtyřiadvaceti hodin, nejpozději do osmačtyřiceti."
"Sláva," zaradoval se Kim. "Děkuji vám a omlouvám se, že jsem vám vyčítal, že nic neděláte. Když se jedná o Beckyino zdraví, nemělo by jít o peníze."
"Co víte o tomhle kmeni E. coli a o jeho toxinu?" zeptala se Kathleen.
"Pokud budeme předpokládat, že právě to je Beckyin problém."
"Nic moc," připustil Kim. "Ani jsem nevěděl, že v takovém případě nejsou vhodná antibiotika. Ve své praxi jsem se s E.

coli nesetkal. Ale setkal jsem se s enterokokem rezistentním na vankomycin. Ten kardiochirurgy přímo děsí."
"Chápu, co chcete říct," přisvědčila Kathleen. "Já zas nejsem odborník na enterokoky, ale vím něco o kmeni E. coli 0157:H7. Možná že toho vím až moc. Domnívám se, že byste vy i vaše žena měli vědět, že je to moc ošklivá bakterie."
"Jak to myslíte?" zeptal se Kim. Nelíbil se mu tón, jakým Kathleen mluvila, ani to, co její slova naznačovala. Ani se neobtěžoval opravit její mylný předpoklad, že on a Tracy jsou stále manželé.
"Možná že byste se měl posadit," vyzvala ho Kathleen. Uvažovala, jak mu nejlépe vysvětlit své obavy, aniž by ho zbytečně rozrušila. Viděla, že se sotva ovládá.

77

Kim se poslušně posadil na jednu ze židlí. Neodvážil se neuposlechnout.
"Pokud za Beckyin současný stav může E. coli," začala Kathleen, "dělá mi starosti především ten pokles trombocytů. Včera byl jen nepatrný, ale po doplnění tekutin je pokles výraznější a řekla bych, že je významný. Nutí mě to k tomu, aby myslela na HUS."
"HUS?" zeptal se Kim. "Co je proboha HUS?"
"Je to zkratka pro hemolyticko-uremický syndrom," vysvětlovala Kathleen. "Souvisí s toxinem, produkovaným E. coli 0157:H7, který je podobný tomu, jaký produkuje shigela.Ten toxin může vyvolat intravaskulární koagulaci a tím spotřebuje velké množství destiček. Zároveň poškozuje erytrocyty. Tím může způsobit multiorgánové selhání. Nejčastěji a nejdříve bývají postiženy ledviny, proto se ten syndrom nazývá hemolyticko-uremický."
Kimovi pomalu poklesla dolní čelist. Byl ohromen. Na okamžik nebyl schopen slova, jen tiše zíral na Kathleen a doufal, že náhle řekne, že to byl jen hloupý vtip. Ale ona mlčela.
"Myslíte, že Becky má HUS?" zeptal se tiše Kim. Mluvil klidně, ale klidný ani zdaleka nebyl.
"Řekněme to takhle," odpověděla Kathleen, aby zmírnila význam svých slov. "Toho se nejvíc obávám. Není to jednoznačně prokázané. V tuto chvíli mi to napovídá má klinická intuice."
Kim hlasitě polkl. V ústech mu vyschlo. "Co můžeme dělat?" zeptal se.
"Obávám se, že nic moc. Poslala jsem do laboratoře ten vzorek k vyšetření toxinu. Než budeme mít výsledek, doporučila bych hematologické a nefrologické konzilium. Myslím, že není předčasné žádat o jejich vyjádření."
"Dobře, uděláme to," dostal ze sebe Kim.
"Vydržte, doktore Reggisi," zarazila ho Kathleen. "Nezapomeňte, že jsem jen konziliář. Všechna další konzilia musí objednat Claire Stevensová. Je to její zodpovědnost. AmeriCare na tomto postupu trvá."
"Tak pojďme zavolat aspoň ji!" snažil se Kim. "Ať už se něco děje!"
"Chcete, abych jí zavolala teď hned?" zeptala se Kathleen.
"Rozhodně," přisvědčil Kim. Natáhl se pro telefon a postavil ho před Kathleen.
Zatímco Kathleen vytáčela číslo, položil si Kim hlavu do dlaní. Připadal si zesláblý náhlými starostmi. To, co až dosud vypadalo jako pouhá nepříjemnost, byť sebeprotivnější, která přinutila Becky ležet v nemocnici, se změnilo v cosi děsivě závažného. Poprvé v životě byl ve složité zdravotní situaci na straně nemocného. Byla to navíc situace, o níž toho mnoho nevěděl. Bude se muset rychle snažit něco zjistit. Horečně uvažoval, jak to udělá.
"Claire souhlasí," ozvala se Kathleen, když položila sluchátko. "Máte štěstí, že se o Becky stará právě ona. Řešili jsme společně už několik případů HUSu."
"Kdy se přijdou konziliáři na Becky podívat?" vyptával se naléhavě Kim.
"Jsem si jistá, že hned, jakmile to Claire zařídí."
"Chci, aby přišli hned," rozhodl Kim. "Dnes odpoledne.` "Doktore Reggisi, budete se muset uklidnit," řekla Kathleen. "Proto jsem vás vzala sem, abychom si mohli klidně promluvit, jsme přece oba lékaři."

78

"Já se nemůžu uklidnit," přiznal Kim. Dlouze vydechl. "Jak častý je HUS?" zeptal se.
"Bohužel se vyskytuje poměrně často," vysvětlovala Kathleen. "Většinou je způsoben E. coli kmene 0157:H7, který může za dvacet tisíc případů ročně. Je tak častý, že se stal hlavní příčinou akutního selhání ledvin u dětí."
"Proboha!" děsil se Kim. Nervózně se škrábal ve vlasech. "Dvacet tisíc ročně!"
"To je statistický odhad případů, vyvolaných E. coli," upřesnila Kathleen.
"Je to jen určité procento všech hemolyticko-uremických syndromů."
"Může být HUS letální?`` zeptal se Kim.
"Jste si jistý, že chcete hovořit i o těchto souvislostech?" ujišťovala se Kathleen. "Nezapomeňte, že ještě nevíme jistě, zda jde opravdu o E. coli.
Jen jsem chtěla, abyste na tu možnost byl připravený."
"Jen mi odpovězte!" zlobil se Kim.
Kathleen rezignovaně vzdychla. Doufala, že Kim bude natolik chytrý, že nebude chtít znát všechny nepříjemné podrobnosti. To, že se jich dožadoval, jí nedávalo žádnou volbu. Odkašlala si. "Každoročně na onemocnění E. coli kmene 0157:H7 zemře dvě stě až pět set lidí, většinou dětí. Většina úmrtí je způsobena hemolyticko-uremickým syndromem.`` Kimovi vyrazil na čele pot. Byl opět ohromen. "Dvě stě až pět set úmrtí za rok," opakoval. "To je neuvěřitelné, a já o HUSU nikdy neslyšel."
"Jak už jsem říkala, je to statistický odhad," upozorňovala Kathleen.
"Když má ta choroba takovou úmrtnost, jak je možné, že se o ní ví tak málo?" vyptával se Kim. Logické uvažování mu

vždy pomáhalo poradit si s emocionálně náročnými situacemi v medicíně.
"Na to vám neumím odpovědět. Proběhlo několik epidemií, vyvolaných E. coli, jako třeba ta ve dvaadevadesátém a další v létě v sedmadevadesátém. Proč tyto velké epidemie ani ty ostatní nevedly k tomu, aby se tato choroba dostala do povědomí lékařů a lidí vůbec, to vážně nevím. Je mi to záhadou."
"Ty dvě epidemie si pamatuju," řekl Kim. "Myslím, že jsem prostě předpokládal, že se vláda a ministerstvo zemědělství o celou situaci postaraly."
"Věřím, že to je přesně to, co si ministerstvo a masný průmysl přejí, aby si všichni mysleli," zasmála se cynicky Kathleen.
"Je to problém červeného masa?" vyptával se Kim.
"Přesně řečeno mletého masa," dodala Kathleen. "Mletého masa, které není pořádně tepelně zpracované. Na druhou stranu vím, že v některých případech byl zdrojem nákazy jablečný džus, mošt nebo nepasterizované mléko. Klíčem problému je kontakt s fekáliemi infikovaného skotu."
"Nevzpomínám si, že bych se v dětství s něčím podobným setkal," uvažoval nahlas Kim. "Jedl jsem často polosyrové hamburgery."
"Je to celkem nová situace," souhlasila Kathleen. "Předpokládá se, že vznikla někdy koncem sedmdesátých let v Argentině. Nejspíš došlo k tomu, že shigela předala E. coli tu část DNA, která je zodpovědná za produkci toxinu."
"Bakteriální konjugací?" zeptal se Kim.

79

"Přesně tak. Konjugace je bakteriální způsob sexuální reprodukce, způsob, jak změnit genetický materiál. Pokud však opravdu šlo o bakteriální konjugaci, je to dost zvláštní. Ke konjugaci obvykle dochází jen v rámci jednoho druhu. Nejzajímavější je to, že ten nový kmen E. coli se velmi rychle rozšířil po celé zeměkouli. Dnes se dá prokázat ve střevním traktu u tří procent skotu."
"Jsou ty infikované krávy nemocné?" zeptal se Kim.
"Není to nezbytné," odpověděla Kathleen. "E. coli může u skotu způsobit průjem, ale krávy jsou obvykle vůči toxinu imunní, alespoň co se celkových projevů týče."
"To je divné," uvažoval Kim. "A ironické. Když byla molekulární biologie v plenkách, různé vědce napadal hrozivý scénář: Vědec vybaví E. coli schopností produkovat toxin botulismu a bakterie se omylem dostanou do přírody."
"To je adekvátní analogie," souhlasila Kathleen. "Hlavně když uvážíte, že kmen E. coli 0157:H7 nevznikl jen tak sám od sebe. Člověk mu pomohl."
"Jak?" zeptalse Kim.
"Myslím, že tenhle kmen E. coli vznikl díky intenzifikaci zemědělství.
Potřebuje levné bílkoviny, které se přidávají do krmiva, a to vedlo k naprosto nechutným řešením. Do píce se přidává maso uhynulých živočichů, včetně krav samých. Používá se i slepičí hnůj."
"Vy si děláte legraci!" nevěřil Kim.
"Bylo by to tak lepší," připustila Kathleen. "Navíc se zvířata krmí antibiotiky. Všechno dohromady vytvoří ve střevě živný roztok, který umožní vznik nových kmenů. Kmen E. coli 0157:H7 vznikl, když bylo potřeba přenést část DNA, zodpovědnou za určitou rezistenci na antibiotika. DNA zodpovědná za produkcí toxinu se přenesla s ní."
Kim nedůvěřivě kroutil hlavou. Naslouchal velmi zajímavým úvahám, ale pak si uvědomil, že se to vše vlastně týká Becky. To ho okamžitě vrátilo do reality.
"V pozadí všeho je tedy kontaminace mletého hovězího masa fekáliemi," uzavřel Kim. V hlase mu opět zazněla úzkost.
"Myslím, že se to tak dá říct."
"Pak vím přesně, kde se Becky nakazila," řekl Kim rozhořčeně. "V pátek večer snědla nepropečený hamburger v Onion Ringu."
"To by odpovídalo," souhlasila Kathleen. "Ačkoliv inkubační doba kmene E. coli 0157:H7 je obvykle delší, někdy až týden."
Dveře do místnosti se hlučně rozletěly. Kim i Kathleen vyskočili. Dovnitř nahlédla jedna ze sester. Byla udýchaná.
"Doktorko Morganová, rychle! Pacientka, u níž jste byla na konziliu, Rebecca Reggisová, se náhle zhoršila!"
Kim i Kathleen vyběhli na chodbu a řítili se do Rebečina pokoje.

80

Kapitola 9
Středa 21. ledna odpoledne

KDYŽ KIM DOBĚHL do Beckyina pokoje, viděl, že na každé straně její postele stojí zdravotní sestra. Jedna jí měřila tlak, druhá teplotu. Becky se kroutila nesnesitelnou bolestí a zoufale naříkala. Byla bledá jako stěna. Tracy stála opodál, opírala se zády o zeď a ruku měla přitisknutou ke rtům. Byla téměř tak bledá jako Becky.
"Co se stalo?" ptal se Kim.
Kathleen doběhla do pokoje hned za Kimem.
"Já nevím," zaúpěla Tracy. "Povídala jsem si s ní a ona náhle vykřikla.
Říkala, že ji strašně bolí břicho a levé rameno. Pak se roztřásla."
Sestra, která měřila tlak, oznámila, že je devadesát pět na šedesát.

Kathleen obešla postel z levé strany a změřila Becky tep. "Volal někdo doktorku Stevensovou?" zeptala se.
"Ano, volali jsme ji hned," odpověděla jedna ze sester.
"Teplota je čtyřicet celých pět," řekla druhá sestra zděšeně. Jmenovala se Lorraine Phillipsová. Její kolegyně se jmenovala Stephanie Gragoudosová.
Kim odstrčil Lorraine od pravé strany Beckyiny postele. Byl zoufalý.
Dceřino utrpení na něj působilo, jako by ho kdosi bodal nožem do srdce.
"Becky, pověz mi, co se děje," prosil Kim.
"Bolí mě břicho," dostala ze sebe Becky mezi sténáním. "Hrozně mě bolí. Tati, prosím tě!"
Kim stáhl pokrývku. Lekl se, když na Beckyině hrudníku zahlédl drobné červené tečky podkožního krvácení. Podíval se na Kathleen. "Viděla jste tu purpuru?" zeptal se.
Kathleen přikývla. "Ano, všimla jsem si jí při vyšetření."
"Včera ji ještě neměla," řekl Kim. Podíval se na Becky. "Řekni mi, kde tě to bolí."
Becky ukázala na podbřišek vpravo od střední čáry. Dávala pozor, aby se ani nedotkla kůže.
Kim opatrně položil špičku ukazováku, prostředníku a prsteníku na místo, kam ukázala. Stiskl sotva tak, aby udělal dolík v kůži. Becky sebou trhla.
"Tati, prosím tě, nedotýkej se mě!"
Kim rychle ucukl rukou pryč. Becky vytřeštila oči a vykřikla bolestí. To byla reakce, jakou si Kim nepřál vidět. Byla to známka peritoneálního dráždění a naznačovala, že se jedná o zánět pobřišnice. V dané situaci existovala jen jedna příčina, která to mohla způsobit.
Kim se narovnal. "Má akutní břicho!" vykřikl. "Je zperforovaná!"
Bez váhání se Kim postavil k hlavě postele a uvolnil brzdy na kolečkách.
"Uvolněte někdo kolečka u nohou," přikazoval. "Odvezeme jí í s postelí.
Musíme ji vzít na sál."
"Myslím, že bychom měli počkat na doktorku Stevensovou," řekla klidně Kathleen. Naznačila Stephanii, aby uhnula od nohou postele. Kathleen přistoupila ke Kimovi.

81

"Do háje s doktorkou Stevensovou!" vyštěkl Kim. "To je akutní situace. Je konec přešlapování. Musíme něco dělat."
Kathleen položila ruku na Kimovu paži a ignorovala jeho zuřivý pohled.
"Doktore Reggisi, nejste ošetřující lékař. Musíte se uklidnit..."
Kim v tu chvíli viděl Kathleen jako překážku, ne kolegyni. Byl rozhodnut dostat Becky co nejrychlejí na sál. Vykročil a Kathleen prakticky odstrčil. Při jeho síle a Kathleenině malé postavě ji odhodil na noční stolek.
Kathleen se chytila desky stolku, aby neupadla, ale smetla vše z jeho povrchu. Láhev i sklenice s vodou, váza i teploměr letěly na zem s ní.
Stephanie vyběhla na chodbu a volala o pomoc, Lorraine se snažila udržet postel na místě. Přestože byla dvě kolečka dosud zabrzděná, Kim dotlačil postel téměř o metr ke dveřím.
Tracy se vzpamatovala z počátečního šoku a přiběhla ke Kimovi. Tahala ho za ruku, aby postel pustil. "Kime, přestaň!" vzlykala.
"Prosím tě!"
Přiběhly další sestry včetně vrchní a jeden ošetřovatel. Všichni se shlukli kolem Kima, který se ještě snažil vyvézt postel na chodbu. Kathleen se zvedla ze země a šla jim pomoci. Kim se konečně své snahy vzdal, ale byl zoufalý. Křičel, že každý, kdo nechápe, že Beckyin stav vyžaduje akutní operaci, je naprosto nekompetentní.

"Jak mě uspí?" zeptala se Becky ospalým hlasem.
"Přidají ti jen nějaké léky do infuze," vysvětloval Kim. "Neboj se, ani to neucítíš. Pak se probudíš a bude ti líp."
Becky ležela na vozíku v předsálí. Na hlavě měla chirurgickou čepici. Díky premedikaci měla menší bolesti, ale bála se operace.
Kim stál vedle vozíku. V předsálí byly i další vozíky s pacienty, kteří čekali, až je rozvezou na jednotlivé sály. Měl na sobě operační prádlo a galoše na botách. Po scéně v Beckyině pokoji se vzpamatoval. Bylo to asi před hodinou a půl. Upřímně se Kathleen omluvil. Ta velkoryse prohlásila, že ho chápe. Claire přišla brzy a okamžitě si vyžádala akutní chirurgické konzilium.
"Budu v pořádku, tati?" zeptala se Becky.
"O čem to mluvíš?" napomenul ji Kim a snažil se, aby pochopila, že to byla absurdní otázka. "Samozřejmě že budeš. Jen ti otevřou bříško, jako bys ho měla na zip, spraví tu dírku, a to je všechno."
"Možná že je to trest za to, že jsem nechtěla na mistrovství," uvažovala Becky. "Moc mě to mrzí. Vím, že sis to moc přál."
Kim se snažil potlačit slzy, které se mu draly do očí. Na okamžik odvrátil zrak, aby se uklidnil a vymyslel vhodnou odpověď. Nebyl schopen hovořit s dcerou o osudu, když jemu samotnému činilo obtíže najít vysvětlení. Před pár dny byla symbolem mladistvé síly a energie, teď balancovala nad propastí. Kim nemohl najít odpověď na otázku: Proč?
"Řeknu mámě, aby mi přinesla přihlášku," dodala Becky.
"Nedělej si starosti s mistrovstvím," prohlásil Kim. "Kašlu na ně. Záleží mi jen na tobě."

82

"Tak, Becky," ozval se veselý hlas. "Je načase tě připravit."
Kim zvedl hlavu. Z operačního sálu vyšla anesteziolożka Jane Flanaganová a břišní chirurg James ODonnel. Oba se postavili k Beckyinu vozíku. Jane se postavila k hlavě a uvolnila brzdy na kolečkách.
Becky chytila Kima za ruku s překvapivou silou vzhledem k tomu, že v sobě měla premedikaci. "Bude to bolet?" zeptala se.
"Když se o tebe bude starat Jane, tak jistě ne," odpověděl s úsměvem James. "Je to nejlepší víla snů, jakou znám."
"Dokonce ti vybereme sen na přání," žertovala Jane.
Kim je znal a obdivoval je. S Jane se setkal u mnoha operací a s Jamesem zasedal v řadě nemocničních komisí. James byl stejně jako Kim v Nemocnici Samaritánů a byl považován za nejlepšího břišního chirurga ve městě. Kim byl rád, když přislíbil všeho nechat a odoperovat Becky.
James vzal Beckyin vozík u nohou. Jane šla pozadu, James vozík řídil a strkal. Zavezli Becky k dvoukřídlým létacím dveřím, vedoucím k chodbě před sály.
Kim šel vedle vozíku. Becky ho stále držela za ruku. Jane strčila zadkem do dveří, aby mohli projet. Když byl vozík mezi dveřmi, chytil James Kima za ruku, aby mu zabránil vstoupit. Dveře za Jane a Becky se zavřely.
Kim se podíval na Jamesovu ruku, která mu svírala paži, a pak Jamesovi do očí. James byl o něco menší než Kim, ale mohutnější. U kořene nosu měl pihy.
"Co to děláš?" zeptal se Kim. "Pusť mě, Jamesi."
"Slyšel jsem, co se stalo dole," řekl James. "Myslím, že bude lepší, když na sál nepůjdeš."
"Ale já chci být u toho," protestoval Kim.
"To je možné, ale nebudeš tam."
"Jdi do háje," rozčílil se Kim. "Je to moje dcera, moje jediná dcera."
"O to právě jde," pokračoval klidně James. "Zůstaneš na lékařském pokoji, nebo ji nebudu operovat. Je to docela jednoduché."
Kim zrudl. Cítil se zaskočen a náhle nevěděl, co má dělat. Zoufale si přál, aby tu operaci provedl James, ale děsilo ho, že nebude moci být s Becky.
"Budeš se muset rozhodnout," upozornil ho James. "Čím déle ti to bude trvat, tím hůř pro Becky."
Kim vztekle vytrhl paži z Jamesova sevření a beze slova sklopil hlavu.
Vydal se k šatně v předsálí.
Když procházel lékařským pokojem, nedíval se kolem sebe. Byl příliš rozrušený. Ale neprošel bez povšimnutí.
V šatně zamířil k umyvadlu a pustil studenou vodu. Několikrát si jí umyl obličej a pak se na sebe podíval do zrcadla. Vedle sebe zahlédl upjatou tvář Forrestera Biddlea.
"Rád bych si s vámi promluvil," řekl Forrester úsečně.
"Tak mluvte," vyzval ho Kim. Vzal si ručník a třel si obličej. Ani se neotočil.
"Po tom, co jsem vás upozornil, abyste nevyjadřoval své názory před médii, mě značně překvapilo, když vás Kelly Andersonová ve včerejších nočních zprávách opět citovala."

83

Kim se krátce zasmál. "To je zvláštní, já jsem se s ní totiž odmítl bavit."
"Říkala, že se domníváte, že AmeriCare zavřela pohotovost v Nemocnici Samaritánů proto, aby snížila náklady a zvýšila zisky. Donutila tím všechny využívat služeb přetížené pohotovosti v Univerzitní nemocnici."
"To jsem neříkal já, to říkala ona."
"Citovala vás," řekl Forrester.
"To je divná situace," prohlásil Kim klidně. V současném rozpoložení měl perverzní potěšení z Forresterova vzteku. Kim se rozhodl nebránit se, ale utvrdil se v rozhodnutí už nikdy s tou televizní reportérkou ne promluvit.
"Znovu vás musím varovat," oznámil mu Forrester. "Vedení i já máme jen omezenou trpělivost."
"Fajn," souhlasil Kim. "Právě jste mě varoval."
Forresterova tvář se na okamžik změnila - tenké rty se sevřely natolik, že z obličeje úplně zmizely. "Budete litovat," vyštěkl. "Rád bych vás upozornil, abyste nečekal mimořádné ohledy jen proto, že jste byl v Nemocnici Samaritánů vedoucím oddělení."
"To jsem už pochopil," odpověděl Kim. Odhodil ručník a vyšel ven, aniž se na Forrestera ohlédl.
Našel jeden z telefonů, používaných k diktování zpráv, a zavolal Ginger.
Oznámil jí, že už se do ordinace nevrátí. Řekla mu, že to pochopila a už poslala všechny pacienty domů.
"Zlobili se?" zeptal se Kim.
"Chceš to opravdu slyšet?" divila se Ginger. "To víš, že se jim to nelíbilo, ale pochopili to, když jsem jim vysvětlila, že jde o akutní věc. Doufám, že se nebudeš zlobit, ale řekla jsem jim, že se to týká tvé dcery. Věděla jsem, že budou mít pochopení."
"Asi máš pravdu," souhlasil Kim, ačkoliv si nepřál míchat soukromý život s prací.
"Jak je Becky?" zeptala se Ginger.
Kim jí vysvětlil, co se stalo a že Becky je právě na sále.
"To je mi líto," řekla Ginger. "Můžu nějak pomoct?"
"Nic mě nenapadá," odpověděl Kim.
"Zavolej mi," řekla Ginger. "Půjdu na aerobik a pak budu doma."

"Dobře," přisvědčil Kim a zavěsil.
Věděl, že nemůže jen tak čekat, až bude Becky po operaci, a tak zamířil do nemocniční knihovny. Měl co studovat. Potřeboval zjistit co nejvíc o kmeni E. coli 0157:H7 a o hemolyticko-uremickém syndromu.
Kim se podíval na hodinky. Byla skoro půlnoc. Otočil se na Becky a zachvěl se. Její vzhled kazila průsvitná plastiková trubice, která procházela jednou nosní dírkou a byla napojena na odsávání. Tmavé vlasy byly rozhozeny kolem bledého andělského obličeje. Tracy ji téměř hodinu česala.
Becky to měla ráda a i tentokrát to přineslo výsledek. Becky tvrdě spala a na první pohled vypadala spokojeně.

84

Kim stál u Beckyiny postele. V pokoji svítilo tlumené noční osvětlení, stejně jako když přišel časně ráno. Byl duševně i fyzicky vyčerpaný.
Tracy seděla na jedné z plastikových židlí na opačné straně postele. Oči měla zavřené, ale Kim věděl, že nespí.
Dveře se tiše otevřely. Vešla Janet Emeryová, korpulentní noční sestra.
Kudrnaté blond vlasy zářily v nočním osvětlení. Nemluvila. Postavila se na stranu postele, kde seděla Tracy. Podrážky měla z měkké gumy a její kroky nebylo téměř slyšet. Použila malou baterku, aby mohla Becky změřit teplotu, tep a tlak.
Becky se zavrtěla, ale spala dál.
"Všechno je tak, jak má být," pochválila tiše Janet.
Kim přikývl.
"Myslím, že byste měli jít na chvíli domů," dodala. "Nemějte strach, já na vašeho andílka dohlédnu."
"Díky, ale radši tu zůstanu," odpověděl Kim.
"Myslím, že byste si potřeboval odpočinout," pokračovala Janet. "Byl to náročný den."
"Starejte se o svou práci," zabručel Kim.
"Nemějte strach," odpověděla Janet klidně, zamířila ke dveřím a tiše vyšla ven.
Tracy otevřela oči. První, koho viděla, byl Kim. Vypadal zničeně. Vlasy měl rozcuchané a tvář zarostlou. Jediné noční světlo u podlahy zdůrazňovalo jeho propadlé tváře a zapadlé oči.
"Kime!" řekla Tracy. "Nemůžeš se trochu ovládat? Nic tím nevyřešíš."
Tracy čekala na odpověď, ale žádné se nedočkala. Kim vypadal jako socha symbolizující zoufalství.
Tracy vzdechla a protáhla se. "Co Becky?"
"Drží se," řekl Kim. "Operace vyřešila to nejhorší."
Operace proběhla rychle. James řekl Kimovi, že nejvíc času zabral výplach břicha, aby se snížilo riziko infekce. Po operaci zůstala Becky pár hodin na pooperačním pokoji, pak ji odvezli zpět na její pokoj. Kim opět žádal, aby ji přeložili na JIP, ale neuspěl.
"Vysvětli mi, jak je to s tou její kolostomií," požádala Tracy. "Říkals, že se může za pár týdnů zrušit.
"Asi tak," řekl unaveně Kim. "Pokud se nic nestane."
"Byl to pro Becky šok," pokračovala Tracy. "Stejně jako ta hadice, co jí prochází nosem. Má co dělat, aby se s tím vyrovnala. Nejhorší na tom je, že ji na to nikdo nepřipravil."
"Jinak to nešlo," odsekl Kim.
Poodešel a posadil se na židli. Lokty se opřel o tvrdá opěradla a obličej si položil do dlaní.
Tracy viděla jen temeno jeho hlavy. Ani se nepohnul. Socha zoufalství zaujala jinou, ještě výmluvnější polohu.
Když se na Kima dívala, snažila se celou situací vidět jeho očima. Vycházela ze své zkušenosti psychologa a uvědomovala si, jak to pro něj musí být těžké nejen proto, že je chirurg, ale také proto, že je tak samolibý. Její zlost se rozplynula.

85

"Kime," zavolala tiše Tracy. "Možná, že bys měl opravdu jít domů. Myslím, že potřebuješ přijít na jiné myšlenky a trochu si odpočinout. Zítra by ses měl věnovat pacientům. Já jen vynechám přednášky."
"Stejně nebudu spát," odporoval Kim, aniž zvedl hlavu. "Po tom, co jsem se dozvěděl, mám o čem přemýšlet."
Po celou dobu, co byla Becky na sále, Kim hledal v knihovně informace o hemolyticko-uremickém syndromu. To, co si přečetl, bylo děsivé. Vše, co mu řekla Kathleen, byla pravda. HUS je hrozné onemocnění. Musel jen doufat, že ho Becky nemá. Problém byl v tom, že vše svědčilo pro opak.
"Víš, začínám chápat, jak je to pro tebe složité, především proto, že jsi lékař," řekla Tracy upřímně.
Kim zvedl hlavu a zadíval se na Tracy. "Dej mí pokoj s těmi svými psychologickými kecy! Aspoň teď!"
"Říkej tomu, jak chceš," pokračovala klidně Tracy. "Ale myslím, že je to poprvé v tvém životě, co ses setkal s komplikací, kterou nemůžeš zvládnout ani silou vůle, ani svými znalostmi. Myslím, že to pro tebe musí být strašné."
"Jo, vypadá to, že na tobě to nezanechalo žádné stopy."
"Naopak," řekla Tracy. "Působí to na mě hrozně. Ale pro tebe je to něco jiného. Na tebe nepůsobí jen Beckyina choroba. Ty si musíš uvědomit, že všechno má své meze, že pro Becky nemůžeš udělat všechno, co by sis přál. Je to na tobě znát."
Kim zamrkal. Neměl rád psychologické teorie své bývalé ženy, ale tentokrát musel připustit, že na nich něco je.

86

Kapitola 10
čtvrtek 22. ledna

KIM JEL nakonec domů, ale jak ostatně předpokládal, nebyl dlouho schopen usnout. Když se mu to podařilo, jeho spánek rušily nepříjemné sny. Některým snům nerozuměl: Byl v nich zesměšňován za špatný výsledek zkoušky na vysoké škole. Nejděsivější ze snů byl o Becky, a ten nebylo obtížné pochopit. Zdálo se mu, že Becky spadla z mola do rozbouřeného moře. Kim, přestože stál na molu, nemohl Becky zachránit, ať dělal cokoli. Probudil se celý zpocený. Ačkoliv si příliš neodpočinul, měl možnost se v klidu osprchovat a oholit. V pět hodin ráno seděl opět ve svém voze a vypadal o něco lépe než večer. Projížděl opuštěnými ulicemi po klouzajícím sněhovém poprašku.
V nemocnici našel Becky tak, jak ji viděl naposledy. Ve spánku vypadala klidně. Tracy také spala, byla stočená do klubíčka na židli a přikrytá nemocniční pokrývkou.
Na sesterně narazil Kim na Janet Emeryovou, která pečlivě zapisovala záznamy do chorobopisu.
"Omlouvám se, že jsem byl včera tak neurvalý," řekl Kim. Posadil se vedle Janet a vzal si Beckyin chorobopis.
"Nebrala jsem to osobně," ujistila ho Janet. "Vím, jak je stresující mít dítě v nemocnici. Prožila jsem si to se svým synem."
"Jak bylo Becky celou noc?" zeptal se Kim. "Dělo se něco, co bych měl vědět?"
"Byla ve stabilizovaném stavu," odpověděla Janet. "A co je nejdůležitější, byla bez teploty."
"Díkybohu," oddechl si Kim. Našel operační vložku, kterou James nadiktoval po výkonu a v noci ji sestry založily do chorobopisu. Kim si ji přečetl, ale nenašel v ní nic nového.
Nemohl nic dělat, a tak se vydal do ordinace a vrhl se na stohy papírů, které se mu nahromadily na stole. Pracoval a sledoval hodiny. Když usoudil, že už je vhodná doba i s ohledem na časový posun oproti východnímu pobřeží, zavolal Georgeovi Turnerovi.
George vyjádřil svou účast, když se dozvěděl o perforaci a následné operaci. Kim mu poděkoval a rychle přešel k tomu, proč vlastně volá: Chtěl slyšet Georgeův názor na další postup v případě, že se diagnóza onemocnění kmenem E. coli 0157:H7 potvrdí. Kim chtěl především slyšet, zda by bylo vhodné Becky přeložit jinam.
"To bych nedoporučoval," odpověděl George. "Máš tam skvělý tým včetně Claire Stevensové a Kathleen Morganové. Mají s tím syndromem dost zkušeností. Myslím, že jich nikdo nemá víc."
"Máš ty nějaké zkušenosti s hemolyticko-uremickým syndromem?" zeptal se Kim.
"Měl jsem jen jeden případ," řekl George.
"Je opravdu tak hrozný, jak se o něm píše? Přečetl jsem si o něm všechno, co jsem našel, včetně toho, co je na Internetu. Ale vlastně toho není moc."

"Ten případ, který jsem měl, byl velice smutný," připustil George.
"Můžeš to upřesnit?" žádal Kim.
"Průběh se nedal předpovídat a naprosto neúprosně progradoval," odpověděl George. "Doufám, že se u Becky prokáže nějaký jiný původce onemocnění."
"Mohl bys být trochu konkrétní?" nutil ho Kim.
"Radši ne," bránil se George. "Je to velmi variabilní syndrom. I kdyby ho Becky měla, může probíhat úplně jinak než ten, který jsem viděl já. Můj případ byl velmi depresivní."
Po několika minutách Kim rozhovor ukončil. Než zavěsil, ujistil George, že jej o Beckyině stavu bude i nadále informovat.
Když Kim zavěsil, zavolal sestrám na oddělení, kde ležela Becky. Telefon zvedla Janet a Kim se jí zeptal na Tracy.
"Je vzhůru," ujistila ho Janet. "Mluvila jsem s ní, když jsem byla před chvílí zkontrolovat Becky."
"Mohla byste mi ji dát k telefonu?" požádal Kim.
"Samozřejmě," odpověděla ochotně Janet.
Kim čekal a uvažoval o Georgeových slovech. Nelíbilo se mu vyjádření, že syndrom má nepředvídatelný průběh a neúprosně postupuje a ještě méně Georgeova poznámka, že jeho případ byl velmi depresivní. Ta slova připomněla Kimovi děsivý sen a cítil, jak se začíná potit.
"To jsi ty, Kime?" zeptala se Tracy.
Vzájemně si pověděli, jak strávili noc. Ani jeden nespal dobře. Pak se Kim zeptal na Becky.
"Zdá se mi lepší než včera," řekla Tracy. "Je živější. Myslím, že už se prospala z narkózy. Nejvíc jí vadí nasogastrická sonda. Jak dlouho ji musí mít?"
"Do té doby, než jí začne normálně fungovat zažívací trakt," vysvětloval Kim.
"Doufám, že to bude brzy."
"Mluvil jsem ráno s Georgem."
"Co říkal?" zeptala se Tracy.
"Říkal, že Claire a Kathleen jsou skutečné odbornice, co se hemolyticko-uremického syndromu týče. Domnívá se, že bychom jinde nezajistili lepší péči."
"To ráda slyším."
"Poslyš, zůstanu tady," pokračoval Kim. "Podívám se na pacienty, hlavně na ty, co mám na zítřek v plánu na sál. Doufám, že ti to nevadí."
"Samozřejmě že ne," ujistila ho Tracy. "Myslím, že je to to nejlepší, co můžeš udělat. Já budu tady, neměj strach."

"Zavolej mi, kdyby se něco dělo."
"Určitě," slíbila Tracy. "Budeš první, komu dám vědět."
Před devátou přišla Ginger. Kim ji požádal, aby zrušila co nejvíc objednaných pacientů, protože se chtěl co nejdřív odpoledne vrátit do nemocnice.
Ginger se vyptávala na Becky. Byla zklamaná, že jí Kim předešlý večer nezavolal. Měla strach, co se stalo, ale bála se zavolat.

88

Kim jí odpověděl, že po operaci se Becky daří lépe. Vysvětlil jí také, že se dostal domů až po půlnoci a domníval se, že je pozdě na to, aby ještě telefonoval.
Kimovi zpočátku dělalo potíže soustředit se na pacienty, ale přinutil se k tomu. Vyplatilo se to. V poledne se cítil lépe, ale pokaždé, když zazvonil telefon, se mu rozbušilo srdce.
Kim neměl hlad a oběd, který mu Ginger přinesla, zůstal nedotčený na stole. Raději se zcela ponořil do problémů svých pacientů a zapomněl tak na své vlastní.
V půli odpoledne, právě když Kim hovořil s kardiologem z Chicaga, strčila do dveří hlavu Ginger. Z jejího výrazu Kim pochopil, že se něco děje.
Zakryl mikrofon sluchátka rukou.
"Volala Tracy," ohlásila Ginger. "Byla hrozně rozrušená. Říkala, že se Becky náhle zhoršila a překládají ji na JIP"
Kimovi se zrychlil tep. Rychle ukončil konverzaci s lékařem z Chicaga a zavěsil. Sundal plášť, oblékl si sako, popadl klíček od auta a vyběhl ze dveří.
"Co mám udělat se zbytkem pacientů?" volala za ním Ginger.
"Pošli je domů," odpověděl Kím prostě.
Kim řídil soustředěně, často se prodíral odpoledním množstvím aut. Čím blíž byl nemocnici, tím pociťoval větší úzkost.Ačkoliv se snažil dostat Becky na JIP, když ji tam konečně přeložili, byl zděšen. Když si uvědomil veškeré ekonomické předpisy AmeriCare, byl si jistý, že překlad na JIP nebyl zbytečný, muselo jít o velmi urgentní situaci.
Kim se vyhnul lékařskému parkovišti a zajel přímo ke vjezdu do nemocnice. Vyskočil z vozu a hodil klíček překvapenému hlídači.
Nervózně přešlapoval ve výtahu, který se zoufale pomalu blížil patru, kde byl JIP Na chodbě plné návštěv se Kim prodíral vpřed, jak nejrychleji mohl. Když se dostal k čekárně, určené speciálně pro příbuzné nemocných ležících na JIPu, zahlédl Tracy. Jakmile ho uviděla, vstala a zamířila k němu.
Když byla u něj, objala ho tak pevně, že nemohl pohnout pažemi. Chvíli ho držela a nehýbala se. Kim se snažil vyprostit ruce a pak ji jemně odstrčil. Podíval se jí do očí, které se zalévaly slzami.
"Co se stalo?" zeptal se. Bál se odpovědi.
"Je jí hůř," dostala ze sebe Tracy. "Mnohem hůř. Všechno se to stalo tak najednou jako ta perforace."
"Co se stalo?" opakoval Kim zděšeně.
"Něco s dechem," odpověděla Tracy. "Najednou prostě nemohla popadnout dech."
Kim se snažil od Tracy odtáhnout, ale ta se ho pevně držela. "Kime, slib mi, že se budeš ovládat. Musíš, už kvůli Becky."
Kim se vyprostil z jejího sevření a vyběhl z čekárny.
"Kime! Počkej!" volala Tracy a vyrazila za ním.
Kim si jí nevšímal, přeběhl chodbu a vešel na JIP. Hned za dveřmi se zastavil a rozhlížel se. Většina lůžek byla obsazená. Nemocní na JIPu byli ves-

89

měs v těžkém stavu. Téměř u každé postele pracovala sestra. Elektronické monitory vedle lůžek pípaly, blikaly a sledovaly životní funkce nemocných.
Nejživěji bylo v jedné oddělené místnosti na straně. Několik lékařů a sester řešilo zjevně akutní situaci. Kim šel blíž a zastavil se ve dveřích.
Spatřil ventilátor a uslyšel jeho rytmické umělé dýchání.
Judy Carlsonová, sestra, která Kima znala, ho zahlédla. Zavolala ho jménem a všichni lidé kolem Becky tiše ustoupili, aby se Kim mohl podívat.
Becky byla zaintubovaná. Z úst jí trčela široká trubice, zafixovaná náplastí ke tváři. Dýchal s ní ventilátor.
Kim přiskočil k posteli. Becky na něj upřela vyděšené oči. Byla pod vlivem sedativ, ale byla při vědomí. Paže měla přivázané, aby si nevytáhla endotracheální trubici.
Kim pocítil svíravou úzkost. Vzpomněl si na sen, který se mu zdál předešlou noc. Toto však byla skutečnost.
"Už je to lepší, bobečku, táta je u tebe," řekl Kim a snažil se ovládnout své emoce. Zoufale ji chtěl něčím uklidnit. Vzal ji za ruku. Becky se pokusila promluvit, ale s trubicí v puse nemohla.
Kim se rozhlédl kolem sebe. Jeho pohled se zastavil na Claire Stevensové.
"Co se stalo?" zeptal se a snažil se mluvit klidně.
"Půjdeme raději ven," odpověděla Claire.
Kim přikývl, stiskl Becky ruku a slíbil jí, že se za chvíli vrátí. Becky se znovu pokusila něco říct, ale marně.
Lékaři vyšli z pokoje do prostoru JIPu a shromáždili se u stěny. Kim složil ruce na prsou, aby nebylo vidět, jak se mu

třesou.
"Tak mluvte!" pokynul Kim.
"Nejdřív vám představím všechny lékaře," začala Claire. "Kathleen Morganovou už znáte. Dále je tu doktor Arthur Horowitz, nefrolog, doktor Walter Ohanesian, hematolog a Kevin Blanchard je pneumologický laborant."
Claire ukazovala na jednotlivé osoby, když o nich mluvila. Všichni pokývli hlavou a Kim jim odpověděl stejně.
"Co se stalo?" dožadoval se netrpělivě.
"Nejdřív vám musím říct, že se skutečně jedná o kmen E. coli 0157:H7," řekla Claire. "Přesné určení budeme mít zítra, až bude hotová elektroforéza."
"Proč je zaintubovaná?" zeptal se Kim.
"Toxémie má vliv i na její plíce," vysvětlila Claire. "Náhle se jí zhoršily krevní plyny."
"Také jí selhávají ledviny," doplnil Arthur. "Zahájili jsme peritoneální dialýzu." Nefrolog byl úplně holohlavý a měl plnovous.
"Proč jste nezvolili hemodialýzu?" žádal vysvětlení Kim. "Není účinnější? "
"Peritoneální dialýza je pro ni lepší," odpověděl Arthur.
"Ale vždyť je po operaci pro perforaci střeva," namítal Kim.
"To jsme samozřejmě uvážili," souhlasil Arthur. "Problém je v tom, že AmeriCare má k dispozicí hemodíalýzu jen v Předměstské nemocnici. Pokud chceme pacienta hemodialyzovat, musíme ho tam přeložit, což u vaší dcery v žádném případě nemůžeme doporučit."

90

"Další problém je v jejích trombocytech," vložil se do hovoru Walter.
Hematolog byl šedovlasý starší muž, kterému Kim hádal něco přes sedmdesát. "Jejich počet klesl natolik, že je musíme hradit, ačkoliv je s tím spojené další riziko. Jinak by mohla mít krvácivé projevy."
"Má také poškozená játra," doplnila Claire. "Jaterní enzymy výrazně stouply, což naznačuje..."
Kim měl dojem, že se mu rozskočí hlava. Byl zděšen natolik, že další informace nebyl schopen vnímat. Viděl, že lékaři dále mluví, ale neslyšel je.
Bylo to jako ta noční můra, kdy se Becky topila v rozbouřeném moři.
Za půl hodiny vyšel Kim z JIPu do čekárny. Tracy vstala hned, jak ho zahlédla. Vypadal zničeně.
Na okamžik se podívali jeden druhému do očí. Tentokrát měl slzy v očích Kim. Plni strachu a smutku se pevně objali.

91

Kapitola 11
pátek 23. ledna

KIM SE NAROVNAL a zhluboka se nadechl. Podíval se na hodiny, visící na vykachlíkované stěně operačního sálu. Byly skoro dvě hodiny odpoledne.
Všechno probíhalo klidně. Právě operOVal posledního - třetího - pacienta.
Kim se podíval do rány. Srdce bylo úplně uvolněné. Chystal se převést nemocného na mimotělní oběh. Až to udělá, může srdce zastavit a otevřít. Pak nahradí poškozenou srdeční chlopeň.
Následující krok byl kritický -jednalo se o zavedení arteriální kanyly do aorty k perfuzi koronárních tepen. Touto kanylou přitéká kardioplegický roztok, který srdce zastaví vysokou koncentrací draslíku, ochladí je a v průběhu celého výkonu vyživuje. Jediným problémem zůstává arteriální tlak.
"Nůž," řekl Kim.
Instrumentářka mu vložila skalpel s požadovaným hrotem do otevřené dlaně.
Kim vsunul skalpel do rány a namířil jej na aortu. Hrot se mu v ruce chvěl. Napadlo ho, zda si toho Tom všiml.
Rychle bodl hrotem do aorty a vzniklý otvor okamžitě zakryl špičkou ukazováku levé ruky. Pohyb musel být tak rychlý, aby nedošlo k větší ztrátě krve. Tu trochu krve, která se v ráně objevila, Tom odsál.
"Infuzní kanylu," žádal Kim.
Sestra vložila kanylu do jeho natažené ruky. Kim ji zavedl do rány a připravil ji těsně vedle ukazováčku, kterým uzavíral otvor v aortě. Vsunul konec kanyly pod prst a pokusil se jej zasunout do pulzující tepny. Z neznámého důvodu se mu nedařilo kanylu zasunout do cévy. Z otvoru začala stříkat krev.
Kim zpanikařil, což u něj nebylo obvyklé. Rána se zalévala krví. Kim prudce zatlačil na kanylu a natrhl cévní stěnu. Otvor byl nyní příliš velký, aby jej uzavřel průsvit kanyly. Krev stříkala až na Kimův štít z plexiskla.
Kim musel řešit akutní situaci. Už nepanikařil, uklidnil se a využil svých zkušeností. Sáhl do rány levou rukou. Naslepo vyhmatal otvor v aortě, stiskl a zastavil krvácení. Tom rychle odsával krev z rány, aby se mohl Kim lépe orientovat.
"Steh," vyštěkl Kim.
Do natažené ruky mu sestra vtiskla jehelec s černým hedvábím. Kim přiložil hrot jehly k cévní stěně a několikrát ji prošil tak, aby po zatažení stehu otvor uzavřel.
Když takto zvládli náhlou komplikaci, Kim a Tom se na sebe nad ránou podívali. Tom pokynul hlavou a Kim přikývl. K překvapení všech ostatních oba odstoupili od stolu. Ruce ve sterilních rukavicích si tiskli na sterilní empír na hrudi.
"Kime, nechceš, abych to dokončil?" zeptal se tiše Tom. Byl to návrh určený pouze Kimovým uším. "Oplatím ti jen to, co ti dlužím za minulý měsíc, kdy jsem se položil s chřipkou, pamatuješ?"

92

"Jistěže pamatuju," přisvědčil Kim.
"Z pochopitelných důvodů nejsi ve formě," pokračoval Tom.
Byla to pravda - Kim byl vyčerpaný. Většinu noci strávil s Tracy v čekárně před JIPem. Když se zdálo, že se Beckyin stav stabilizoval,Tracy jej přesvědčila, aby si pár hodin odpočinul na lékařském pokoji. Přesvědčila ho také, aby šel operovat. Tvrdila, že ho pacienti potřebují. Trvala na tom, aby Kim pracoval, protože stejně nemohl pro Becky nic udělat, oba mohli jen čekat. Přesvědčila ho především tím, že bude vlastně v nemocnici na dosah, kdyby se něco dělo.
"Jak jsme to mohli vydržet jako mladí sekundáři?" zeptal se Kim. "To jsme toho moc nenaspali."
"Měli jsme výhodu - byli jsme mladí," usmál se Tom. "Problém je v tom, že už tak mladí nejsme."
"Máš pravdu," souhlasil Kim. Na okamžik se zamyslel. Přenechat operaci komukoliv, byť šlo o někoho tak zkušeného, jako byl Tom, nebylo snadné rozhodování. "Dobře," řekl konečně. "Vezmi to za mě, ale počítej s tím, že tě budu sledovat jako ostříž."
"Nic jiného jsem od tebe nečekal," zažertoval Tom. Znal Kima dobře a rozuměl jeho humoru.
Oba chirurgové se vrátili ke stolu. Tentokrát se na pravou stranu postavil Tom.
"Tak, jdeme na to," řekl Tom. "Zavedeme kanylu. Skalpel!"
Tom se ujal práce a vše pokračovalo hladce. Kim stál na levé straně, ale přesto sám umístil umělou chlopeň a založil první stehy. Tom šití dokončil.
Když uzavřeli sternum, naznačil Tom Kimovi, že může odstoupit.
"Nebude ti to vadit?" ujistil se Kim.
"Jasněže ne," odpověděl Tom. "Jdi se podívat na Becky."
"Díky," řekl Kim. Odstoupil od stolu, stáhl si rukavice a sundal empír.
Když otvíral těžké dveře vedoucí na operační sál, zavolal na něj Tom:
"Napíšu s Jane pooperační program. Pokud bych pro tebe mohl ještě něco udělat, dej mi vědět."
"Díky za ochotu," odpověděl Kim. Vyšel do šatny, kde si přes operační prádlo oblékl bílý plášť. Chtěl být co nejdřív na JIPu a neměl chuť zdržovat se převlékáním do civilu.
Kim byl na JIPu už předtím, než začal operovat, a odbíhal se tam podívat i mezi jednotlivými operacemi. Becky vypadala o trochu lépe, ošetřující lékaři dokonce uvažovali o tom, že ji začnou odvykat od ventilátoru.
Kim si nechtěl dělat zbytečné naděje, uvědomoval si, že je ventilovaná necelých čtyřiadvacet hodin.
Než šel Kim na sál, zavolal ještě Georgeovi a zeptal se ho, zda by pro Becky mohli udělat ještě něco jiného. Bohužel George kromě plazmaferézy nic nenapadlo, a tu v jejím stavu stejně nedoporučoval.
Kim našel zmínku o plazmaferéze v literatuře, když četl vše, co našel o toxémii způsobené kmenem E. coli 0157:H7, v průběhu Beckyiny operace. Principem byla výměna plazmy nemocného za mraženou plazmu dárců. Byl to spíš experimentální postup, který s sebou nesl obrovské riziko

93

nákazy HIV, protože mražená plazma se k tomuto účelu získává od velkého množství různých dárců.
Otevřely se dveře výtahu a Kim přistoupil ke skupině rozjařených zaměstnanců, kteří končili denní směnu. Věděl, že jeho reakce je zcela nesmyslná, ale jejich veselí ho pobuřovalo.
Když vystoupil z výtahu, zamířil chodbou k JIPu. Čím byl blíž, tím byl neklidnější. Vkrádala se mu do mysli jakási předtucha.
Na prahu JIPu zastavil a rozhlédl se, zda uvidí Tracy. Věděl, že se chystala zajet domů trochu uklidit a převléknout se. Našel ji sedět na židli u okna. Tracy ho také zahlédla a vstala. Když k němu přicházela, všiml si, že opět plakala. Slzy jí ještě stékaly po tvářích.
"Co se stalo?" zeptal se. "Něco nového?"
Tracy se nejdřív nezmohla na slovo. Kimova otázka vyvolala další příval slz, které se snažila potlačit. "Je jí hůř," dostala konečně ze sebe. "Doktorka Stevensová mluvila o kaskádovém selhávání orgánů. Moc jsem tomu nerozuměla, ale říkala, že se máme připravit na nejhorší. Obávám se, že se mi snažila naznačit, že Becky může umřít!"
"Becky nesmí umřít!" řekl Kim tak důrazně, až to působilo rozzlobeně.
"Co se stalo, že ti říkala takové věci?"
"Becky měla mrtvici," řekla Tracy. "Doktoři si myslí, že oslepla."
Kim pevně zavřel oči. Představa, že jeho desetiletá dcera prodělala mozkovou mrtvici, mu připadala neskutečná. Přesto chápal, že její zdravotní stav se od samého začátku rapidně horší. To, že se mohla dostat za hranici, odkud není návratu, nebylo zas tak překvapující.
Kim nechal Tracy v čekárně a vydal se chodbou na JIP. Stejně jako včera bylo v Beckyině pokoji několik lékařů. Kim se vměstnal dovnitř. Uviděl novou tvář: neurologa Sidneyho Hamptona.
"Doktore Reggisi," zavolala Claire.
Kim jí nevěnoval pozornost. Prodral se k posteli a podíval se na dceru.
Z dítěte, které ještě před několika dny bylo s ním, zbyla jen troska, ztrácející se ve změti hadiček, drátů a přístrojů. Obrazovky a monitory ukazovaly její stav v číslech a grafech.
Becky měla zavřené oči. Její kůže byla bílá, téměř modravě průsvitná.
"Becky, to jsem já, táta," zašeptal jí Kim do ucha. Sledoval její nehybnou tvář. Nedala ani mrknutím oka najevo, že by

ho slyšela.
"Nereaguje," oznámila mu Claire.
Kim se narovnal. Dýchal rychle a povrchně. "Myslíte, že měla iktus?"
"Podle všech příznaků to tak vypadá," řekl Sidney.
Kim se musel ovládnout, aby ze současné situace neobvinil toho, kdo jej o ní informoval.
"Základní problém je v tom, že toxin ničí její destičky stejně rychle, jako je stihneme hradit," dodal Walter.
"Je to tak," přitakal Sidney. "Nevíme, jestli se jedná o krvácení do mozku, nebo o embolizaci."
"Případně o kombinaci obojího," doplnil Walter.
"I to je možné," připustil Sidney.

94

"Ať je to jakkoliv," pokračoval Walter, "rapidní destrukce trombocytů způsobuje změny v mikrocirkulaci. Dochází ke kaskádovému selhávání orgánů, které tak neradi vidíme."
"Funkce jater a ledvin se rozhodně zhoršují," ozval se Arthur. "Peritoneální dialýza nestačí."
Kim se musel držet, aby nevybuchl nad takovými úvahami. Žádná z nich jeho dceři nemohla pomoct. Snažil se logicky uvažovat.
"Pokud je peritoneální dialýza nedostatečná," řekl Kim překvapivě klidným hlasem, "musíme ji přeložit do Předměstské nemocnice a napojit ji na dialyzační přístroj."
"To je vyloučené," ozvala se Claire. "V jejím stavu je převoz nemožný."
"Řekl bych, že musíme něco udělat," vyštěkl Kim, který už svou zlost neovládal.
"Myslím, že děláme, co můžeme," řekla Claire. "Podporujeme dýchání, snažíme se nahradit funkci ledvin a doplňujeme trombocyty."
"Co zkusit plazmaferézu?" zeptal se Kim.
Claire se podívala na Waltera.
"AmeriCare ji nedovoluje," odpověděl Walter.
"Seru na AmeriCare," rozčílil se Kim. "Pokud je nějaká šance, že by to mohlo pomoct, udělejte to."
"Počkejte, doktore Reggisi," přerušil ho Walter. Šedovlasý muž uvážlivě přešlápl. Situace byla krajně nepříjemná. "Tato nemocnice patří AmeriCare.
Nemůžeme se na jejich předpisy jen tak vykašlat. Plazmaferéza je drahá a je vlastně zatím ve stadiu experimentu. Před laiky o ní nesmím ani hovořit."
"Co musíme udělat proto, aby ji schválili?" zeptal se Kim. "Jsem ochoten ji zaplatit, pokud bychom od ní mohli očekávat nějaký efekt."
"Budu muset zavolat doktorovi Normanu Shapirovi," uvažoval Walter.
"Je předsedou revizní komise AmeriCare."
"Zavolejte mu!" přikázal Kim. "Teď hned!`` Walter se otočil na Claire. Ta pokrčila rameny. "Myslím, že to nemůže uškodit."
"Já si to myslím také," řekl Walter a vyšel ze dveří k telefonu na stole uprostřed JIPu.
"Doktore Reggisi, plazmaferéza představuje jen chabou naději," řekla Claire. "Myslím, že bude fér, když vám i vaší bývalé ženě řeknu, že musíte být připraveni na všechny možnosti."
Kim viděl rudě. Neměl náladu se připravit na cokoliv, co Claire naznačovala. Měl chuť pořádně zatřepat se všemi, které považoval za zodpovědné za Beckyin zubožený stav. V daném okamžiku to byli lékaři, kteří stáli vedle něj.
"Vy jste mě asi nepochopil," řekla opatrně Claire.
Kim neodpovídal. V náhlém záblesku si uvědomil absurditu své snahy vinit přítomné lékaře za Beckyin stav, zejména proto, že věděl, kde se stala chyba.
Kim se beze slova otočil a vyběhl z JIPu. Byl bez sebe vzteky, zoufalstvím a ponižujícím pocitem bezmocnosti. Zamířil chodbou k čekárně.

95

Tracy tam dosud čekala. Všimla si Kimova rychlého odchodu a pochopila, že zuří. Když proběhl kolem, aniž se na ni podíval, rozeběhla se za ním. Měla strach, co udělá.
"Kime, počkej! Kam jdeš?" zatahala ho za rukáv.
"Pryč," odpověděl a vytrhl se jí.
"Kam?"
Tracy téměř běžela, aby Kimovu rychlému tempu stačila. Jeho výraz ji děsil. Na okamžik zapomněla na svůj vlastní smutek.
"Musím něco udělat," řekl Kim. "Nemůžu tu jen tak sedět a lomit rukama. Teď zrovna nemůžu pro Becky udělat nic jako doktor, ale bůhví, že zjistím, jak vlastně k té nemoci přišla."
"Jak to chceš zjistit?" zeptala se Tracy. "Kime, musíš se uklidnit."
"Kathleen mi říkala, že onemocnění způsobené E. coli se nejčastěji získá z mletého masa," vysvětloval Kim.
"To ví každý," odpověděla Tracy.
"No dobře, já jsem to nevěděl," řekl Kim. "Vzpomeň si, jak jsem ti říkal, že jsem byl před týdnem s Becky v Onion Ringu na dálnici. Dala si hamburger a ten nebyl pořádně propečený. Tam to musela dostat."

"Chceš říct, že jedeš do Onion Ringu?" zeptala se nevěřícně Tracy.
"Samozřejmě," přisvědčil Kim. "Pokud se tam Becky nakazila, musím tam jet."
"Právě teď je úplně jedno, kde se Becky nakazila," odporovala Tracy.
"Podstatné je to, že je nemocná. O to, jak a kde se nakazila, se můžeme starat někdy jindy."
"Tobě je to možná jedno," obviňoval ji Kim, "ale mně na tom záleží."
"Kime, musíš se ovládat," napomínala ho Tracy. "Nemohl bys aspoň jednou myslet na někoho jiného než na sebe?"
"Co tím kruci chceš říct?" vyštěkl Kim a bylo vidět, jak jeho zlost narůstá.
"Mluvím o tobě, ne o Becky. O tobě a o tvém doktorském egu."
"Dej mi pokoj! Nemám náladu na tvé psychologické bláboly. Teď rozhodně ne!"
"Když tam teď pojedeš, nikomu tím nepomůžeš," pokusila se ho ještě přesvědčit Tracy. "Jsi nebezpečný sám sobě. Pokud tam musíš jet, počkej aspoň, než se trochu uklidníš."
"Jedu tam právě proto, abych se uklidnil," odpověděl Kim. "Možná, že to bude aspoň mírné zadostiučinění."
Přijel výtah a Kim do něj nastoupil.
"Ani ses nepřevlékl do civilu," připomněla mu Tracy v naději, že ho tím pro jeho dobro zdrží.
"Jedu," rozhodl se Kim. "Teď hned. A nikdo mě nezastaví!"

Kim odbočil na parkoviště Onion Ringu tak rychle, že najel na obrubník. Ozval se tlumený náraz a auto se otřáslo. Kim si toho nevšímal. Zastavil na prvním volném místě, které našel.

96

Zatáhl ruční brzdu, vypnul motor, zůstal sedět v autě a díval se na restauraci. Byla stejně narvaná jako před týdnem. Jízda z nemocnice částečně otupila jeho zlost, nezměnila však jeho rozhodnutí. Uvažoval, co udělá, až vejde do restaurace, pak teprve vystoupil z vozu. Vešel hlavním vchodem a narazil na fronty u všech pokladen, které se táhly téměř až ke dveřím. Neměl chuť čekat, prodral se dopředu k pultu. Někteří zákazníci začali protestovat. Kim si jich nevšímal.
Když stál u pultu, přivolal jednu z pokladních se jmenovkou, na níž stálo: Ahoj, já jsem Debbie. Byla to nevýrazná dospívající dívka s odbarvenými vlasy a pubertální akné. Ve tváři měla znuděný výraz.
"Promiňte," oslovil ji Kim a snažil se, aby to znělo klidně, přestože bylo zřejmé, že vůbec klidný není. "Rád bych si promluvil s vedoucím."
"Pokud si chcete objednat, musíte počkat, až na vás přijde řada," upozornila ho Debbie. Podívala se na něj, ale jeho duševní rozpoložení zjevně nevnímala.
"Nechci si objednat," vysvětloval Kim pomalu a soustředěně. "Chci mluvit s vedoucím."
"Myslím, že má teď moc práce," odpověděla Debbie. Obrátila se k zákazníkovi, který stál před ní a požádala, aby jí zopakoval svou objednávku.
Kim se rozmáchl a otevřenou dlaní udeřil do stolu. Náraz rozkýval několik stojánků na ubrousky, až spadly na zem. Zvuk se podobal výstřelu z pušky. V okamžiku celá restaurace ztuhla. Debbie náhle zbledla.
"Nerad bych vám to ještě jednou opakoval," upozornil ji Kim. "Chci mluvit s vedoucím."
Od stolu, který stál uprostřed kuchyně za pokladnami, vykročil jakýsi muž. Měl na sobě dvoubarevnou uniformu Onion Ringu. Na jmenovce měl napsáno: Ahoj, já jsem Roger.
"Já jsem vedoucí," řekl. Nervózně škubal hlavou. "Co se děje?"
"Jedná se o mou dceru," začal Kim. "Je v kómatu, bojuje o život, a to všechno kvůli hamburgeru, který tu snědla před týdnem."
Kim mluvil tak hlasitě, že ho bylo slyšet po celé restauraci. Zákazníci, kteří už jedli, si začali podezíravě prohlížet své hamburgery.
"Je mi líto, že je vaše dcera nemocná," řekl opatrně Roger, "ale není možné, aby se nakazila u nás, a už vůbec ne z našich hamburgerů."
"Tohle je jediné místo, kde jedla mleté maso," nedal se odradit Kim.
"Nakazila se E. coli, která se přenáší hamburgery."
"Je mi to vážně líto," řekl důrazně Roger, "ale my všechny hamburgery pečeme pořádně a máme přísná nařízení, co se týče čistoty. Pravidelně nás kontroluje hygienická stanice."
Restaurace zašuměla stejně náhle, jako před okamžikem ustala. Všichni se vrátili ke své původní konverzaci, jako by usoudili, že Kimův problém se jich vůbec netýká.
"Její hamburger nebyl dobře propečený, byl uvnitř syrový."
"To není možné," uzavřel Roger a obrátil oči ke stropu.
"Viděl jsem to na vlastní oči," pokračoval Kim. "Byl uvnitř růžový. Rád bych se vás zeptal..."

97

"Nemohl být růžový," skočil mu do řeči Roger a mávl nad tím rukou.
"To je prostě vyloučené. Když dovolíte, vrátím se zase ke své práci."
Roger se otočil. Kim vymrštil ruku a chytil ho za košili. Silnými pažemi přitáhl vyděšeného vedoucího zpět k pultu, až měl obličej sotva několik centimetrů od Kimova. Rychle dostával brunátnou barvu. Kimovo sevření bránilo odtoku krve z hlavy.

"Trochu pokory by neškodilo," zavrčel Kim. "Bylo by to lepší než všechno popřít.`` Roger ze sebe dostal jen nesrozumitelný zvuk a marně se snažil vyprostit z Kimova sevření.
Kim jej odstrčil od pultu a pustil ho tak náhle, až se Roger zapotácel a upadl. Pokladní, personál kuchyně i zákazníci stojící u pokladen zalapali po dechu, ale stáli jako zkamenělí.
Kim obešel pult. Rozhodl se promluvit si přímo se šéfkuchařem.
Roger se postavil na nohy a zahlédl, jak se Kim chystá vejít do kuchyně.
Pokusil se mu v tom zabránit. "Sem nesmíte," řekl. "Do kuchyně smí jen..."
Kim ho nenechal domluvit. Odstrčil ho z cesty a mrštil jím o pult. Vedoucí nárazem shodil přístroj na míchání džusu, který se roztříštil o dlaždice. Džus se rozstříkl po podlaze. Ti, co stáli nejblíž, polekaně uskočili.
Restaurace opět ztichla. Někteří hosté rychle odcházeli a odnášeli si nedojedené jídlo.
"Zavolejte policii!" zakňoural Roger na nejbližšího pokladního, když se pokoušel postavit na nohy.
Kim pokračoval v cestě k centrálnímu pultu, kde se chystal oslovit překvapeného Paula. Kim se. zadíval na jeho ošlehanou tvář a tetované paže a zapochyboval o jeho hygienických návycích.
Paul se stejně jako všichni ostatní ani nepohnul od chvíle, kdy Kim udeřil dlaní do pultu. Z několika hamburgerů na grilu se začínalo kouřit.
"Moje dcera tu před týdnem dostala nepropečený hamburger," zavrčel Kim. "Chtěl bych vědět, jak se to mohlo stát."
Roger přistoupil zezadu ke Kimovi a poklepal mu na rameno. "Budete muset odejít," vyzval ho.
Kim se prudce otočil. Protivného vedoucího už měl dost.
Roger rozumně ustoupil. Zvedl obě ruce do výšky. "Dobře, dobře," zamumlal konejšivě.
Kim se obrátil zpět na Paula. "Napadá vás něco?" zeptal se.
"Ne," odpověděl Paul. Byl svědkem toho, jak se lidé na ropných věžích zbláznili, a Kimův výraz mu je připomínal.
"No tak,`` pokračoval Kim. "Vy jste kuchař. Musíte vědět, jak se něco takového může stát."
"Už vám to říkal Roger," odporoval Paul. "Nemohl být nepropečený.
Peču všechny pořádně. Je to podle předpisů."
"Už mě vážně serete," vyštěkl Kim. "Říkám vám, že byl nepropečený.
Nikdo mi to neříkal, viděl jsem to na vlastní oči, byl jsem tu s dcerou."
"Já je peču přesně podle hodinek," vysvětloval Paul. Ukázal na kouřící hamburgery na grilu.

98

Kim chytil jeden ze šesti hotových hamburgerů, které Paul položil na polici nad grilem, aby je Roger mohl rozdělit na tácy pro zákazníky. Kim hamburger rozlomil a prohlížel si jeho vnitřek. Byl propečený. Zopakoval to ještě třikrát. Rozlomené hamburgery odložil zpět na talířky.
"Vidíte," ozval se Roger. "Všechny jsou dobře propečené. Pokud odejdete z kuchyně, můžeme si o tom v klidu pohovořit."
"Pečeme je při vyšší teplotě, než je doporučena Federálním ústavem pro výživu," poznamenal Paul.
"Jak poznáte vnitřní teplotu?" zeptal se Kim.
"Měříme ji speciálním vidlicovým teploměrem," odpověděl Roger.
"Teplotu kontrolujeme několikrát denně a vždy je vyšší než sedmdesát stupňů."
Paul odložil obracečku na hamburgery a zašmátral v zásuvce pod grilem. Vytáhl teploměr a podával ho Kimovi.
Kim si teploměru nevšímal. Vzal si další hamburger a rozlomil ho vejpůl. Byl také dobře propečený. "Kde skladujete hamburgery předtím, než je grilujete?"
Paul se otočil a otevřel lednici. Kim se sklonil a nahlédl dovnitř. Věděl, že to je jen malá část masa, které Onion Ring skladuje.
"Kde máte hlavní skladiště?" zeptal se.
"Ve velkém mrazáku," odpověděl Paul.
"Ukažte mi ho!" rozkázal Kim.
Paul se podíval na Rogera.
"Vyloučeno," řekl Roger. "Do velkého mrazáku nesmíte."
Kim postrčil Paula oběma rukama, až se zakymácel a udělal několik kroků pozadu. Pak se otočil a vykročil. Kim ho následoval.
"Nepůjdete tam," dostal ze sebe Roger. Doběhl Kima a zatahal ho za paži. "Do mrazáku smějí jen zaměstnanci."
Kim se pokusil Rogera setřást, ale ten ho držel pevně. Kim se v náhlém návalu zlosti po Rogerovi ohnal a zasáhl ho do obličeje mnohem větší silou, než měl v úmyslu. Síla úderu otočila Rogerovi hlavu na stranu, rozsekla mu horní ret a on podruhé upadl na zem.
Kim se na vedoucího ani nepodíval, ale následoval Paula, který otevíral dveře mrazicího boxu. Kim vstoupil dovnitř.
Paulovi naháněla Kimova síla a impulzívní chování strach, nechal mu raději volný průchod. Pak se otočil k vedoucímu, který seděl na gumové kuchyňské předložce a otíral si zkrvavený ret. Nevěděl, co má dělat, a tak vešel za Kimem do mrazicího boxu.
Kim si prohlížel krabice vyrovnané na levé straně boxu. Otevřená byla jen jedna z nich. Na nálepce stálo: Mercer Meats: hamburger 50 g, extra kvalita, série 2, expedice 1 - 5. Datum výroby: 29. 12. Spotřebujte do: 29. 4.
"Hamburger, který jste prodávali minulý pátek, byl ze stejné expedice?" zeptal se Kim.
Paul pokrčil rameny. "Asi, nebo z nějaké podobné."
Kim zašel dál do mrazicího boxu a našel mezi řadami zalepených ještě jednu otevřenou krabici. Otevřel ji a podíval se

dovnitř. Viděl, že obal byl

99

roztržený a jedna z menších krabic uvnitř byla také otevřená. "Jak je možné, že je otevřená ještě jedna krabice?" zeptal se.
"To byl omyl," odpověděl Paul. "Musíme nejdřív spotřebovat nejstarší hamburgery, abychom se nemuseli moc starat o datum expirace."
Kim se podíval na nálepku. Vypadala stejně jako ta předchozí, až na datum výroby a expirace. Bylo na ní datum výroby 12.1. místo 29. 12. "Mohl ten páteční hamburger být z téhle krabice?" zeptal se znovu Kim.
"Je to možné," připustil Paul. "Nepamatuju si, kdy tu krabici omylem otevřeli."
Kim vytáhl z kapsy pláště pero a kus papíru a opsal si informaci ze štítků na obou otevřených krabicích. Pak si vzal z každé krabice jeden hamburger. Nebylo to snadné, protože hamburgery byly přimrzlé k sobě. Byly srovnány do komínků, proložené kousky voskovaného papíru. Oba hamburgery i papír s poznámkami zastrčil do kapsy.
Když Kim vyšel z mrazicího boxu, zaslechl zdálky sirénu. Zabýval se svými myšlenkami a nevěnoval jí pozornost. "Kdo je Mercer Meats?" zeptal se.
Paul zavřel dveře mrazicího boxu. "Je to masokombinát, který nám dodává hamburgery," odpověděl. "Zásobují všechny restaurace Onion Ringu."
"Je v tomhle státě?" vyptával se dál Kim.
"Jistě. Je v Bartonville, kousek za městem."
"To se hodí,`` prohlásil Kim.
Když vyšel zpět do kuchyně, rozletěly se dveře do restaurace. Dovnitř se vřítili dva policisté s rukama na pouzdrech s pistolemi. Tvářili se vážně.
Roger k ním přistoupil a pravou rukou ukázal na Kima. Levou si tiskl ke rtům zkrvaveny ubrousek.

100

Kapitola 12
sobota 24. ledna

CHABÉ RANNÍ sluneční paprsky probleskovaly do soudní síně a vytvářely na podlaze světelné obrazce. Kim stál v jednom z dopadajících paprsků a přivíral před ním oči. Proti němu seděl soudce Harlowe, oděný v černém taláru. Na úzkém, ostří nože podobném nose měl posazené brýle na čtení. Kimovi připomínal obrovského černého ptáka.
"Po více než dvaceti letech u soudu," důrazně pronášel soudce Harlowe a shlížel na Kima přes okraj brýlí, "by mě nemělo překvapit nic z toho, co slyším a vidím. Ale tohle je vskutku podivná historka."
"Je to všechno kvůli onemocnění mé dcery," řekl Kim. Na sobě měl stále bílý plášť, oblečený přes operační prádlo, na krku mu za svázané tkaničky visela ústenka. Plášť už nebyl nažehlený, nebyl ani čistý. Kim v něm strávil noc ve vězení a plášť podle toho vypadal. Pod levou kapsou byla červenohnědá skvrna.
"Doktore, vzhledem k vážnému onemocnění vaší dcery s vámi upřímně soucítím," pokračoval soudce Harlowe. "Ale nemohu pochopit, proč nejste v nemocnici u jejího lůžka."
"Měl bych tam být," souhlasil Kim. "Ale její stav je tak vážný, že nemůžu nic dělat. Navíc jsem předpokládal, že budu pryč jen asi hodinu.`` "Nejsem tu od toho, abych to posuzoval," řekl soudce. "Jsem tu proto, abych se vyjádřil k vašemu chování, přestupku, napadení vedoucího v restauraci a, což je snad ze všeho nejhorší, k tomu, že jste se bránil zatčení a udeřil policistu ve službě. Doktore, takové chování je nepřijatelné za jakýchkoli okolností."
"Ale, vaše ctihodnosti..." začal Kim.
Soudce Harlowe zvedl ruku, aby Kima umlčel. "Podezření, že se vaše dcera nakazila v Onion Ringu na dálnici, na věci nic nemění. Právě vy ze všech lidí na světě byste měl nejlépe vědět, že máme hygienickou stanici, která je oprávněna se takovou záležitostí zabývat. Kromě toho máme soudy. Mluvím dost jasně?"
"Ano, vaše ctihodnosti," přisvědčil Kim zničeně.
"Doufám, že vyhledáte nějakou pomoc, doktore,` řekl soudce. "Vaše chování je mi záhadou, především když si uvědomím, že jste věhlasný kardiochirurg. Operoval jste i mého tchána. Dodnes vám blahořečí. V každém případě vás propouštím na vaše slovo, že se za čtyři týdny dostavíte k soudnímu procesu. Zastavte se u zapisovatele."
Soudce Harlowe udeřil kladívkem do stolu a požádal o další případ.
Cestou od soudu zahlédl Kim telefonní budku. Okamžik váhal, zda nemá zavolat do nemocnice. Večer se pokusil zavolat Tracy, ale nezastihl ji.
Nyní, když měl telefon k dispozici, si nebyl jistý, co má dělat. Cítil se provinile, že byl tak dlouho pryč, a styděl se za to, co se stalo. Zároveň měl obavy, co se dozví o Becky. Rozhodl se do nemocnice raději zajet.
Před soudní budovou si Kim vzal taxík, který ho dovezl zpět k Onion Ringu. Opuštěná restaurace vypadala ráno před otevřením docela jinak

101

než ve večerním provozu. Na parkovišti stál jen Kimův starý vůz a nikde nebylo ani človíčka.
Kim nasedl do vozu a vydal se do nemocnice. Cestou se zastavil v laboratořích Sherring.

Přistoupil k příjmu materiálu a zazvonil. Objevila se žena v bílém laboratorním plášti.
Kim vytáhl z levé kapsy dva rozmrzlé hamburgery a podával je laborantce. "Rád bych je nechal vyšetřit na kmen E. coli 0157:H7," požádal.
"A hlavně na toxin."
Laborantka se na maso podezíravě podívala. "Myslím, že by bývalo vhodnější, kdybyste to maso nenechal rozmrznout," upozornila. "Při pokojové teplotě se za několik hodin začne množit řada bakterií."
"To je mi jasné," přitakal Kim. "Ale mě ostatní bakterie nezajímají. Jde mi jen o to, zda je tam kmen E. coli 0157:H7."
Žena na okamžik zmizela. Vrátila se s chirurgickými rukavicemi na rukou. Vzala od Kima maso a každý kousek uložila do samostatného kontejneru. Pak si zapsala číslo účtu. Kim jí nadiktoval účet své ordinace.
"Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Kim.
"Definitivní výsledek bude za osmačtyřicet hodin," odpověděla laborantka.
Kim jí poděkoval, umyl si na toaletě ruce a vrátil se k vozu.
Cestou k nemocnici jeho nervozita narůstala. Když zajížděl na parkoviště, roztřásl se. Třes se stupňoval cestou výtahem. Rozhodl se, že se nejdřív podívá na Becky a pak teprve promluví s Tracy. Zvolil proto zadní vchod na JIP, aby se vyhnul čekárně. Cestou si ho lidé zvědavě prohlíželi. Kimovi bylo jasné, že vypadá podezřele. Potřeboval si dát sprchu, oholit se a učesat si vlasy.
Na JIPu Kim kývl na pozdrav úřednici za stolem, ale neřekl ani slovo na vysvětlení. Cestou k Beckyinu pokoji si uvědomil, že se modlí k Bohu.
Kdybys mohl Becky ušetřit...
Kim vešel a postavil se vedle lůžka. Sestra právě měnila infuzi. Stála ke Kimovi zády. Kim se zadíval na dceru. Jakákoliv naděje, že se její stav zlepšil, se okamžitě rozplynula. Becky byla zjevně v kómatu. Víčka měla zavřená a zakrytá, byla zaintubovaná a uměle ventilovaná. Novinkou byly rozsáhlé fialové skvrny podkožního krvácení na obličeji, které jí dodávaly mrtvolný vzhled.
"Proboha, vy jste mě vyděsil," řekla sestra, když ho zahlédla. Položila si dlaň na prsa. "Ani jsem vás neslyšela vejít."
"Nevypadá dobře," řekl Kim. Mluvil klidně, snažil se nedat najevo smutek, zlost a ponižující pocit bezmocnosti.
"Obávám se, že ne," souhlasila sestra a zpytavě se na Kima podívala.
"Ten andílek si prožil pěknou hrůzu," dodala.
Kim se podvědomě obrátil na obrazovku kardiomonitoru. Pípaní bylo nepravidelné a stejně nepravidelná byla i křivka na obrazovce.
"Ona má arytmii! Kdy k tomu došlo?"
"Nedávno," odpověděla sestra. "Začalo to v noci. Má perikardiální výpotek, který vedl k srdeční tamponádě. Museli provést punkci perikardu."

"Kdy?" zeptal se Kim. Cítil se ještě provinilejší než dřív. S perikardiálním výpotkem si uměl dobře poradit sám.
"Asi ve čtyři ráno," řekla sestra.
"Jsou tu ještě její lékaři?" zeptal se Kim.
"Myslím, že ano. Hovoří v čekárně s její matkou."
Kim vyběhl z pokoje. Nesnesl pohled na vlastní dceru v tak zubožením stavu. Na chodbě se zastavil, zhluboka se nadechl a snažil se trochu uklidnit. Pak zamířil k čekárně. Viděl, jak se Tracy baví s Claire Stevensovou a Kathleen Morganovou. Když zahlédly Kima, zmlkly.
Chvíli bylo ticho.
Tracy byla zjevně zoufalá. Rty měla pevně sevřené. Kolena tiskla k sobě a ruce svírala v klíně. Podívala se na Kima smutně a tázavě zároveň, její pohled vyjadřoval soucit i opovržení. Zavrtěla hlavou. "Ty ses ani nepřevlékl. Vypadáš hrozně. Kdes byl?"
"Moje návštěva v Onion Ringu trvala déle, než jsem předpokládal." Podíval se na Claire. "Becky má prý perikarditidu."
"Obávám se, že ano," přisvědčila Claire.
"Proboha!" vykřikl Kim. "Co bude následovat?"
"V jejím stavu to může být cokoliv," řekla Kathleen. "Potvrdilo se, že jde o velmi patogenní kmen E. coli, který produkuje ne jeden, ale dva druhy velmi silného toxinu. To, co vidíme, je plně rozvinutý hemolyticko-uremický syndrom."
"Co ta plazmaferéza?" zeptal se Kim.
"Doktor Ohanesian podal žádost předsedovi revizní komise AmeriCare," odpověděla Claire. "Ale jak už jsme vám řekli, komise k ní asi souhlas nedá."
"Proč ne?" žasl Kim. "Musíme přece něco dělat. Říkal jsem, že jsem ochoten plazmaferézu zaplatit."
"Na vaší ochotě nezáleží," řekla Claire. "Z jejich pohledu by to byl nebezpečný precedens. Byli by pak nuceni ji nabídnout i případům, za něž by nikdo zaplatit nemohl nebo nechtěl."
"Tak zkusíme přeložit Becky tam, kde je plazmaferéza možná,`` navrhoval zoufale Kim.
"Doktore Reggisi," řekla s účastí Claire. "Becky je dnes v horším stavu, než byla včera, a už včera její stav vylučoval překlad do jiného zařízení. Navíc plazmaferéza není ještě zamítnutá. Ještě je tu možnost, že ji revizní komise povolí. Musíme počkat."
"Počkat a nic nedělat," poznamenal jízlivě Kim.
"To není pravda," opravila ho rozzlobeně Claire. Pak se zarazila a vzdychla-s Kimem se nedalo klidně diskutovat.

"Podporujeme všechny životní funkce, jak jen můžeme."
"To znamená, že tady sedíme s rukama v klíně a řešíme komplikace," vyštěkl Kim.
Claire vstala a podívala se na Tracy a Kathleen. "Měla bych se podívat na své ostatní pacienty. Kdyby se něco dělo, zavolejte."
Tracy přikývla. Kathleen odpověděla, že se za chvíli také bude muset rozloučit. Claire odešla.

103

Kim se posadil na židli, kterou Claire uvolnila, a položil si hlavu do dlaní. Snažil se zvládnout příval emocí: vztek, pak smutek a pak zase nával zlosti. Teď se vrátil smutek. Kim věděl, že by se měl také podívat na své pacienty, ale momentálně nebyl schopen pracovat.
"Proč ti trvala ta návštěva v Onion Ringu tak dlouho?" zeptala se Tracy. Vadilo jí Kimovo chování, ale přesto o něj měla starost. Vypadal skutečně politováníhodně.
"Byl jsem ve vězení," přiznal Kim.
"Ve vězení?"
"Pokud chceš slyšet, žes měla pravdu, tak ano, mělas pravdu," řekl Kim.
"Měl jsem se uklidnit, než jsem tam jel."
"Proč jsi byl ve vězení?" zeptala se Tracy.
"Ztratil jsem trpělivost. Jel jsem tam proto, abych zjistil, jestli je možné, aby bylo maso v hamburgerech kontaminované. Suverénní popírání vedoucího mě pořádně vytočilo."
"Myslím, že to není vina restaurace," podotkla Kathleen. "Pokud se jedná o E. coli, jsou restaurace stejně tak obětí jako lidé, kteří se nakazí.
I oni dostanou kontaminovaný hamburger."
"To jsem si uvědomil," souhlasil Kim s hlavou v dlaních. "Moje další návštěva bude u Mercer Meats."
"Vzhledem k Beckyinu stavu mi to moc nemyslí," přiznala Tracy, "ale jak může být maso od výrobce kontaminované? Copak tam nejsou kontroly? Vždyť všechno maso musí projít kontrolou."
"Máte pravdu, je kontrolováno," řekla Kathleen. "Ale v dnešní době je dost naivní předpokládat, že není kontaminované."
"Jak to myslíte?" divila se Tracy.
"Existuje řada důvodů, ale hlavní z nich je ten, že ministerstvo zemědělství má v této oblasti výrazný konflikt zájmů."
Kim zvedl hlavu. "Jak to?"
"To je díky mandátu ministerstva. Na jedné straně má na starosti zemědělství včetně pěstování skotu. To je vlastně jeho hlavní úkol. Na druhé straně má kontrolní povinnosti. Je jasné, že ty dvě věci nejdou dohromady. Jako když uděláte kozla zahradníkem."
"Zni to neuvěřitelně," ozval se Kim. "Víte to jistě, nebo jde o nějakou zprostředkovanou informaci?"
"Obávám se, že je to jisté," řekla Kathleen. "Zabývám se problémem kontaminace potravin déle než rok. Něco se mi podařilo zjistit prostřednictvím spotřebitelských organizací, které zatím vedou marný boj."
"Jak jste se k tomu dostala?" zeptala se Tracy.
"Bylo by spíš divné, kdyby mě to nezajímalo," vysvětlovala Kathleen.
"Kontaminované potraviny a choroby, které způsobují, jsou součástí mé práce. Lidé se obvykle snaží strkat hlavu do písku. Ale je to skutečně závažný problém, a dokonce bych řekla, že je den ode dne horší."
"To je neuvěřitelné!" vykřikl Kim pobouřeně. Opět v něm převládl vztek nad smutkem.
"Je toho ještě víc," dodala Kathleen. "Nejenže má ministerstvo země-

104

dělství v této oblasti konflikt zájmů, dokonce si troufám tvrdit, že má k masnému průmyslu až příliš dobrý vztah."
"Co tím chcete naznačit?" zeptal se Kim.
"Přesně to, co jsem řekla," pokračovala Kathleen. "Existují lidé, a to hlavně na středně vysokých pozicích, kteří se snaží, aby se do masného průmyslu zasahovalo co nejméně."
"Bezpochyby jde o peníze," ozval se Kim.
"Přesně tak," poznamenala Kathleen, "chov skotu představuje miliardový obrat. Cílem je maximalizace zisku, nikoliv blaho spotřebitele."
"Počkejte," přerušila ji Tracy. "Jak je to možné? V minulosti přece ministerstvo zemědělství nějaké problémy odhalilo a nějak je vyřešilo. Není to přece tak dávno, co potravinářská společnost Hudson Foods..."
"Promiňte, ale ministerstvo zemědělství se nezasloužilo o objevení E. coli v potravinách, vyráběných Hudson Foods. To se podařilo jednomu pečlivému hygienikovi. V takové situaci je ministerstvo nuceno předvést velkou akci, zvlášť, pokud se jedná o epidemii. Pak se nechá slyšet, co všechno nezabezpečí, aby to vypadalo, že je na straně veřejnosti. Ale ve skutečnosti se nic podstatného nestane. Je paradoxní, že ministerstvo zemědělství ani nemá pravomoc zadržet maso, které je kontaminované. Může to pouze doporučit. A jejich doporučení nejsou závazná."
"Myslíte, že to tak bylo i v případě Hudson Foods?" zeptala se Tracy. "Nejdřív přece ministerstvo doporučilo stáhnout jen dvanáct tisíc kilo masa."
"Přesně tak," souhlasila Kathleen. "Spotřebitelská organizace ministerstvo donutila, aby doporučilo stáhnout přes půl milionu kilogramů. Ministerstvo se vyšetřováním celého případu nezabývalo."

"To jsem netušila," řekla Tracy. "A to si myslím, že mám o věcech kolem sebe docela dobré informace."
"Nejhorší na tom je," pokračovala Kathleen, "že ministerstvo mluví o kontaminaci, kterou odhalí inspekce, jen v tom případě, kdy se jedná o masivní kontaminaci výkaly. Průmysl se už léta brání mikroskopické nebo kultivační kontrole. Teď by se v ojedinělých případech měla provádět kultivační vyšetření, ale to je jen symbolická záležitost."
"Je dost těžké tomu uvěřit," podotkla Tracy. "Vždycky jsem si myslela, že prodávané maso je ze zdravotního hlediska bezpečné."
"Je to politováníhodná situace s tragickými následky," dodala Kathleen.
Na okamžik se všichni odmlčeli.
"Což už teď dobře víme," vzdychla po chvíli Tracy, když si uvědomila, že to není jen akademická diskuze. Její dcera je naprosto konkrétní osoba. Po tváři jí opět stekla slza.
"Tím je to rozhodnuté," prohlásil Kim a rychle vstal.
"Co je rozhodnuté?" dostala ze sebe Tracy. "Kam zas jdeš?`° "Do Bartonville," odpověděl Kim. "Jedu na návštěvu do Mercer Meats."
"Myslím, že bys měl zůstat tady," řekla zoufale Tracy. "Víš lépe než já, jak vážný je Beckyín stav. Doktorka Stevensová i doktorka Morganová mi naznačily, že může být nutné učinit velmi závažná rozhodnutí."

105

"Samozřejmě že vím, v jak vážném stavu Becky je," odsekl Kim. "Proto tady nedokážu jen tak sedět a nic nedělat. Přivádí mě to k šílenství. Dělá mi potíže se na Becky jen podívat, když vím, že jí z lékařského hlediska nemůžu nijak pomoct. To, co jsem slyšel o masném průmyslu a ministerstvu zemědělství, mě přivádí k zuřivosti. Řekl jsem, že přijdu na to, jak Becky onemocněla. Půjdu po stopě E. coli, ať už mě zavede kamkoliv. To je to jediné, co můžu pro Becky udělat."
"Co když tě tu budeme potřebovat?" zeptala se Tracy.
"Mám s sebou mobilní telefon. Můžeš mi zavolat. Nebudu dlouho pryč."
"Jistě, jako včera," poznamenala Tracy.
"Už jsem se poučil," odpověděl Kim. "Dám si pozor, abych neztratil trpělivost."
Tracy to příliš neuklidnilo. "Jeď, jestli musíš," uzavřela podrážděně rozhovor.
Kim vyběhl z čekárny. Ničil ho nejen Beckyin rapidně se zhoršující zdravotní stav, ale i Tracyiny agresivní projevy. Ještě včera tvrdila, jak ho chápe. Nyní se zdá, že na to úplně zapomněla.
Když vyjel na dálnici, zavolal Tomovi. Zkusil to na několik míst, až ho konečně zastihl v nemocniční laboratoři.
"Chci tě požádat o laskavost," začal Kim.
"Jak je Becky?" zeptal se Tom.
"Mám-li být upřímný, je na tom mizerně," přiznal Kim. "Dosud jsem se snažil si to nepřipouštět, ale už to nejde. Vypadá to špatně. Neměl jsem tušení, že tahle E. coli je tak patogenní a v podstatě neléčitelná, když se její toxin dostane do organismu. Nevidím to dobře." Kim se odmlčel a snažil se potlačit slzy.
"Je mi to moc líto," ozval se Tom. "Je to tragédie. Co pro tebe můžu udělat?"
"Mohl by ses na pár dní postarat o moje pacienty?" požádal ho Kim. "Já nemám sílu."
"To není problém," odpověděl ochotně Tom. "Až skončím v laboratoři, chystám se stejně na vizitu, takže si prostě přidám tvé pacienty ke svým.
Řeknu sestrám, aby se obracely na mě, kdyby se něco dělo."
"Díky Tome, jsem ti moc zavázán."
"Rád bych udělal víc," řekl Tom.
"Já taky," vzdychl Kim.
Cesta do Bartonville trvala autem asi čtyřicet minut. Kim jel po dálnici a pak se vydal dál podle pokynů, které dostal u pumpy na výjezdu z dálnice. Mercer Meats našel bez problémů.
Bylo to mnohem větší zařízení, než původně čekal. Budova byla bílá a vypadala velmi moderně, ale nevýrazně. Prostor okolo byl protkán cestami a plochami zeleně kolem parkoviště. Celý komplex působil blahobytným dojmem.
Kim zastavil blízko předního vchodu, na místě označeném jako parkoviště pro hosty. Vystoupil z vozu a zamířil k vrátnici. Cestou si připomínal, že se nesmí rozčílit. Po zkušenosti z Onion Ringu věděl, že by mu to v ničem nepomohlo.

106

Recepce vypadala, jako by patřila spíš úspěšné pojišťovně než masokombinátu. Podlahu pokrýval ode zdi ke zdi měkký koberec, nábytek byl krásně čalouněný a na stěnách visely zarámované obrazy. Jen námět obrazů naznačoval, kam návštěvník vstoupil: Byla na nich různá plemena hovězího dobytka.
Za kulatým stolem seděla mateřsky vypadající žena, která měla na hlavě bezdrátová sluchátka.
"Mohu vám nějak pomoct?" zeptala se.
"Doufám," odpověděl Kim. "Jak se jmenuje prezident Mercer Meats?"
"To máte asi na mysli pana Everetta Sorensona," řekla žena.
"Mohla byste zavolat pana Sorensona a oznámit mu, že by s ním rád hovořil doktor Kim Reggis?"
"Mohu panu Sorensonovi říct, o co se jedná?" zeptala se žena. Skepticky si Kima prohlížela. Vypadal téměř jako bezdomovec.
"Je to nutné?" podivil se Kim.

"Pan Sorenson je velmi zaneprázdněný muž," vysvětlila.
"V tom případě mu řekněte, že se jedná o to, že společnost Mercer Meats prodává kontaminované hamburgery restauracím Onion Ring."
"Prosím?" žasla žena. Slyšela Kima dobře, ale nemohla tomu uvěřit.
"Nebo bude lepší," řekl Kim, který pomalu zapomínal na své předsevzetí zůstat klidný, "když mu řeknete, že bych si s ním rád pohovořil o tom, že moje jediná dcera bojuje o život, protože snědla hamburger vyrobený Mercer Meats."
"Asi bude lepší, když se posadíte," řekla recepční. Nervózně polkla. Kím se nakláněl přes stůl a opíral se o klouby prstů. "Vyřídím prezidentovi váš vzkaz."
"Děkuji vám," řekl Kim. Donutil se k úsměvu a posadil se na pohovku.
Žena mluvila do mikrofonu a neklidně pokukovala po Kimovi. Znovu se na ni usmál. Neslyšel, co říká, ale podle jejího výrazu pochopil, že mluví o něm.
Kim si dal nohu přes nohu a nervózně horní nohou pohupoval. Minulo pět minut. Čím déle čekal, tím víc se v něm rozlévala zlost. Když měl pocit, že už nevydrží sedět na místě, objevil se muž v bílém plášti podobném lékařskému, který byl však na rozdíl od Kimova čistý a nažehlený. Na hlavě měl modrou baseballovou čepici s nápisem Mercer Meats nad štítkem.
V ruce držel podložku na papíry.
Došel až ke Kimovi a podal mu ruku. Kim vstal a potřásl si s ním rukou, ačkoliv to původně neměl v úmyslu.
"Doktore Reggisi, já jsem Jack Cartwright. Rád vás poznávám."
"Kde je prezident?" zeptal se Kim.
"Momentálně je zaneprázdněn," vysvětloval Jack. "Požádal mě, abych s vámi promluvil. Jsem jeho zástupce a mám na starosti styk s veřejností."
Cartwright měl kulatý obličej a trochu zdvižený prasečí nos. Byl podsaditý, s množstvím svalové hmoty, která pomalu ustupovala tuku.
"Já si přeji mluvit s prezidentem," trval na svém Kim.
"Poslyšte," pokračoval klidně Jack, "moc mě mrzí, že je vaše dcera nemocná."

107

"Ona je víc než nemocná," upřesnil Kim. "Ona je na smrtelné posteli, bojuje o život s bakterií, která se jmenuje E. coli, kmen 0157:H7. Domnívám se, že jste o tom mikrobu něco slyšel."
"Bohužel ano," přisvědčil Jack. Profesionální úsměv mu zmizel z tváře.
"Každý v masném průmyslu o něm ví, především od procesu s Hudson Foods. Musím přiznat, že jsme v tom ohledu přímo paranoidně úzkostní, snažíme se předčít veškerá nařízení, pokyny a doporučení ministerstva zemědělství. Na důkaz toho vám můžu říct, že u nás nikdy nenašli žádný prohřešek."
"Rád bych se podíval na místo, kde se vyrábějí hamburgery," prohlásil Kim. Jackova naučená slova ho nezajímala.
"To je vyloučené," protestoval Jack. "Jistě chápete, že přístup do provozu omezujeme na minimum právě pro nebezpečí kontaminace, ale..."
"Zadržte," přerušil ho Kim. "Jsem lékař, vím, co je to kontaminace. Jsem ochoten se obléknout do jakéhokoliv ochranného oblečení, které budete považovat za vhodné. Podrobím se čemukoliv, co bude nutné. Ale nechci slyšet, že to nejde."
"Uklidněte se, prosím,`` řekl přátelsky Jack. "Nenechal jste mě domluvit. Nemůžete jít přímo do výrobny, ale máme prosklenou chodbu, kterou můžete projít a prohlédnout si celý výrobní proces. Navíc se ani nemusíte převlékat.`` "To by mohlo pro začátek stačit," souhlasil Kim.
"Výborně!" zaradoval se Jack. "Pojďte se mnou."
Jack vykročil první a vedl Kima dlouhou chodbou.
"Zajímá vás jen výrobna hamburgerů?" ujišťoval se Jack. "Co jiné masné produkty, třeba párky?"
"Jen hamburgery,`` odpověděl Kim.
"Jak si přejete,`` řekl vesele Jack.
Došli ke schodišti a začali stoupat vzhůru.
"Chtěl bych zdůraznit, že tady u Mercer Meats jsme čistotou úplně posedlí," vykládal Jack. "Celá výrobna se denně čistí, nejdřív parou pod tlakem, pak amoniovou dezinfekcí. Mohl byste tu jíst z podlahy."
"Hm," zareagoval Kim.
"V celé výrobně je teplota dva stupně nad nulou," řekl Jack, když vyšli do schodů. Vzal za kliku kovových dveří. "Je to nepříjemné pro pracující, ale ještě nepříjemnější pro bakterie. Jistě víte, co mám na mysli," smál se Jack. Kim mlčel.
Prošli dveřmi a vešli do prosklené chodby, která vedla nad výrobní halou. Chodba se táhla z jedné strany budovy na druhou.
"Působivé, viďte?" řekl Jack hrdě.
"Kde se vyrábějí hamburgery?" zeptal se Kim.
"K tomu se dostaneme," ujistil ho Jack. "Nejdřív vám vysvětlím, k čemu jsou všechny ty přístroje."
Kim pod sebou viděl dělníky, kteří se věnovali své práci. Všichni byli v bílých uniformách a na hlavě měli bílé čepice, podobné čepicím do sprchy. Měli rukavice a gumové galoše. Kim musel přiznat, že celý provoz vy-

108

padá nově a čistě. Byl překvapen. Očekával něco mnohem méně působivého.
Jack musel zvýšit hlas, aby ho bylo v hluku strojů slyšet. Sklo na obou stranách chodby bylo jen jednoduché.
"Nejsem si jistý, zda víte, že hamburger je obvykle směs čerstvého a mraženého masa," vysvětloval Jack. "Nejdřív se tamhle mele nahrubo každé zvlášť. Mražené maso se musí nejdřív rozmrazit."
Kim přikývl.
"Po hrubém mletí se čerstvé a mražené maso přemístí do mísící nádoby.
Směs se pak mele najemno v tamtěch velkých mlýnech."
Jack ukazoval. Kim přikyvoval.
"Za hodinu se připraví pět mísících nádob. Ty tvoří jednu dávku."
Kim ukázal na velký plastikový kontejner na kolečkách. "Čerstvé maso se přiváží v těchto kontejnerech?" zeptal se.
"Jo," přisvědčil Jack. "Říká se jim masové kontejnery, mají obsah tisíc kilogramů. Na čerstvém mase si dáváme záležet.
Musí se zpracovat do pěti dnů a celou dobu se musí skladovat při teplotě pod dva stupně Celsia.
Jistě víte, že to je méně než teplota v normální lednici."
"Co se stane dál s dávkou mletého masa?" vyptával se Kim.
"Když vyjde z jemného mlýnu, dostane se na ten pás pod námi a po něm do tvarovacího stroje."
Kim opět přikývl. Tvarovací stroj byl v samostatné místnosti, oddělený od ostatních prostor. Pokračovali dál prosklenou chodbou až nad stroj.
"Hezká mašinka, viďte?" pochvaloval si Jack.
"Proč je v samostatné místnosti?" zeptal se Kim.
"Aby se mohla udržovat dokonale čistá a nepoškozená. Je to nejdražší stroj, který tu máme, a má největší podíl na výrobě. Vyrábí buďto normální padesátigramové hamburgery, nebo stodvacetigramové maxi hamburgery."
"Co se děje s hamburgery, jakmile vylezou z tvarovacího stroje?" vyzvídal Kim.
"Odvážejí se na pásu přímo do hlubokomrazicího tunelu," odpověděl Jack. "Pak se ručně balí do krabic a ty do velkých přepravek."
"Je možné vystopovat původ masa?" chtěl vědět Kim. "Pokud samozřejmě znáte číslo a datum výroby."
Jistě," ujistil ho Jack. "Všechno je zanesené v knihách v archivu."
Kim sáhl do kapsy a vytáhl informace opsané z krabice s hamburgery z mrazicího boxu v Onion Ringu. Ukázal je Jackovi.
"Rád bych věděl, odkud pocházelo maso, zpracované v těchto dvou dnech a sériích."
Jack se podíval na papír a zavrtěl hlavou. "Omlouvám se, ale takovou informaci vám nemohu poskytnout."
"Do háje, proč ne?" rozčílil se Kim.
"Prostě nemohu," trval na svém Jack. "Je to důvěrné. Není to informace pro veřejnost."
"Co je na tom tajného?" divil se Kim.
"Není na tom nic tajného, je to jen firemní předpis," vysvětloval Jack.

109

"Proč se tedy vedou záznamy?"
"Ty jsou určeny pro kontrolní oddělení ministerstva zemědělství," odpověděl Jack.
"To zní podezřele," poznamenal Kim. Vzpomněl si na to, co říkala dopoledne Kathleen. "Veřejná instituce vyžaduje záznamy, které nejsou veřejnosti k dispozici."
"Já jsem ty předpisy nevymyslel," obhajoval se Jack.
Kim se rozhlížel po výrobně hamburgerů. Vypadala působivě, všechna technika byla z naleštěného nerezu a dlaždice na podlaze se blýskaly.
U přístroje pracovala jedna žena a tři muži.
Kim si všiml, že žena má v ruce podložku s archem papíru, na který něco průběžně zaznamenává. Na rozdíl od mužů se stroje ani nedotkla.
"Kdo je ta žena?" zeptal se.
"To je Marsha Baldwinová," řekl Jack. "Je to kočka, co?"
"Co to dělá?"
"Kontroluje. Je to naše inspektorka z ministerstva zemědělství. Chodí sem třikrát, čtyřikrát, někdy i pětkrát týdně. Je pěkně nekompromisní. Strká nos do všeho."
"Předpokládám, že by byla nejspíš schopná zjistit původ toho masa," uvažoval Kim.
"To jistě," souhlasil Jack. "Záznamy o výrobě hamburgerů kontroluje při každé návštěvě."
"Co dělá teď?" zeptal se Kim. Marsha se sklonila a dívala se do nitra tvarovacího stroje.
"Nemám ponětí,`` přiznal Jack. "Asi kontroluje, jestli byl stroj vyčištěn tak, jak má být, což se bezpochyby stalo_Je hrozně puntičkářská, to vím docela určitě. Aspoň nás udržuje v bdělosti."
"Třikrát až pětkrát týdně," opakoval si Kim. "To je slušný výkon."
"Pojďte," řekl Jack a gestem Kima vyzval, aby ho následoval. "Jediné, co jste ještě neviděl, je balení hamburgerů do krabic a krabic do přepravek.
Ty se pak skladují v chladu až do expedice."
Kim pochopil, že viděl všechno, co mu byl Jack ochoten ukázat. Bylo mu jasné že s Everettem Sorensonem mluvit nebude.
"Máte-li ještě nějaké dotazy," řekl Jack, když se vrátili k recepci, "zavolejte mi." Pak dal Kimovi navštívenku, věnoval

mu další profesionální úsměv, potřásl mu pravicí, poplácal ho po zádech a poděkoval mu za návštěvu.
Kim vyšel z budovy Mercer Meats a zamířil ke svému vozu. Místo aby nastartoval, pustil si rádio. Ujistil se, že má zapnutý mobilní telefon, opřel se a snažil se chvíli relaxovat. Po několika minutách. otevřel okénko. Nechtěl ve voze usnout.
Čas se vlekl. Několikrát to málem vzdal a odjel. Cítil se provinile, že nechal Tracy samotnou v čekárně před JIPem. Asi za hodinu se Kimovi jeho trpělivost vyplatila: Z budovy Mercer Meats vyšla Marsha Baldwinová. Měla na sobě khaki kabát a v ruce nesla tašku, která vypadala velmi úředně.

110

Kim zacloumal dveřmi. Spěchal, aby ji zastihl dřív, než nasedne do svého vozu. Čas od času se dvířka nedala otevřít - vůz už něco pamatoval.
Kim do nich několikrát udeřil dlaní, až se konečně otevřela. Vyskočil ven a rozběhl se k ženě. Když k ní doběhl, otvírala už dveře žlutého fordu.
Uložila tašku na podlahu před zadním sedadlem a narovnala se. Kima překvapilo, jak je vysoká. Odhadoval, že měří skoro sto osmdesát centimetrů.
"Marsha Baldwinová?" zeptal se Kim.
Marsha byla překvapená, že ji někdo na parkovišti oslovuje jménem.
Otočila se na Kima a upřela na něj svůj smaragdově zelený pohled. Automatickým pohybem si odhrnula z čela pramen světlých vlasů a zastrčila ho za ucho. Kimův zjev ji mátl a jeho tón ji nutil být ve střehu.
"Ano, jsem Marsha Baldwinová," řekla váhavě.
Kim si ji také prohlédl. Zaregistroval nejen ženu,kterou Jack Cartwright označil za kočku, ale i služební auto s nálepkou "chraňte kudlanky nábožné". Kim odhadoval, že jí nemůže být moc přes pětadvacet, měla korálovou pleť a rysy v obličeji jako ženy z kamejí. Měla výrazný, ale aristokratický nos a nápadně vykrojené rty.
"Musíme si promluvit," pokračoval Kim.
"Opravdu?" podivila se Marsha. "A vy jste kdo? Nezaměstnaný chirurg nebo jste právě přišel z maškarního plesu?"
"Za jiných okolností bych to mohl považovat za vtipné," poznamenal Kim. "Řekli mi, že jste inspektorka ministerstva zemědělství."
"Kdo vám to řekl?" zeptala se opatrně Marsha. Upozornili ji, že se ve svém povolání může setkat s podivnými lidmi.
Kim ukázal na vchod do budovy Mercer Meats. "Řekl mi to jeden slizký zástupce prezidenta Mercer Meats jménem Jack Cartwright."
"A co na tom záleží, že jsem inspektorka?` vyptávala se Marsha. Zavřela zadní dveře vozu a otevřela přední. Neměla v úmyslu tomu divnému muži věnovat příliš mnoho času.
Kim vytáhl z kapsy papírek s údaji, které opsal z krabice s hamburgery v Onion Ringu. Podržel ho za růžek Marshe před očima. "Chci, aby ste zjistila, odkud bylo maso v těchto dvou expedicích."
Marsha se podívala na papír. "Proboha, k čemu vám to bude?"
"Domnívám se, že jeden z těchto hamburgerů může za to, že moje dcera je smrtelně nemocná - nakazila se virulentním kmenem E. coli. Proto chci vědět, odkud to maso pochází, a také bych rád věděl, kam byly poslány ostatní dodávky stejné expedice."
"Jak víte, že to byl hamburger z jedné z těchto expedic." divila se Marsha.
"Nevím to jistě," připustil Kim. "Aspoň zatím ne."
"Vážně?" podivila se Marsha s ironií v hlase.
"Vážně," odpověděl Kim ostře, když uslyšel její tón.
"Promiňte, ale tu informaci vám nemohu sehnat."
"Proč ne?"
"K náplni mé práce nepatří informovat veřejnost o takových věcech.
Jsem si jistá, že je to proti předpisům."

111

Marsha se chystala nasednout do auta.
Když si Kim představil svou smrtelně nemocnou dceru, chytil Marshu za paži a zabránil jí v tom. "Vyserte se na předpisy, nebuďte takový byrokrat," vyštěkl. "Je to důležité. Máte přece chránit veřejnost.Teď máte příležitost to předvést."
Marsha nezpanikařila. Podívala se na ruku, která jí svírala paži, pak zvedla hlavu a podívala se Kimovi do obličeje.
"Pusťte mě, nebo začnu řvát, že mě chcete zabít, vy blázne!"
Kim si byl jistý, že to nejsou jen plané výhrůžky, a pustil ji. Marshino sebejisté chování ho trochu překvapilo.
"Chovejte se slušně," řekla Marsha, jako by hovořila s nějakým výrostkem. "Nic jsem vám neudělala."
"Jak to můžete říct!" rozčiloval se Kim. "Kdybyste se vy i celé vaše ministerstvo nechovali jako pokrytci a kontrolovali masný průmysl opravdu důkladně, moje dcera by nebyla nemocná a dalších pět set dětí by každoročně neumíralo na tu samou chorobu."
"Zadržte na chvíli," okřikla ho Marsha. "Já svou práci dělám pořádně a beru ji vážně."
"Kecy," odsekl Kim. "Slyšel jsem, že pracujete pořádně jen naoko. Slyšel jsem taky, že jste s masným průmyslem moc zadobře na to, abyste v něm našli nějakou chybu."

Marsha otevřela údivem ústa. To obvinění ji rozčílilo. "Na to nebudu ani odpovídat," řekla. Sedla si za volant a zabouchla dvířka. Zasunula klíček do zapalování.
Kim zaklepal na okno. "Počkejte chvilku," křičel. "Omlouvám se. Prosím vás!`` Rukou si nervózně pročísl rozcuchané vlasy. "Nutně potřebuji vaši pomoc. Nechtěl jsem se vás nijak dotknout. Vždyť vás ani neznám."
Po chvilce přemýšlení Marsha stáhla okénko a podívala se na Kima. To, co ještě před chvílí považovala za výraz blázna, jí nyní připadalo jako zosobnění zoufalého muže.
"Vážně jste lékař?" zeptala se.
"Ano," přisvědčil Kim. "Jsem kardiochirurg."
"A vaše dcera je opravdu nemocná?"
"Moc a moc vážně nemocná," řekl Kim zlomeným hlasem. "Nakazila se velice virulentním kmenem E. coli. Jsem si téměř jistý, že ho dostala ze špatně propečeného hamburgeru."
"To je mi opravdu líto," řekla Marsha. "Ale já nejsem ten pravý člověk, se kterým byste o tom měl mluvit. Pro ministerstvo zemědělství jsem začala pracovat nedávno a jsem ten nejméně důležitý článek řetězu."
"Na koho bych se tedy měl obrátit?" zeptal se Kim.
"Na oblastního manažera," vysvětlovala Marsha. "Jmenuje se Sterling Henderson. Můžu vám na něj dát spojení."
"Patří mezi ty, které byste nazvala středním managementem?" zeptal se Kim, když si vzpomněl na Kathleenina slova.
"Asi ano."
"Tak to nemám zájem," prohlásil Kim. "Slyšel jsem, že u inspekce se jed-

ná o střet zájmů, především právě u lidí v pozici středního managementu.
Víte o tom něco?"
"No, vím, že jsou nějaké problémy," připustila Marsha. "Je to politická záležitost."
"Chcete tím říct, že multimilionový průmysl, jakým je pěstování skotu, se umí prosadit, protože na to má prostředky."
"Asi tak," přikývla Marsha.
"Pomůžete mi kvůli mé dceři?" požádal Kim. "Nemohu jí pomoct jako lékař, ale docela určitě přijdu na to, kde a jak onemocněla. Možná že se mi podaří s tím něco udělat. Rád bych ušetřil jiné děti podobného osudu. Myslím, že jedna z expedic, zapsaných na tomhle papíře, je kontaminovaná výrazně nebezpečným kmenem E. coli."
"Já nevím, co říct," odpověděla Marsha. Poklepávala prsty na volant a přemýšlela. Představa, že by mohla zachránit další děti před závažným onemocněním, ji lákala. Ale mělo to svá rizika.
"Obávám se, že bez vaší pomoci ty informace nezískám," naléhal Kim.
"Alespoň ne tak rychle, aby to mohlo něčemu prospět."
"Co kdybyste zavolal na hygienickou stanici?" navrhla Marsha.
"To je nápad! To zkusím hned v pondělí. Ale abych byl upřímný, moc si od toho neslibuji. Bude to jen další byrokratická instituce a všechno se hrozně potáhne. Navíc bych se o to rád postaral sám. Je to tak trochu náhrada za to, že nemohu pro svou dceru udělat nic jako lékař."
"Můžu tím přijít o místo," řekla Marsha. "Ale mohla bych se pokusit požádat o pomoc svého šéfa. Problém je v tom, že spolu po pracovní stránce nevycházíme nejlíp."
"To je ten oblastní manažer, o němž jste se zmiňovala?"
"Ano, to je on. Sterling Henderson."
"Byl bych radši, kdyby to zůstalo jen mezi námi," rozhodl se Kim.
"To se snadno řekne,`` ozvala se Marsha. "Problém je v tom, že jde o mou práci, ne o vaši."
"Povězte mi," zeptal se Kim, kterého něco napadlo, "viděla jste někdy dítě, které onemocnělo tímto kmenem E. coli`? Ptám se vás proto, že j á sám jsem ho neviděl, dokud to nedostala moje dcera, a to jsem lékař. Četl jsem o tom, to ano, ale to byla velmi neosobni záležitost, strohá statistika."
"Ne, nikdy jsem neviděla dítě, které se nakazilo E. coli," přiznala Marsha.
"Pojďte se se mnou podívat na mou dceru," vyzval ji Kim. "Až se na ni podíváte, budete se moct sama rozhodnout, co udělat."
"Kde je?" zeptala se Marsha.
"Je v Univerzitní nemocnici. To je nemocnice, kde pracuji." Kim ukázal na Marshin mobilní telefon, který zahlédl mezi sedadly. "Pokud mi nevěříte, zavolejte si do nemocnice sama. Jsem doktor Kim Reggis. Moje dcera se jmenuje Becky Reggisová."
"Já vám věřím," odpověděla Marsha. Váhala. "Kdy bych se tam měla jet podívat?" zeptala se.
"Hned teď," řekl Kim. "Pojďte. Můj vůz je tamhle." Kim ukázal za sebe.
"Můžete jet se mnou. Já vás sem pak zase odvezu."

"To nejde," protestovala Marsha. "Neznám vás tak dobře."
"Nevadí," řekl Kim, když viděl, že Marsha projevila zájem se na Becky podívat. "Jeďte za mnou. Měl jsem jen obavy, kde u nemocnice zaparkujete, ale kašleme na to. Pojedete se mnou na parkoviště pro lékaře. Co vy na to?"
"Řekla bych, že jste umíněný, ale přesvědčil jste mě."
"Fajn!" zajásal Kim a sevřel ruku v pěst, aby zdůraznil svá slova. "Já se jen otočím, jeďte za mnou."

"Tak dobře,`` souhlasila unaveně Marsha. Nebyla si jistá, do čeho se to vlastně pouští.

Jack Cartwright stál u okna s nosem přitisknutým ke sklu. Sledoval Kima od chvíle, kdy se rozešli, a pozoroval celý Kimův rozhovor s Marshou Baldwinovou. Neslyšel, co si povídají, ale viděl, že Marsha vyjíždí z parkoviště za Kimem. Zdálo se, že se ti dva na něčem dohodli.
Jack opustil recepci a zamířil do centrální chodby. Minul schodiště, po němž před chvílí vedl Kima k vyhlídkovému tunelu. Na konci se chodba rozšiřovala do haly, kolem níž byly rozmístěny kanceláře.
"Je tu šéf?" zeptal se Jack jedné ze sekretářek.
"Jistě," odpověděla, aniž přerušila práci.
Jack zaklepal na prezidentovy zavřené dveře. Zvučný hlas ho vyzval, aby ,sakra vešel.
Everett Sorenson úspěšně řídil Mercer Meats téměř dvacet let. Pod jeho vedením podnik zakoupila společnost Foodsmart a postavila nový závod. Sorenson byl mohutný muž, podsaditější než Jack, měl zdravou pleť, nápadně malé uši a lesklé lysé temeno hlavy.
"Co tě zas sakra naštvalo?" uvítal Everett Jacka, hned když vešel do místnosti. Everett do Jacka viděl. Osobně si ho vybral z personálu pracujícího u pásu na hamburgery a povýšil ho až mezi vedoucí pracovníky společnosti.
"Máme problém," odpověděl Jack.
"No, to je skvělé!" poznamenal ironicky Everett. Naklonil se dopředu a opřel se lokty o stůl. "Posaď se a řekni mi, co se sakra děje."
Jack si přitáhl jednu ze dvou prázdných židlí ke stolu. "Vzpomínáte si na ten článek, který jste mi ráno ukazoval v novinách? Ten o tom bláznivém doktorovi, co vyváděl kvůli E. coli a byl zatčen v Onion Ringu na dálnici?"
"Jasně, a co má být?" ptal se Everett.
"Byl tady."
"Ten doktor`?` podivil se Everett.
"Přesně ten," potvrdil Jack. "Jmenuje se Reggis. Řeknu vám, je to blázen. Je úplně mimo a je přesvědčený o tom, že se jeho dcera nakazila E. coli z našeho hamburgeru."
"Do háje!" ulevil si Everett. "To se mi nelíbí."
"To ještě není všechno," řekl Jack. "Právě jsem ho sledoval, jak se na parkovišti bavil s Marshou Baldwinovou. Pak oba odjeli."
"Chceš naznačit, že odjeli spolu?" žasl Everett.

114

Jack přikývl. "Vypadalo to dost podezřele. Nejdřív si dlouho povídali na parkovišti."
"Proboha!" rozčílil se Everett a plácl do stolu mohutnou dlaní. Pak se odsunul od stolu, vstal a začal neklidně přecházet po místnosti. "Něco takového nemůžeme potřebovat! V žádném případě ne! Ta děvka Baldwinová mě štvala od chvíle, kdy nastoupila. Pořád jen sleduje a ukládá ta pitomá hlášení o porušení předpisů. Naštěstí je Sterling Henderson včas likviduje."
"Copak s ní Sterling nemůže nic udělat?" zeptal se Jack. "Mohl by ji snad vyhodit."
"Kéž by," povzdechl si Everett. "Stěžuju si na ni, co mi síly stačí."
"Vzhledem k tomu, že mu platíme tolik, jako by tu ještě pracoval," pokračoval Jack, "bych soudil, že by ji mohl aspoň přeložit jinam.`` "Na jeho obranu musím říct, že to není jednoduché," prohlásil Everett.
"Její otec má něco společného s Washingtonem."
"Takže jsme v háji," řekl Jack. "Máme hyperaktivní inspektorku, která nerespektuje naše pravidla, a ta se nám ještě spřáhla s bláznivým doktorem, který je ochotný se nechat zatknout v restauraci jen proto, aby na něco upozornil. Obávám se, že ten chlap je kamikadze. Klidně se obětuje, ale nás vezme s sebou."
"Naprosto s tebou souhlasím," řekl nervózně Everett. "Další fiasko kolem E. coli by bylo zničující. Vedení Hudson Foods skandál s E. coli nepřežilo. Ale co budeme dělat?"
"Budeme muset přijmout patřičná opatření," řekl Jack. "A budeme to muset udělat rychle. Myslím, že nastala ta pravá chvíle, abychom povolali do hry nově sestavenou preventivní komisi. Tohle je přesně ta situace, pro jakou jsme ji vytvořili."
"Víš, že máš asi pravdu? To by bylo nejlepší. My bychom v tom vůbec nehráli žádnou roli."
"Proč nezavoláte Bobbymu Bo Masonovi?" navrhl Jack.
"Zavolám mu," souhlasil Everett, jehož ten nápad nadchl. Pro takové praktické a diplomatické řešení problémů Jacka povýšil až na svého zástupce.
"Nemáme moc času," poznamenal Jack.
"Jdu mu hned zavolat."
"Mohli bychom využít dnešního Boova večírku," pokračoval Jack. "To by mohlo věci urychlit. Budou tam přece všichni, ne?"
"To je skvělý nápad," pochválil ho Everett a sáhl po telefonu.

Kim rychle zaparkoval a vystoupil z vozu právě včas, aby stihl Marshe ukázat, kde může zastavit. Vybral místo, o němž předpokládal, že bude v sobotu volné. Jakmile zastavila, otevřel jí dveře.
"Jste si jistý, že je to dobrý nápad?° zeptala se Marsha, když vystoupila.
Podívala se na impozantní budovu nemocnice. Cestou sí celou záležitost promyslela a trochu litovala svého

rozhodnutí.
"Myslím, že je to báječný nápad," přesvědčoval ji Kim. "Nechápu, proč mě nenapadl dřív. Pojďte se mnou!"

115

Kim vzal Marshu za paži a vedl ji ke vchodu. Chvíli se bránila, pak se uvolnila. Do nemocnice nechodila často a netušila, jak bude reagovat.
Obávala se, že ji to rozruší víc, než si původně myslela. Ke svému překvapení si u výtahu všimla, že se třese Kim, ne ona.
"Jste v pořádku?" zeptala se.
"Mám-li být upřímný, tak nejsem," přiznal Kim. "Pohybuji se po nemocnicích od studií a nikdy mi to nedělalo problémy. Ale od té doby, co Becky onemocněla, mě přepadne strašná úzkost, kdykoli vkročím dovnitř.
To je asi ten důvod, proč jsem tu nemohl pořád sedět. Kdybych mohl něco dělat, bylo by to jiné. Ale já nic dělat nemůžu."
"To musí být hrozné," souhlasila Marsha.
"Ani si to neumíte představit," přikývl Kim.
Nastoupili do plného výtahu a mlčeli až do chvíle, kdy vešli do chodby vedoucí k JIPu.
"Nechci strkat nos do věcí, do kterých mi nic není," ozvala se Marsha.
"Ale jak tu situaci snáší vaše žena?"
"My jsme rozvedení," odpověděl Kim. "Ale o Becky máme starost oba.
Tracy, moje bývalá žena, to snáší špatně, ale mám dojem, že to zvládá lépe než já. Určitě tu bude. Představím vás."
Marsha se zachvěla. Představa, že se bude muset dívat na matčinu úzkost, situaci ještě komplikovala. Nechápala, proč se do celé věci vůbec nechala zatáhnout.
Ještě horší bylo, když si všimla šipky ukazující cestu k JIPu přesně tím směrem, kam šli.
"Vaše dcera je na jednotce intenzívní péče?" zeptala se a doufala, že se jí dostane negativní odpovědi.
"Obávám se, že ano," přisvědčil Kim.
Marsha vzdychla. Pochopila, že to bude složitější, než si myslela.
Kim se zastavil před vchodem do čekárny u JIPu. Zahlédl Tracy a naznačil Marshe, aby ho následovala. Tracy vstala dřív, než k ní došli.
"Tracy, rád bych ti představil Marshu Baldwinovou. Marsha je inspektorka ministerstva zemědělství. Doufám, že mi pomůže vystopovat to maso, které Becky snědla."
Tracy neodpověděla, a když se na ni Kim podíval, pochopil, že se něco stalo. Beckyin stav se zhoršil pokaždé, když se na chvíli vzdálil.
Bylo to jako zlý sen.
"Co se stalo tentokrát?" zeptal se.
"Proč jsi nebral telefon?`` zeptala se Tracy unaveně.
"Nezvonil," odpověděl Kim.
"Zkoušela jsem ti volat. Několikrát."
Kim si uvědomil, že nechal telefon v autě po celou dobu, kdy byl v Mercer Meats a kdy si povídal s Marshou.
"Už jsem tady," řekl zničeně. "Co se stalo?"
"Zastavilo se jí srdce," řekla Tracy. "Ale podařilo se jim ho znovu rozběhnout. Byla jsem u ní, když se to stalo."
"Asi bych měla odejít,`` ozvala se Marsha.

116

"Ne!" řekl důrazně Kim. "Zůstaňte tu, prosím. Půjdu se podívat dovnitř, co se děje."
Otočil se a vyběhl z čekárny.
Tracy a Marsha se na sebe nervózně podívaly.
"Je mi moc líto, že je vaše dcera tak nemocná," řekla Marsha.
"Děkuji," zašeptala Tracy. Otřela si koutky očí kapesníkem. V posledních osmačtyřiceti hodinách plakala tolik, že už téměř nemohla. "Je to tak báječné dítě," dodala.
"Netušila jsem, že je vaše dcera tak těžce nemocná," pokračovala Marsha. "Musí to být hrozné."
"Nepředstavitelně," přisvědčila Tracy.
"Je mi trapné, že vás v takové chvíli obtěžuji," řekla Marsha. "Omlouvám se. Bylo by asi lepší, kdybych odešla."
"Kvůli mně neodcházejte,`` ujistila ji Tracy. "A myslím, že si Kim přál, abyste tu zůstala. Nechápu, jak si může myslet, že se mu podaří vystopovat zdroj toho masa. Mně dělá potíže prostě existovat."
"To bude tím, že je lékař," soudila Marsha. "Vysvětlil mi, že by si přál, aby se nenakazily další děti.` "Tak jsem o tom neuvažovala," připustila Tracy. "Asi bych ho neměla tak rychle odsuzovat."
"Domnívá se, že je kontaminovaná celá expedice," pokračovala Marsha.
"To je možné," řekla Tracy. "Ale stejně nechápu, proč vás sem přivezl.
Nechci se vás nijak dotknout."
"Já ho chápu. Požádal mě, abych mu pomohla vypátrat zdroj masa dvou konkrétních expedic. Já jsem váhala - není to vlastně součástí mé práce.
Pokud by můj šéf přišel na to, že jsem zveřejnila takovou informaci, mohlo by mě to stát místo. Doktor Reggis se

domníval, že když uvidím vaši dceru a uvědomím si, jak probíhá onemocnění E. coli, změním názor. Přinejmenším si jako inspektorka v masném průmyslu uvědomím význam a důležitost své práce."
"Když uvidíte Beckyino utrpení, budete tím nejsvědomitějším inspektorem na světě. Zajímá vás, co jí opravdu je? Budete se muset pořádně obrnit."
"Já nevím," uvažovala Marsha upřímně. "Jak už jsem říkala, nerada bych vám zasahovala do soukromí."
"Nezasahujete," ujistila ji Tracy rozhodně. "Pojďte. Půjdeme se na ni podívat."
Tracy vedla Marshu z čekárny chodbou k JIPu. U dveří se zastavila.
"Zůstaňte se mnou. Neměly bychom tu chodit bez doprovodu."
Marsha přikývla. Srdce jí prudce bušilo a začala se potit.
Tracy otevřela dveře a obě vešly dovnitř. Tracy zamířila k Beckyinu pokoji, Marsha ji následovala. Několik sester se za nimi otočilo, ale žádná je nezastavila. V průběhu posledních osmačtyřiceti hodin si na Tracyinu přítomnost zvykly.
"Myslím, že toho ani moc neuvidíte," upozornila Tracy na prahu pokoje. Kromě Kima tam bylo šest jiných lékařů a dvě sestry.

117

"Pokud to dobře chápu, tak se zastavila už několikrát," křičel Kim. Jeho vztek byl výrazem strachu i zoufalství. Ze své bohaté zkušenosti věděl, že jeho dcera je na prahu smrti, a přesto mu nikdo nebyl schopen říct pravdu. Navíc všichni jen stáli, přešlapovali a nedělali nic, co by ji mohlo zachránit. "Ptám se vás, proč k tomu došlo!"
Kim se obrátil na Jasona Zimmermana, dětského kardiologa, který se mu před chvílí představil. Muž uhnul pohledem, předstíral, že je plně zabrán do sledování nepravidelné křivky na kardiomonitoru. Dělo se něco nepředstavitelně hrozného.
Kim se otočil na Claire Stevensovou. Zahlédl za ní Tracy a Marshu.
"Nevíme, co se vlastně děje," připustila Claire. "Nemá perikardiální výpotek, takže nemůže jít o tamponádu."
"Připadá mi, že se děje něco s vlastním myokardem," ozval se Jason.
"Potřebuju pořádné EKG."
Sotva to dořekl, rozezněl se na monitoru alarm. Na obrazovce se objevila přímá čára. Becky měla další zástavu.
"Resuscitujeme!" zavolala okamžitě jedna sestra, aby upozornila ostatní personál JIPu.
Jason odstrčil Kima od okraje lůžka. Okamžitě zahájil zevní srdeční masáž úderem a pak pravidelným stlačováním Beckyina drobného hrudníku.
Anesteziolożka Jane Flanaganová zkontrolovala, zda je endotracheální trubice zavedena správně. Pak zvýšila přívod kyslíku.
Sestry přivezly resuscitační vozík. Ve dveřích se téměř srazily s Tracy a Marshou, které neměly kam uhnout.
V místnosti zavládla horečná aktivita, všichni lékaři se podíleli na resuscitaci. Bylo zřejmé, že se srdce nepřestalo jen efektivně stahovat, vypadalo to, že vymizela jeho vlastní elektrická aktivita.
Tracy si tiskla ruku k ústům. Chtěla utéct, ale nemohla se pohnout. Stála jako přikovaná a sledovala každý strašlivý detail toho, co se jí odehrávalo před očima.
Marsha se tiskla za Tracy z obavy, aby nepřekážela.
Kim nejprve s hrůzou a leknutím ustoupil. Očima přebíhal z monitoru na zubožené tělo své dcery v rukou dětského kardiologa.
"Adrenalin!" křičel Jason a pokračoval v masáži.
Sestry u resuscitačního vozíku začaly natahovat adrenalin do stříkačky.
Připravená stříkačka putovala z ruky do ruky, až se dostala k Jasonovi.
Ten přerušil masáž jen na okamžik, kdy zabodl jehlu přímo do Beckyina srdce.
Tracy si zakryla oči a zaúpěla. Marsha ji instinktivně objala, ale sama nebyla schopná odtrhnout oči od toho děsivého dramatu, které se před ní odvíjelo.
Jason pokračoval v masáži a sledoval monitor. Křivka se nezměnila.
"Defibrilátor!" křikl Jason. "Zkusíme, jestli nám nenaskočí. Pokud ne, budeme ji muset zastimulovat, připravte se."
Zkušené sestry už připravily defibrilátor. Podaly mu elektrody. Jason přestal masírovat a vzal si elektrody do rukou.

118

"Odstupte!" přikázal a přiložil elektrody na hrudník. Když se nikdo nedotýkal postele, stiskl vypínač.
Beckyino bledé tělo sebou prudce škublo a paže vylétly nad postel.
Všichni se otočili na monitor a doufali, že se na něm objeví jiná křivka.
Kurzor však vytrvale kreslil rovnou čáru.
Kim se protlačil vpřed. Nelíbilo se mu, jak Jason prováděl masáž srdce.
"Masírujete příliš zlehka," řekl. "Pusťte mě k tomu."
"Ne," zasáhla Claire, přistoupila ke Kimovi a snažila se ho odtáhnout zpět. "Doktore Reggisi, to není vhodné. My to zvládneme sami. Myslím, že byste měl počkat venku."
Kim ji setřásl. Zornice měl rozšířené vzrušením a tváře mu zčervenaly.
Nebyl ochoten odejít.
Jason zareagoval na Kimovu poznámku. Byl malý a vstoje nemohl u vysokého lůžka vyvinout patřičnou sílu. Pro usnadnění si klekl na postel vedle Beckyina těla. V této pozici byl schopen masírovat intenzívněji. Vyvinul tak velkou

sílu, že kolemstojící slyšeli, jak prasklo několik žeber.
"Další adrenalin!" přikázal Kim.
"Ne!" ozval se Jason. "Kalcium!"
"Adrenalin!" zopakoval Kim. Nespouštěl oči z monitoru. Když nedostal do ruky stříkačku s požadovaným lékem, podíval se na resuscitační vozík.
"Kde je ten adrenalin?" dožadoval se.
"Kalcium!" zopakoval důrazně Jason. "Musíme získat nějakou elektrickou aktivitu. Určitě je tam výrazná iontová dysbalance.`` "Natáhněte kalcium," řekla Claire.
"Ne!" vykřikl Kim. Protlačil se mezi ostatními k vozíku. Podíval se na sestru.
Sestra se dívala chvíli na Kima, pak zas na Claire. Nevěděla, co má dělat.
Kim nebyl zvyklý na odpor, chytil stříkačku a otevřel ampulku s adrenalinem. Z třesoucích se prstů mu vypadla jehla. Sáhl pro další.
"Doktore Reggisi! Nedělejte to!" protestovala Claire. Chytila Kima za paži. Hematolog Walter Ohanesian se jí snažil pomoci a chytil Kima za druhou paži.
Kim oba lehce setřásl a natáhl stříkačku. Zmatek nastal, když se snažil prodrat zpět k posteli. Kathleen i nefrolog Arthur přišli Claire a Walterovi na pomoc. Scéna, provázená výkřiky a hrozbami, připomínala zápas.
"Proboha!" zaúpěla Tracy. "To je hrůza!"
"Tak už dost!" zvolala Jane, aby ji všichni slyšeli. Strkání a pokřikování přestalo. Jane dodala důrazným, ale tišším hlasem: "Děje se něco moc divného. Jason masíruje, jak nejvíc může, já už jsem téměř na stech procentech kyslíku a jí se rozšiřují zornice!
Nevím proč, ale nic nám nejde do oběhu."
Kim se vytrhl všem rukám, které ho držely. Nikdo se nepohnul ani nepromluvil. Jen Jason pokračoval s masáží. Lékaři byli zmateni. Na okamžik nevěděli co dělat.
Kim zareagoval první. Zkušenosti chirurga mu nedovolovaly otálet ani na okamžik. Věděl, co musí udělat. Když byla dobře prováděna zevní srdeční masáž, a přesto se do oběhu nedostalo dostatečné množství krve,

existovala jen jedna možnost. Otočil se k sestrám u resuscitačního vozíku.
"Skalpel!" přikázal.
"To ne!" ozvala se Claire.
"Skalpel!" zopakoval důrazně Kim.
"To nemůžete!" křičela Claire.
"Skalpel!" křikl Kim. Odhodil stříkačku s adrenalinem a přiskočil k vozíku.
Chytil dózu se skalpelem a třesoucíma se rukama vyndal sterilní nástroj.
Dózu odhodil zpět, ta sklouzla na zem a rozbila se. Vzal si tampon s dezinfekcí.
V další činnosti se mu snažila zabránit jen Claire, ale její úsilí bylo marné. Kim ji odstrčil jemně, ale důrazně.
"Ne!" vykřikla Tracy. Nebyla lékařka, ale intuitivně vytušila, co se Kim chystá udělat. Vrhla se vpřed. Marsha ji pustila.
Kim přiskočil k posteli a téměř shodil Jasona dolů. Očistil Beckyin hrudník tamponem s dezinfekcí. Dřív, než se Tracy dostala k lůžku, otevřel hrudník své dcery jedním dlouhým řezem.
Všichni zalapali po dechu, jen Tracy hlasitě zaúpěla. Zapotácela se a ustoupila od té děsivé podívané. Kdyby ji byl nefrolog Arthur nezachytil, nejspíš by se byla svezla k zemi.
Na druhé straně lůžka se Jason snažil vstát ze země. Když viděl, co se děje, také se odtáhl.
Kim neztrácel čas. Nevnímal ostatní kolem sebe. Zkušeným hmatem kardiochirurga roztáhl jemná Beckyina žebra. Pak ponořil ruku do otevřeného hrudníku a začal rytmicky masírovat srdce.
Jeho heroický výkon neměl příliš velký úspěch. Po několikátém stisknutí ucítil, že srdce nemá normální konzistenci a ve stěně došlo k perforaci. Měl dojem, že nedrží v ruce srdeční sval, ale něco jako houbu, která se mu při stisknutí pasírovala mezi prsty. Udiveně vytáhl ruku. Na ruce mu ulpěla část podivné tkáně. Zmateně se na ni podíval.
Když si uvědomil, že má v ruce nekrotickou část srdečního svalu vlastní dcery, zoufale zasténal. Toxin byl nemilosrdný. Měl dojem, že se jeho dcera úplně rozpadla.
Dveře na JIP se rozletěly. Dovnitř vtrhli dva uniformovaní příslušníci nemocniční bezpečnostní služby. Přivolala je vrchní sestra v okamžiku, kdy nastala vřava kolem stříkačky s adrenalinem.
Když se podívali na scénu před sebou, zděšeně se zastavili. Becky byla dosud napojena na ventilátor, v otevřeném hrudníku byla vidět rozpínající se plíce. Kim stál vedle se zakrvácenýma rukama a očima plnýma slz. Snažil se vrátit nekrotickou hmotu zpět do hrudníku. Po marném pokusu odvrátil hlavu a vydal ze sebe zoufalý výkřik, jaký dosud nikdo na JIPu neslyšel.
Tracy se vzpamatovala natolik, že byla schopná udělat krok vpřed. Kimův výkřik jí přinutil zrychlit tempo. Chtěla ho utěšit a sama také potřebovala útěchu.
Kim však nevnímal nic kolem sebe a nikoho neviděl. Protlačil se ven z pokoje a rozběhl se přes JIP ke dveřím. Než se ostatní mohli vzpamatovat, byl pryč.

Utíkal chodbou a všichni mu ustupovali z cesty. Jeden sanitář neuhnul dost rychle a Kim do něj prudce narazil. Muže i

kbelík s vodou, který nesl, odmrštil stranou.
Kim vyběhl z nemocnice a zamířil k autu. Nastartoval a vyřítil se z parkoviště tak prudce, až za ním zůstala na silnici stopa.
Jel jako šílený směrem na dálnici. Naštěstí nepotkal žádné policejní auto. Když zahnul k parkovišti Onion Ringu, jel tak rychle, že málem sjel ze silnice. Auto se chvíli potácelo ze strany na stranu, až se se skřípěním brzd zastavilo před restaurací. Kim škubl za páku ruční brzdy a chystal se vystoupit. Pak zaváhal. Do jeho rozrušeného mozku se konečně dostala trocha racionality. Uvědomil si, že restaurace je plná lidí, kteří v sobotu odpoledne vychutnávají koktejly, hamburgery a hranolky.
K Onion Ringu vyrazil proto, že v něm viděl obětního beránka. Když tu nyní seděl, nebyl schopen vystoupit z auta. Zvedl pravou ruku a zadíval se na ni. Tmavá zasychající krev mu potvrdila děsivou skutečnost: Becky je mrtvá. A on nebyl schopen ji zachránit.
Zavzlykal. Bezmocně se zhroutil na volant.

Tracy kroutila nevěřícně hlavou nad tím, co se před ní odehrálo. Pročísla si rukou rozcuchané vlasy. Marsha Baldwinová ji hladila po rameni. Bylo divné, že ji utěšuje úplně cizí člověk.
Tracy reagovala zcela opačně než Kim. Místo aby slepě prchla, stála,jako přikovaná a nebyla schopná ani plakat.
Po Kimově úprku Claire a Kathleen odvedly Tracy do čekárny. Marsha je následovala, ačkoliv ji v tu chvíli nikdo nevnímal. Claire a Kathleen zůstaly s Tracy, aby jí vyjádřily svou účast a vysvětlily, co se vlastně stalo.
Na Tracyiny otázky odpovídaly naprosto pravdivě a nezamlčely jí žádný detail. Vysvětlily jí, jak toxin E. coli poškodil Beckyin srdeční sval včetně perikardu, zevního srdečního obalu.
Obě nabídly, že Tracy odvezou domů, ale ta trvala na tom, že má svůj vůz a bude schopná řídit. Když obě lékařky odešly, všimla si Tracy, že Marsha stojí vedle ní. Daly se do řeči.
"Ráda bych vám poděkovala, že jste tu se mnou zůstala," řekla nakonec Tracy. "Moc jste mi pomohla. Doufám, že jsem vás příliš neotrávila tím dlouhým povídáním o Becky."
"Mám pocit, že byla báječná."
"Byla nejlepší," řekla smutně Tracy. Pak se zhluboka nadechla a narovnala se. Seděly v nejzazším koutě čekárny, kam si přitáhly dvě židle. Venku se prodlužovaly temné zimní stíny.
"Víte," řekla náhle Tracy, "tak dlouho jsme si tu povídaly a já se ani nezmínila o svém bývalém manželovi."
Marsha přikývla.
"Život je plný překvapení," povzdechla si Tracy. "Právě jsem ztratila milovanou dceru, která pro mě byla vším, a zjistila jsem, že mám starost o svého bývalého manžela. Doufám, že se z Beckyiny smrti opravdu nezblázní."

121

"Jak to myslíte?" zeptala se Marsha.
"Nevím," přiznala Tracy. "Mám prostě strach z toho, co by mohl udělat.
Už jednou ho zatkli za napadení vedoucího v restauraci, kde se Becky pravděpodobně nakazila. Doufám, že neudělá něco hrozného, čím by ublížil sobě nebo komukoliv jinému."
"Vypadal pořádně rozzlobeně," souhlasila Marsha.
"To je velmi mírně řečeno," poznamenala Tracy. "Vždy se snažil, aby všechno bylo tak, jak má být. Obvykle svůj vztek obracel sám proti sobě.
Poháněl ho k práci a motivoval ho k úspěchu, ale to se v posledních pár letech změnilo. Je to hlavní důvod, proč jsme se rozvedli."
"To je mi líto," řekla tiše Marsha.
"On je v podstatě dobrý člověk," pokračovala Tracy. "Egoistický a hodně soustředěný na sebe, ale je to dobrý doktor. Rozhodně jeden z nejlepších chirurgů ve svém oboru."
"Zapůsobilo na mě, že při tom všem, co se dělo, myslel na ostatní děti."
"Myslíte si, že byste mu po tom, co jste tu dnes odpoledne viděla, mohla pomoct?" zeptala se Tracy. "Bylo by skvělé, kdyby svůj vztek namířil trochu pozitivním směrem."
"Moc ráda bych mu pomohla," řekla Marsha. "Ale vyděsil mě. Neznám ho tak dobře jako vy a neumím si představit, co udělá.`` "Chápu vás," řekla Tracy. "Ale doufám, že to ještě uvážíte. Dám vám jeho adresu. Jak ho znám, zavře se doma na tak dlouho, dokud ho ven nevyžene vztek a pocit nespravedlnosti. Doufám, že s vaší pomocí se bude věnovat činnosti, z níž by mohl vzejít nějaký prospěch."

Marsha nastoupila do vozu. Nenastartovala hned, ale seděla a uvažovala nad událostmi tohoto podivného dne.
Všechno začalo tím, že se ímpulzivně rozhodla věnovat práci v Mercer Meats nějakou tu hodinku navíc.
Přemýšlela, jak by se mohla pokusit získat informaci, kterou od ní Kim žádal. Zdroj masa pro jednotlivé expedice hamburgerů byl zanesen v archivu, ale procházet tyto záznamy nepatřilo do její kompetence. Měla pouze kontrolovat, zda jsou záznamy vedeny pečlivě. Vždy, když pracovala, díval se jí někdo přes rameno. Netušila, jak by se mohla k dokumentaci dostat, aniž by tím vzbudila nějaké podezření. Nepřála si, aby se o tom dozvěděl její nadřízený, a v tom byl právě největší problém. Věděla, že vedení Mercer Meats je ve styku s jejím šéfem a hovoří s ním o každém jejím kroku.
Jediné. možné řešení bylo jít do závodu po pracovní době, kdy tam bude jen úklidová četa. Sobota by k tomu dokonce mohla být ideální - bude tam mnohem méně lidí než ve všední den.
Marsha vytáhla adresu, kterou dostala od Tracy, a nahlédla do mapy uložené v autě. Kimův dům byl docela blízko.

Rozhodla se ho navštívit a zjistit, zda ještě stojí o její pomoc.
Marshe netrvalo dlouho dům najít, ale překvapilo ji, že nesvítí ani jedno okno. Silueta velkého domu se ztrácela mezi hustými stromy.
122

Marsha se chystala odjet, vtom však zahlédla Kimovo auto před garáží.
Rozhodla se vystoupit a zkusit, zda přece jen není doma.
Zazvonila. Hlasitý a jasný zvuk zvonku ji překvapil, pak si všimla, že dveře nejsou zavřené. Když se na první zazvonění Kim neozval, zazvonila znovu. Ani tentokrát se nedočkala odpovědi.
Podivila se, že Kim nechal uprostřed zimy dveře otevřené, strčila do nich a otevřela je dokořán. Nahlédla do haly a zavolala na Kima. Nikdo se neozval.
Marsha viděla od dveří na schodiště a přes jídelnu až do kuchyně. Opět zavolala, ale ani tentokrát se nedočkala odpovědi.
Nebyla si jistá, co by měla udělat, a tak se raději rozhodla odejít. Pak si však vzpomněla na Tracyinu poznámku, že by si Kim mohl něco udělat.
Napadlo ji, zda nemá zavolat policii, ale připadalo jí to příliš neuvážené.
Rozhodla se prozkoumat dům, než podnikne cokoliv dalšího.
Posbírala veškerou odvahu, vstoupila do haly a zamířila ke schodišti.
Nedošla však ani k prvnímu schodu. V půli cesty se zastavila. Kim seděl v křesle sotva tři metry od ní. Ve tmě vypadal jako přízrak. Bílý lékařský plášť zářil stejně jako fosforeskující ciferník náramkových hodinek. Marshu překvapilo, že kromě křesla není v celé místnosti žádný nábytek.
"Proboha!" vydechla. "Vy jste mě ale vyděsil!"
Kim neodpověděl. Ani se nepohnul.
"Doktore Reggisi!" zavolala Marsha. Na okamžik ji napadlo, zda není mrtvý.
"Co chcete?" ozval se Kim unaveně.
"Asi jsem za vámi neměla chodit. Chtěla jsem vám jen nabídnout svou, pomoc."
"Jak mi chcete pomoct?"
"Chtěla jsem udělat pouze to, oč jste mě nedávno žádal," vysvětlovala Marsha. "Vím, že vaší dceři už to nepomůže, ale ráda bych vám pomohla vystopovat zdroj masa z té expedice, o níž si myslíte, že byla kontaminovaná. Může to být ale jen marný pokus. Musíte si uvědomit, že maso v jednom hamburgeru může pocházet ze stovky různých kusů dobytka z deseti různých zemí. Ale jsem ochotná to zkusit, pokud ovšem máte ještě zájem."
"Čím to, že jste tak rychle změnila názor?" zeptal se Kim.
"Hlavně díky tomu, že jsem viděla vaši nemocnou dceru. Měl jste pravdu. Měl jste pravdu i v tom, co jste říkal o ministerstvu zemědělství. Nechtěla jsem to přiznat, ale vím, že moji nadřízení spoustu problémů vůbec neřeší a inspekce si s masným průmyslem moc dobře rozumí. Každá zpráva o porušení předpisů, kterou jsem napsala, skončila u mého nejbližšího nadřízeného. Myslím, že moc nechybělo, aby mi řekl, že se mám dívat jinam, když na něco narazím."
"Proč jste mi to neřekla hned?" divil se Kim.
"Nevím," odpověděla Marsha. "Nejspíš to byla oddanost zaměstnavateli. Víte, myslím si, že by ten systém mohl fungovat dobře. Jen by v něm museli být lidé jako já, kteří by si přáli, aby fungoval."

123

"Mezitím dochází ke kontaminaci masa a šíření nákazy mezi lidi," poznamenal Kim hořce. "A děti jako Becky na ni umírají."
"Bohužel máte pravdu. My, kdo v masném průmyslu pracujeme, víme, kde je problém: Je přímo na jatkách. Jde prostě o zisk, který je důležitější než hygienické předpisy."
"Kdy byste mi mohla pomoct?" zeptal se Kim.
"Kdykoliv," odpověděla Marsha. "Třeba hned, jestli chcete. Dneska by se to hodilo, bylo by to méně riskantní. Dnes bude v Mercer Meats jen noční úklidová četa. Nebudou se starat o to, že se přehrabuju v archivních záznamech."
"Fajn," souhlasil Kim. "To beru. Pojďte,"

124

Kapitola 13
sobota 24.ledna, večer

TRACY byla v šoku. Rozvod byl nepříjemná záležitost, zejména dohadování o tom, komu svěřit do péče Becky, ale proti tomu, co cítila teď, to nebylo nic. Díky svým zkušenostem psychoterapeuta si uvědomovala situaci: Byla na pokraji těžké deprese. V minulosti radila lidem, kteří se ocitli v podobných situacích, a věděla, že to nebude snadné, ale rozhodla se tomu nepoddat. Přesto věděla, že musí dát volný průchod svému smutku.
Když cestou domů zahýbala na poslední křižovatce, zahlédla před domem Carlovo žluté lamborghini. Nebyla si jistá, zda je ráda, že ho uvidí.
Zajela do vjezdu a vypnula motor. Carl jí přišel dolů naproti s kyticí květin v ruce.
Tracy vystoupila z vozu Carlovi přímo do náruče. Několik minut stáli mlčky, Carl ji pevně objímal v odpoledním šeru.

"Jak ses to dozvěděl?" zeptala se Tracy s hlavou zabořenou do Carlova ramene.
"Jsem přece členem nemocniční rady, dozvím se všechno," odpověděl Carl. "Je mi to moc líto."
"Díky. Jsem naprosto vyčerpaná."
"To si dovedu představit. Poj ď, půjdeme dovnitř."
Pomalu zamířili k domu.
"Slyšel jsem, že Kim je úplně mimo. Musí to být pro tebe strašně těžké;"
Tracy jen mlčky přikývla.
"Ten člověk se úplně přestal ovládat. Kdo si myslí, že je? Bůh? Můžu ti říct, že o tom ví celá nemocnice."
Tracy mlčky otevřela dveře. Vešli do domu.
"Pro Kima je to moc složité," řekla konečně Tracy.
"Jistě," poznamenal Carl. Vzal Tracy kabát a pověsil ho i se svým do skříně. "To je mírně řečeno. Jsi velkorysá jako obvykle. Já bych takový nebyl. Dokonce bych ho nejradši praštil za to, co včera provedl v Onion Ringu, a jak vyváděl, že se Becky nakazila právě tam. Vidělas ten článek v novinách? Mělo to obrovský vliv na akcie Onion Ringu. Neumíš si představit, jak díky jeho šílenství klesly jejich ceny."
Tracy došla do obývacího pokoje a zhroutila se na pohovku. Byla vyčerpaná, ale přesto stále napjatá a plná úzkosti.
Carl vešel za ní.
"Můžu ti něco přinést?" zeptal se. "Nechceš něco k pití nebo k jídlu?"
Tracy zavrtěla hlavou. Carl si sedl proti ní. "Mluvil jsem s některými členy představenstva společnosti Foodsmart," pokračoval. "Zcela vážně uvažujeme o tom, že se s ním budeme soudit, pokud by akcie ještě klesly."
"To nebylo jen tak plané obvinění," ozvala se Tracy. "Becky měla v Onion Ringu nepropečený hamburger den předtím, než onemocněla.`` "Ale ne," prohlásil Carl a mávl rukou. "Tam se Becky nenakazila. Ta restaurace prodává stovky tisíc hamburgerů a nikdo jiný neonemocněl. Pečeme je až k smrti důkladně."

125

Tracy mlčela. Carl si uvědomil, co řekl.
"Promiň. Ten výraz jsem nezvolil zrovna šťastně."
"To nic," řekla unaveně Tracy.
"Povím ti, co mě na tom nejvíc štve," pokračoval Carl. "Hamburgery mají díky E. coli strašně špatnou pověst. Je to jako podmíněná reakce: E. coli, tedy hamburger. Ale lidi se přece nakazili stejným kmenem E. coli z jablečného džusu, salátu, mléka, dokonce z vody infikovaného rybníku.
Nemyslíš, že je trochu nespravedlivé to všechno svádět na hamburgery?"
"Nevím," řekla Tracy. "Promiň, ale nechci o tom diskutovat. Jsem naprosto otupělá. Nejsem schopná myslet."
"Samozřejmě, miláčku," uklidňoval ji Carl. "Já bych se měl omlouvat za to, že do tebe takhle hučím. Ale myslím, že bys měla něco sníst. Kdys naposledy něco jedla?"
"Já už si nevzpomínám," přiznala Tracy.
"Tak to vidíš. Co kdybychom si zašli do nějaké klidné restaurace?"
Tracy se na Carla podívala s naprostým úžasem. "Mně právě umřela dcera. Já nikam nepůjdu. Jak vůbec můžeš něco takového navrhnout?"
"Dobře," bránil se Carl. "Byl to jen nápad. Myslím si, že bys měla něco sníst. Mohl bych něco přivézt. Co ty na to?"
Tracy si položila tvář do dlaní. Carl jí v ničem nepomohl. "Nemám hlad," řekla. "Asi by bylo lepší, kdybys mě dneska nechal samotnou. Nejsem zrovna společensky naladěná."
"Myslíš to vážně?" zeptal se ukřivděně.
"Ano, naprosto," přisvědčila Tracy. Zvedla hlavu. "Jsem si jistá, že bys měl stejně dělat něco jiného."
"Máš pravdu. Dnes je ta večeře u Bobbyho Bo Masona," souhlasil Carl.
"Vzpomínáš si, jak jsem ti o tom říkal?"
"Kdybych tvrdila, že ano, lhala bych," odpověděla Tracy. "Kdo je Bobby Bo?"
"Je to jeden z místních dobytkářských baronů," vysvětloval Carl. "Dnes se slaví jeho ustanovení prezidentem Americké aliance chovatelů skotu."
"To zní velmi důležitě," řekla Tracy, ačkoli si to vůbec nemyslela.
"Je to důležité," přisvědčil Carl. "Je to nejmocnější národní organizace v celém dobytkářském průmyslu."
"Pak tě od toho nemůžu nijak zdržovat," prohlásila Tracy.
"Nevadilo by ti, kdybych tam šel? Mám u sebe mobilní telefon. Kdybys něco potřebovala, zavolej, budu tu během dvaceti minut."
"Nevadilo by mi to," ujistila ho Tracy. "Naopak by mi bylo líto, kdybys tam kvůli mně nešel."

Kimův obličej byl osvětlen matným světlem přístrojové desky. Marsha řídila a chvílemi se na něj podívala. Teď, když měla příležitost si ho pořádně prohlédnout, musela připustit, že je to hezký muž, i když se nejméně dva dny neholil.
Dlouho jeli beze slova. Konečně se Marshe podařilo přimět Kima k to-

126

mu, aby se rozpovídal o Becky. Měla pocit, že mu to pomůže, a nemýlila se.
Kim ožil. Zahrnul Marshu vyprávěním o Beckyiných úspěších v krasobruslení, což bylo něco, o čem se Tracy

nezmínila.
Když konverzace o Becky dozněla, vyprávěla chvíli Marsha o sobě. Vysvětlovala, jak vystudovala veterinární medicínu. Vyprávěla, jak se s kamarádkou začala zajímat o práci na ministerstvu zemědělství a přísahala, že začne na ministerstvu pracovat, aby celý systém změnila. Po promoci obě zjistily, jak je obtížné se na podobnou pozici dostat, jediná možnost byla inspekce. Nakonec to do konce dotáhla jen Marsha. Její přítelkyně nebyla ochotná obětovat další rok, než by tuto práci dostala, a rozhodla se věnovat soukromé veterinární praxi.
"Vy jste studovala veterinu?" divil se Kim. "To by mě nenapadlo."
"Proč ne?" divila se Marsha.
"Nevím," připustil Kim. "Asi jste na to příliš..." Kim se zarazil a hledal vhodný výraz. "Konečně řekl: "... nejspíš příliš elegantní. Asi to není fér, ale čekal bych někoho mnohem víc..."
"Mnohem víc co?" ptala se Marsha, když se Kim opět odmlčel. Měla z jeho rozpaků tak trochu potěšení.
"Asi jsem čekal, že byste musela vypadat jako divoška," odpověděl Kim a usmál se. "Řekl jsem pěknou hloupost."
Marsha se také usmála. Bylo vidět, že pochopil absurditu své poznámky.
"Nevadilo by vám, kdybych se na něco zeptal? Kolik je vám let? Vím, že to není moc vhodná otázka, ale pokud nejste zázračné dítě, bude vám asi víc než něco málo přes dvacet, jak jsem předpokládal."
"Nevadí mi to," odpověděla Marsha. "Je mi devětadvacet, bude mi brzy třicet."
Marsha se naklonila a zapnula stěrače. Začalo pršet. Přestože bylo teprve šest hodin večer, byla tma jako v pytli.
"Jak to provedeme?" zeptal se Kim.
"Co?" divila se Marsha.
"Jak se dostanu do Mercer Meats?"
"Říkala jsem vám, že to nebude problém," odpověděla Marsha. "Denní směna je dávno pryč. Bude tam jen noční úklidová četa a bezpečnostní služba."
"Myslím, že bezpečnostní službě se nebude moc líbit, že chci dovnitř," uvažoval Kim. "Možná bych na vás měl počkat v autě."
"Bezpečnostní služba by neměla dělat problémy," řekla Marsha. "Mám u sebe průkazku ministerstva zemědělství i inspektora Mercer Meats."
"To je ale jen pro vás," soudil Kim. "A co já?"
"Nedělejte si starosti. Mě už znají. Ještě nikdy po mně nechtěli průkazku. Kdyby to bylo nutné, řeknu, že jste můj školitel, nebo naopak že vás školím já," zasmála se.
"Nejsem oblečený jako někdo od ministerstva zemědělství."
Marsha se podívala na Kima a znovu se zasmála. "Myslíte, že noční strážný má nějakou konkrétní představu? Vypadáte dost absurdně na to, abyste se mohl vydávat za kohokoliv."

127

"To jste řekla moc hezky," poznamenal Kim.
"No, co nejhoršího nás může potkat?" uvažovala Marsha. "Nepustí nás dovnitř."
"A vy z toho budete mít problémy," dodal Kim.
"O tom už jsem uvažovala," přiznala. "Ale na tom nezáleží, děj se co děj."
Marsha odbočila z dálnice a projížděla Bartonville. Museli zastavit na červenou na křižovatce Main Street a Mercer Street.
"Když si vzpomenu na hamburgery, přemýšlím, jak je vůbec může někdo jíst," řekla. "Než jsem začala dělat tuhle práci, měla jsem sklony k vegetariánství. Teď už jsem striktní vegetarián."
"Slyšet něco takového od inspektora v masném průmyslu není moc povzbudivé," prohlásil Kim.
"Když si vzpomenu, co všechno v hamburgeru je, zvedá se mi žaludek," ujistila ho Marsha.
"Co tím chcete říct?" divil se Kim. "Maso je přece sval."
"Ano, ale v hamburgeru je spousta dalších přísad. Slyšel jste někdy o systému dokonalého využití masa?" zeptala se Marsha.
"Ne, o tom jsem nic neslyšel."
"Je to vysokotlaké zařízení, které sundá z kostí veškerou tkáň," vysvětlovala Marsha. "Výsledkem je šedivá rosolovitá hmota, která se barví na červeno a přidává se do hamburgerů."
"To je odporné."
"Dál se tam přidává nervová tkáň," pokračovala Marsha. "Třeba mícha.
Ta je v hamburgeru docela určitě."
"Vážně?" divil se Kim.
"Skutečně. Je to horší, než by se na první pohled zdálo. Slyšel jste o nemoci šílených krav?"
"Kdo by o ní neslyšel? Je to choroba, která mě děsí. Představa vysokým teplotám odolné bílkoviny, která je schopná zabíjet, mi nahání hrůzu. Bohudíky, že ji v naší zemi nemáme."
"Zatím ji nemáme," upřesnila Marsha. "Alespoň se ještě neprojevila.
Ale pokud chcete slyšet můj názor, je to jen otázka času. Víte, co nejspíš způsobilo nemoc šílených krav v Anglii?"
"Myslím, že to mělo něco společného s využitím uhynulých ovcí, zpracovaných do krmiva pro krávy," odpověděl Kim.
"Ovce zemřely na ovčí podobu této nemoci."
"Správně. V naší zemi je údajně vydaný zákaz na využití uhynulých ovcí jako krmiva pro krávy. Ale můžete si být jistý, že to nikdo nekontroluje ani netrestá. Od lidí, kteří v tom pracují, vím, že nejméně čtvrtina kafilerií na ten zákaz nedbá."

"Jinými slovy, u nás existují stejné podmínky pro šíření nemoci šílených krav jako v Anglii?"
"Přesně tak," přisvědčila Marsha. "Vzhledem k tomu, že se do hamburgerů rutinně přidává mícha a podobné tkáně, máte jasnou cestu přenosu na lidi. Proto tvrdím, že je jenom otázkou času, než se u nás objeví první případ této nemoci."

128

"Proboha!" žasl Kim. "Čím víc o tomhle průmyslu vím, tím víc se mi hnusí. Nic z toho, co jste mi řekla, jsem ani netušil."
"Nikdo z veřejnosti o tom nemá tušení."
Před nimi se objevila bílá budova Mercer Meats a Marsha odbočila na parkoviště. Stálo tam jen několik aut. Zajela co nejblíž ke vchodu, na stejné místo, kde stála dopoledne. Vypnula motor.
"Připraven?" zeptala se.
"Jste si jistá, že mám jít s vámi?" ujišťoval se Kim.
"Jen pojďte," vyzvala ho Marsha, otevřela dveře a vystoupila.
Hlavní vchod byl zamčený. Marsha hlasitě zaklepala. Strážný seděl uvnitř u kulatého recepčního stolu a četl si. Vstal a zamířil ke dveřím. Byl to starší muž s knírkem. Uniforma byla o několik čísel větší, než by potřeboval.
"Mercer Meats má zavřeno," řekl přes sklo.
Marsha zvedla svou inspektorskou legitimaci. Strážný si ji prohlédl, pak odemkl a otevřel dveře. Marsha okamžitě vešla do haly. "Díky," řekla prostě.
Kim ji následoval. Cítil, že si ho strážný podezíravě prohlíží, ale nic neříkal. Strážný za nimi dveře opět zamkl.
Kim musel zrychlit krok, aby Marshu dohonil. Byla už za recepčním stolem a rychle kráčela dlouhou chodbou.
"Co jsem vám říkala?" poznamenala. "Bylo to bez problémů."

Muž od bezpečnostní služby se vrátil k recepčnímu stolu a zadíval se do chodby. Sledoval, jak Marsha s Kimem vešli do šatny před výrobní halou.
Číslo, které potřeboval, měl na lístečku na stole.
"Pane Cartwrighte," řekl strážný, když se dovolal, "je tu ta dáma z ministerstva zemědělství, Marsha Baldwinová. Žádal jste mě, abych ji nepřehlédl. Právě sem přišla s nějakým mužem."
"Má její společník bílý laboratorní plášť, takový, jaký nosí lékaři?" zeptal se Jack.
"Jo," přisvědčil strážný.
"Až budou odcházet, nechte je podepsat do knih;: návštěv. Potřebuju mít důkaz, že tam byli," požádal Jack.
"Jistě, pane," odpověděl strážný.
Jack ani nepoložil sluchátko. Přerušil hovor rukou a vyvolal z paměti potřebné číslo. Za okamžik se ze sluchátka ozval zvučný Everettův hlas.
"Marsha Baldwinová a ten doktor se vrátili do závodu," oznámil Jack.
"Sakra!" zaklel Everett. "To nejsou příjemné zprávy. Jaks na to přišel?"
"Požádal jsem strážného, aby mi zavolal, kdyby se objevili," vysvětlil Jack. "Pro případ, že by se to stalo."
"To bylo rozumné," pochválil ho Everett. "Zajímalo by mě, co tam dělají.`` "Hádám, že se snaží vystopovat původ nějakého masa," řekl Jack. "Na to se mě ten doktor ráno vyptával."
"Nebudeme jen hádat," rozhodl Everett. "Seber se a jeď tam. Zjisti, co tam dělají, a dej mi vědět. Nechci si tím kazit celý večer.``

129

Jack zavěsil. Ani on si tím nechtěl kazit večer. Těšil se na večírek u Bobbyho Boa celý měsíc a nepředpokládal, že by se měl vracet do práce. Když si bral kabát a mířil do garáže, byl pěkně naštvaný.

Kim přešlapoval z nohy na nohu a cvičil rukama. Nechápal proč, ale dva stupně v místnosti, kde se vyráběly hamburgery, mu připadaly spíš jako pět nebo deset pod nulou. Přes svůj lékařský plášť si oblékl místní bílý pracovní plášť, ale ten byl také jen z tenké bavlny. Pod pláštěm měl pouze nemocniční operační prádlo. Ty tři tenké vrstvy mu nebyly schopny poskytnout dostatečnou ochranu proti chladu, zejména když se vůbec nepohyboval.
Ochranná čepice na hlavu byla úplně k ničemu.
Marsha listovala záznamy v knize. Stála nad ní už dobrou čtvrthodinu.
Vyhledání správných dat, sérií a expedičních čísel trvalo déle, než předpokládali. Kim jí zpočátku nahlížel přes rameno, ale čím větší mu byla zima, tím menší měl o knihu zájem.
V místnosti byli kromě Kima a Marshy ještě dva lidé. Čistili linku na výrobu hamburgerů a tahali hadice na stlačenou páru z místa na místo. Byli v místnosti už ve chvíli, kdy Marsha s Kimem vešli, ale nepokusili se o žádnou konverzaci.
"Tak, tady to je," ozvala se Marsha vítězoslavně. "Tady je dvacátý devátý prosinec." Prstem jela po celém sloupci až našla sérii číslo dvě, pak v řádku hledala expediční čísla jedna až pět. "Ale ne," řekla.
"Co je?" zeptal se Kim a přišel se podívat.
"Přesně to, čeho jsem se obávala," vysvětlovala Marsha. "Expedice jedna až pět jsou směsí čerstvého hovězího masa od Higginse a Hancocka a dovozového mraženého mletého hovězího masa. To dovezené maso je praktický nemožné vystopovat až ke zdroji, maximálně tak k zemi původu. To by pro váš účel nestačilo.` "Kdo je Higgins a Hancock?` zeptal se Kim.

"To jsou místní jatka, jedna z těch větších."
"Co ta druhá série?` zeptal se Kim.
"Na tu se taky podíváme," řekla Marsha a obrátila stránku. "Tady je. Jaká byla ta čísla?"
"Série šest, expedice devět až čtrnáct," odpověděl Kim, jakmile se podíval na papírek s poznámkou.
"Tady to je. Pokud je na vině lednová zásilka, máme štěstí. Všechno maso pocházelo od Higginse a Hancocka. Podívejte se."
Kim se podíval, kam Marsha ukazovala prstem. Záznam říkal, že celá série byla vyrobena z čerstvého hovězího masa dodaného devátého ledna od Higginse a Hancocka.
"Nejde nějak určit, které datum je to pravé?" zeptala se Marsha.
"Podle toho, co říkal kuchař v Onion Ringu, tak ne," odpověděl Kim.
"Ale vzorky z obou dnů jsem dal do laboratoře. Výsledek by měl být v pondělí."
"Do té doby budeme raději předpokládat, že je to ta lednová expedice,``

130

řekla Marsha. "Tu jedinou můžeme vypátrat. Snad se dostaneme až za Higginse a Hancocka."
"Vážně?" zeptal se Kim. "Myslíte, že bychom mohli vystopovat maso dál než najatka?"
"Tak by to mělo fungovat," vysvětlovala Marsha. "Alespoň teoreticky. Problém je, že se spousta dobytka zpracuje do kontejnerů s odkostěným masem.
Ale teoreticky by mělo být možné vystopovat dobytek podle faktur až k farmě, z níž byl zakoupen. Naše další cesta vede k Higginsovi a Hancockovi."
"Okamžitě mi dejte tu knihu!" zařval Jack Cartwright.
Marsha i Kim téměř nadskočili leknutím, když se Jack vrhl na Marshu a vytrhl jí archivní knihu. Přes syčení páry nezaslechli nikoho vejít a Jack je překvapil.
"Teď jste skutečně překročila své pravomoci, slečno Baldwinová!" zavrčel Jack vítězoslavně a hrozil jí prstem.
Marsha se narovnala a snažila se uklidnit. "O čem to mluvíte?" zeptala se a doufala, že to zní autoritativně. "Mám právo nahlížet do záznamů."
"Houby máte. Máte právo dohlížet, že záznamy vedeme, ale záznamy samy o sobě jsou majetkem soukromé společnosti. A co je ještě důležitější. nemáte právo sem přivádět nikoho cizího, aby se pod rouškou ministerstva zemědělství hrabal v našich záznamech!"
"To stačí!" přerušil ho Kim. Postavil se mezi Marshu a Jacka. "Pokud chcete někoho obviňovat, můžete obviňovat mě."
Jack si ho nevšímal. "Můžu vás ujistit, slečno Baldwinová, že se o vašem přestupku co nejdřív dozví Sterling Henderson, ředitel oblastního oddělení ministerstva zemědělství."
Kim odstrčil Jackův namířený ukazovák a chytil ho za klopy pláště. "Poslouchej, ty napomádovaný hajzle..."
Marsha ho chytila za ruku. "Ne!" křičela. "Nechte ho. Nebudeme to ještě komplikovat."
Kim Jacka neochotně pustil.
Jack si narovnal klopy. "Vypadněte odtud, než zavolám policii a nechám vás oba zatknout!" zavrčel.
Kim se ještě jednou podíval na zástupce prezidenta Mercer Meats. Ten člověk zosobňoval všechno, co v tu chvíli nenáviděl, a byl by ho nejraději udeřil. Nebýt Marshi, také by to udělal.
Jack se díval, jak odcházejí. Jakmile se za nimi zavřely dveře, vzal knihu se záznamy a uklidil je na místo. Pak vyšel do šatny. Marsha a Kim už byli pryč. Jack zamířil do recepce. Přišel tam právě ve chvíli, kdy Marshin vůz vyjížděl z parkoviště na silnici.
"Vůbec mě neposlouchali," stěžoval si strážný. "Říkal jsem jim, že se mi tu musí podepsat."
"Na tom nezáleží," ujistil ho Jack.
Pak zamířil do své kanceláře, aby zavolal Everettovi.
"Cos zjistil?" zeptal se Everett.
"Bylo to přesně tak, jak jsem předpokládal," vyprávěl Jack. "Byli ve výrobně hamburgerů a hrabali se v záznamech."

131

"Nedívali se do receptáře?" zeptal se Everett.
"Strážný říkal, že byli jen ve výrobně hamburgerů, jinam vůbec nešli.
K receptáři se dostat nemohli."
"Aspoň něco," oddechl si Everett. "Ze všeho nejmíň bych si přál, aby se přišlo na to, že recyklujeme prošlé zmražené hamburgery. Kdyby se někdo hrabal v receptáři, mohl by na to přijít."
"O to teď nejde," ujistil ho Jack. "Problém je v tom, že ta dvojice by mohla vyrazit k Higginsovi a Hancockovi. Než jsem je překvapil, slyšel jsem je, jak si o tom povídali. Myslím, že bychom měli varovat Daryla Webstera."
"To je skvělý nápad," řekl Everett. "Můžeme to Darylovi říct dnes večer. Možná by bylo dokonce lepší mu ještě teď zavolat."
"Čím dřív to bude vědět, tím líp," souhlasil Jack. "Kdo ví, čeho jsou ti dva schopní. Nezapomínejte, že ten doktor je blázen."
"Uvidíme se u Bobbyho Boa," rozloučil se Everett.
"Přijdu asi trochu později," řekl Jack. "Musím se zajet domů převléknout.

"Tak sebou hoď," prohlásil Everett. "Potřebuju, abys tam byl dřív, než zasedne preventivní komise."
"Budu se snažit."
Everett zavěsil a začal hledat telefonní číslo Daryla Webstera. Seděl ve své pracovně vedle šatny, napůl oblečený do smokingu. Když Jack volal, právě se potýkal s manžetovými knoflíčky. Everett nebyl zvyklý na formální oblečení.
"Everette!" ozvala se Gladys Sorensonová z ložnice. Gladys a Everett byli manželi déle, než byl Everett ochoten přiznat.
"Hoď sebou, miláčku.
Za půl hodiny máme být u Masonů."
"Musím vyřídit ještě jeden telefon," zavolal Everett. Našel číslo a rychle ho vytočil. Na první zazvonění ho Daryl zvedl.
"Daryle, tady Everett Sorenson."
"To je překvapení," divil se Daryl. Oba muži měli podobný osud a dokonce si byli podobní i vzhledem. Daryl byl mohutný muž s býčí šíjí, velkýma rukama a brunátnou tváří. Na rozdíl od Everetta měl však hustou kštici a velké uši.
"Právě jsme se s paní chystali vyrazit k Masonům.`` "Já a Gladys jsme také téměř na cestě," ujistil ho Everett. "Ale stalo se něco, co ti musím říct. Znáš tu protivnou inspektorku Marshu Baldwinovou, která mi pořád něčím otravuje život?"
"Jo, Henderson mi o ní vyprávěl," přisvědčil Daryl. "Pokud jsem to dobře pochopil, je to naprosto nezvládnutelná ženská, co dělá samé potíže."
"Představ si, že se dala dohromady s tím šíleným doktorem, kterého zatkli včera večer v Onion Ringu. Viděls ten článek v novinách?"
"Jak by ne! Když jsem si přečetl, že vykřikoval něco o E. coli, polil mě studený pot."
"Mě taky,`` řekl Everett. "Teď se stalo ještě něco horšího. Před chvílí se ta ženská s tímhle šílencem vnutili do mého závodu. Nějak ji přesvědčil, aby mu pomohla zjistit původ nějakého masa."
"Předpokládám, že hledá E. coli," dodal Daryl.

132

"Nepochybně."
"To je hrozné."
"V tom s tebou naprosto souhlasím," řekl Everett. "Jack Cartwright slyšel, jak se bavili o Higginsovi a Hancockovi. Máme obavy, že by se mohli objevit i u tebe."
"To nemůžu potřebovat," souhlasil Daryl.
"Večer si promluvíme o dlouhodobém řešení," pokračoval Everett.
"Dostal jsi vzkaz?"
"Jistě," přisvědčil Daryl. "Bobby Bo mi volal.`` "Myslím, že do té doby bys měl přijmout potřebná prozatímní opatření," poradil mu Everett.
"Díky za varování," řekl Daryl. "Zavolám bezpečnostní službu a upozorním ji na to."
"Přesně to jsem ti chtěl navrhnout," poznamenal Everett. "Uvidíme se za chvíli."
Daryl zavěsil. Zvedl prst, aby naznačil manželce Hazel, že musí vyřídit ještě jeden telefon. Hazel, oblečená podle poslední módy, netrpělivě přešlapovala u dveří. Zatímco Daryl vytáčel číslo jatek, poklepávala špičkou boty o podlahu.

Marsha odbočila do vjezdu Kimova domu a zastavila za jeho vozem. Nechala motor běžet a nezhasla světla.
"Jsem vám moc vděčný za to, co jste udělala," řekl Kim. Měl ruku na klice, ale zatím dveře neotvíral. "Je mi líto, že to neproběhlo klidněji."
"Mohlo to být i horší," řekla Marsha vesele. "Kdo ví, co se bude dít. Musíme se snažit, abychom dosáhli svého."
"Nechcete jít dál?" zeptal se Kim. "Můj dům je sice v troskách, ale dal bych si něco k pití. Co vy?"
"Díky, já si půjdu ještě něco ověřit," řekla Marsha. "Začala jsem něco, co bych ráda dotáhla do konce. Až v pondělí dostanete výsledky z laboratoře, ráda bych už měla maso vystopované, kam jen to půjde. Budeme mít dost informací, abychom mohli podat stížnost."
"Máte ještě teď něco v plánu?`` zeptal se Kim.
"Jo,`` přikývla Marsha. Podívala se na hodinky. "Zajedu přímo k Higginsovi a Hancockovi. Může to být jediná možnost. Jak už jsem vám říkala, nikdy jsem se svým šéfem nevycházela dobře. Až se v pondělí dozví od Jacka Cartwrighta o našem vloupání do archivu, budu asi bez práce. To znamená, že přijdu o legitimaci inspektora."
"Krucinál," ulevil si Kim. "Jestli přijdete o práci, budu mít výčitky svědomí. To jsem nechtěl."
"Nechci, abyste se za to cítil zodpovědný," prosila Marsha. "Věděla jsem, co riskuju. Když o tom teď uvažuju, myslím, že to stálo za to. Jak jste konečně sám říkal, jsem tu proto, abych chránila zákazníky."
"Jestli pojedete na jatka, pojedu s vámi," rozhodl se Kim. "Nemůžu vás nechat jet samotnou."

133

"Nezlobte se, ale to nepřipadá v úvahu," odporovala Marsha. "Nečekala jsem problémy v Mercer Meats, a víte sám, jak to dopadlo. U Higginse a Hancocka je to něco jiného. Tam budou potíže určitě. Myslím, že může být obtížné, abych se tam dostala i s průkazkou inspektorky ministerstva zemědělství.`` "Jak je to možné?" divil se Kim. "Cožpak vás průkaz inspektora neopravňuje navštívit jakýkoliv závod?"
"Ne. ten, který není v mém rajonu," vysvětlovala Marsha. "A už vůbec ne jatka. Ta mají vlastní zaměstnance, pověřené ministerstvem zemědělství. Víte, jatka mají podobné předpisy ohledně návštěv jako jaderné elektrárny. Nepotřebují tam

návštěvy a ani je nechtějí. Návštěva může způsobit jen a jen problémy."
"Co se snaží skrývat`?" zeptal se Kim.
"Především své metody," odpověděla Marsha. "I za normálních podmínek to není hezký pohled, ale po deregulaci z osmdesátých let se na všech jatkách zrychlila produkce, což znamená, že zpracují větší množství kusů za hodinu než dřív. Některá jatka zpracují dvě stě padesát až tři sta kusů za hodinu. V takové rychlosti se nemohou ubránit kontaminaci. Je prostě nevyhnutelná. Je tak nevyhnutelná, že masný průmysl zažaloval ministerstvo zemědělství, když se rozhodlo oficiálně označit maso s E. coli za kontaminované."
"To nemyslíte vážně," žasl Kim.
"Myslím to vážně, věřte mi."
"Tvrdíte, že masný průmysl si je vědom toho, že v mase je E. coli`?" ujišťoval se Kim. "A snaží se dokázat, že tu kontaminaci nelze odstranit?"
"Přesně tak," přisvědčila Marsha důrazně. "Není ve všem mase, ale v některém ano."
"To je neuvěřitelné," rozčiloval se Kim. "To se veřejnost musí dozvědět.
Takhle to nemůže pokračovat. Přesvědčila jste mě, že musím na vlastní oči vidět, jak taková jatka fungují."
"To je přesně ten důvod, proč jatka nestojí o návštěvy," řekla Marsha.
"Proto se nikdy nedostanete dovnitř. No, není to tak docela pravda. Jatka jsou náročná na pracovní síly a jejich největším problémem je nedostatek zaměstnanců. Takže kdybyste měl plné zuby kardiochirurgie, asi by vás na jatkách zaměstnali. Pomohlo by, kdybyste byl ilegální přistěhovalec, aby vám mohli platit míň, než je minimální mzda."
"Nepředkládáte mi tu příliš optimistický obraz."
"Předkládám vám skutečnost," ospravedlňovala se Marsha. "Je to těžká a nevábná práce, jatka vždy spoléhala na imigranty, kteří nemohli sehnat jiné zaměstnání. Dnešní přistěhovalci jsou z latinské Ameriky, zejména z Mexika, dřív byli hlavně z východní Evropy."
"To, co říkáte, je čím dál tím horší," poznamenal Kim. "Obávám se, že jsem o tom nikdy neuvažoval. Jím maso, takže jsem za to do jisté míry zodpovědný."
"To je ta stinná stránka kapitalismu," řekla Marsha. "Nechci vypadat jako radikální socialista, ale tohle je jasný příklad převahy zisku nad morál-

kou: touha po penězích s absolutním popřením následků. To je jedna z věcí, které mě přivedly k práci pro ministerstvo zemědělství, protože to by mohlo na věci něco změnit."
"Pokud by ta změna byla žádoucí z hlediska těch, kdo jsou u moci," dodal skepticky Kim.
"To máte pravdu," souhlasila Marsha.
"Když to shrneme, hovoříme o průmyslu, který vykořisťuje pracovní síly a nepociťuje sebemenší výčitky svědomí nad tím, že zabije několik stovek dětí za rok." Kim tomu stále nemohl uvěřit. "Víte, ten naprostý nedostatek morálky mi dělá starosti a ještě víc se o vás bojím."
"Jak to myslíte?" divila se Marsha.
"Mluvím o tom, že se mi nelíbí váš plán navštívit teď hned Higginse a Hancocka, navíc vlastně pod falešnou záminkou. Když použijete legitimaci inspektora ministerstva zemědělství, budete předstírat, že jste tam oficiálně."
"Samozřejmě," souhlasila Marsha. "Jinak se tam nedostanu."
"Když uvážíte, jaká mají přísná bezpečnostní opatření, nebude to příliš riskantní? A to nemluvím o vaší pracovní perspektivě."
"Vím, co chcete říct. Díky za vaši starost, ale nebojím se o sebe. Nejhorší, co se může stát, je, že si budou stěžovat mému šéfovi, jak už koneckonců Jack Cartwright vyhrožoval."
"Jste si tím jistá?" pochyboval Kim. "Pokud existuje jakékoliv jiné nebezpečí, nechci, abyste tam chodila. Abych řekl pravdu, po té příhodě v Mercer Meats mám výčitky svědomí, že to děláte kvůli mně. Asi byste mě měla nechat udělat to, co zvládnu sám. Pokud tam dnes večer půjdete, budu strašně nervózní."
"Vaše starost mi lichotí," usmála se Marsha. "Ale stejně jsem přesvědčená, že bych tam měla jít a zjistit, co se dá. Myslím, že se mi nemůže stát nic horšího, než už se stalo. Vy sám nepořídíte vůbec nic, protože se tam prostě nedostanete."
"Třeba bych se tam mohl nechat zaměstnat," podotkl Kim. "Sama jste to navrhovala."
"Počkejte," lekla se Marsha. "To byl jen žert. Jen jsem vám chtěla vysvětlit, jak to chodí."
"Jsem ochoten udělat všechno, co bude potřeba," prohlásil Kim.
"Poslouchejte," řekla Marsha. "Co když si vezmu mobilní telefon a každých patnáct minut vám zavolám? Nebudete si muset dělat starosti, co se asi děje, a já vás navíc budu moct průběžně informovat o tom, co jsem našla. Co vy na to?"
"Myslím, že je to docela dobrý nápad," přisvědčil Kim nepříliš nadšeně.
Čím víc o tom však přemýšlel, tím víc se mu ten nápad zamlouval. Představa, že se nechá zaměstnat na jatkách, ho ani trochu nelákala. Hlavní však bylo, že Marsha důrazně popírala, že by ji mohlo potkat nějaké nebezpečí.
"Víte co?" dodala Marsha. "Já tam nebudu dlouho. Až skončím, zastavím se u vás a dám si s vámi něco k pití - ovšem pokud mě ještě zvete."

"Samozřejmě," odpověděl Kim. Pokýval hlavou a ještě jednou se zamyslel nad celým plánem. Pak stiskl Marshe ruku a

vystoupil z auta. Než zavřel dveře, naklonil se znovu dovnitř. "Měla byste si napsat můj telefon," řekl.
"To bych měla," souhlasila Marsha. Našla papír a tužku.
Kim jí nadiktoval číslo. "Budu sedět u telefonu, tak nezapomeňte zavolat," upozornil ji.
"Nebojte se," uklidňovala ho Marsha.
"Hodně štěstí."
"Za chvíli se ozvu."
Kim zabouchl dveře. Sledoval, jak Marsha vycouvala, otočila se a rozjela se po silnici. Sledoval ji, dokud červená koncová světla nepohltila tma.
Pak se obrátil a zadíval se na svůj potemnělý opuštěný dům. Temný obrys nenarušovalo jediné světlo. Zachvěl se. Náhle, ponechán sám sobě, si plně uvědomil ztrátu své dcery. Zdrcující stesk, který už jednou pocítil, se vrátil. Kim žasl nad pomíjivostí toho, co ho až dosud obklopovalo. Rodina a kariéra byly v jeho životě to nejdůležitější. Teď, mrknutím oka, se všechno rozsypalo.

Dům Bobbyho Bo Masona byl osvětlený jako kasino v Las Vegas. K dosažení patřičné atmosféry pro inaugurační slavnost si najal divadelního osvětlovače. Aby byla scéna ještě působivější, objednal si kapelu, která hrála pod pergolou na přední zahradě. Nechtěl riskovat, že by mu trocha zimního deště pokazila slavnostní večer.
Bobby Bo byl jedním z největších dobytkářských baronů v zemi. K dokreslení své osobnosti a doplnění své společenské pozice si nechal postavit dům ve stylu římského impéria. Terasy se sloupovím se rozkládaly na všech stranách kolem domu. Pozemek byl posetý kopiemi řeckých a římských soch. Některé byly dokonce zbarveny do tělového odstínu.
Služebnictvo v uniformách postávalo u příjezdu, aby přijíždějícím hostům odvezlo zaparkovat vozy. Dvoumetrové pochodně vedle hlavního vchodu prskaly v drobném dešti.
Mercedes Everetta Sorensona předhonil lexus Daryla Webstera sotva o minutu. Vypadalo to, jako by to měli domluvené. Když vystoupili z vozů, objali se stejně jako jejich manželky.
Vozy byly odvezeny na parkoviště, jiní zaměstnanci roztáhli nad hosty velké deštníky. Čtveřice se vydala po schodišti k hlavním dveřím.
"Předpokládám, žes nezapomněl zavolat svou bezpečnostní službu," podotkl Everett tiše.
"Volal jsem hned potom, co jsem domluvil s tebou," ujistil ho Daryl.
"Fajn," liboval si Everett. "Nikdy nemůžeš být dost opatrný, zvlášť teď, když se obchod tak daří."
Došli k hlavním dveřím a zazvonili. Zatímco čekali, Gladys natáhla ruku a narovnala Everettovi kravatu.
Dvojité dveře se otevřely. Světlo uvnitř bylo tak jasné a odraz od bílého mramoru tak oslňující, že příchozí na okamžik přivřeli oči. Před nimi stál sám Bobby Bo, obklopený masivní leštěnou žulou.

136

Bobby Bo měl stejně jako Everett a Daryl mohutnou postavu a stejně jako oba přátelé byl tak nakloněn svému podniku, že se krmil vý°hradně obrovskými steaky. Měl vyčnívající čelist a soudkovitý hrudník. Byl oblečený v dokonale padnoucím smokingu, na krku měl ručně vázaného motýlka se zlatou nití a diamantovou sponu do kravaty. Manžetové knoflíčky byly také s diamanty. Jeho módním idolem byl odedávna Dapper Don.
"Vítejte," zahlaholil Bobby Bo. Široký úsměv odhalil několik zlatých stoliček. "Kabáty nechte tady té slečně a vezměte si šampaňské."
Z obývacího pokoje se rozléhala hudba a veselý smích. Sorensonovi a Websterovi nebyli prvními hosty. Hudba uvnitř byla mnohem decentnější než hudba venku - v domě hrálo smyčcové kvarteto.
Gladys a Hazel odevzdaly kabáty a zavěšeny jedna do druhé vešly do středu dění. Everetta a Daryla Bobby Bo na okamžik pozdržel.
"Chybí už jen Sterling Henderson," řekl Bobby Bo. "Jakmile přijede, sejdeme se na chvíli v mé knihovně. Všechny jsem už na to upozornil."
"Jack Cartwright bude mít taky zpoždění," řekl Everett. "Byl bych rád, kdyby se schůzky zúčastnil."
"Nejsem proti," souhlasil Bobby Bo. "Hádejte, kdo ještě přišel`?"
Everett se obrátil na Daryla. Nikdo nechtěl hádat.
"Carl Stahl,` prohlásil vítězoslavně Bobby Bo.
Na Everetta a Daryla padl stín nejistoty.
"Z toho nemám moc velkou radost," přiznal Everett.
"Ani já ne," řekl Daryl.
"Ale no tak, chlapci," popichoval je Bobby Bo. "Nanejvýš vás vyhodí, nic horšího se vám stát nemůže." Rozesmál se.
"Myslím, že o vyhazování nebudeme žertovat," prohlásil odměřeně Daryl.
"Mně to taky nepřipadá vhodné," souhlasil Everett. "Když však o tom uvažuju, jsem čím dál tím víc přesvědčený, že ten problém musíme potlačit v zárodku."

137

Kapitola 14
sobota 26. ledna večer

STěRAčE VYDÁVALY monotónní zvuk. Marsha projela poslední zatáčku a před ní se vynořila jatka Higgins a Hancock. Byla to rozsáhlá nízká stavba s obrovským oploceným dvorem.
V chladném dešti působila ponurým dojmem.
Marsha odbočila na ohromné prázdné parkoviště. Ojedinělá auta, která na něm stála, byla rozeseta po celé ploše. Když přijela úklidová četa, pracující od tří hodin odpoledne do jedenácti večer, bylo ještě parkoviště přeplněno vozy denních zaměstnanců.
Marsha jatka navštívila, když začala pracovat jako inspektorka, a věděla o prostorovém rozložení dost na to, aby zaparkovala co nejvíc na straně. Poznala neoznačený vchod pro zaměstnance. Celou oblast před vchodem matně osvětlovala jediná žárovka s drátem opleteným stínidlem nade dveřmi.
Marsha zaparkovala, zatáhla ruční brzdu, vypnula motor, ale nevystoupila. Chvíli seděla a sbírala odvahu. Po rozhovoru s Kimem byla nervózní z toho, co se chystala udělat.
Než se Kim zmínil o fyzickém nebezpečí, Marshu tato možnost ani nenapadla. Teď znejistěla. Slyšela vyprávět o násilných způsobech jednání s přistěhovalci a příznivci odborů. Napadlo ji, jak by asi reagovali na ohrožení. které z jejich pohledu její neoprávněný vstup do závodu bezpochyby představuje.
"Začínáš to dramatizovat," napomenula se nahlas.
Rázně sáhla po telefonu a zkontrolovala stav baterie.
"Jde se na to," řekla si polohlasem, když vystupovala z auta.
Pršelo víc, než čekala, a tak se rozběhla ke vchodu pro zaměstnance.
Když k němu dorazila, snažila se dveře otevřít, ale zjistila, že jsou zamčené. Vedle dveří byl malý zvonek s nápisem: "po pracovní době". Stiskla ho.
Protože se nejméně minutu nikdo neobjevil, zazvonila Marsha podruhé a zabušila na dveře pěstí. Když už začala uvažovat, že se vrátí do vozu a zkusí se ohlásit telefonem, dveře se otevřely. Ve dveřích stál strážný v hnědočerné uniformě a udiveně si ji prohlížel. Návštěvy tu nevídal často.
Marsha vytáhla průkazku inspektora ministerstva zemědělství a snažila se protáhnout kolem strážného dovnitř. Muž stál nepohnutě uprostřed dveří a nutil ji stát v dešti.
"Ukažte mi tu legitimaci," požádal ji.
Marsha mu ji podala. Strážný si ji důkladně prohlédl z obou stran.
"Jsem inspektorka ministerstva zemědělství," řekla důrazně Marsha.
Snažila se, aby to znělo podrážděně. "Myslíte si, že je vhodné nechat mě stát v dešti?"
"Co tu děláte?" zeptal se muž.
"To, co inspektoři obvykle dělají," odpověděla Marsha. "Kontroluji, zda se dodržují federální nařízení."

Muž konečně ustoupil, aby Marsha mohla vejít. Setřela si vodu z čela a otřepala ruce.
"Teď se tu jen uklízí," poznamenal strážný.
"To vím," řekla Marsha. "Můžete mi vrátit mou legitimaci?"
Strážný jí vrátil kartičku. "Kam jdete?`` "Do kanceláře, která je pro nás vyhrazena,"odpověděla Marsha přes rameno za chůze. Kráčela sebevědomě a ani se neohlédla, přestože ji jednání strážného zaskočilo a ještě zhoršilo její pocit nejistoty.

Bobby Bo Mason zavřel vykládané mahagonové dveře knihovny. Odřízl tím náhle veselý hlahol ze zbytku domu. Obrátil se ke svým přátelům, shodně oblečeným do smokingů a postávajícím po knihovně. Byli tu zástupci všech důležitých odvětví průmyslu, která se ve městě vyskytovala a měla něco společného s chovem skotu a masným průmyslem: dobytkáři, ředitelé jatek, prezidenti masných závodů a vedoucí distribučních firem.
Někteří seděli na židlích, čalouněných tmavozeleným sametem, jiní postávali okolo se sklenkami šampaňského v rukou. Knihovna byla jednou z Bobbyho nejoblíbenějších místností. Za normálních podmínek tu byl každý návštěvník proveden individuálně, aby ji mohl patřičně obdivovat. Celá místnost byla obložena brazilským mahagonem, na zemi ležel víc než dva centimetry vysoký starožitný tabríz.
Zvláštní bylo jen to, že se v knihovně nenacházela ani jedna kniha.
"Buďme struční, abychom se mohli vrátit k důležitějším povinnostem, tedy k jídlu a pití," uvedl svou řeč Bobby Bo. Jeho slova vyvolala na několika tvářích úsměv. Bobby Bo byl rád středem pozornosti a na funkci prezidenta Americké aliance chovatelů skotu se nesmírně těšil.
"Naším úkolem je projednat problém zvaný slečna Marsha Baldwinová," pokračoval Bobby Bo, když viděl, že mu všichni věnují pozornost.
"Promiňte," ozval se kdosi. "Rád bych k tomu něco podotkl.`` Bobby Bo se otočil a viděl, jak Sterling Henderson vstává ze židle. Byl to vysoký muž s hrubými rysy a nápadnou hřívou stříbřitě šedých vlasů.
"Rád bych se hned na úvod omluvil," řekl Sterling smutně. "Od samého začátku jsem se snažil tu ženu zvládnout, ale nepodařilo se mi to.`` "Všichni víme, že máte vlastně svázané ruce,`` poznamenal Bobby Bo.
"Ujišťuji vás, že cílem tohoto setkání není vás kárat, ale spíš ten problém vyřešit. Až dodneška jsme byli ochotni to nechat na vás. To, co změnilo případ slečny Baldwinové v mimořádně závažný problém, je její spojení s jedním šíleným doktorem, který upoutal pozornost masmédií svými výroky o E. coli."
"To je spojení, z něhož nemůže vzejít nic než problémy," dodal Everett.
"Před hodinou jsme ji přistihli i s tím doktorem v naší výrobně hamburgerů, kde se prohrabovali v záznamech."

"Ona toho doktora přivedla až do vašeho závodu?" zeptal se zděšeně Sterling.
"Obávám se, že ano," odpověděl Everett. "Aspoň máte představu, co tu

139

vlastně řešíme. Je to kritická situace. Pokud nezakročíme včas, máme před sebou další fiasko kolem E. coli."
"Ten zájem o E. coli nám otravuje život," pokračoval Bobby Bo. "Víte, co mě na tom nejvíc štve? Drůbežáři produkují výrobky, v nichž se hemží salmonela a campilobakter, a nikdo neřekne ani slovo. My máme nepatrný problém s E. coli, která se objeví sotva ve dvou nebo třech procentech našich výrobků, a všichni se z toho můžou zbláznit. Připadá vám to spravedlivé? Co v tom je? Copak mají drůbežáři lepší lobby?` Do ticha, které následovalo po Bobbyho vášnivé řečnické otázce, se ozvalo tlumené zvonění mobilního telefonu. Polovina hostů sáhla automaticky do náprsních kapes. Jen Darylův telefon vibroval synchronně se zvoněním. Odebral se do vzdáleného rohu místnosti a ohlásil se.
"Netuším, jak to drůbežáři dělají," řekl Everett. "Ale to by v současné chvíli nemělo rozptylovat naši pozornost. Vím, že vedení Hudson Foods skandál kolem E. coli nepřežilo. Musíme něco udělat a musíme to udělat rychle. To je můj návrh. K čemu jsme si koneckonců vytvořili preventivní komisi?"
Daryl zaklapl mobilní telefon a zasunul ho zpět do náprsní kapsy. Vrátil se k ostatním. Tvář měl ještě brunátnější než obvykle.
"Špatné zprávy?" zeptal se Bobby Bo.
"Ty nejhorší," odpověděl Daryl. "Volal mi strážný od Higginse a Hancocka. Marsha Baldwinová se tam právě prohrabuje záznamy pro ministerstvo zemědělství. Přišla před chvílí a ohánělа se legitimací inspektora.
Tvrdila, že se jde přesvědčit o dodržování federálních nařízení."
"Nemá přece právo tam ani vkročit," rozčiloval se Sterling, "natož si prohlížet záznamy.` "Tak to vidíte," upozornil Everett. "Myslím, že není o čem diskutovat.
Jistě chápete, že jsme nuceni jednat."
"Musím jen souhlasit," přitakal Bobby Bo. Rozhlédl se po ostatních.
"Co vy na to`?"
Ozval se všeobecný souhlas.
"Fajn," pochválil shromáždění Bobby Bo. "Můžete to považovat za vyřízené."
Ti, kteří seděli, vstali. Všichni zamířili ke dveřím. Bobby Bo otevřel. Do místnosti zavanula vůně česneku, hudba a smích.
Všichni kromě Bobbyho Boa se vydali hledat své protějšky. Bobby Bo zamířil k telefonu. Sotva položil sluchátko, do knihovny nahlédl Shanahan O'Brian.
Shanahan měl na sobě tmavý oblek a kravatu v tlumených barvách. Měl v uchu nenápadné sluchátko, jaké by člověk očekával u agenta tajné služby. Byl to vysoký Irčan, který prchl před trvajícími konflikty v Severním Irsku. Bobby Bo ho okamžitě najal a Shanahan již pět let úspěšně vedl jeho bezpečnostní službu. Oba si báječně rozuměli.
"Volal jste mě`?" zeptal se Shanahan.
"Pojď dál a zavři dveře," vybídl ho Bobby Bo.
Shanahan vešel.
"Preventivní komise má první úkol," oznámil mu Bobby Bo.

140

"Výborně," řekl Shanahan svým měkkým irským přízvukem.
"Posaď se, povím ti, o co jde," vyzval ho Bobby Bo.
O pět minut později vyšli oba muži z knihovny. V hale se rozešli. Bobby Bo zamířil do obývacího pokoje a přehlédl přítomné hosty. "Hej, proč je tu takové ticho?" zavolal. "Jsme snad na pohřbu? No tak, budeme se bavit!"

Shanahan seběhl z haly do podzemní garáže. Nasedl do svého černého cherokee a vyjel do tmavé noci. Vjel na zevní okruh kolem města a vyrazil tak rychle, jak jen považoval za únosné. Z dálnice sjel na silnici vedoucí na západ. Za dvacet minut zastavil u oblíbeného nočního podniku El Toro. Na střeše zářil rudý neonový býk v životní velikosti. Neudržované štěrkové parkoviště bylo plné značně ojetých nákladáků.
Shanahan si našel volné místo až na kraji parkoviště. Netoužil po tom, aby mu někdo dveřmi odřel lak nového vozu. Ještě než došel k baru, uslyšel rytmické dunění hispánské hudby. Uvnitř musela přehlušit naprosto vše. Populární bar byl přeplněný k prasknutí a prosycený kouřem. Přítomní byli většinou muži, mezi nimi bylo možné tu a tam zahlédnout ženy s havraními vlasy v pestrých šatech. Na jedné straně stál dlouhý barový pult, na druhé několik boxů. Uprostřed byly stoly a židle a malý taneční parket. U zdi se tyčila jasně zářící staromódní hrací skříň. Na vzdáleném konci byl klenutý průchod do další místnosti, v níž stály biliárové stoly.
Shanahan si prohlédl lidi u baru. Toho, koho hledal, ale nenašel. Prošel kolem boxů, ale také bez úspěchu. Vzdal to a vrátil se k baru. Když se doslova protlačil mezi postávajícími hosty, chvíli se snažil přilákat pozornost barmana. Desetidolarová bankovka zvládla to, co se mu nepodařilo několika slovy. Shanahan podal bankovku barmanovi.
"Hledám Carlose Matea," snažil se Shanahan překřičet hudbu.
Bankovka zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Barman neřekl ani slovo. Ukázal jen dozadu a naznačil pohyb tágem.
Shanahan se protlačil přeplněným tanečním parketem. Zadní místnost nebyla tak plná. Muže, kterého hledal, objevil u

druhého stolu.
Shanahana stálo hodně času a úsilí, než nalezl člověka, který by splňoval požadavky preventivní komise. Po několika tipech pohovořil s pár muži a rozhodl se pro Carlose. Carlos utekl z mexické věznice a byl vlastně stále na útěku. Před šesti měsíci se potuloval podél severní hranice. Na jih od San Diega se mu podařilo překročit hranici a na první pokus se dostal do Spojených států amerických. Jednoho dne se objevil na jatkách Higgins a Hancock a zoufale hledal práci. Shanahana zaujal na tomto muži jeho velkorysý postoj vůči smrti. Carlos nezabíhal do podrobností, ale Shanahan pochopil, že byl v Mexiku odsouzen za to, že ubodal svou přítelkyni. U Higginse a Hancocka se denně podílel na smrti více než dvou tisíc zvířat. Ta práce se ho dotýkala stejně jako mytí nákladáku.

141

Shanahan vstoupil do kuželu světla, který vrhala lampa nad druhým stolem. Carlos se právě připravoval ke hře a na Shanahanův pozdrav nereagoval. Shanahan musel počkat.
"Mierda!" vykřikl Carlos, když koule zůstala na stole. Plácl vztekle do okraje stolu a narovnal se. Pak se teprve otočil k Shanahanovi.
Carlos byl tmavovlasý snědý šlachovitý muž s nápadným tetováním na obou pažích. Měl husté obočí, tenký knírek a vpadlé tváře. Jeho oči připomínaly černý mramor. Oblečen byl do kožené vesty, která odhalovala většinu svalnaté hrudi s dalším tetováním.
"Mám pro tebe práci," řekl Shanahan. "Takovou, o jaké jsme mluvili.
Máš zájem? Musí to být hned."
"Když zaplatíte, mám zájem," odpověděl Carlos s výrazným španělským přízvukem.
"Poj ď se mnou," pokynul mu Shanahan. Ukázal přes bar k předním dveřím.
Carlos předal tágo jinému hráči, podal svému rozčilujícímu se protivníkovi několik zmačkaných bankovek a následoval Shanahana.
Ani jeden z mužů nepromluvil, dokud nevyšli ven.
"Nechápu, jak můžeš v tom kraválu vydržet dýl než pět minut," žasl Shanahan.
"Co je vám?" divil se Carlos. "Vždyť je to fajn muzika."
Venku vytrvale pršelo. Shanahan odvedl Carlose ke svému vozu a oba si sedli dovnitř.
"Bude to stručné," řekl Shanahan. "Jmenuje se Marsha Baldwinová. Je to pěkná, vysoká, asi pětadvacetiletá blondýna."
Carlos se spokojeně ušklíbl a jeho úzký knírek přitom vypadal jen jako tenká čárka pod nosem.
"Musíš sebou hodit," pokračoval Shanahan, "protože právě teď je tam, kde pracuješ."
"Ona je u Higginse a Hancocka?" zeptal se Carlos.
"Přesně tak. Je v administrativní části a prohlíží si tam záznamy, do kterých jí nic není. Nemůžeš ji minout. Kdybys měl potíže ji najít, zeptej se strážného. Má ji hlídat."
"Kolik dostanu?` zeptal se Carlos.
"Jestli to uděláš hned, dostaneš víc, než jsem ti původně slíbil," odpověděl Shanahan. "Ale chci, abys tam jel hned teď."
"Kolik?" zopakoval Carlos.
"Sto teď a dvě stě potom, pokud zmizí beze stopy." Shanahan sáhl do kapsy a vytáhl novou stodolarovou bankovku. Podržel ji tak, aby na ni Carlos dobře viděl. Dopadlo na ni rudé světlo z neonu.
"Co moje práce?" vyptával se dál Carlos.
"Jak jsem slíbil,`` odpověděl Shanahan. "Do konce měsíce tě přeložím z porážky. Co bys chtěl dělat? Vykosťovat, nebo porcovat?"
"Vykosťovat," odpověděl Carlos.
"Takže jsme domluveni?" ujišťoval se Shanahan.
"Jasně," přikývl Carlos. Vzal si bankovku, složil ji a zastrčil do kapsy

142

džín. Chystal se vystoupit z auta. Tvářil se, jako by dostal za úkol shrabat listí nebo odházet sníh.
"Neposer to," varoval ho Shanahan.
"U Higginse a Hancocka si s ní poradím snadno," usmál se Carlos.
"To jsme předpokládali," řekl Shanahan.

Marsha zvedla ruce a protáhla se. Skláněla se nad kartotékou tak dlouho, až ji rozbolela záda. Bokem zavřela zásuvku. Slyšela, jak cvakla, když se dovřela. Zvedla mobilní telefon a zamířila ke dveřím. V chůzi vyťukala Kimovo číslo.
Než Kim odpověděl, otevřela dveře a rozhlédla se tichou chodbou. Byla ráda, že nikoho nevidí. Když si prohlížela archiv, slyšela, j ak strážný prochází kolem, a dokonce se několikrát zastavil přede dveřmi. Neobtěžoval ji, ale jeho chování ji zneklidňovalo. Věděla, že kdyby se k ní přiblížil, cítila by se v opuštěné budově jako v pasti. Za celou dobu nezahlédla ani jednoho člověka z úklidové čety, která tam měla právě pracovat.
"Doufám, že jste to vy," řekl Kim.
"To je divný způsob, jak se ohlásit do telefonu," řekla Marsha a nervózně se usmála. Zavřela dveře kanceláře a vydala se do haly.

"To je dost, že jste se ozvala."
"Zatím jsem neměla štěstí,`` oznámila Marsha a pominula Kimovu poznámku.
"Proč jste se tak dlouho neozvala?`` dožadoval se Kim vysvětlení.
"Uklidněte se," napomenula ho Marsha. "Měla jsem práci. Nemáte ponětí, kolik papírování ministerstvo zemědělství vyžaduje. Jsou tu každodenní záznamy o úklidu a dezinfekci, o likvidaci, o porážce, o porušení předpisů, objednávky dobytka a faktury. Musela jsem projít skoro všechno, než jsem se dostala k devátému lednu."
"Našla jste něco?"
"Nic mimořádného," připustila Marsha. Právě dorazila ke dveřím s výplní z matného skla. Na skle bylo napsáno: Záznamy. Zkusila vzít za kliku.
Dveře byly odemčené. Vešla, zavřela za sebou a zamkla.
"No, aspoň jste se snažila," řekl Kim. "Teď už odtamtud zmizte."
"Ještě ne, nejdřív se podívám do zdejších záznamů," odpověděla Marsha.
"Je čtvrt na devět," upozornil ji Kim. "Říkala jste, že to bude jen chvilka."
"Už to nebude trvat dlouho," ujišťovala ho Marsha. "Už jsem v archivu. Zavolám vám asi za půl hodiny."
Marsha ukončila hovor dřív, než mohl Kim něco namítnout. Položila telefon na dlouhý stůl a podívala se na archiv u zdi. Na protější stěně bylo jediné okno. Do skla vytrvale bubnoval déšť. Znělo to, jako by na okno někdo zvenku házel zrnka rýže. Na opačném konci místnosti byly další dveře. Marsha se šla přesvědčit, zda jsou také zamčené.
Když se o tom ujistila, cítila se relativně bezpečně. Vrátila se ke skříňkám se záznamy a otevřela první zásuvku.

143

Po několika minutách Kim sundal ruku z telefonu. Doufal, že se Marsha ještě ozve. Konverzace skončila tak náhle, až měl dojem, že byli přerušeni.
Konečně si připustil, že Marsha zavěsila.
Kim seděl ve stejném křesle, v němž ho Marsha večer našla. V domě svítilo jediné světlo - byla to lampa vedle křesla. Na konferenčním stolku stála sklenice s čistou whisky, kterou si Kim nalil, ale dosud se jí nedotkl.
Kim si nevzpomínal, že by mu někdy v životě bylo hůř. Stále se mu vynořovaly vzpomínky na Becky a občas mu vháněly slzy do očí. Chvílemi si uvědomil, že si celou tu příšernou událost nechce připustit a považuje ji jen za prodloužení té noční můry, v níž se mu nepodařilo zachránit Becky z rozbouřeného moře.
Zaslechl, jak se v kuchyni zapnula lednice, a uvědomil si, že by měl něco sníst. Nevzpomínal si kdy naposledy něco jedl, přesto vůbec nepociťoval hlad. Pak se rozhodl zajít nahoru, osprchovat se a převléknout se do čistého oblečení, ale vzápětí mu to připadalo příliš namáhavé. Nakonec zůstal sedět a čekal, až zazvoní telefon.

Stará toyota pick-up už vůbec netopila, a než Carlos odbočil ze silnice na štěrkovou cestu, která vedla kolem ohrady na dobytek u jatek Higgins a Hancock, třásl se zimou. Vypnul jediné světlo a částečně po paměti, částečně podle obrysu plotu pokračoval pomalu v cestě. Dojel až k místu, kde se ohrada zužovala k propusti vedoucí dovnitř. Ve dne tudy vcházela zvířata odsouzená k smrti.
Zaparkoval náklaďák ve stínu budovy. Sundal si teplé rukavice, které nosil při řízení, a místo nich si natáhl tenké rukavice z černé kůže. Sáhl pod sedadlo a vytáhl dlouhý zahnutý nůž - takový, jaký používal ve dne na porážce. Ze zvyku vyzkoušel palcem ostří. I přes rukavici cítil, že je ostré jako břitva.
Vyskočil z kabiny. Zamrkal, když mu do očí stříklo několik kapek deště, přeskočil plot a dopadl na udusanou půdu za ohradou. Bez ohledu na množství dobytčího trusu se rozběhl k propusti a zmizel v její temnotě.

Bobby Bo se postavil na konferenční stolek s vidličkou na ústřice v jedné a broušenou sklenicí s Bourbonem v druhé ruce. Narovnal se a nedopatřením shodil tác s marinovanými krevetami, které byly určeny jako předkrm, čímž nesmírně potěšil své dva výstavní pudly.
Zacinkal důrazně vidličkou o sklenici, ale přesto ho nikdo neslyšel až do chvíle, kdy kvarteto přestalo hrát.
"Fajn, vážení," křičel Bobby Bo nad hlavami svých hostů. "Večeře se podává v jídelně. Nezapomeňte vzít s sebou to číslo, které jste si vytáhli při příchodu. To je číslo vašeho stolu. Pokud ještě číslo nemáte, nádoba s čísly je v hale."
Dav se začal tlačit k východu z obývacího pokoje. Bobbymu se podařilo slézt ze stolu, aniž způsobil další škody. Vyděsil jen oba psy, kteří zakňučeli a utekli do kuchyně.

144

Bobby Bo byl na cestě do jídelny, když zahlédl Shanahana OBriana.
Omluvil se, ustoupil ostatním z cesty a zastavil se u velitele své stráže.
"Tak co?`` zašeptal Bobby Bo. "Jak to šlo?"
"Bez problémů," odpověděl Shanahan.
"Uskuteční se to ještě dneska?" zeptal se Bobby Bo.
"Když tak o tom mluvíme, myslím, že by Daryl měl ohlásit svým strážným, aby se do ničeho nepletli."
"To je dobrý nápad," souhlasil Bobby Bo. Usmál se, poklepal Shanahana po rameni a spěchal za svými hosty.

Zvonek probral Kima z melancholického rozjímání. Chvíli nevěděl, odkud ten zvuk přichází. Dokonce natáhl ruku po

telefonu. Předpokládal, že zazvoní telefon, ale nečekal, že uslyší zvonek u dveří. Když si konečně uvědomil, že někdo zvoní, podíval se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na devět. Nemohl uvěřit, že by v tuto dobu někdo zvonil u jeho dveří. Jediný, kdo by to mohl být, byla Ginger, ale ta ještě nikdy nepřijela, aniž předem zavolala. Pak si Kim vzpomněl, že si neposlechl vzkazy na záznamníku, takže mohla volat a nechat vzkaz. Zatímco o tom uvažoval, ozval se zvonek podruhé. Netoužil vidět Ginger, když však zvonek zazvonil potřetí a pak se ozvalo klepání na dveře, Kim vstal. Přemýšlel, co řekne, ale k jeho velkému překvapení před ním stála Tracy, nikoli Ginger.
"Jsi v pořádku`?" zeptala se Tracy. Mluvila tiše.
"Myslím, že ano,` odpověděl Kim.
"Můžu jít dál?"
"Samozřejmě," řekl Kim a ustoupil ode dveří, aby Tracy mohla vejít.
"Promiň, měl jsem tě pozvat dál. Překvapilas mě."
Tracy vešla do šera haly. Všimla si, že jediné světlo svítí vedle křesla v obývacím pokoji. Sundala si kabát a čepici do deště. Kim od ní obojí vzal.
"Doufám, že ti nevadí, že jsem přijela,` omlouvala seTracy. "Bylo to trochu impulzívní," přiznala.
"To je v pořádku,`` ujistil ji Kim a pověsil ji kabát a čepici.
"Nechtěla jsem být s nikým," pokračovala Tracy. Vzdychla. "Pak jsem si vzpomněla na tebe a začala jsem si dělat starosti, hlavně proto, jak jsi byl rozrušený, když jsi utekl z nemocnice. Říkala jsem si, že jsme oba ztratili dceru a jen my dva víme, jak nám je. Chci tím říct, že i já potřebuju pomoct, a předpokládám, že ty taky."
Tracyina slova prolomila bariéru, kterou si Kim kolem sebe vybudoval.
Ucítil naplno příliv smutku, jemuž se až dosud snažil ubránit. Vydechl a ztěžka polkl, aby co nejvíc potlačil slzy. Chvíli nebyl schopen slova.
"Seděl jsi v obývacím pokoji?` zeptala se Tracy.
Kim přikývl.
"Přinesu si k tobě židli z jídelny."
"Já ti ji přinesu," řekl Kim. Byl rád, že může něco udělat. Přinesl židli a postavil ji do kuželu světla, dopadajícího z lampy.

145

"Nechceš něco k pití?" zeptal se. "Já jsem si nalil skotskou."
"Díky, ale nechci," odpověděla Tracy. Ztěžka se posadila a položila si bradu do dlaní. Lokty se opřela o kolena.
Kim se posadil zpět do křesla a podíval se na svou bývalou manželku.
Tmavé vlasy, které mívala vždy bohatě zvlněné, byly na temeni rozcuchané. Malé množství make-upu, které obvykle používala, bylo rozmazané.
Měla bolestný výraz, ale její oči byly jasné jako dřív.
"Chtěla jsem ti ještě něco říct," pokračovalaTracy. "Když jsem měla trochu času na přemýšlení, uvědomila jsem si, že to, cos udělal pro Becky, vyžadovalo obrovskou odvahu." Na chvíli se odmlčela a kousla se do rtu.
"Nevím, jestli bych toho byla schopná, i kdybych byla chirurg," dodala.
"To je od tebe hezké, díky."
"Nejdřív mě to vyděsilo," přiznala Tracy.
"Otevřená masáž srdce je zoufalý pokus za každých okolností," řekl Kim. "U vlastní dcery to je... No, jsem si jistý, že většina nemocnice se na to nedívá tak jako ty."
"Udělals to z lásky k ní," řekla Tracy. "Nebyl to projev arogance, jak jsem si nejdřív myslela."
"Udělal jsem to proto, že zevní masáž nebyla k ničemu," vysvětloval Kim. "Nemohl jsem nechat Becky odcházet tak, jak se zdálo, že odchází ostatním pod rukama. Nikdo nevěděl, proč se zastavilo. Teď už vím, proč to bylo, a taky vím, proč neměla efekt ta zevní masáž."
"Neměla jsem tušení, že E. coli může způsobit tak hroznou nemoc," řekla Tracy.
"Ani já ne," přiznal Kim.
Oba polekalo zvonění telefonu. Kim sáhl po sluchátku.
"Haló!" vyštěkl.
Tracy se dívala, jak se v Kimově tváří nejdřív objevil zmatek, pak zlost.
"Počkejte," vyštěkl znovu do sluchátka. "Nemám zájem o visa kartu a chci, abyste mi neblokoval telefon." Položil sluchátko.
"Vypadá to, že čekáš telefon," poznamenala Tracy. Vstala. "Nechtěla jsem tě rušit. Asi bych měla jít."
"Ne!" zarazil ji Kim. Pak dodal: "Ano, čekám telefon, ale nemusíš odcházet."
Tracy se na něj zpytavě zadívala. "Chováš se divně. Děje se něco?"
"Tečou mi nervy," přiznal Kim, "ale..."
Telefon přerušil jeho vysvětlování. Znovu rychle sáhl po sluchátku.
"To jsem zase já," ozvala se Marsha. "Tentokrát jsem něco našla."
"Co?" zeptal se Kim. Naznačil Tracy, aby se posadila.
"Něco, co by mohlo být důležité," vysvětlovala Marsha. "Devátého ledna jsem našla rozdíl mezi tím, co je zaneseno v záznamech pro ministerstvo zemědělství a v záznamech Higginse a Hancocka."
"Jak to?" nechápal Kim.
"Na konci dne byl poražen jeden kus navíc," řekla Marsha. "V záznamech jatek je zapsán jako padesátý sedmý kus ze třicáté šesté série."

"No a?" divil se Kim. "Je kus navíc něčím zajímavý?"

146

"Řekla bych, že ano," odpověděla Marsha. "Znamená to, že to zvíře neprošlo veterinární kontrolou."
"Chcete říct, že nemuselo být zdravé?" chápal pomalu Kim.
"Ta možnost existuje. Svědčí pro to i faktura. Ten kus nebyl pěstován na maso. Byla to dojná kráva, zakoupená od muže jménem Bart Winslow."
"To mi budete muset vysvětlit."
"Dojné krávy se často porážejí do hamburgerů," vysvětlovala Marsha.
"To by nevadilo. Ale to jméno mi něco říká. Bart Winslow je místní chlapík, který patří k takzvaným mužům čtyř U. To znamená, že objíždí farmy a sbírá odepsaná zvířata: uhynulá, utonulá, umírající a ubitá. Měl by je odvážet do kafilerie, kde se zpracují na hnojivo nebo přísadu do krmné směsi."
"Nejsem si jistý, jestli chci ještě něco slyšet," přerušil ji Kim.
"Neříkejte, že taková zvířata někdy prodávají na jatka místo toho, aby je odvezli do kafilerie."
"To je pravděpodobně případ právě toho posledního kusu," řekla Marsha. "Padesátý sedmý kus třicáté šesté série byl na odpis, nejspíš to bylo nemocné zvíře."
"To je nechutné," poznamenal Kim.
"Je to ještě horší," nedala se zastavit Marsha. "Našla jsem zápis o porušení předpisů, který se týká právě tohoto kusu. Není tam ani zmínka o tom, že by byl nemocný nebo neprošel veterinární kontrolou, ale jeho hlava... jste připraven to slyšet? Je to odporné."
"Jen mi to řekněte," naléhal Kim.
"Počkejte, zarazila se Marsha. "Někdo je za dveřmi. Musím ty papíry rychle uklidit!"
Kim zaslechl hlasitý úder. Slyšel šustění papírů a pak zřetelný zvuk zavírající se zásuvky v archivu.
"Marsho!" vykřikl.
Marsha se už neozvala. Kim slyšel zvuk sypajícího se skla. Byl tak hlasitý, že sebou prudce škubl. Na okamžik podvědomě odtáhl sluchátko od ucha.
"Marsho!" vykřikl znovu. Nic se neozvalo. Místo hlasu slyšel nezaměnitelný zvuk padajících židlí. Pak nastalo mrtvé ticho.
Kim odložil sluchátko a podíval se na Tracy. V očích měl děs.
"Co se děje?" ptala se zděšeně Tracy. "To byla Marsha Baldwinová?"
"Myslím, že je v nebezpečí," odpověděl Kim. "Proboha!"
"V jakém nebezpečí?" dožadovala se vysvětlení Tracy.
"Musím tam jet! Je to moje vina!"
"Co je tvoje vina? Řekni mi, co se vlastně děje."
Kim neodpověděl, vyskočil a vyběhl z domu. Ve spěchu za sebou ani nezavřel. Tracy vyběhla za ním. Chtěla vědět, kam jede.
"Zůstaň tady," křikl na ni Kim a nasedl do auta. "Vrátím se brzy." Zabouchl dvířka. Za okamžik nastartoval a prudce vycouval do ulice. Pak zmizel do noci.
Tracy si pročísla rukou rozcuchané vlasy. Netušila, co se děje, a nevěděla, co má dělat. Nejdřív ji napadlo nasednout také do auta a jet domů. Ale

147

Kimovo rozčilení jí dělalo starosti a chtěla vědět, co se vlastně stalo. Domů ji nic netáhlo, před chvílí přece odjela. Chladný déšť urychlil její rozhodování. Otočila se a vběhla do domu. Jak Kim navrhl, rozhodla se počkat.

Začalo to tříštícím se sklem ve dveřích. Otvorem mezi střepy se natáhla ruka v rukavici a odemkla. Dveře se prudce rozlétly a narazily do zdi.
Marsha krátce vykřikla. Stála tváří v tvář šlachovitému snědému muži s dlouhým nožem v ruce. Když muž udělal další krok směrem k ní, otočila se a dala se na útěk. Cestou porážela židle a doufala, že tím svého pronásledovatele trochu zdrží. Instinktivně pochopila, že ji přišel zabít.
Zoufale odemkla druhé dveře. Za sebou slyšela španělské nadávky a další nárazy židlí, ale netroufala se otočit. V hale se rozběhla ve snaze potkat kohokoliv, třeba toho nepříjemného strážného. Pokusila se zavolat o pomoc, ale strach a námaha jí svíraly hrdlo.
Běžela kolem prázdných kanceláří. Na konci chodby vběhla do jídelny.
Na jednom z dlouhých stolů stály termosky a balíčky s jídlem, ale jejich majitele nebylo nikde vidět. Za zády slyšela kroky, které se rychle blížily.
Na vzdáleném konci jídelny byly otevřené dveře. Za nimi zahlédla schodiště, které končilo u protipožárních dveří.
Marsha neměla příliš času na rozmyšlenou, rozběhla se přes místnost a cestou porážela co nejvíc židlí.
Vyběhla schody po dvou. Když dorazila ke dveřím, lapala těžce po dechu.
Slyšela, jak její pronásledovatel odhazuje převrácené židle.
Prudce otevřela dveře a vyběhla do obrovské chladné místnosti za nimi.
Byla to porážka. V šeru, tvořeném ojedinělými nočními světly, působila děsivým a nepřirozeným dojmem. Nepříjemnou

atmosféru dokreslovalo vlhko - místnost byla před chvílí čištěna horkou parou. Ve vzduchu nad kovovými mřížemi, kolem hrozivých háků, zavěšených na kolejnici u stropu, a mezi ostatním nerezovým zařízením místnosti se dosud povalovala oblaka páry.
Zařízení místnosti Marshu zarazilo. Zvolnila krok, neběžela, šla. Znovu zoufale zavolala o pomoc, ale slyšela jen ozvěnu svého vlastního hlasu, která se odrážela od chladných betonových zdí.
Protipožární dveře za ní se hlučně rozletěly. Byla natolik blízko, že slyšela oddechování svého pronásledovatele.
Marsha se ukryla za mohutným kusem zařízení a přitiskla se do stínu kovového schodiště. Marně se snažila ovládnout vlastní dech.
Kromě nedalekého zvuku kapající vody bylo ticho. Úklidová četa by měla být někde nablízku. Marsha si uvědomila, že ji musí najít.
Opatrně se podívala ke dveřím. Byly zavřené. Muže nikde neviděla.
Nečekané cvaknutí Marshu vyděsilo. Ve zlomku vteřiny celou místnost zalilo ostré světlo. Marshe se rozbušilo srdce ještě rychleji. V osvětleném prostoru ji muž jistě najde.
Ještě jednou se podívala na dveře a rozhodla se. Jediná naděje byla utéct stejnou cestou, jakou se sem dostala.

148

Vyrazila ze svého úkrytu a rozběhla se zpět k protipožárním dveřím.
Chytila za kliku a trhla za ni.
Těžké dveře se začaly pomalu otevírat, ale hned nato Marsha zjistila, že jimi nemůže dál pohnout. Přes její rameno se natáhla tetovaná ruka a dveře držela.
Marsha se prudce otočila a opřela se zády o dveře. S hrůzou zírala do mužových chladných černých očí. V levé ruce svíral obrovský nůž.
"Co ode mě chcete?" vyjekla Marsha.
Carlos mlčel. Jen se pomalu usmál a přehodil si nůž z levé ruky do pravé.
Marsha se pokusila utéct, ale v zoufalé snaze uklouzla na vlhké betonové podlaze. Upadla a hlavou udeřila o chladnou zem. Carlos se na ni okamžitě vrhl.
Marsha se otočila a pokusila se bránit. Oběma rukama sevřela nůž, ale jeho ostří se jí zařízlo do dlaní až ke kosti. Chtěla vykřiknout, ale Carlos jí pevně přitiskl levou ruku na ústa.
Když se Marsha snažila odsunout jeho ruku, Carlos zvedl nůž a prudce ji udeřil do hlavy masivní rukojetí. Marsha se bezvládně sesunula zpět na zem.
Carlos se postavil a zhluboka se nadechl. Pak položil Marshe pořezané ruce na břicho, chytil ji za nohy a odtáhl ji přes porážku ke mříži na podlaze na samém konci propusti pro dobytek. Přistoupil k rozvodné skříni a zapnul vypínač. Spustil tím zařízení celé místnosti.

Kim jel jako blázen, bez ohledu na mokré silnice. Trápil se úvahami, co všechno se mohlo Marshe u Higginse a Hancocka stát. Doufal, že ji překvapil jen příslušník bezpečnostní služby, i kdyby to mělo znamenat, že ji nechal zatknout. Jinou, horší možnost si nechtěl ani připustit.
Když odbočil na parkoviště obrovského závodu, všiml si, že tam stojí jen pár aut. Na jednom konci, daleko od hlavního vchodu, našel i Marshin vůz.
Kim zastavil přímo u hlavních dveří. Vyskočil z vozu. Vzal za kliku. Dveře byly zamčené. Zabušil na ně pěstí. Zastínil si oči a nahlédl dovnitř.
Viděl jen tlumeně osvětlenou opuštěnou chodbu. Žádný strážný tam nebyl.
Kim poslouchal. Zevnitř se nic neozývalo. Jeho neklid se stupňoval. Poodešel ode dveří a prohlížel si přední stranu budovy. Na straně k parkovišti bylo několik oken.
Kim seskočil z betonového ochozu před vchodem a zamířil podle zdi na sever. Nahlédl do každého okna, které míjel, a zkoušel je otevřít. První dvě byla zavřená.
Když nahlédl do třetího okna, uviděl archivní zásuvky, převrácené židle a na stole cosi, co vypadalo jako Marshin telefon. Okno bylo zavřené stejně jako ta předchozí. Kim se bez zaváhání shýbl a zvedl velký kámen, který ležel na zemi. Zvedl ho do výše ramene a hodil ho do okna. Sklo se roztříštilo a pak se ozval hlasitý úder, když kámen dopadl na dřevěnou podlahu, kutálel se po ní a narážel na převrácené židle.

149

Carlos se zastavil a poslouchal. Stál v jedné z vykosťovacích místností, v té, kde se z hlav odstraňovalo veškeré maso a jazyky. Pád kamene k němu dolehl jako vzdálený a tlumený náraz. Carlos jako zkušený zloděj nemohl ignorovat žádný nečekaný hluk - takové zvuky obvykle znamenaly problémy.
Carlos zavřel víko kontejneru a zhasnul světlo. Svlékl si zakrvácený bílý plášť a sundal dlouhé žluté gumové rukavice. Obojí zastrčil pod dřez.
Zvedl svůj nůž a tiše, ale rychle se z vykosťovací místnosti vrátil na porážku. I tam zhasl světla. Opět se zastavil a poslouchal. Byl by odešel propustí pro dobytek, ale nebyl ještě hotov.

Kim prolezl rozbitým oknem hlavou napřed. Snažil se vyhnout střepům na podlaze, ale nepodařilo se mu to. Když se postavil, smetl si několik střepů z dlaní. Pak se rozhlédl po místnosti. V horním rohu místnosti spatřil bezpečnostní

detektor, ale nevšímal si ho.
Opuštěný mobilní telefon, převrácené židle a rozbité sklo ve dveřích do chodby Kima přesvědčily, že je v místnosti, odkud mu Marsha volala. Všiml si také otevřených dveří na druhém konci a předpokládal, že právě tudy prchla, když ji někdo překvapil.
Kim se rozběhl k těmto druhým dveřím. Nahlédl do temné chodby. Zastavil se a poslouchal. Neslyšel nic. To jen zvýšilo jeho narůstající úzkost.
Kim vyšel do chodby a cestou otevíral všechny dveře, které míjel. Nahlédl do skladů, úklidových místností, šaten a toalet. Na vzdáleném konci chodby byla jídelna. Na prahu se zastavil. Jeho pozornost upoutala řada převrácených židlí, která vedla k zadním dveřím. Kim zamířil kolem nich, vyšel zadními dveřmi a po několika schodech vystoupal k protipožárním dveřím. Prudce je otevřel a vykročil.
Zarazil se. Nevěděl, co má dělat. Stál v místnosti plné různého zařízení a vyvýšených kovových ochozů, které vrhaly na zem groteskní stíny.
Kima zarazil nápadný pach, který mu cosi matně připomínal. Snažil se ho určit. Za okamžik si uvědomil, odkud ten pach zná. Připomněl mu pitevnu, v níž byl kdysi jako medik. Zachvěl se nad vzpomínkou, kterou na léta zatlačil do podvědomí.
"Marsho!" zavolal zoufale. "Marsho!"
Nic se neozvalo. Slyšel jen ozvěnu vlastního hlasu.
Na pravé straně byl na zdi hasicí přístroj, velká baterka a skříňka se skleněnými dvířky, za nimiž bylo vidět hadici a sekeru. Kim sáhl po baterce, strhl ji ze zdi a rozsvítil. Kužel světla osvětlil část místnosti a na zdi vrhal ještě groteskněji stíny.
Kim vykročil do nepřátelského světa. Svítil před sebe plynulým pohybem zprava doleva. Postupoval ve směru hodinových ručiček kolem strojů, aby si mohl prohlédnout prostor mezi nimi.
Po několika minutách se zastavil a znovu zavolal Marshino jméno. Kromě ozvěny slyšel jen kapající vodu.
V kuželu světla se na podlaze mihla mříž. Kim na ni znovu posvítil.

150

Uprostřed mříže zahlédl tmavou skvrnu. Kim přistoupil blíž, sklonil se a posvítil si přímo na skvrnu. Váhavě natáhl ruku a dotkl se mříže ukazovákem. Po zádech mu přeběhl mráz. Byla to krev!

Carlos se přitiskl ke zdi vykosťovací místnosti, těsně u vchodu na porážku. Stále couval před Kimem. Nejdřív ho zahlédl v chodbě - bylo zřejmé, že Kim někoho hledá.
Carlos neměl tušení, kdo je ten člověk, a zpočátku doufal, že se spokojí s prohlídkou kanceláří. Když však Kim vešel až na porážku a zavolal Marshino jméno, Carlos pochopil, že ho musí zabít.
Carlose to nevyvedlo z míry. Na nečekané události byl při své práci zvyklý. Navíc ho napadlo, že by mohl dostat zaplaceno za oba, možná dokonce dvojnásobek. S velikostí a silou cizince si nedělal starosti. Měl zkušenosti a výhodu překvapení, ale hlavně měl svůj oblíbený nůž, který teď svíral v pravé ruce vedle hlavy.
Carlos opatrně sklonil hlavu, aby viděl otvorem na porážku. Díky baterce měl o cizinci dobrý přehled. Zahlédl, jak se muž narovnává nad mříží.
Náhle světlo namířilo přímo na Carlose. Rychle cukl z kuželu světla a snažil se, aby se čepel nože v paprsku světla nezaleskla. Když viděl, jak se cizinec blíží a stále zkoumá podlahu porážky ve světle baterky, zadržel dech.
Carlos se přitiskl na zeď a napnul svaly. Cizinec mířil do vykosťovací místnosti, přesně jak předpokládal. Zvědavý kužel světla se stále pohyboval po místnosti a byl čím dál tím blíž. Carlos cítil, jak mu buší srdce a po těle se mu rozlévá adrenalin. To byl stav vzrušení, který miloval. Bylo to lepší než droga.

Kim si byl vědom toho, že je na jatkách, kde se přes den pracovalo, takže by ho trocha krve neměla překvapit. Ale krev, kterou našel, byla tak čerstvá, že se ještě nestihla srazit. Nechtěl ani pomyslet, že by mohla být Marshina, ale ta možnost ho rozzuřila. Přál si ji najít ještě víc než dřív.
Pokud je opravdu zraněná, chtěl dostat do rukou toho, kdo za to byl zodpovědný.
Když prohledal porážku, rozhodl se rozšířit pátrání do dalších prostor.
Zamířil k jedinému otevřenému průchodu, který viděl. Postupoval opatrně, byl si vědom, že může narazit na člověka nebo na lidi, kteří už krev prolili.
V následujícím okamžiku to byla právě opatrnost, která ho zachránila.
Koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb. Reflexivně se vrhl vpřed a velkou baterku použil k odražení očekávané rány.
Carlos vyskočil ze stínu ve snaze bodnout Kima prudce ze strany, vytáhnout nůž a zmizet. Měl v plánu počkat a Kima dorazit, až bude zesláblý následkem zranění. Ale nůž minul cíl, způsobil Kimovi jen povrchní zranění na hřbetu ruky.

151

Zatímco se Carlos snažil najít rovnováhu, Kim ho udeřil baterkou. Uder ho zasáhl do ramene a nijak mu neublížil, ale protože ho zastihl nepřipraveného, srazil ho k zemi. Než se postavil na nohy, Kim se dal na útěk. Proběhl místností, kde se vykosťovaly hlavy, a vběhl do hlavní vykosťovací místnosti. Ta byla téměř tak veliká jako porážka a byla v ní větší tma. Stály tam dlouhé nerezové stoly a pásy. Nahoře byla síť kovových můstků, odkud bylo možné dohlížet na porcování poražených kusů.

Kim zoufale hledal nějakou zbraň, jíž by se mohl bránit dlouhému noži.
Netroufal si použít baterku, potmě šmátral po stolech, ale nic nenašel.
Náhle narazil do velkého prázdného plastikového sudu na odpad a porazil ho. Natáhl po něm ruku, aby ho zastavil. Měl strach, aby ho sud neprozradil. Otočil se ke vchodu do malé vykosťovací místnosti a zahlédl siluetu muže s nožem. Na okamžik jej bylo zřetelně vidět v tlumeném protisvětle, pak opět zmizel ve stínu.
Kim se roztřásl strachy. Narazil zjevně na vraha s nožem v úplně cizím a neznámém prostředí, kde neměl možnost se řádně bránit. Věděl, že musí zůstat v úkrytu. Nesmí dopustit, aby se k němu muž přiblížil. Přestože se mu podařilo uniknout první ráně, Kim dobře věděl, že podruhé by nemusel mít takové štěstí.
Náhlý hluk zapínajícího se elektrického zařízení Kima vyděsil. Kolem něj se daly hlučně do pohybu všechny pásy. Zároveň celou místnost zaplavilo jasné světlo zářivek. Kim měl dojem, že má srdce až v krku. Veškerá naděje, že by se mohl před svým pronásledovatelem schovat, byla ta tam.
Kim se přikrčil za plastikový sud. Podíval se pod pracovní stoly, aby zjistil, kde se muž s nožem právě nachází. Pomalu se blížil zadní uličkou a obě ruce měl zdvižené nad hlavu. V pravé svíral nůž, který Kimovi připadal jako mačeta.
Kim zpanikařil. Carlos byl vzdálen jen o jednu uličku od něj. Kim si uvědomil, že ho uvidí hned, jak se podívá do uličky, v níž se krčil za sudem. Byla to otázka několika vteřin.
Kim impulzívně vyskočil, chytil sud do obou rukou a zvedl ho. S výkřikem, za jaký by se nemusel stydět keltský bojovník, se vrhl na svého pronásledovatele. Vší silou narazil do Mexičana s nožem a sud mu sloužil jako štít.
Carlose ten úder srazil k zemi. Přestože ho nečekaný a prudký náraz překvapil, měl tolik duchapřítomnosti, že nepustil nůž z ruky.
Kim po srážce skončil daleko za Carlosem. Odhodil plastikový sud a rozběhl se přes hlavní vykosťovací místnost. Věděl, že se mu podařilo protivníka jen porazit, ani v nejmenším ho nevyřadil z provozu. Jeho jedinou nadějí byl únik.
Proběhl otvorem mezi místnostmi a octl se v chladném, matně osvětleném prostoru, plném rozporcovaných půlek hovězího, které visely na hácích na pohyblivém řetězovém pásu u stropu. Jediné světlo v místnosti vycházelo ze žárovky s drátem opleteným stínidlem nad uličkou uprostřed. Na druhé straně byly další řady zavěšených chlazených půlek hovězího.
Kim proběhl uličkou a zoufale hledal místo, kam by se schoval. V chladírně byla taková zima, že měl před ústy obláček páry. Nedoběhl ještě pří-

liš daleko, když zahlédl červený nápis nade dveřmi, označující východ. Zamířil k nim, ale zjistil, že jsou zajištěny řetězem a velkým visacím zámkem.
Vtom opět zaslechl vzdálené, ale zřetelné kroky svého pronásledovatele, jemuž lehce cvakaly podpatky o betonovou podlahu. Kim slyšel, jak se kroky blíží, a opět zpanikařil. Rozběhl se po obvodu chladírny a snažil se najít jiný východ. Našel ho, ale i ten byl zamčený.
Kim už ztrácel naději, ale pokračoval v hledání. Chladící místnost byla obrovská. Kim se tiskl mezi zeď a pověšené porce masa. Chvíli mu trvalo, než se dostal až do rohu. Dál pokračoval o něco rychleji. Než doběhl k prostřední uličce, která vedla středem místnosti v její delší ose, našel další vnitřní dveře. Vzal za kliku a s úlevou zjistil, že se dají otevřít. Vedly do tmavé místnosti. Vedle dveří byl vypínač. Kim rozsvítil. Bylo to velké skladiště s kovovými policemi.
Kim se vrhl do místnosti a zoufale hledal něco, co by mohl použít jako zbraň. Proběhl celý prostor, ale měl smůlu. Našel jen nějaké drobnosti, rezervní kolečka do kovového řetězového pásu u stropu a krabici razítek, jimiž se označovala kvalita masa. Jediný větší předmět bylo koště.
Kim si uvědomil, že koště je lepší než nic, a zvedl je. Vrátil se ke dveřím do místnosti, ale právě když se chystal vyjít ven, zaslechl opět kroky. Muž byl blízko, pravděpodobně se blížil uličkou ke dveřím.
Kim se vyděsil a zavřel co nejrychleji a nejtišeji dveře do skladu. Oběma rukama pevně svíral koště za konec násady a tiskl se ke zdi vedle dveří.
Kroky se zastavily. Kim slyšel, jak muž zaklel. Pak se opět ozvaly kroky, přiblížily se a zastavily se těsně u dveří.
Kim zadržel dech. Sevřel koště ještě pevněji. Nekonečně dlouhou chvíli se nic nedělo. Pak viděl, jak se pomalu pohybuje klika u dveří. Muž se chystal vejít!
Kimovi se rozbušilo srdce ještě prudčeji. Dveře se rozletěly. V okamžiku, kdy Kim cítil, že se muž chystá vstoupit, sevřel zuby a rozmáchl se vší silou koštětem ve výši hrudi. Zasáhl muže do obličeje a odhodil ho zpět.
Překvapením a ranou přišel muž o nůž, který dopadl na zem.
Kim držel koště v levé ruce a skočil po noži. Když ho chytil do ruky, zjistil, že to není nůž, ale baterka.
"Ani se nehni!" nařídil hlas.
Kim se narovnal a otočil se do oslňujícího světla jiné baterky. Instinktivně si zastínil oči. Nyní si mohl prohlédnout muže na zemi. Nebyl to ten Mexičan, který ho pronásledoval, ale muž v hnědé uniformě jatek Higgins a Hancock. Byl to strážný, a oběma rukama si kryl obličej. Z nosu mu tekla krev.
"Polož to koště," nařídil opět hlas za baterkou.
Kim ochotně pustil koště i baterku. Obojí spadlo s rachotem na zem.
Jasný kužel světla se sklonil a Kim s úlevou zjistil, že se dívá na dva policisty v uniformě. Ten, který neměl v ruce baterku, držel pistoli a mířil na Kima.
"Díkybohu!" dostal ze sebe Kim, přestože se díval do hlavně pistole vzdálené sotva tři metry od jeho hlavy.

"Drž hubu!" přikázal policista s pistolí. "Hni sebou a postav se čelem ke zdi!"
Kim ochotně poslechl. Vyšel ze skladu, postavil se ke zdi a opřel se o ni rukama tak, jak to viděl ve filmu.
"Prohledej ho," ozval se policista.
Kim cítil, jak mu cizí ruka zkušeně projela po těle a nohou a zkontrolovala podpaží.
"Je čistej."
"Otoč se!"
Kim poslechl příkaz a držel stále ruce nad hlavou, aby nebylo pochybností o jeho úmyslech. Byl tak blízko, že si mohl přečíst jmenovky na kapsách obou policistů. Muž s pistolí byl Douglas Foster. Druhý se jmenoval Leroy McHalverson. Místní strážný vstal a otíral si rozbitý nos kapesníkem. Kovová část koštěte ho zasáhla přímo do nosu takovou silou, že mu ho přerazila.
"Dej mu náramky," řekl Douglas.
"Hej! Počkejte!" protestoval Kim. "Mě nemusíte poutat."
"Vážně?" zeptal se ironicky Douglas. "A koho jiného bys navrhoval?"
"Je tu ještě někdo," řekl Kim. "Tmavý šlachovitý muž s tetováním a s obrovským nožem."
"Bezpochyby má na hlavě hokejovou helmu," ušklíbl se Douglas.
"A jmenuje se Jason."
"Já to myslím vážně," přesvědčoval ho Kim. "Já jsem tu kvůli ženě, která se jmenuje Marsha Baldwinová."
Oba policisté se na sebe podívali.
"Opravdu! Je to inspektorka ministerstva zemědělství. Měla tu nějakou práci. Mluvil jsem s ní po telefonu, když ji někdo překvapil. Slyšel jsem sypající se sklo a zvuky zápasu. Když jsem přijel a zkoušel ji najít, přepadl mě muž s nožem, nejspíš to byl právě ten muž, který přepadl slečnu Baldwinovou."
Policista se stále tvářil nedůvěřivě.
"Podívejte, jsem chirurg z Univerzitní nemocnice," pokračoval Kim. Sáhl do kapsy ušmudlaného bílého pláště. Douglas sevřel pistoli pevněji. Kim vytáhl nemocniční průkazku a podal mu ji, Douglas naznačil Leroyovi, aby si ji vzal.
"Zdá se, že je pravá," hlásil Leroy po krátké prohlídce.
"Samozřejmě že je pravá," ozval se Kim.
"Vy lékaři jste vzdali osobní hygienu?" zeptal se Douglas.
Kim si přejel rukou po strništi na bradě a podíval se na pomačkané operační prádlo a špinavý plášť. Od pátečního rána se nemyl, neholil ani nepřevlékl. "Vím, že vypadám hrozně," odpověděl Kim. "Ale mám pro to vysvětlení. Momentálně mám ale starosti o slečnu Baldwinovou a zajímalo by mě, kde je ten muž s nožem."
"Co ty na to, Curte?" zeptal se Douglas strážného. "Byla tu nějaká žena s průkazkou ministerstva zemědělství a nějaký podivný tmavý tetovaný muž?"

154

"Pokud já vím, tak ne," odpověděl Curt. "Rozhodně nepřišli za mé služby. Já jsem nastoupil ve tři odpoledne."
"Je mi líto," obrátil se Douglas na Kima. "Ale snažil ses." Pak se obrátil na Leroye: "Dělej, dej mu náramky."
"Počkejte chvíli," bránil se Kim. "Vedle v místnosti je krev a já se obávám, že může být slečny Baldwinové."
"Kde?" zeptal se Douglas.
"Na mříži," odpověděl Kim. "Můžu vám ji ukázat."
"Tohle jsou jatka," poznamenal Curt. "Tady je pořád krev."
"Tahle vypadala čerstvá," nedal se Kim.
"Dej mu náramky a půjdem se tam podívat," rozhodl Douglas.
Kim si nechal nasadit pouta na zápěstí a ruce svázat za zády. Pak šel uličkou před ostatními až na konec chladírny. Ve vykosťovací místnosti požádal Curt policistu, aby počkali, než zhasne a vypne pásy.
"Ty stroje zapnul ten muž s nožem," řekl Kim.
"Jo, jistě," řekl pochybovačně Douglas.
Kim se nechtěl hádat, ani neupozornil na to, proč je plastikový barel převrácený a opřený o jeden ze stolů, kam se dokutálel. Byl si jistý, že policisty přesvědčí čerstvá krev na mříži.
Kim zamířil k mříži. Když na ni Curt posvítil baterkou, zjistil Kim, že krev zmizela.
"Tady ta skvrna byla!" důrazně prohlašoval Kim. "Někdo ji umyl."
"Bezpochyby ten muž s nožem," ušklíbl se Leroy.
"Kdo jiný?" přizvukoval mu Douglas.
"Počkejte ještě chvíli," vzpomněl si náhle Kim. Byl zoufalý. Musel je přimět k tomu, aby mu uvěřili. "Ten telefon! Volala mi z mobilního telefonu.
Zůstal v archivu."
"Jsi opravdu pohotový," poznamenal Douglas. "To musím uznat." Podíval se na Curta. "Můžeme se tam podívat? Máme to při cestě?"
"Jistě, půjdeme kolem," odpověděl Curt.
Curt zavedl Kima a Douglase k archivu, zatímco Leroy šel rovnou k autu, aby se spojil s policejní stanicí. V archivu Kim ztratil poslední naději.
Židle stály kolem stolu a telefon byl pryč. "Byl tady, přísahám," přesvědčoval je zoufale Kim. "Tyhle židle byly převrácené."

"Když jsem sem přišel kvůli tomu vloupání, nenašel jsem tu žádný telefon," řekl Curt. "A ty židle stály tak, jak stojí."
"Co to rozbité sklo ve dveřích?" zeptal se Kim. Ukazoval na dveře, vedoucí do chodby. "Jsem si jistý, že to byl ten zvuk sypajícího se skla, který jsem slyšel po telefonu."
"Předpokládal jsem, že to rozbité sklo souvisí s vloupáním," řekl Curt.
"Stejně jako to okno."
"To ne," vysvětloval Kim. "To okno jsem rozbil já, ale sklo ve dveřích už bylo rozbité, když jsem přišel. Podívejte, sklo ze dveří je vysypané sem do místnosti. Musel ho rozbít někdo z chodby."
"Hmm," uvažoval Douglas. Díval se na sklo na podlaze. "V tom má pravdu."

155

"A její auto!" vykřikl Kim, když dostal další nápad. "Musí ještě stát venku. Je to žlutý ford. Stojí na konci parkoviště."
Než stihl Douglas něco říct, vrátil se Leroy. Na tváři měl jízlivý úsměv.
"Právě jsem mluvil se stanicí," oznámil. "Nechal jsem si toho doktora ověřit. A hádejte, co jsem zjistil? Má záznam! Včera večer byl zatčen za přestupek, bránění se zadržení, napadení policisty a ublížení na zdraví při napadení vedoucího restaurace. Je venku s podmínkou."
No ne " žasl Douglas. "Opakované porušení zákona! Tak fajn, doktore, už toho bylo dost. Jedem."

156

Kapitola 15
neděle 25. ledna dopoledne

KIMOVI to připadalo jako déjá vu.
Nacházel se ve známé soudní síni před stejným soudcem. Jiné bylo jen počasí venku. Tentokrát nesvítilo slunce, bylo zamračeno a tu a tam poletoval sníh.
Nálada soudce Harlowea si s tím ponurým dnem nijak nezadala.
Kim seděl u starého zjizveného stolu vedle Tracy. Před nimi přímo pod soudní stolicí stál Justin Devereau, právník a Kimův dlouholetý přítel. Působil velmi aristokraticky, absolvoval práva na Harvardu a řídil se starodávným heslem: "Vzhůru na západ!" Založil advokátní kancelář která se stala nejznámější ve městě. Jeho úspěchy byly nepřekonatelné. Tohoto rána se však tvářil zasmušile. Proti hněvu soudce Harlowea sváděl marný boj.
Kim strávil další noc ve vězení ve stejném oblečení a vypadal příšerně.
Dosud se neoholil ani neumyl. S obavami čekal na výsledek jednání. Ani v nejmenším nestál o návrat do vězení.
Justin si odkašlal. "Dovolte mi ještě jednou zdůraznit, že doktor Kim Reggis byl až do tragické události, která postihla jeho jedinou dceru, pověstným pilířem společnosti."
"Onemocnění jeho dcery sloužilo jako omluva při stání před tímto soudem již včera, pane obhájče," připomněl soudce Harlowe netrpělivě. "Když pracuju o víkendu, nemám chuť vidět jednu a tu samou tvář dvakrát. Je to vlastně urážka, jíž je mi dáno na vědomí, jaké jsem se dopustil chyby, když jsem takové individuum v prvním případě propustil na svobodu."
"Nedávná smrt dcery představuje pro doktora Reggise nesmírný stres, vaše ctihodnosti," trval na svém Justin.
"To je zřejmé," podotkl soudce Harlowe. "My řešíme otázku, zda v současném rozpoložení mysli ohrožuje okolní společnost či nikoli."
"Jednalo se o výjimečné epizody, které se jistě nebudou opakovat," ujišťoval Justin. "Sám jste slyšel, že doktor Reggis svého unáhleného jednání upřímně lituje."
Soudce Harlowe si pohrával s brýlemi. Podíval se na Kima. Musel přiznat, že působil dojmem kajícníka. Zároveň vypadal velmi politováníhodně. Soudce se zadíval na Tracy. Její přítomnost i svědectví na něj velmi zapůsobily.
"Dobře," řekl soudce. "Povolím kauci, ale ujišťuji vás, pane obhájče, že mě nezviklala vaše řeč, ale fakt, že bývalá manželka doktora Reggise byla ochotná vystoupit před soudem a vypovídat o jeho charakteru. Při svých zkušenostech to považuji za velmi průkazné svědectví. Kauce pět tisíc dolarů a proces za čtyři týdny. Další případ!"
Soudce Harlowe udeřil kladívkem a sáhl po dalším spisu.
"Promiňte, vaše ctihodnosti," ozval se Justin. "V tomto případě nepředpokládáme, že by chtěl dotyčný prchnout, takže se domnívám, že pět tisíc dolarů je přehnaně vysoká suma."
Soudce se na něj podíval přes horní okraj brýlí na čtení. Povytáhl obočí.
"Budu předstírat, že jsem vás neslyšel," prohlásil. "Radím vám, pane advokáte, abyste příliš nepokoušel štěstí svého klienta. Další případ!"

157

Justin pokrčil rameny a ustoupil ke Kimovi a Tracy. Posbíral své věci a naznačil jim, aby ho následovali ze soudní síně.
S Justinovou pomocí byla kauce rychle složena. Za necelou půlhodinu vyšli všichni do zamračeného zimního rána. Pod schody soudní budovy se zastavili. Z nebe se sneslo několik drobných sněhových vloček.
"Nejdřív jsem se obával, že soudce Harlowe na kauci vůbec nepřistoupí," řekl Justin. "Jak sám řekl, můžeš to považovat za štěstí."
"Za daných okolností bych o štěstí nehovořil," podotkl Kim unaveně.

"Přesto ti děkuji za pomoc. Omlouvám se, že jsem tě obtěžoval v neděli ráno."
"To je v pořádku," ujistil ho Justin. "Je mi moc líto, co se stalo Becky.
Přijměte oba mou nejhlubší soustrast."
Kim i Tracy mu poděkovali.
"Tak já půjdu," loučil se Justin. Dotkl se rukou okraje klobouku. "Na shledanou. Budu na vás myslet."
Justin políbil Tracy na tvář a Kimovi potřásl pravicí, pak vyrazil k domovu. Udělal sotva pár kroků, když se otočil a dodal: "Radím ti, Kime, aby ses vyhnul dalšímu zatčení. Pokud by tě zatkli ještě jednou, mohu ti zaručit, že soudce kauci nepovolí. Ta dvě zatčení za sebou, kterých se ti povedlo dosáhnout, tě řadí do zvláštní kategorie."
"To chápu," přikývl Kim. "Dám si pozor."
Kim a Tracy sledovali Justina, dokud nebyl mimo doslech. Pak se obrátili jeden k druhému.
"Teď bych ráda slyšela, co se opravdu stalo," vybídla ho Tracy.
"Povím ti všechno, co vím," slíbil Kim. "Ale potřebuju si dojet pro auto.
Nevadilo by ti, kdybys mě dovezla k Higginsovi a Hancockovi?"
"Vůbec ne," odpověděla Tracy. "Počítala jsem s tím."
"Můžeme si cestou promluvit," dodal Kim.
Zamířili přes ulici k parkovišti.
"Mám pocit, že je to všechno zlý sen," přiznal Kim.
"Jak už jsem říkala včera večer," odpověděla Tracy, "myslím, že oba potřebujeme pomoc, a myslím, že jen ty a já si ji vzájemně můžeme poskytnout."
Kim si povzdechl. "Musí ti připadat šílené, že jsem se vrhl na trestnou výpravu po stopách E. coli. Naše dcera je mrtvá, a já se za něčím honím jako blázen." Zavrtěl hlavou. "Celá léta jsem byl hrdý na to, že jsem silná osobnost, ale jak se tak dívám, víc síly máš vlastně ty. Vím, že se budu muset jednoho dne s Beckyinou smrtí smířit, ale zatím to nedokážu. Doufám, že chápeš, že toho zatím nejsem schopen."
Tracy chvíli mlčela. Pak natáhla ruku a položila ji Kimovi na rameno.
"Rozumím ti," řekla. "K ničemu tě nenutím. Pomůžu ti i v tom pátrání. Ale uvědom si, že si Beckyinu smrt budeš muset jednoho dne připustit."
Kim přikývl. "Já vím. Díky," zašeptal.
Cesta rychle ubíhala. Kim sdělil Tracy všechny podrobnosti od chvíle, kdy za ním Marsha přijela domů, až po další zatčení. Když popisoval útok muže s nožem, Tracy se zděsila. Ukázal jí i ranku, kterou měl na hřbetu ruky.
"Jak vypadal?" vyptávala se Tracy. Zachvěla se. Neuměla si představit hrůzu napadení v temných prostorách jatek.

158

"Všechno se odehrálo strašně rychle," řekl Kim. "Nejsem schopný ho příliš dobře popsat."
"Starý nebo mladý?" vyptávala se Tracy. "Vysoký? Malý?" Z jakéhosi nepochopitelného důvodu toužila znát popis toho člověka.
"Tmavý. Tmavá kůže, tmavé vlasy. Myslím, že to byl Mexičan, nebo mohl pocházet odněkud z Latinské Ameriky. Štíhlý, ale svalnatý. Měl hodně tetování."
"Proč jsi to všechno neřekl Justinovi?" divila se Tracy.
"K čemu by to bylo?" opáčil Kim.
"Mohl říct něco soudci," trvala na svém Tracy.
"To by na věci nic nezměnilo," prohlásil Kim. "Možná že by to dokonce celou situaci zkomplikovalo. Zní to tak neuvěřitelně, že by tomu nikdo nevěřil. Já jsem se potřeboval hlavně dostat z vězení, abych mohl přemýšlet, co udělám dál."
"Ty jsi přesvědčený, že Marsha Baldwinová je ještě u Higginse a Hancocka?" zeptala se Tracy. "Že ji tam třeba drží proti její vůli?"
"Ano, nebo by to mohlo být ještě horší," odpověděl Kim. "Pokud ta krev byla lidská, může už být mrtvá."
"Nevím, co na to říct," přiznala Tracy.
"Já také ne. Ještě pořád doufám, že se jí podařilo utéct. Mohl bych zkusit zjistit, jestli nemám vzkaz na záznamníku. Třeba mi zkoušela volat."
Tracy vytáhla telefon a podala ho Kimovi. Kim vytočil číslo a poslouchal. Po několika minutách telefon odložil.
"Tak co?" zeptala se Tracy.
Kim zavrtěl zklamaně hlavou. "Ne, jen Ginger."
"Řekni mi ještě jednou, co jsi slyšel, když jsi s ní naposledy mluvil," požádala Tracy.
"Slyšel jsem, jak se sype sklo," opakoval Kim. "Bylo to hned potom, co řekla, že je někdo za dveřmi. Pak jsem slyšel rány, což asi byly padající židle. Myslím, že ten, kdo ji překvapil, za ní běžel ven z místnosti."
"Řekls to všechno policii?" zeptala se Tracy.
"Samozřejmě," přisvědčil Kim. "Ale nebylo to k ničemu. Je to koneckonců pochopitelné - mají mě za blázna. Když jsem jim chtěl ukázat tu krev, už tam nebyla. Když jsem jim chtěl ukázat její telefon, byl pryč.
Dokonce i její auto zmizelo z parkoviště, přestože jsem ho tam viděl, když jsem přijel."
"Nemohla si ten telefon vzít sama?" uvažovala Tracy. "A odjet vlastním autem?"
"Doufám, že to tak je. Každá jiná možnost mě děsí, cítím se zodpovědný. Šla tam přece kvůli mně!"
"Tys ji k tomu ale nenutil, nedělala nic proti své vlastní vůli," uklidňovala ho Tracy. "Za tu krátkou dobu, co jsem s ní strávila, mi nepřipadala jako někdo, kdo by se nechal k něčemu přinutit. Měla vlastní hlavu."

"Rád bych dostal do rukou toho strážného," pokračoval Kim. "Musel vědět, že tam Marsha přišla, přestože to popřel."
"Pokud lhal policii, určitě neřekne nic ani tobě," uvažovala Tracy.

159

"Ale já musím něco udělat!"
"Víš o ní něco?" zeptala se Tracy. "Víš aspoň, kde bydlí, odkud je nebo jestli tu má někde blízko rodinu?"
"Nevím o ní skoro nic," připustil Kim. "Vím jen, že je jí devětadvacet a že studovala veterinu."
"To je dost málo," poznamenala Tracy. "Pomohlo by, kdybychom věděli určitě, jestli zmizela, nebo ne. Pokud zmizela, policie by ti musela věřit."
"Právě mě něco napadlo," přerušil ji Kim. Narovnal se na sedadle. "Co kdybych zašel za Kelly Andersonovou a požádal ji o pomoc?"
"To není špatný nápad," souhlasila Tracy. "Otázka je, jestli bude ochotná ti pomáhat."
"Pokud to nezkusím, tak to nezjistím," podotkl Kim.
"Dost ti znepříjemnila život," připomněla Tracy. "Dalo by se říct, že ti něco dluží."
"Masmédia by mohla být užitečná," řekl Kim. "Nejen při hledání Marshy, ale v celé věci kontaminace masa."
"Čím víc o tom uvažuji, tím víc se mi ta myšlenka líbí," řekla Tracy.
"Možná bych ti mohla pomoct ji přemluvit."
Kim se podíval na svou bývalou ženu s uznáním. Kvůli hořkosti rozvodu a nepříjemnostem kolem určování opatrovnictví málem zapomněl, jak je přitažlivá. "Víš,Tracy," řekl, "jsem ti moc vděčný, že jsi přišla dnes ráno k soudu, a neříkám to jen proto, že jsi za mě složila kauci. Jsem ti vděčný, že jsi po tom všem ochotná být se mnou."
Tracy se na něj podívala. Ta poznámka se naprosto vymykala jeho obvyklým způsobům, ale výraz v jeho očích ji přesvědčil o tom, že to myslí upřímně. "Je hezké, že to říkáš," odpověděla.
"Myslím to vážně," ujistil ji Kim.
"Já to oceňuju," řekla Tracy. "Nemůžu si vzpomenout, kdys mi naposledy za něco poděkoval. Myslím, že to muselo být dávno předtím, než jsme se vzali."
"Já vím," přiznal Kim. "Máš pravdu. Včera večer jsem měl příležitost ve vězení trochu přemýšlet a musím přiznat, že události posledních čtyřiadvaceti hodin, hlavně to, co se stalo s Becky, mi otevřely oči."
"V jakém smyslu?" zeptala se Tracy.
"Pochopil jsem, co je v životě opravdu důležité," odpověděl Kim. "Asi to bude znít melodramaticky, ale uvědomil jsem si, že jsem udělal strašnou chybu. Soustředil jsem se příliš na úspěch a kariéru na úkor rodiny. A nás dvou.`` "Nečekala bych, že něco takového řekneš," přiznala Tracy. Byl to docela jiný Kim než ten, s nímž se rozváděla.
"Obávám se, že jsem se choval značně sobecky," pokračoval Kim. "Je to paradoxní, protože jsem se vlastně schovával za fasádu obětavého nesobeckého lékaře. Už jako dítě jsem vyžadoval neustálé ocenění a práce chirurga na to skvěle navázala. Dnes se za to stydím a je mi z toho smutno.
Proto bych se ti chtěl omluvit. Moc rád bych mnoho z těch promarněných let vrátil a žil jinak."

160

"Překvapuješ mě," připustila Tracy. "Tu omluvu přijímám. Tvůj náhled na věc na mě vážně zapůsobil."
"Díky," řekl prostě Kim. Díval se před sebe. Odbočili na postranní silnici a blížili se k budově jatek Higgins a Hancock. S popraškem sněhu vypadala stavba čistě a mírumilovně.
"To je ono?" zeptala se Tracy.
Kim přikývl. "Tamhle je vjezd na parkoviště," řekl. "Auto bych měl mít hned před hlavním vchodem. Aspoň jsem ho tam nechal."
Tracy odbočila tam, kam Kim naznačil. Kimovo auto našli hned. Stálo naprosto opuštěně uprostřed parkoviště, kde byly jen dva další vozy, ale ty parkovaly na opačném konci.
"Marshino auto stálo tam, co jsou ta dvě auta vzadu," řekl Kim. "Možná je tam vchod pro zaměstnance."
Tracy zajela vedle Kimova vozu. Zastavila a zatáhla ruční brzdu.
Kim ukázal na okno archivu, které rozbil, aby se dostal dovnitř. Bylo zatlučené prkny. Vysvětlil Tracy, jak ho rozbil jedním z velkých kamenů, které lemovaly parkoviště.
"Jaký máš plán?" zeptala se Tracy, když se Kim odmlčel.
Kim si povzdechl. "Musím se vrátit do nemocnice. Tom se mi stará o pacienty, ale musím se na ně podívat sám. Pak zajedu za Kelly Andersonovou. Vím, kde bydlí."
"Musíme se dohodnout na některých věcech, které se týkají Becky," připomněla mu Tracy.
Kim přikývl, ale díval se do dálky.
"Vím, že je to těžké," pokračovala Tracy. "Ale musíme zařídit pohřeb.
Možná že nám to pomůže akceptovat fakt, že umřela."
Kim se kousl do rtu.
"Vztek a popření patří ke smutku," řekla Tracy, když Kim stále mlčel.
"Já je prožívám stejně jako ty, ale oba máme nějaké povinnosti."
Kim se podíval na Tracy. V očích měl slzy. "Máš pravdu," připustil. "Ale jak už jsem ti říkal, já ještě potřebuju čas. Bylo by ode mě moc ošklivé, kdybych tě požádal, abys zařídila pohřeb beze mě? Vím, že toho chci od tebe moc. Souhlasím předem se vším, co zvolíš. Obřadu se samozřejmě zúčastním. Jen bych teď rád sehnal Kelly Andersonovou."

Tracy ťukala prsty na volant, dívala se na Kima a uvažovala o jeho slovech. Nejdřív měla chuť odmítnout a připomenout mu, že se zase chová jako sobec. Pak ji napadlo něco jiného. Nechtěla zařizovat pohřeb sama, ale věděla, že vlastní obřad je mnohem důležitější než všechny přípravy. Zároveň si uvědomila, že je asi mnohem schopnější něco v současné době zařídit než Kim.
"Je ti jedno, který den to bude?" zeptala se. "A kde se bude obřad konat?"
"Nechám to na tobě," odpověděl Kim. "Rozhodni se sama."
"Dobře," souhlasila Tracy. "Ale slib mi, že mi zavoláš hned, jak přijedeš domů."
"Slibuju," řekl Kim. Natáhl se a stiskl Tracy ruku. Pak vystoupil.
"Počkám, jestli nastartuješ," řekla ještě Tracy.

161

"To je dobrý nápad. Díky." Kim zavřel dveře. Zamával a zamířil ke svému vozu.
Tracy mu také zamávala a uvažovala, jestli nedělá chybu.

Kim otevřel dveře vozu, ale hned nenasedl. Podíval se na budovu Higginse a Hancocka a zachvěl se, když si vzpomněl na včerejší noční události. Hrůza, kterou kvůli muži s nožem prožil, se mu znovu vybavila. Byl to zážitek, na který nikdy nezapomene.
Kim se chystal nastoupit do auta, ale ještě jednou se zarazil. Na kratičký okamžik ho napadlo promluvit se strážným ve službě a zjistit, kde by mohl sehnat Curta, strážného, který měl včera v noci službu. Ale pak si vzpomněl na Tracyinu připomínku a usoudil, že to nemá smysl. Pokud byl Curt ochoten lhát o Marshině přítomnosti policii, jistě nebude ochoten sdělit pravdu Kimovi. Jeho lhaní bezpochyby svědčí o tom, že celá tato záležitost je mnohem složitější, než by se mohlo na první pohled zdát.
Kim vůz lehce nastartoval, zamával Tracy, která mu zamávala zpět a vyjela jako první z parkoviště. Kim jel kus za ní a uvažoval o jejich dnešní konverzaci. Napadlo ho, jak je ironické, že ty děsivé události posledních dnů - Beckyina smrt a jeho únik před zavražděním - vedly k tomu, že se cítí Tracy mnohem blíž než v posledních letech, ba dokonce víc než se kdy v životě cítil.
Na dálnici se vydali každý svou cestou. Kim zatroubil na rozloučenou.Tracy také zatroubila a odbočila ke své čtvrti. Kim sjel z dálnice k nemocnici.
O nedělích bývalo parkoviště téměř prázdné a Kim snadno zaparkoval téměř u vchodu. Když vystupoval z auta, rozhodl se zajít nejdřív do šatny.
Chtěl se osprchovat, oholit a převléknout do civilu, který nechal v šatně v pátek ráno.

MarthaTrumbullová a George Constantine byli oba sedmdesátníci. Oba sloužili jako dobrovolníci v Univerzitní nemocnici tolik let, že si zasloužili vyznamenání a odznak "přátel nemocnice". Martha nosila svůj odznak hrdě na růžové uniformě, George ho měl na klopě saka.
Oba nejraději sloužili u informačního stolu v nemocniční hale.A ze všeho nejraději v nedělí, kdy tam byli sami. Ostatní dny v týdnu s nimi byl placený zaměstnanec nemocnice.
Oba brali své role vážně, znali plán všech podlaží nemocnice stejně dobře jako vlastní domov a znali také jména veškerého nemocničního personálu. Když Kim vešel a zamířil k výtahu, oba se domnívali, že ho poznali, ale ani jeden z nich si nebyl na sto procent jistý.
Martha se podívala na George. "Je to doktor Reggis?" zašeptala.
"Myslím, že ano," přisvědčil George. "Ale neumím si představit, co v tom plášti dělal, nejspíš v něm měnil pneumatiku."
"Řekla bych, že horší je to strniště, co má na bradě," poznamenala Martha. "Někdo by mu měl něco říct. Je to přece takový hezký muž."

162

"Počkej," přerušil ji George. "Neměli jsme zavolat doktoru Biddleovi, kdyby se doktor Reggis objevil?"
"To bylo včera," odpověděla Martha. "Myslíš, že to platí i pro dnešek?"
"Nebudeme nic riskovat," rozhodl George a natáhl ruku po sluchátku.

Kimovi se ulevilo, když nastupoval v přízemí do prázdného výtahu a jel sám až na chirurgické patro. Na pokoji už neměl takové štěstí. Sedělo tam u kávy několik sálových sester a anesteziologů. Přestože všichni mlčeli, zvědavě si ho prohlíželi.
Kim byl rád, když zašel do šatny a unikl tak jejich zvědavým pohledům.
Potěšilo ho, že je v šatně sám, a neztrácel čas. Vyndal z kapsy nemocniční průkazku, pera, nějaké papíry a kus leukoplasti, pak sundal plášť, operační prádlo i spodní prádlo. Všechno naházel do koše na vyprání.
Nahý se postavil před zrcadlo a zděsil se, když se na sebe podíval. Vypadal mnohem hůř, než čekal. Byl zarostlý, ale nevypadalo to, jako by si chtěl nechat narůst vousy. Vlasy měl přilepené na čelo, vzadu na hlavě mu naopak trčely do výše a vzbuzovaly dojem, že právě vstal z postele.
Odemkl skříňku, vyndal toaletní potřeby a rychle se oholil. Pak se postavil pod sprchu s lahvičkou šamponu v ruce. Když měl hlavu pod proudem vody, zdálo se mu, že ho někdo volá. Vyklonil se zpod sprchy, ale oči měl pevně zavřené, aby mu do nich nenatekl šampon. Poslouchal. Kdosi opět zavolal jeho jméno. Hlas byl spíš autoritativní než přátelský.

Kim si spláchl šampon z hlavy a podíval se ke dveřím do sprchy. Ve dveřích stál přednosta kardiochirurgie doktor Forrester Biddle a léčebně preventivní náměstek doktor Robert Rathborn. Společně tvořili podivnou dvojici. Robert byl výrazně obézní a jeho postava nápadně kontrastovala se štíhlým až asketickým Forresterem.
"Doktore Reggisi," zopakoval Forrester, když si byl jistý, že mu Kim věnuje pozornost. "Z pozice přednosty kardiochirurgie vás musím informovat, že vaše pravomoci v této nemocnici byly dočasně pozastaveny."
"Je dost nevhodné vést takovou konverzaci, když stojím pod sprchou," poznamenal Kim. "Nebo vám šlo o to přistihnout mě bez kalhot?"
"Vaše drzost je naprosto nevhodná," zavrčel Forrester. "Varoval jsem vás, doktore Reggisi."
"Nemohli jste pět minut počkat?" zeptal se Kim.
"Považovali jsme za důležité vás o našem rozhodnutí informovat co nejdřív."
"Jaké pro to máte důvody?"
"Nepřiměřené chování při resuscitaci vaší dcery,` řekl Robert. "Tři lékaři a dvě sestry si na vás oficiálně stěžovali. Bránil jste jim v práci a fyzicky je ohrožoval."
"A vaše rozhodnutí provést otevřenou srdeční masáž vlastní dceři mi připadá nevhodné," dodal Forrester. "Podle mého názoru to překročilo přijatelný rámec profesionálního přístupu."

163

"Ale ona umírala," zasyčel Kim. "Resuscitace byla neúčinná. Měla dilatované zornice."
"V pokoji byl kvalifikovaný personál," řekl káravě Robert.
"Ale nikdo se k ničemu neměl!" zlobil se Kim. "Nikdo z nich nevěděl, co se děje. Ani já ne, dokud jsem to srdce neviděl." Kimovi se zlomil hlas.
Odvrátil zrak.
"Vyšetříme to," řekl Robert. "Teď ale jde o to, že jste nebezpečný pacientům a snad i sám sobě. Budete mít příležitost se k celé nešťastné záležitosti vyjádřit. Prozatím máte zákaz praxe v této nemocnici. Týká se to především jakéhokoliv chirurgického výkonu."
"Je od vás milé, pánové, že jste mě s těmito dobrými zprávami navštívili v mé pracovně," řekl Kim.
"Být vámi, odpustil bych si tu jízlivost," varoval ho Forrester.
"Já bych vám to také radil," přidal se Robert. "Zpráva o incidentu i naše rozhodnutí budou předány lékařské komoře. Mohla by být ohrožena vaše licence."
Kim se otočil a ukázal oběma mužům tu část těla, kterou považoval v dané situaci za nejvhodnější. Předklonil se a pokračoval v mytí hlavy.

Bar El Toro vypadal za denního světla úplně jinak než večer. Bez rudě zářícího neonu ve tvaru býka a bez živé hispánské hudby působila budova opuštěně. Jediným důkazem, že opuštěná není, byly čerstvě odhozené plechovky od piva na parkovišti.
Když Shanahan vjížděl na špinavé parkoviště, zavrtěl nad tou scénou nevěřícně hlavou. Deštivé a mlhavé počasí ponurý dojem ještě prohloubilo.
Shanahan zajel vedle Carlosova nákladňáku, který dokonale zapadal do pochmurného a zašlého prostředí.
Carlos vyskočil z kabiny a obešel Shanahanův vůz až k okénku vedle řidiče. Bylo tak silně kouřově zbarvené, že v něm Carlos viděl jen vlastní odraz. Shanahan okno otevřel.
Bez pozdravu podal Carlosovi stodolarovou bankovku a nedodal ani slovo vysvětlení.
Carlos se podíval na peníze a pak na Shanahana. "Co to má znamenat?" zeptal se. "Mluvil jste o dvou stovkách. O tu ženu jsem se postaral tak, jak jsme se dohodli."
"Posrals to,`` řekl Shanahan. "Nebyla to čistá práce. Dozvěděli jsme se o tom doktorovi. Měl ses ho zbavit. Musels pochopit, že hledá tu ženskou."
"Snažil jsem se," odpověděl Carlos.
"Co tím chceš říct?" zeptal se jízlivě Shanahan. "S nožem jsi přece jednička. Ten člověk nebyl ozbrojený."
"Neměl jsem čas," odporoval Carlos. "Když rozbil okno, spustil tím alarm a policie tam byla dřív, než jsem se ho mohl zbavit. Měl jsem štěstí, že jsem stihl uklidit krev a to ostatní."
"Cos udělal s autem?" zeptal se Shanahan.
"Je u bratrance v garáži," odpověděl Carlos.

164

"Vyzvedneme si ho," rozhodl Shanahan. "Nepřeju si, aby s ním někdo jezdil. Přijde do šrotu."
"Nikdo s ním jezdit nebude," řekl Carlos.
"Co ten telefon?" vyptával se dál Shanahan.
"Ten mám v autě."
"Přines mi ho!"
Carlos se poslušně vydal ke svému nákladňáku. Za okamžik byl zpět u okénka Shanahanova vozu a podával mu mobilní telefon.
Shanahan ho hodil na sedadlo vedle sebe. "Nemusím se tě snad ani ptát, jestli z něj někdo volal," řekl.
Carlos zvedl nevinně obočí, ale neodpověděl.

Shanahan zavřel oči, opřel si čelo do dlaně a zavrtěl hlavou. "Buď tak laskav a řekni mi, žes ten telefon nepoužil," řekl se zaťatými zuby, ačkoliv předem znal odpověď.
Když Carlos neodpovídal, Shanahan otevřel oči a upřeně se na něj podíval. Snažil se ovládnout svůj vztek. "Dobře, komus volal? Copak nevíš, že se ten telefonát dá zjistit? Jaks mohl udělat takovou pitomost?"
"Zavolal jsem matce do Mexika," přiznal Carlos provinile.
Shanahan obrátil oči k nebi a začal uvažovat o tom, že se bude muset Carlose zbavit. Problém při jeho práci je, že když se něco pokazí, začnou se věci obvykle rychle vymykat z ruky.
"Ale moje matka nemá telefon," dodal Carlos. "Volal jsem do obchodu, kde pracuje moje sestra."
"Co je to za obchod?" vyptával se Shanahan.
"Velký obchod," vysvětloval Carlos. "Prodává všechno možné."
"Obchodní dům?" upřesňoval Shanahan.
"Jo, obchodní dům," přisvědčil Carlos.
"Kdys jí volal?"
"Včera večer. Obchod je v sobotu večer otevřený dlouho do večera a matka chodí sestře naproti."
"Kde v Mexiku je ten obchod?" vyptával se dál Shanahan.
"V Mexico City."
Shanahan si oddechl. Anonymní telefon do velkého obchodního domu v největším městě světa není moc dobrým vodítkem.
"Jinam jsi nevolal?" ujišťoval se Shanahan.
"Ne," odpověděl Carlos. "Jenom matce."
"Vraťme se k tomu doktorovi," změnil téma Shanahan. "Ví, co se stalo s tou ženou?"
"Možná," řekl Carlos. "Viděl její krev."
"Ať už ví, nebo neví, představuje pro nás značné nebezpečí," uvažoval Shanahan. "Musíme se ho zbavit. Dostaneš zbývajících sto dolarů a tři sta navíc, když to zařídíš. Co ty na to?"
"Kdy?" zeptal se Carlos.
"Dneska večer," odpověděl Shanahan. "Víme, kde bydlí. Žije sám ve čtvrti Balmoral."
"Já nevím," váhal Carlos. "Je to kus chlapa."

165

"Při tvé pověsti jsem si myslel, že na tom nezáleží," poznamenal Shanahan.
"Nebude těžké ho zabít," řekl Carlos. "Problém bude zbavit se těla a krve."
"O to se nestarej," ujistil ho Shanahan. "Jen ho zlikviduj a vypadni. Postarej se, aby to vypadalo jako vloupání. Vezmi si peníze a nějaké cennosti, jen ne něco, co by se dalo vystopovat zpátky k němu."
"Já fakt nevím," váhal Carlos. "Policie nemá ráda Mexičany v Balmoralu. Už mě tam jednou zastavili."
"Poslouchej, Carlosi," ozval se Shanahan. Začínal ztrácet trpělivost.
"Nemáš moc na vybranou. Včera večer jsi to posral. Jestli to dobře chápu, měl jsi včera dost času ho zabít. A pokud vím, nemáš ani zelenou kartu."
Carlos přešlápl z nohy na nohu a rukama si zahříval paže. Měl na sobě stále jen koženou vestu bez košile.
"Kde bydlí?" zeptal se rezignovaně.
"Tak se mi to líbí," oddechl si Shanahan a podal mu strojem popsanou kartičku.

Navzdory pozastavení všech pravomocí se vydal Kim na vizitu svých pacientů. Nejvíc času strávil u nemocných, které v pátek operoval. Tom Bridges dodržel svůj slib a postaral se o ně. Kim byl rád, že jsou všichni bez komplikací a daří se jim dobře. Když odcházel z nemocnice, bylo už pozdní odpoledne.
Kim uvažoval, že Kelly Andersonové zavolá a domluví si s ní schůzku, ale pak se rozhodl, že se u ní rovnou zastaví. Neměl její telefonní číslo a předpokládal, že nebude v seznamu.
Kelly Andersonová bydlela v domě v oblasti Christie Heights. Nebyla to tak honosná čtvrť jako Balmoral, ale nebyla o mnoho horší. Kim zajel k chodníku a zastavil.
Vypnul motor a zadíval se na dům. Chvíli mu trvalo, než posbíral odvahu. Požádat o pomoc Kelly Andersonovou se z Kimova pohledu blížilo smlouvě s ďáblem. Kim věděl, že ji potřebuje, ale rozhodně ji neměl rád.
Kim šel pomalu ke dveřím. Uvědomoval si, že se nemusí dostat dál než k prahu.
Otevřela mu Caroline, Kellyina dcera. Kim se na okamžik nezmohl na slovo. Děvče v něm vyvolalo vzpomínky na Becky na JIPu.
Pak se zevnitř ozval mužský hlas a zeptal se Caroline, kdo to je.
"Já nevím," zavolala Caroline přes rameno. "Nic neříká."
"Jsem doktor Reggis," dostal z sebe konečně Kim.
Edgar Anderson se objevil za Caroline. Byl to muž intelektuálního vzezření se silnými brýlemi v tmavých obroučkách. Měl na sobě volný svetr se záplatami na loktech. Z koutku úst mu trčela dýmka.
"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se.
Kim se ještě jednou představil a požádal, zda by mohl mluvit s Kelly Andersonovou.
Edgar se představil jako Kellyin manžel a pozval Kima dál. Zavedl jej do obývacího pokoje, který působil dojmem, jako by ho nikdo nikdy nepoužíval.

166

"Řeknu jí, že jste tady," řekl Edgar. "Posaďte se. Můžu vám něco nabídnout? Kávu?"
"Ne, děkuji," odmítl Kim. Byl nervózní jako medik před zkouškou. Posadil se na neposkvrněnou pohovku.
Edgar zmizel, ale Caroline zůstala stát v pokoji a prohlížela si Kima zpovzdálí. Kim se na ni nemohl podívat, aniž si vzpomněl na Becky.
Byl rád, když do místnosti vešla Kelly.
"No ne!" zvolala teatrálně. "To je neuvěřitelné. Pronásledování se nám obrátilo. Posaďte se!" Kim vstal, když Kelly vstoupila do pokoje. Kelly usedla do křesla. "Čemu vděčím za tuhle nečekanou návštěvu?" dodala.
"Můžeme si promluvit sami?" požádal Kim.
Kelly se zatvářila, jako by netušila, že je Caroline v pokoji, ale požádala ji, aby si šla hrát.
Jakmile je Caroline opustila, Kim začal Kelly vyprávět o Beckyině smrti. Kellyino chování se okamžitě změnilo. Bylo vidět, že s Kimem soucítí.
Kim jí řekl všechno včetně toho, co se dozvěděl od Kathleen Morganové a Marshy Baldwinové. Řekl jí o své návštěvě v Onion Ringu. Vyprávěl jí dokonce o děsivém zážitku u Higginse a Hancocka, který skončil druhým zatčením.
Když Kim domluvil, Kelly vydechla a opřela se v křesle. Zavrtěla hlavou. "To je tedy příběh," poznamenala. "A pro vás strašlivá tragédie.
Ale co vás přivádí ke mně? Předpokládám, že ode mě něco chcete?"
"Samozřejmě," odpověděl Kim. "Chci, abyste to vše zveřejnila. Rád bych, aby se dostala mezi lidi zpráva o Marshe Baldwinové. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc si myslím, že je to všechno komplot. Pokud je živá, bude dobře, když se co nejdřív objeví."
Kelly se kousala do vnitřní strany tváře, zatímco o Kimově požadavku uvažovala. Celá událost měla velmi zajímavé prvky, ale také prvky velmi záludné. Po chvíli zavrtěla hlavou. "Děkuji, že jste za mnou přišel a všechno mi vyprávěl, ale z profesionálního hlediska o ten příběh nemám zájem, alespoň v současné době ne."
Kim nedokázal potlačit zklamání. Když Kelly všechno vyprávěl, byl čím dál víc přesvědčen o tom, jak je celá historie pozoruhodná. Kellyin negativní přístup ho nepříjemně překvapil. "Můžete mi vysvětlit proč?" zeptal se udiveně.
"Jistě," odpověděla Kelly. "Velice s vámi cítím, co se ztráty vaší milé a talentované dcery týče, ale ten příběh nespadá do oblasti, jíž se v televizním zpravodajství obvykle zabývám. Víte dobře, že jdu po větších a důležitějších věcech, pokud mi rozumíte."
"Ale tohle je velká věc," protestoval Kim. "Becky zemřela na infekci E. coli 0157:H7. Je to celosvětový problém."
"Máte pravdu," připustila Kelly. "Ale jedná se jen o jeden ojedinělý případ."
"O to právě jde," řekl Kim. "Zatím je to jen jeden případ. Jsem přesvědčený, že se nakazila v Onion Ringu na dálnici. Obávám se, že bude prvním případem z celé epidemie."

167

"Zatím jsem o žádné epidemii neslyšela," odporovala Kelly. "Sám jste říkal, že vaše dcera onemocněla dřív než před týdnem. Pokud by mělo jít o epidemii, muselo by se už objevit víc podobných případů, ale zatím se žádný jiný nevyskytl."
"Budou další," ujišťoval ji Kim. "Jsem si tím jistý."
"Fajn," souhlasila Kelly. "Až bude takových případů víc, začnu o nich psát. Pochopte, že jeden ojedinělý případ neudělá celý příběh. Jak vám to mám vysvětlit?"
"Na tu bakterii umírají každoročně stovky dětí," nevzdával se Kim. "Lidé o tom nevědí."
"To může být pravda," odpověděla Kelly, "ale ty stovky případů spolu vzájemně nesouvisejí."
"Ale ovšemže souvisejí," zoufale protestoval Kim. "Téměř všechny mají původ v mletém hovězím mase. Masný průmysl, který vyrábí hamburgery, představuje skryté nebezpečí pro všechny lidi, kteří je jedí. Ta situace se musí zveřejnit!"
"Hej, kde jste byl posledních pár let?" divila se Kelly. "Ta situace už byla zveřejněná. Už se vyskytla jedna epidemie a následovalo vyšetřování Hudson Foods. E. coli se skloňuje ve zprávách ve všech pádech nejméně jednou měsíčně."
"Vím, že se ve zprávách mluvilo o E. coli, ale média celý problém interpretovala špatně," odporoval Kim.
"Neříkejte?" opáčila Kelly jízlivě. "Předpokládám, že jste nejen kardiochirurg, ale také skvělý publicista."
"Nepředstírám, že jsem odborník na mediální záležitosti," odpověděl Kim, "ale vím, že média udělala v této záležitosti dvě chyby. První bylo tvrzení, že výskyt nebezpečné E. coli v mletém mase je neobvyklý. Druhá, že ministerstvo zemědělství se díky své inspekci stará o nezávadnost mletého masa. Obě tyto informace jsou nepravdivé. Důkazem toho je smrt pěti set dětí ročně."
"Tak pozor!" přerušila ho Kelly. "Teď jste se dostal na velmi tenký led.
Vyslovil jste dost závažná obvinění. Čím je chcete podložit? Jaké máte důkazy?"
"Smrt mé dcery," řekl Kim rozzlobeně. "A statistiku ostatních úmrtí."
"Já měla na mysli to, že jste tvrdil, jak častým problémem je výskyt E. coli a jak inspekce špatně kontroluje masné produkty."
"Teď nemám konkrétní důkazy," připustil Kim. "Předpokládal jsem, že je nashromáždíte vy, pokud byste ten příběh byla ochotná dát dohromady.
Kdyby to nebyla pravda, neumíralo by na tu bakterii tolik dětí. Marsha Baldwinová je dalším důkazem."
"Ano, jistě," řekla ironicky Kelly. "Jak jen jsem mohla zapomenout. Záhadná inspektorka ministerstva zemědělství,

která zmizela ani ne před čtyřiadvaceti hodinami. Ta, o níž se domníváte, že padla za oběť jakési špinavé hře."
"Přesně tak. Potřebovali ji umlčet."
Kelly sklonila hlavu k rameni. Nebyla si jistá, zda nemá mít z Kima strach, především když si vzpomněla na to, za co byl již dvakrát zatčen. Mě-

la dojem, že se po smrti dcery pomátl na rozumu. Připadal jí paranoidní a zatoužila ho mít co nejdřív z domu.
"Řekněte mi to ještě jednou," vyzvala ho po chvíli. "Domníváte se, že slečna Baldwinová zmizela, protože vás někdo přerušil při telefonickém rozhovoru a vy jste našel na jatkách krev?"
"Přesně tak," souhlasil Kim.
"A to všechno jste řekl policistům, kteří vás zatkli?"
"Samozřejmě, ale oni mi nevěřili."
"Docela je chápu," poznamenala Kelly tiše. Pak vstala. "Promiňte, doktore Reggisi," řekla nahlas. "Obávám se, že to nemá smysl. Všechno jsou jen dohady a domněnky. Obávám se, že nemáme nic konkrétního. Ráda bych vám pomohla, ale není to možné, pokud nemáte v ruce konkrétní důkazy, něco, na čem bych ten příběh mohla založit."
Kim vstal z nízké pohovky. Cítil, jak mu stoupá adrenalin, ale snažil se ovládnout. Nesouhlasil s Kellyiným názorem, ale chápal ji.To však jen posílilo jeho rozhodnutí. "Dobře," prohlásil Kim rázně. "Seženu něco konkrétního, pak se vrátím."
"Když se vám to podaří," řekla Kelly, "já se toho příběhu ujmu."
"Já vám to připomenu."
"Já své slovo dodržím," ohradila se Kelly. "Samozřejmě že pouze já mohu posoudit, zda máme dostatek důkazů."
"Postarám se, abyste o ničem nemusela pochybovat."
Kim vyšel z domu a seběhl po schodech k vozu. Neběžel kvůli dešti, přestože pršelo stále silněji. Běžel proto, že už se rozhodl, jak splní Kellyin požadavek na konkrétní důkazy. Věděl, že to nebude snadné, ale na tom nezáleželo. Cítil to jako své poslání.
Kim se otočil a sešlápnul plyn. Nevšiml si Kelly ve dveřích domu ani toho, jak zavrtěla hlavou, když odjížděl.
Když dojel na dálnici, vyťukal na mobilním telefonu Tracyino číslo.
"Tracy," řekl bez úvodu, "počkej na mě v nákupním středisku."
Chvíli byla pauza. Kima nejdřív napadlo, že se přerušilo spojení, ale ve chvíli, kdy se chystal zavolat znovu, Tracy promluvila: "Vzala jsem tě za slovo. Zařídila jsem pohřeb."
Kim si povzdechl. Občas se mu podařilo na Becky zapomenout. Děkoval bohu za Tracy. Byla tak silná. Jak by celou tu tragédii zvládal bez ní? "Díky," řekl konečně. Nemohl najít vhodná slova. "Jsem rád, žes to obstarala sama."
"Bude to v Sullivanově obřadní síni na River Street," pokračovala Tracy. "V úterý."
"To je v pořádku," souhlasil Kim. Nemohl se přinutit na to dlouho myslet. "Byl bych rád, kdybys na mě počkala v nákupním středisku."
"Nechceš slyšet podrobnosti?" zeptala se Tracy.
"Momentálně je důležitější, abys na mě počkala v nákupním středisku," odpověděl Kim. Doufal, že to neznělo příliš odměřeně. "Pak bych se tě rád zeptal, jestli by ses se mnou vrátila do našeho starého domu."
"Jak může být schůzka v nákupním středisku důležitější než pohřeb naší dcery?" žasla Tracy.

"Věř mi," prosil Kim. "Podrobnosti mi řekneš, až se uvidíme."
"Kime, co se děje?" Tracy zaslechla v jeho hlase jisté vzrušení.
"Vysvětlím ti to později."
"Kde se sejdeme?" zeptala se rezignovaně Tracy. "Nákupní středisko je široký pojem."
"V lékárně Connolly," rozhodl Kim. "Uvnitř obchodu."
"Kdy?"
"Já už jsem na cestě. Přijeď co nejdřív."
"Bude mi to trvat víc než půl hodiny," upozornila Tracy. "Nezapomeň, že dneska zavírají v šest."
"Já vím," ujistil ji Kim. "To máme dost času."
Tracy zavěsila. Uvažovala, jestli Kimovi tím, že mu umožňuje nezúčastnit se příprav pohřbu, víc neubližuje, než pomáhá. Neměla ale moc času se tím zabývat.
Navzdory nepříjemným vzpomínkám na rozvod si při úvahách o Kimovi připadala jako matka. Uvědomila si, že jí dělá starosti, kdy naposledy jedl. Sama neměla hlad, ale věděla, že by bylo vhodné, aby si oba dali něco k jídlu. Než vyjela na schůzku, vzala do tašky nějaké jídlo a odnesla je do auta.
Cestou k nákupnímu středisku se rozhodla, že bude trvat na tom, aby jí Kim pomohl s posledními přípravami pohřbu. Byla přesvědčená, že to oběma prospěje.
Díky tomu, že byl deštivý nedělní podvečer, byla silnice téměř prázdná a Tracy dojela k nákupnímu středisku dřív, než předpokládala. I na parkovišti bylo relativně volno. Bylo to poprvé, co se Tracy podařilo zaparkovat kousek od hlavního vchodu.
V nákupním středisku bylo mnohem víc lidí, než by se podle počtu aut dalo očekávat. Hned za dveřmi narazila do skupinky starších lidí, kteří očividně trénovali rychlou chůzi. Tracy musela vejít do dveří nejbližšího obchodu, aby ji nestrhli s sebou. Když přešli, zamířila do centra nákupního střediska a zoufale se bránila pohledu na kluziště, které by v

ní bezpochyby probudilo množství vzpomínek na Becky.
Lékárna Connolly byla plná jako obvykle, u pultu, kde se vydávaly léky na předpis stála řada asi dvaceti lidí. Tracy prošla rychle celý obchod, ale nikde Kima neviděla. Při pomalejší prohlídce ho našla v oddělení s vlasovou kosmetikou. V ruce měl krabici se sponkami a tašku z jednoho módního obchodu s oděvy.
"Ahoj,Tracy," řekl. "Jdeš právě včas. Potřebuju, abys mi pomohla vybrat barvu na vlasy. Rozhodl jsem se odbarvit na blond."
Tracy si dala ruce v bok a překvapeně se na svého bývalého manžela podívala. "Jsi v pořádku?" zeptala se.
"Jo, jsem v pořádku," ujistil ji Kim. Zaujatě si prohlížel nepřeberné množství krabiček s barvami.
"Co tím myslíš, že ses rozhodl odbarvit?" divila se Tracy.
"Přesně to, co jsem řekl," ujistil ji Kim. "Nechci být jen trochu světlejší, ale pořádně blond."

170

"Kime, to je bláznivý nápad," prohlásila Tracy. "Doufám, že si to uvědomuješ. A pokud ne, tak mi to dělá ještě větší starosti."
"Nelámej si s tím hlavu," uklidňoval ji Kim. "Nezbláznil jsem se, pokud tě něco takového napadlo. Potřebuju se prostě změnit. Chystám se na tajnou misi."
Tracy natáhla ruku a chytila Kima za rameno, aby ho uklidnila. Naklonila se vpřed a užasle se podívala na jeho ušní lalůček. "Co to je?" žasla.
"Ty máš náušnici!"
"To jsem rád, že sis toho všimla. Měl jsem čas, než jsi přijela, tak jsem se rozhodl koupit si náušnici. Napadlo mě, že je to dostatečně extravagantní.
Taky jsem si koupil kožené oblečení," dodal a zvedl nákupní tašku.
"Na co máš ty sponky?" vyptávala se Tracy.
"Ty jsem koupil proto, abys mě mohla snáz ostříhat," vysvětloval Kim.
"Já jsem nikdy nikoho nestříhala," bránila se Tracy. "To víš dobře."
"To je jedno," uklidňoval ji s úsměvem Kim. "Mám na mysli něco na způsob skinheada."
"To je šílené," nechápala Tracy.
"Čím šílenější, tím lepší," ujišťoval ji Kim. "Nechci, aby mě někdo poznal."
"Proč?" zeptala se Tracy.
"Navštívil jsem Kelly Andersonovou," odpověděl Kim. "Odmítla propůjčit své žurnalistické pátrací schopnosti do našich služeb, dokud jí neposkytnu dostatečně pádné důkazy."
"Důkazy o čem?"
"Důkazy o tom, že Kathleen Morganová a Marsha Baldwinová mluvily pravdu o masném průmyslu a ministerstvu zemědělství."
"Jak ti v tom pomůže nějaký převlek?" nechápala Tracy.
"Pomůže mi to dostat práci," vysvětloval Kim. "Marsha Baldwinová říkala, že jatka jako Higgins a Hancock nemají ráda návštěvníky, ale soudila, že by bylo možné nechat se u nich zaměstnat. Nejlepší by bylo, kdybych byl ilegální přistěhovalec, někdo na okraji společnosti, kdo nutně potřebuje peníze."
"Já tomu nemůžu uvěřit," žasla Tracy. "Chceš říct, že půjdeš k Higginsovi a Hancockovi a požádáš o práci - potom, co tě tam někdo málem zabil?"
"Doufám, že ten, kdo mě bude přijímat, nebude zrovna ten chlap s nožem."
"Kime, to není legrace," řekla Tracy káravě. "Mně se ten nápad ani trochu nelíbí, hlavně když si uvědomím, že bys mohl mít pravdu v tom, co se stalo Marshe Baldwinové."
"Bylo by to riskantní, kdyby mě poznali," připustil Kim. "Proto je nutné, aby mě nikdo nepoznal. Marsha říkala, že Higgins a Hancock neustále potřebuje pracovní síly, protože tam nikdo nevydrží dlouho. Sázím na to, že nebudou moc vybíraví."
"Mně se to nelibí," zopakovala Tracy. "Myslím, že je to příliš riskantní.
Musí existovat ještě jiný způsob, jak něco vypátrat. Co kdybych si s Kelly Andersonovou promluvila já?"
"Ona nám nepomůže," zopakoval Kim. "Řekla to jasně. Musím se dostat k Higginsovi a Hancockovi, ať už je to riskantní, nebo ne. I když to bu-

171

de riskantní, pro Becky to udělám. Z mého pohledu je to způsob, jak zmírnit nesmyslnost její smrti."
Kim cítil, jak se mu do očí derou slzy. "Navíc," dodal, "na to mám dost času, protože jsem nezaměstnaný. Jsem na dočasné nucené dovolené."
"Kvůli tomu, co se stalo na JIPu?" zeptala se Tracy.
"Jo," přisvědčil Kim. "Zjevně jsi jediná, kdo v tom viděl hrdinský čin."
"Byl to hrdinský čin," řekla Tracy. Žasla nad tím, jak se Kim změnil. Pochopila, že se skutečně snaží udělat něco pro Becky a je ochoten dát v sázku kariéru i pověst. O motivaci a smyslu jeho plánů nepochybovala. Bez dalšího slova odporu se otočila k policím a pomalu procházela uličkou, dokud nenašla nejvhodnější světlý přeliv.

Carlos čekal do setmění, pak se vydal svým rozpadajícím se náklaďákem do Balmoralu. Těšilo ho, že je v ulicích tma.

Jediná světla byla nad značkami a nápisy v ulicích. Prohlédl si mapu, a tak mu netrvalo dlouho, než našel Edinburgh Lane a v ní Kimův dům.
Carlos zhasl jediné fungující světlo svého vozu a tiše zajel do stínu stromů vedle cesty. Vypnul motor a čekal. Z místa, kde zaparkoval, viděl obrysy Kimova domu, které se rýsovaly proti temnému nebi. Carlos byl spokojen. Potemnělý dům naznačoval, že Kim není doma. Carlos bude mít opět výhodu překvapení, tentokrát ještě lepší než posledně. Kim bude přistižen zcela nepřipravený.
Carlos čekal dvacet minut ve voze, než se odvážil vystoupit. Uslyšel zaštěkat psa a strnul.
Pes se ozval ještě jednou, ale byl daleko. Carlos se uvolnil.
Natáhl ruku do kabiny a zpod sedadla vytáhl svůj dlouhý nůž. Zasunul si ho pod kabát.
Potom obešel starou toyotu a zašel mezi stromy, které oddělovaly Kimův pozemek od sousedního. Díky černému koženému kabátu a tmavým kalhotám byl v přítmí stromů dostatečně nenápadný.
Zaradoval se, když viděl celou zadní stranu Kimova domu. Stejně jako vpředu ani zde nesvítilo jediné světlo. Byl si jistý, že v domě nikdo není.
Carlos se sklonil, rychle přeběhl ze stínu stromů na zadní dvorek a přitiskl se ke zdi domu. Opět čekal, zda neuslyší nějaké známky života nebo náznak, že o něm někdo ví. V okolí bylo mrtvé ticho. I pes, který dříve štěkal, už umlkl.
Carlos se ve stínu domu pomalu blížil k zastřešené zadní verandě. Nůž se krátce zablýskl ve tmě, když jím prořízl otvor v síťových dveřích a tiše proklouzl dovnitř. Carlos byl rozený zloděj, vražedné schopnosti se přidaly z nutnosti.

Kim odbočil z hlavní silnice a projel branou na okraji čtvrti Balmoral.
Podíval se do zpětného zrcátka, aby se přesvědčil, že ho Tracy následuje.
Byl rád, že mu byla ochotná pomoci s novým účesem, ale šlo mu spíš o její společnost než o pomoc. Potěšila ho i její nabídka připravit něco k veče-

ři. Kim si nebyl schopen vzpomenout, kdy měl naposledy něco pořádného k jídlu, ale předpokládal, že to bylo ve čtvrtek večer.
Kim zastavil před garáží, posbíral všechny tašky a šel naproti Tracy, která právě vystupovala z vozu. Pršelo stále silněji. V naprosté tmě se snažili vyhnout loužím, které se vytvořily na cestě k domu.
Když došli pod střechu nad hlavním vchodem, Tracy nabídla, že Kimovi podrží tašky, aby mohl vyndat klíče.
"To není třeba," odpověděl Kim. "Nezamkl jsem."
"To není moc rozumné," pokárala ho Tracy.
"Proč myslíš?" zeptal se Kim. "V domě není nic, co by stálo za odnesení, a pro realitní kancelář je to tak jednodušší."
"Máš asi pravdu," usoudila Tracy, ale moc přesvědčená o tom nebyla.
Otevřela dveře a oba vešli do chodby.
Sundali si kabáty a setřeli si vodu z čela. Pak odnesli tašky do kuchyně.
"Víš co?" řekla Tracy, když pokládala tašku s jídlem na stůl. "Ráda udělám něco k jídlu a pomůžu ti s vlasy, ale nejdřív bych si dala sprchu a trochu se zahřála. Nevadí ti to?"
"Jestli mi to vadí?" divil se Kim. "Vůbec ne. Běž si dát sprchu."
"Je to smutné, ale ta velká koupelna je to jediné, po čem se mě z tohoto domu stýská."
"V tom tě úplně chápu," řekl Kim. "Koupelna bylo to jediné, co jsme tu změnili podle svých představ. Máš tu ještě nějaké oblečení, ale je ve skříni v hale."
"Nedělej si starosti, já si něco najdu," ujistila ho Tracy.
"Já jsem se osprchoval v nemocnici," pokračoval Kim. "Zatopím zatím v krbu v obývacím pokoji. Třeba bude ten prázdný dům působit méně depresivním dojmem."
Tracy zamířila nahoru, Kim si vzal v kuchyni baterku a šel do sklepa, kde měl narovnané dřevo. Rozsvítil světlo, ale jediná žárovka nikdy nestačila k osvětlení celého velkého sklepa.
Kim měl nepříjemný zážitek ze sklepa v domě, ve kterém žil v dětství, a dosud chodil do sklepa nerad. Když mu bylo šest, starší bratr ho zamkl ve starém vinném sklepě a zapomněl na něj. Díky dobré izolaci nikdo neslyšel jeho hysterický křik ani zoufalé bouchání na dveře. Bratr si na něj vzpomněl, až když si matka začala dělat starosti, že nepřišel na večeři.
Kim nebyl schopen sejít do sklepa, aniž si vzpomněl na tuto příhodu, která se udála před třiceti osmi lety. Když si rovnal do náruče dřevo, zaslechl jakýsi zvuk v sousedním sklepě. V tu chvíli mu naskočila husí kůže.
Strnul a naslouchal. Zvuk se ozval znovu.
Kim ovládl nutkání utéct, položil dřevo na zem, vzal do ruky baterku a šel se podívat do vedlejšího sklepa. Vyžadovalo maximální odvahu, aby otevřel dveře nohou a posvítil dovnitř. Z temnoty se na něj chvíli dívalo šest párů červeně svítících malých očí. Pak byla jen tma.
Kim si oddechl. Vrátil se zpátky pro dřevo.

Tracy kráčela po schodech nahoru s pocitem nostalgie. V patře domu už dlouho nebyla. Před Beckyiným pokojem se zastavila, zadívala se na zavřené dveře a uvažovala, zda má vejít. Rozhodla se jen otevřít dveře a nahlédnout dovnitř.
Beckyin pokoj se nijak nezměnil. Tracy s Kimem se v péči o dceru střídali a Tracy se rozhodla zařídit Becky pokoj novým nábytkem a starý nechat tam, kde byl. Becky to nijak nevadilo a její hračky zůstaly v pokoji z dětství. Do

nového domu si nevzala ani svou sbírku plyšových zvířátek.
Představa, že Becky už nežije, byla pro Tracy stále nepochopitelná. Becky byla vždy Tracyiným smyslem života a byla jím o to víc, když se změnil její vztah s Kimem.
Tracy se zhluboka nadechla a zavřela dveře. Kráčela dál k velké ložnici a otírala si hřbetem ruky slzy. Ze své profesionální zkušenosti věděla, jak složité budou následující měsíce pro ni i pro Kima.
Vešla do koupelny přímo z chodby, místo aby prošla ložnicí. Rozsvítila a zavřela dveře. Rozhlédla se. Koupelna nebyla zdaleka tak čistá, jako když v domě bydlela, ale mramorová sprcha byla stále krásná.
Tracy se naklonila do sprchy, pustila vodu a upravila sprchu na intenzívní proud. Pak otevřela skříňku a vyndala velkou osušku a župan. Položila je na stolek a začala si svlékat vlhké šaty.

Carlos zaslechl tekoucí vodu a usmál se. Bude to ještě jednodušší, než očekával. Stál v průchozí šatně vedle velké ložnice, kde čekal, až Kim otevře dveře. Když však zaslechl sprchu, napadlo ho, že by bylo lepší zastihnout Kima v tak příhodně omezeném prostoru. Únik ze sprchy byl prakticky nemožný.
Carlos pootevřel dveře a do tváře mu dopadl mdlý paprsek světla.
Rozhlédl se. V ložnici byla téměř tma, jediné světlo přicházelo z koupelny. I to se Carlosovi hodilo. Znamenalo to, že nebude vidět, jak se blíží z ložnice ke koupelně. Pro jeho úmysly bylo překvapení velmi důležitým faktorem.
Carlos otevřel dveře natolik, aby mohl vejít do ložnice. V pravé ruce držel nůž.
Pohyboval se centimetr po centimetru jako kočka za kořistí. S každým krokem viděl dveřmi koupelny větší část jejího interiéru. Zahlédl pohyb ruky a šaty, které dopadly na stolek.
Udělal další krok, aby viděl až do sprchy, a strnul. Nebyl to Kim. Byla to obdivuhodně štíhlá sexy žena, která si právě rozepínala podprsenku. Ve zlomku vteřiny odhalila měkké bílé prsy. Pak vsunula prsty pod gumičku spodních kalhotek a stáhla je dolů.
Carlose ten nečekaný, ale příjemný pohled překvapil. Tracy se k němu otočila zády a vstoupila do páry pod sprchou. Zavřela za sebou orosené skleněné dveře a přehodila ručník přes tyč na zdi.
Carlos přistoupil blíž, jako by byl tím ženským tělem přitahován. Chtěl lépe vidět.

174

Tracy natáhla ruku pod vodu a rychle ucukla. Voda byla příliš horká, což ostatně předpokládala. Chtěla ze sprchového koutu udělat parní lázeň.
Natáhla opatrně ruku za proud vody a upravila teplotu. Čekala, až voda zchladne, podívala se do misky na mýdlo a zjistila, že je prázdná. Mýdlo bylo na umyvadle.
Tracy otevřela dveře, aby se natáhla pro mýdlo, a do očí jí zasvítil paprsek světla. Přicházel z ložnice. Nejdřív nevěřila svým očím a zamrkala. V pootevřených dveřích mezi ložnicí a koupelnou stál muž v černém. Záblesk světla se odrazil od čepele ohromného nože, který držel v pravé ruce.
Zlomek vteřiny na sebe oba zírali, Tracy ztuhlá hrůzou, Carlos se vzrušujícím zalíbením.
Tracy se probrala jako první. Hlasitě vykřikla a zabouchla dveře do sprchy. Sundala tyč, přes kterou prve přehodila ručník, a vsunula ji do půlkruhových držadel na dveřích sprchy, aby je zajistila proti otevření.
Carlos zareagoval také. Vrhl se do koupelny. Chtěl se dostat k té ženě dřív, než její výkřik přivolá Kima. Přehodil si nůž do levé ruky, chytil za držadlo sprchových dveří a škubl. Když zjistil, že je nemůže otevřít, opřel se nohou vedle dveří a zabral větší silou.Tyč se pod jeho tahem začala pomalu ohýbat.

Kim právě stoupal po schodech ze sklepa s náručí plnou dřeva, když se domem rozlehl Tracyin výkřik. Nervy měl už od setkání s myšmi napjaté a okamžitě se mu rozbušilo srdce. Pustil dřevo, které se s rachotem začalo kutálet dolů po schodech a shazovalo všechno, co na schody nevhodně odložil.
Kim si později nebyl schopen vzpomenout, jak se dostal do kuchyně, do jídelny a jak vyběhl po schodech do patra. Když dorazil do chodby, zaslechl další výkřik a zrychlil. V plném běhu vrazil do dveří do koupelny, které pod vahou jeho těla praskly a rozlétly se.
Vběhl dovnitř, a když se pokusil zastavit, uklouzl po koberečku na zemi. Viděl Carlose s nohou vzepřenou o prosklenou stěnu sprchového koutu, který se snažil otevřít. Zahlédl nůž a okamžitě si uvědomil, že si měl vzít něco, čím by se mohl bránit.
Carlos zareagoval rychle. Prudce se otočil a máchl nožem po Kimovi.
Kim couvl, ale špička čepele mu přejela přes kořen nosu.
Carlos si přehodil nůž do pravé ruky a obrátil veškerou pozornost na Kima. Kim nespouštěl oči z čepele a couval k vyraženým dveřím do chodby.
Tracy zápasila s ohnutou tyčí na ručníky a snažila se ji vytáhnout z držadel na dveřích. Když se jí to konečně podařilo, Kim i Carlos už byli v chodbě. Chytila tyč oběma rukama za jeden konec a vyšla ze sprchy. Nahá se rozeběhla za oběma muži.
Carlos stále ohrožoval Kima nožem a nutil ho couvat. Kim chytil vyražený kus dveřní výplně a používal ji jako štít proti opakovaným Carlosovým výpadům. Krev z rány u kořene nosu mu stékala po tváři.
Tracy bez váhání doběhla ke Carlosovi a několikrát ho vší silou udeřila tyčí po hlavě. Dutá tyč mu nemohla příliš ublížit, ale musel se před dalšími údery bránit. Otočil se a máchl nožem po Tracy. Ta rychle couvla.

175

Kim využil příležitosti a popadl nohu, která podpírala stolek u zdi. Odtrhl stolek od zdi a udeřil jím o zábradlí, aby nohu odlomil. Když se Carlos otočil zpět, Kim třímal nohu od stolku jako kyj.
S Tracy na jedné a Kimem na druhé straně si Carlos uvědomil, že mu jeho zbraň nepomůže. Rozběhl se po schodech dolů.
Kim běžel za ním a Tracy je následovala.
Carlos rozrazil přední dveře a vyběhl na trávník před domem. Kim byl těsně za ním, ale zarazil se, když na něj Tracy zavolala. Otočil se.Tracy stála ve dveřích.
"Vrať se," volala. "Nemá to smysl!"
Kim se ohlédl právě ve chvíli, kdy Carlos naskakoval do svého náklaďáku, zaparkovaného ve stínu. Ve vteřině se z výfuku vyvalil oblak dýmu, vůz poskočil vpřed a nabíral rychlost.
Kim se rozběhl zpět k domu. Tracy stála v chodbě. Přehodila si přes nahé tělo kabát.
Kim ji sevřel do náruče. "Jsi v pořádku?" zeptal se.
"Ty jsi zraněný," odpověděla Tracy. Rána na kořeni Kimova nosu sahala od jednoho obočí ke druhému a stále krvácela.
Kim pustil Tracy a podíval se do zrcadla. Překvapilo ho, kolik měl na tváři krve. Vedle sebe spatřil Tracyin obličej. Přistoupila k němu.
"Zase jsem unikl o vlásek," komentoval Kim a prohlížel si ránu.
"Tohle mohlo dopadnout špatně. Nejdřív mě řízl do ruky, teď přímo mezi oči."
"Chceš říct, že to byl ten samý muž, co tě napadl včera večer?" zeptala se překvapeně Tracy.
"O tom není pochyb," ujistil ji Kim. "Nedokázal jsem ho pořádně popsat, ale poznal jsem ho naprosto bezpečně."
Tracy se zachvěla a pak se roztřásla. Kim viděl v zrcadle, jak se i v kabátě třese.
Otočil se a chytil ji za ramena. "Co se děje? Jsi v pořádku nebo ne? Neublížil ti, nejsi zraněná?"
"Fyzicky jsem celá," odpověděla Tracy. "Ale došlo mi to, co se vlastně stalo. Ten muž nás chtěl zabít."
"Chtěl zabít mě," upřesnil Kim. "Myslím, žes ho překvapila, a tím jsi mi zachránila život. Díkybohu že ti neublížil."
Tracy se vyvinula z Kimova sevření. "Zavolám policii," řekla cestou do obývacího pokoje.
Kim ji doběhl, chytil ji za paži a přiměl ji, aby se zastavila. "Tím se neobtěžuj," řekl.
Tracy se podívala na Kimovu ruku, která jí svírala paži, a pak se mu zadívala do tváře. Nechápala ho. "Jak to myslíš, že se nemám obtěžovat?"
"Pojď," pobídl ji Kim a jemně ji táhl ke schodům. "Vezmu si pistoli. Myslím, že se ten člověk nevrátí, ale nechci riskovat, že mě zase chytí nepřipraveného."
Tracy se zdráhala. "Proč nechceš zavolat policii?" zeptala se. "Já to nechápu."

176

"K ničemu by to nebylo," vysvětloval Kim. "Jen tím strávíme spoustu času. Nepochybuji o tom, že to ohodnotí jako pokus o loupež, zatímco my víme dobře, o co tady jde."
"My víme?" žasla Tracy.
"Samozřejmě," přisvědčil Kim. "Říkal jsem ti, že to byl ten člověk od Higginse a Hancocka. Je jasné, že moje obavy o Marshu byly oprávněné a že mé nejhorší předpoklady jsou pravdivé a lidem, kteří jsou za to zodpovědní, ať už jsou přímo z jatek, nebo odkudkoliv z masného průmyslu, jsem nepohodlný."
"Tím spíš máme důvod zavolat policii," řekla Tracy.
"Ne!" rozhodl důrazně Kim. "Nejenže nám nepomohou, ale mohou situaci ještě zkomplikovat. Navíc bych nerad, aby se mi pletli do mé snahy získat důkazy pro Kelly Andersonovou. V jejich očích jsem už spáchal několik přestupků. Mají mě za blázna."
"Mě za blázna nemají," ozvala se Tracy.
"Ale mohli by," ujistil ji Kim. "Stačí, abys jim řekla, žes tu byla se mnou."
"Myslíš to vážně?" divila se Tracy. To ji nenapadlo.
"Pojď," pobídl ji Kim. "Zajdeme pro tu pistoli."
Tracy Kima následovala. Začali stoupat po schodech. Tracy bila zmatená, ale nechala se Kimovým rozhodným přístupen ovlivnit. Útok muže s nožem ji vyděsil.
"Docela vážně uvažuji o tom, že by ses do toho už vůbec neměl plést,"řekla.
"Já myslím, že měl," odpověděl Kim. "Dokonce jsem o tom přesvědčen čím dál víc. Pokud jsem o tom ještě nedávno pochyboval, všech pochyb jsem se zbavil ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, čeho všeho jsou schopni, aby se chránili."
Prošli rozbitými dveřmi do koupelny. Sprcha stále ještě tekla.Tracy se znovu zachvěla při představě, že ji od vraha dělila jen tenká skleněná přepážka.
Následovala Kima do ložnice. Kim zamířil přímo k nočnímu stolku a vytáhl malou osmatřicítku značky Smith and Wesson. Zkontroloval cylindr.
Pistole byla nabitá. Vsunul ji do kapsy saka a podíval se na otevřené dveře šatny.
"Ten hajzl se musel schovávat tady v šatně," řekl. Došel až ke dveřím a rozsvítil. Většina zásuvek byla vysypána na zem. Kim vytáhl zásuvku, kde přechovával několik málo šperků, které vlastnil. "To se povedlo," řekl.
"Sebral mi piagety po tátovi."
"Kime, myslím že bychom na to měli radši zapomenout," naléhala Tracy.
"Myslím, že by ses neměl pokoušet sehnat práci u Higginse a Hancocka."

"Za daných okolností nemám jinou volbu," odporoval Kim. "Nevzdám se tátových hodinek bez boje."
"Teď není čas na žerty," napomenula ho Tracy. "Myslím to vážně. Je to příliš nebezpečné."
"Co myslíš, že bychom měli dělat?" zeptal se Kim. "Odstěhovat se někam daleko do ciziny?"
"To je nápad!"

177

Kim se zasmál. "Počkej," řekl. "To měl být vtip. Kam by ses chtěla odstěhovat?"
"Někam do Evropy," odpověděla Tracy. "Mluvila jsem s Kathleen ještě jednou. Říkala, že existují země - například Švédsko - kde potraviny nejsou kontaminované."
"Vážně?"
"Tvrdila to. Třeba za to platí víc než my, ale asi se rozhodli, že se to vyplatí."
"Ty vážně uvažuješ o tom, že by ses přestěhovala do cizí země?" divil se Kim.
"Nenapadlo mě to, dokud ses o tom nezmínil," vysvětlovala Tracy. "Ale ano, jistě bych o tom byla ochotná uvažovat. Když si uvědomím, co se stalo Becky, ráda bych to zveřejnila, seznámila celý svět s tím, jaká je u nás situace v potravinářském průmyslu. Z cizí země by to bylo mnohem méně nebezpečné."
"Asi máš pravdu," řekl Kim. Chvíli o tom uvažoval, pak zavrtěl hlavou.
"Myslím, že bychom neměli utíkat. Musím to dotáhnout až do hořkého konce, už kvůli Becky."
"Víš jistě, že to neděláš jen proto, aby sis nemusel připustit Beckyinu smrt?`` zeptala se Tracy. Nervózně se nadechla. Uvědomila si, že se dotkla citlivého místa. Kim, kterého znala dřív, by se určitě rozzuřil.
Kim neodpověděl hned. Když konečně promluvil, neměl v hlase ani náznak zloby. "Už jsem ti to přiznal jednou, ale myslím, že to dělám taky kvůli ní. Její odkaz tak může zachránit ostatní děti před podobným osudem."
Na Tracy to zapůsobilo. Přistoupila ke Kimovi a objala ho. Byl skutečně úplně jiný než dřív.
"Pojď," pobídl ji Kim. "Sundej si ten kabát a pořádně se oblékni. Vezmeme si to, co jsme přivezli, a zmizíme odtud."
"Kam pojedeme?" zeptala se Tracy.
"Nejdřív do nemocnice," odpověděl Kim. "Musím si tu ránu nechat zašít, jinak tam budu mít celý život hroznou jizvu. Pak můžeme jet k tobě, pokud ti to nebude vadit. Myslím, že tam budeme mnohem bezpečnější než tady."

"Kdo to ksakru může být?" zlobil se Bobby Bo. Právě seděl se ženou a oběma dětmi u nedělní večeře a pochutnával si na steaku s pečenými brambory a hráškem a ještě ho čekal zákusek. Z příjemného soustředění na jídlo je vyrušil zvonek.
Bobby Bo vzal do ruky cípek ubrousku a otřel si koutky. Opačný cíp měl zastrčený za límec košile těsně pod ohryzkem. Podíval se na hodiny. Chybělo pár minut do sedmi.
"Mám se tam jít podívat, miláčku?" zeptala se Darlene. Darlene byla Bobbyho třetí manželka a matka jeho nejmladších dětí. Další dvě děti měl na střední zemědělské škole.
"Jdu tam," zabručel Bobby Bo. Odsunul židli, bojovně vysunul čelist a zamířil ke dveřím. Uvažoval, kdo může mít tolik drzosti, aby ho vyrušo-

178

val při večeři, ale usoudil, že to bude jistě něco důležitého, protože dotyčný se musel dostat už přes bezpečnostní stráž u brány.
Bobby Bo otevřel dveře. Venku stál Shanahan O'Brian. V ruce žmoulal klobouk.
"Nevypadáš moc vesele," poznamenal Bobby Bo.
"Taky nejsem," odpověděl Shanahan. "Nemám dobré zprávy."
Bobby Bo se podíval přes rameno, aby se ujistil, že ho Darlene nesledovala ke dveřím.
"Poj ď, půjdeme do knihovny," řekl. Ustoupil, aby mohl Shanahan vejít.
Pak se otočil a zamířil do knihovny. Když oba vešli, zavřel dveře.
"Tak," vyzval Bobby Bo Shanahana. "Co se děje?"
"Právě mi volal Carlos," začal Shanahan. "Toho doktora nedostal."
"Myslel jsem, že to ten hoch s nožem umí," poznamenal Bobby Bo.
"Všichni to o něm říkali," přikývl Shanahan. "Carlos tvrdí, že ten doktor měl prostě štěstí. Dostal se do jeho domu. Řekl jsem mu, že doktor žije sám, ale když přišel domů, měl s sebou nějakou ženskou."
"To je toho," prohlásil Bobby Bo. "Carlos má být zabiják. Co na tom může jedna ženská změnit?"
"Zmátla ho," vysvětloval Shanahan. "Přistihl ji nahou a..."
"To stačí," přerušil ho Bobby Bo a zdůraznil to zdvižením ruky. "Už nechci nic slyšet. Podstatné je, že to ten amatér posral."
"Stručně se to tak dá říct," souhlasil Shanahan.
"Krucinál!" ulevil si Bobby Bo. Bouchl pěstí do stolu, začal nervózně přecházet po knihovně a hlasitě klel.
Shanahan ho nechal, aby si ulevil. Během let se naučil mlčet, když Bobby Bo zuřil.
"No," řekl konečně Bobby, ale stále ještě přecházel před krbem sem tam, "to je důkaz toho, jaká to byla pitomost, chtít ušetřit pár babek a vsadit na takovýho amatéra. To všechno ta naše slavná preventivní komise.
Zavoláme tomu profesionálovi z Chicaga, co nejrychleji ho sem dopravíme a celou tu věc vyřešíme. Jakže se jmenuje?"
"Derek Leutmann," odpověděl Shanahan. "Ale je drahý. Myslím, že bychom měli Carlosovi dát ještě příležitost."

"Jak drahý je ten člověk?" zeptal se Bobby Bo.
"Nejmíň pět táců," odpověděl Shanahan.
"Ksakru, pět táců není moc, když tím zabráníme vyšetřování a hygienické kontrole,`` řekl Bobby Bo. "Pokud by se veřejnost dozvěděla o skutečném rozsahu problému s E. coli, tak půjde o stovky milionů dolarů, když rovnou neřeknu, že jde o přežití celého masného průmyslu tak, j ak ho známe. Bylo by to tisíckrát horší, než když si James Garner musel nechat udělat bypass potom, co nám sháněl maso."
"Obávám se, aby ten doktor neudělal skandál kvůli Marshe Baldwinové," přiznal Shanahan.
"To by byl taky problém," souhlasil Bobby Bo.
"Co provedeme s Carlosem?" zeptal se Shanahan. "Je pořádně naštvaný. Je ochotný to udělat i zadarmo. Myslím, že je to otázka cti."

179

"Jaké budou následky toho posledního pokusu?" zeptal se Bobby Bo.
"Volal někdo policii? Mám se začít těšit na to, jak to někdo rozmázne v novinách?"
"Zdá se, že ne," uklidňoval ho Shanahan. "Sledovali jsme situaci celé odpoledne i večer. Nic se neděje."
"Díkybohu aspoň za malé radosti," oddechl si Bobby Bo. "Řeknu ti, co uděláme. Dohodni to s Leutmannem, ale kdyby měl Carlos příležitost, ať to ještě zkusí. Co ty na to?"
"Leutmann bude chtít zálohu, jinak vůbec nepřijede," řekl Shanahan.
"Tu z něj zpátky nedostanem."
"Ušetříme nejmíň polovinu," řekl Bobby Bo. "Navíc ho budeme mít po ruce. Ať už se to podaří jednomu nebo druhému, toho otravného doktora se zbavíme."
"Dobře," souhlasil Shanahan. "Hned to zařídím."
"Fajn," přikývl Bobby Bo. "A dej si záležet, ať mi příště přineseš dobré zprávy."
"Beru to jako svůj speciální úkol," odpověděl Shanahan.
"Ještě něco," dodal Bobby Bo. "Zjisti něco o tom doktorovi. Až přijede Leutmann, musí ho najít rychle, a ne někde tápat."

Na pohotovosti v Univerzitní nemocnici bylo rušno jako obvykle. Kim s Tracy seděli v čekárně na židlích blízko místa, kde čekali nedávno s Becky. Kim si držel na ráně sterilní čtverec.
"Je to dost nepříjemné déjá vu," poznamenal Kim.
"Mně to připadá, že od té doby, co jsme tu byli, uplynulo sto let," řekla Tracy. "Zdá se mi nemožné, aby se za tak krátkou dobu stalo tolik věcí."
"Z jednoho hlediska mi to připadá dávno, ale z jiného jako chvilička," uvažoval Kim. Zatnul zuby. "Nemůžu přestat uvažovat o tom, zda by to dopadlo jinak, kdyby se byli Becky věnovali dřív a udělali hned kultivaci."
"Tu otázku jsem položila doktorce Morganové," odpověděla Tracy. "Byla přesvědčená, že by to na průběhu nemoci moc nezměnilo."
"Tomu se mi ani nechce věřit."
"Proč jsi nechtěl zavolat někomu ze svých kolegů z chirurgie, aby ti tu ránu zašil`?" zeptala se Tracy.
"Z podobných důvodů, proč jsem nechtěl volat policii,`` vysvětloval Kim. "Chci, aby mi to někdo zašil a moc se neptal. Netoužím po tom, aby kolem toho propuklo nějaké pozdvižení. Kolegové by se moc vyptávali a já bych se cítil provinile, že jim musím lhát."
"Tady se tě bezpochyby taky zeptají, jak se ti to stalo," odporovala Tra cy. "Co jim řekneš?"
"Ještě nevím, něco si vymyslím."
"Jak dlouho tu asi budeme čekat?" zeptala se Tracy.
"David Washington říkal, že to nebude dlouho."
Když přijeli, narazili náhodou přímo na doktora Washingtona. Věděl o Beckyině smrti a vyjádřil jim upřímnou soustrast. Slíbil Kimovi, že ho

180

ošetří, co nejdřív to bude možné, a nijak se nevyptával, když mu Kim oznámil, že se chce zapsat pod falešným jménem. Chvíli seděli tiše a bezmyšlenkovitě sledovali příchody i odchody nemocných a raněných. Po chvíli Tracy přerušila mlčení. "Čím víc uvažuju o tom, co jsme právě prožili, tím míň jsem ochotná tě nechat provést to, co máš v plánu. Myslím, že jen vstoupit k Higginsovi a Hancockovi je naprosto sebevražedná záležitost."
"Co myslíš tím, že nejsi ochotná?" zeptal se podrážděně Kim, který stále vzpomínal na to, jak tu čekali s Becky. "Co chceš udělat? Zabránit mi v tom?"
"No tak, Kime," uklidňovala ho Tracy. "Snažím se s tebou diskutovat.
Vzhledem k tomu, co se stalo s Becky, nevím, jestli jsi schopný rozumně uvažovat. Mně připadá naprosto jasné, že shánět práci u Higginse a Hancocka je strašně riskantní."
"Možná že to je riskantní," odpověděl Kim. "Ale jinou možnost nemám.
Je to jediný způsob, jak v tom zainteresovat média, a jedině média v téhle politováníhodné věci mohou něco udělat."
"Co si myslíš, že u Higginse a Hancocka zjistíš, aby to vyvážilo to riziko?" zeptala se Tracy. "Máš na mysli něco konkrétního?"

"Nemám, to zjistím, až tam budu," přiznal Kim. "Nikdy jsem na jatkách nebyl, nevím, co od toho můžu čekat. Ale vím, co mě zajímá a co je důležité. Za prvé jde o to, jak se Becky nakazila. Marsha Baldwinová objevila něco, co se týkalo hlavy posledního zabitého kusu z devátého ledna. Musím zjistit, co to bylo. Za druhé jde o to, jak zmizela Marsha. Někdo o tom musí něco vědět. Za třetí jde obecně o to, jak se E. coli může dostat do masa. Marsha naznačovala, že to souvisí se způsobem porážky. Chci to vidět na vlastní oči a zdokumentovat to. Až všechno zjistím, obrátím se znovu na Kelly Andersonovou. Jestli bude, nebo nebude ochotná odhalit souvislost s ministerstvem zemědělství, to už nechám na ní."
Tracy se dívala před sebe.
"Ty k tomu nic neřekneš?" divil se Kim, když Tracy mlčela.
"Ale ano," odpověděla, jako by se právě probrala z tranzu. "Když o tom mluvíš, zní to logicky. Ale něco ti povím. Nenechám tě v tom samotného.
Jdu do toho s tebou, abych ti mohla pomoct. I kdyby to mělo znamenat, že se tam nechám zaměstnat taky."
"To nemyslíš vážně!" prohlásil Kim. Její reakce ho zaskočila.
"Myslím to vážně," ujistila ho Tracy. "Becky byla taky moje dcera. Myslím, že nemůžeš nést všechno riziko sám."
"To je zajímavý nápad," uvažoval Kim. Začal o tom uvažovat.
"Já bych se ani nemusela starat o nějaký převlek," dodala Tracy. "Neznají mě."
"Nevím, jestli by tě vůbec zaměstnali," řekl Kim. "Určitě by to nebylo snadné."
"Proč ne?" zeptala se Tracy. "Když dostaneš práci ty, proč bych ji nemohla dostat i já?"
"Marsha říkala, že pořád potřebují pracovní síly, ale mluvila o porážce," upřesnil Kim. "To by asi nebyla práce pro tebe."

181

"To ne, ale třeba bych mohla dělat nějakou úřednickou práci nebo pracovat u pásu," řekla Tracy. "Zkusím to, jedině tak to zjistím."
"Mám lepší nápad," řekl náhle Kim. "Vzpomínáš si na Lee Cooka? Toho, co se mnou dělal v nemocnici Samaritánů?"
"Myslím, že ano," odpověděla Tracy. "Byl to ten technik, co uměl opravit úplně všechno a co se staral o veškerou techniku na oddělení?"
"Přesně ten," přisvědčil Kim. "Po sloučení nemocnic odešel do důchodu.
Staví si doma vlastní letadlo a dělá spoustu jiných věcí. Jsem si jistý, že by mě mohl vybavit odposlouchávacím zařízením. Mohla bys sedět v autě na parkovišti a poslouchat všechno, co se bude dít. Kdyby bylo třeba, mohla bys zavolat mobilním telefonem policii."
"Chceš říct, že bych tě celou dobu slyšela?" vyptávala se Tracy.
"Ano, pořád," ujistil ji Kim.
"Mohla bych s tebou mluvit?"
"To nevím," připustil Kim. "Musel bych mít nějaké sluchátko. To by bylo nápadné. Myslím, že moc zaměstnanců na jatkách sluchátka nenosí."
"Mohla bych nahrát všechno, co budeš říkat," napadlo Tracy, které se ten nápad začal líbit.
"To je fakt," souhlasil Kim.
"Co video?"
"Možná," řekl Kim. "Vím, že dneska existují miniaturní kamery. To by mohla být dokonalá dokumentace pro Kelly Andersonovou."
"Pan Billy Rubin!" ozval se náhle hlas.
Kim zvedl ruku a postavil se. Tracy vstala s ním. Zamířil k nim sekundární lékař z pohotovosti. V ruce měl desky s Kimovou kartou.
"Pan Billy Rubin?" ujistil se. Na jmenovce měl napsáno: MUDr. Steve LUDWIG, pohotovost. Byl to statný usměvavý mladík s řídnoucími světlými nakrátko ostříhanými vlasy. "Víte, že bilirubin je termín používaný v medicíně?" zeptal se.
"Ne," odpověděl Kim. "To jsem netušil."
"Je," pokračoval Steve. "Je to látka, která vzniká při rozpadu hemoglobinu. No, podíváme se na tu ránu."
Kim sundal čtverec. Vzhledem k otoku zela rána ještě hroziveji než dřív.
"Ale!" poznamenal Steve. "To je ošklivá rána. Budeme ji muset zašít.
Jak se vám to stalo?"
"Při holení," odpověděl Kim.
Tracy měla co dělat, aby se nezačala smát.

182

Kapitola 16
pondělí 26. ledna

TRACY netrpělivě přešlápla. Stála nahoře v hale a opírala se o zeď se založenýma rukama. Postavila se přímo proti dveřím do koupelny. Čekala tam už téměř pět minut.
"Tak co?" zavolala přes dveře.
"Jsi připravená?" ozval se Kim.

"Už dlouho," odpověděla. "Otevři!"
Dveře se s vrznutím otevřely. Tracy se neovladatelně rozesmála, ale rychle si zakryla ústa.
Kim vypadal úplně jinak. Vlasy měl nerovnoměrně ostříhané nakrátko, natupírované tak, aby stály, a odbarvené na platinově blond. Obočí měl odbarvená stejně jako vlasy, což tvořilo pozoruhodný kontrast k temnému porostu na bradě a tvářích. Zašitá rána nad kořenem nosu, zasahující na jedné straně až do obočí, mu dodávala vzhled Frankensteina. Byl oblečený v černém. Měl na sobě rozhalenou černou košili s kapsami, pod ní černé tričko a černé kožené kalhoty. Černý kožený pásek doplňoval kožený náramek se stříbrnými cvočky. V levém uchu měl náušnici s nepravým diamantem a na pravé paži tetovaného vlka s nápisem "lobo".
"Co ty na to?" zeptal se Kim.
"Vypadáš fantasticky," odpověděla Tracy. "Nejlepší jsou ty černé stehy.
Myslím, že bych tě nechtěla potkat v tmavé uličce."
"To zní dobře. Přesně tak jsem si to představoval," pochvaloval si Kim.
"Rozhodně bych se s tebou nechtěla seznámit," ujistila ho Tracy.
"V tom případě bych se mohl zastavit v nemocnici," navrhl Kim. "Možná že v tomhle převlečení by mi bez okolků vrátili mé pravomoci."
"Vůbec bych nehádala, že jsi doktor,`` ujistila ho Tracy se smíchem. "To tetování se mi líbí ze všeho nejvíc."
Kim se podíval na paži. "Prima, co? Na návodu psali, že vydrží tři až čtyři dny, pokud se nebudu sprchovat. To je fajn, ne?"
"Kde máš ten mikrofon?" zeptala se Tracy.
"Tady, pod límcem," odpověděl Kim. Zvedl límec košile. Pod ním měl přišpendlený malý mikrofon.
"To je škoda, že není možné použít video," poznamenala Tracy.
"Nezapomeň, že to ještě není jednoznačné," utěšoval ji Kim. "Lee říkal, že na tom bude pracovat. Když to řekne on, je devadesátiprocentní pravděpodobnost, že se mu to podaří. Ale bude to pár dní trvat."
"Vyzkoušíme mikrofon," rozhodla Tracy. "Chci se ujistit, že funguje stejně dobře jako včera, když nám ho Lee předváděl."
"Dobrý nápad," souhlasil Kim. "Skoč do auta a odjeď na roh ulice. To by mělo stačit. Lee říkal, že má dosah dvě stě metrů."
"Kde budeš ty?" zeptala se Tracy.
"Budu se pohybovat po domě. Zkusím zajít i do sklepa.`` Tracy přikývla a šla ke skříni v přízemí. Vyndala si kabát a zavolala na Kima: "Nezapomeň si nasadit sluchátko."
"Už ho mám," odpověděl Kim.

183

Tracy vyšla do mrazivého rána. Během noci se zvedl vítr a rozfoukal těžké mraky. Místo nich se objevilo modré nebe.
Tracy nasedla do vozu, nastartovala a dojela až na konec ulice, jak se s Kimem domluvila. Zajela k okraji a vypnula motor. Otevřela okénko a na střechu postavila provizorní anténu.
Nasadila si sluchátka, která byla připojena k malému staromódnímu cívkovému magnetofonu. Magnetofon měl zesilovač a byl napájen ze samostatné autobaterie.
Když Tracy stiskla vypínač, rozsvítilo se na předním panelu zesilovače červené světlo. Ve sluchátku to nejdřív zapraskalo, pak bylo ticho. Na zesilovači ležel mikrofon. Tracy ho zvedla.
Podívala se ven, aby se ujistila, že ji nesleduje žádný ze sousedů, a promluvila do mikrofonu.
"Slyšíš mě, Kime?" zeptala se.
Kimův hlas se ozval tak hlasitě, že seTracy lekla. "Slyším tě, jako bys stála vedle mě."
Tracy rychle stáhla hlasitost a zapnula nahrávání.
"Slyšíš mě dost hlasitě? Na mém konci to bylo až příliš nahlas.`` "Slyším tě dobře," ujistil ji Kim.
"Kde jsi?" zeptala se Tracy.
"Vzadu ve sklepě. Pokud to funguje tak dobře i tady, jsem si jistý, že to bude fungovat kdekoliv."
"Je to obdivuhodně jasný zvuk," připustila Tracy.
"Můžeš přijet zpátky," rozhodl Kim. "Dáme se do toho."
"Deset čtyři," řekla Tracy. Netušila, že je to kód pro konec hlášení, ale slyšela to v řadě televizních seriálů a filmů.
Sundala sluchátka a vypnula magnetofon. Přetočila pásek na začátek a přehrála ho. Obě strany rozhovoru byly zřetelně slyšet.
Když se Tracy vrátila domů, Kim už měl vše připraveno u dveří. Přichystali si balíčky s obědem a termosky s čajem. Předpokládali, že Kima zaměstnají hned. Měli i rezervní svetr a deku pro Tracy. Kim tušil, že v autě bude zima.
Uložili vše na zadní sedadlo. Kim se také posadil dozadu, protože na předním sedadle ležel magnetofon.
Tracy si sedla za volant, ale než stihla nastartovat, na něco si vzpomněla.
"Kde máš pistoli?" zeptala se.
"Nahoře, v pokoji pro hosty," odpověděl Kim.
"Myslím, že by sis ji měl vzít s sebou."
"Nebudu přece nosit na jatkách pistoli," odporoval Kim.
"Proč ne?" divila se Tracy. "Co kdybys zase narazil na toho chlapa s nožem?"
Kim se zamyslel. Měl důvod si pistoli nebrat. Měl strach, že by si jí mohl někdo všimnout. Nikdy ji nepoužil a bál se, že by stejně nedokázal nikoho zastřelit. Pak si vzpomněl na pocit úzkosti, který cítil, když ho ten muž s nožem

pronásledoval, a jak si přál, aby měl zbraň.

184

"Tak dobře," souhlasil. Otevřel dveře, vzal si Tracyiny klíče a vrátil se do domu. Za pár minut nasedl zpět do vozu a vrátil Tracy klíče.
Tracy nastartovala a chystala se vycouvat z vjezdu.
"Počkej moment," ozval se Kim. "Ještě mě něco napadlo."
Tracy znovu otočila klíčkem v zapalování. Motor zakašlal a ztichl. Překvapeně se otočila na Kima. "Copak?" zeptala se.
Kim se díval na dům. "Vzpomněl jsem si, jak se asi ten člověk včera dostal do mého domu," řekl Kim. "Nechci, aby nás zase někdo překvapil. Není tak docela nemožné, že mě tu najdou."
"Co navrhuješ?" zeptala se Tracy a zachvěla se.
"Máš nějaké hodně zvědavé sousedy? Domy jsou tu blízko sebe."
"Naproti bydlí paní Englishová," uvažovalaTracy. "Je to postarší vdova, která snad tráví celé dny u okna."
"To je ono," zaradoval se Kím. "Zkus jí požádat, aby dům hlídala, než se vrátíme. Šlo by to?"
"Myslím, že ano," souhlasila Tracy.
"To ale není všechno," pokračoval Kim. "Musíme mít nějakou zálohu.
Musíme mít stoprocentní jistotu. Kolik dveří má ten dům?"
"Má hlavní vchod vpředu a zadní vchod na druhé straně jako každý jiný," odpověděla Tracy.
"Co sklep?" pokračoval Kim.
"Do sklepa se dostaneš jen domem."
"Ten chlap se včera dostal do domu zadní verandou," uvažoval Kim nahlas.
"Tenhle dům žádnou verandu nemá," řekla Tracy.
"Fajn," řekl Kim a vystoupil z vozu.Tracy vystoupila také.
"Co udělat něco s dveřmi, abychom poznali, jestli je někdo zkusil otevřít?" navrhovala Tracy. "Kdyby se někdo chtěl dostat dovnitř, musel by rozbít okno nebo vejít dveřmi. Až se vrátíme, můžeme všechno zkontrolovat."
"To je dobrý nápad. Ale co bychom pak dělali?"
"Rozhodně bychom nešli dovnitř," odpověděla Tracy.
"Kam bychom šli? Určitě bychom nestáli o to, aby nás někdo sledoval."
Tracy pokrčila rameny. "Třeba do motelu," odpověděla.
"Já vím, co uděláme," řekl Kim. "Cestou k Higginsovi a Hancockovi se zastavíme v bance. Vyzvedneme si všechny peníze. Pokud by nás někdo sledoval, kreditní karty jsou nám na nic."
"Musím říct, že myslíš pořádně dopředu," uznala Tracy. "V tom případě si můžeme vzít i pasy."
"Já to myslím vážně," bránil se Kim.
"Já taky," ujistila ho Tracy. "Pokud se situace pořádně zkomplikuje, chci mít možnost odjet někam hodně daleko."
"Tak dobře," souhlasil Kim. "Jdeme na to."
Trvalo jim půl hodiny, než doma udělali vše, na čem se dohodli, další půlhodinu se zdrželi v bance. Stoupli si ke dvěma různým okénkům, aby výběr peněz urychlili, ale nepomohlo to. Když úředník uviděl Kima, šel požádat vedoucího o ověření podpisu.

185

"Připadám si, jako kdybych vyloupila banku," přiznala Tracy, když konečně vyšli ven. "Nikdy jsem u sebe neměla tolik peněz v hotovosti."
"Já měl strach, že nám ty peníze nevydají. Asi jsem to přece jen trochu přehnal."
"To je dobře, že tě nepoznali," řekla Tracy.
Než vyjeli na dálnici směrem k Higginsovi a Hancockovi, bylo už dopoledne. Jasné mrazivé ráno se pomalu měnilo v další zamračený den. Zimní období na Středozápadě neskýtalo mnoho slunečných dní.
"Cos řekla paní Englishové?" zeptal se Kim cestou.
"Ani jsem jí nemusela nic moc vysvětlovat," odpověděla Tracy. "Moje prosba ji nadchla. Je to ode mě ošklivé, ale myslím, že díky nám dostal její život smysl."
"Řeklas jí, kdy se vrátíme?"
"Ne, neřekla."
"Asi bych si měl zopakovat svou středoškolskou španělštinu," podotkl náhle Kim.
Tracy se překvapeně podívala na Kimův obraz ve zpětném zrcátku.
V posledních čtyřiadvaceti hodinách neuměla odhadnout, kdy si dělá legraci a kdy mluví vážně.
"Chtěl bych mít španělský přízvuk," vysvětloval Kim. "Marsha říkala, že většina dělníků na jatkách jsou Hispánci, hlavně Mexičani."
Několik minut zkoušeli španělsky počítat a sestavit jednoduché věty.
Ani jeden neznal větší množství slovíček. Brzy zmlkli.
"Můžu se tě na něco zeptat?" začala po chvíli mlčení Tracy.
"Jistě."
"Co si vlastně slibuješ od toho, že se nám podaří získat informace pro Kelly Andersonovou a ta nám vyhoví a celou věc zveřejní?"

"Líbilo by se mi, kdyby těch dvanáct miliard kilogramů mletého masa, které se ročně vyprodukuje, nenašlo odbyt."
"A co dál?"
"No," uvažoval Kim, "přál bych si, aby veřejnost trvala na tom, aby kontrola masa a drůbeže nespadala pod ministerstvo zemědělství a schvalování krmiva pro dobytek také. Bylo by lepší, kdyby to dostal na starosti potravinářský nebo farmaceutický průmysl, kde by nedocházelo ke střetu zájmů.
Možná že by bylo ještě lepší, kdyby kontrolní organizace byly soukromé. Pak by vznikla značná soutěž o to, kdo odhalí kontaminaci a zajistí nápravu."
"Tomu programu s ozářením masa moc nevěříš, co?" zeptala se Tracy.
"To tedy ne. To je jen způsob, jak se masný průmysl snaží všechny umlčet. Ozáření masa jen umožní větší kontaminaci pod rouškou iluze, že se na konci výrobního procesu všechny bakterie zničí gama zářením. Uvidíš, že i při plošném používání záření bude průmysl trvat na tom, že řádné tepelné zpracování masa záleží na spotřebiteli, který by měl dodržet doporučení výrobce."
"Tak se na to dívala i Kathleen Morganová," přisvědčila Tracy.
"Myslím, že tak by to měl vidět každý rozumný člověk," uvažoval Kim.
"Musíme přimět média k tomu, aby lidem vysvětlila, že není možné kon-

taminaci tolerovat v jakékoliv míře a že je nutné ji eliminovat i za cenu, že se výrobky zdraží."
"To nemáš moc skromný cíl," poznamenala Tracy.
"Nevidím důvod, proč bych neměl mířit vysoko," řekl Kim. "Není to nemožné. Kontaminace v masném a drůbežářském průmyslu nebyla vždycky tak obrovská. Je to záležitost posledního období."
V dálce se objevily ohrady pro dobytek. Byl pracovní den a v ohradách se tísnilo množství zvířat.
"To je smutný pohled," řekla Tracy, když se podívala na stádo. "Je to vlastně jako rozsudek smrti."
Odbočila na parkoviště u jatek. Na rozdíl od minulé návštěvy bylo parkoviště téměř plné. Stály tam osobní vozy, ale také množství starých nákladáků.
"Zastav mi někde u vchodu," požádal Kim. "Pak bys měla jet až na konec budovy. Tam nebudeš tak nápadná, a přesto nebudeš dál než dvě stě metrů."
Tracy zajela k chodníku. Oba se podívali na budovu jatek. Okno v archivu, které Kim rozbil, už bylo bez prken. Před ním stál muž v montérkách a přeměřoval je.
"Mám pocit, že bych mu měl jít pomoct," řekl Kim.
"Neblázni," napomenula ho Tracy.
Hlavní dveře se otevřely. Tracy i Kim se instinktivně přikrčili. Ven vyšli dva muži zabraní do hovoru. Zamířili pryč. V objektu se zjevně pracovalo.
Tracy i Kim se narovnali. Podívali se jeden na druhého a usmáli se.
"Chováme se jako puberťáci, když chystají nějakou lumpárnu," prohlásil Kim.
"Myslím, že bychom si o tom ještě měli promluvit," uvažovala Tracy.
"Čas na povídání už uplynul," rozhodl Kim. Naklonil se k Tracy a políbil ji. Bylo to poprvé po velmi dlouhé době. "Drž mi palce."
"Nechápu, jak jsem s tím mohla souhlasit," litovala Tracy. Podívala se rozpačitě na budovu jatek.
"Souhlasila jsi z prosté občanské povinnosti," podotkl Kim s úsměvem.
"Jestli se nám to podaří, zachráníme tím mnohem víc životů, než bych zvládl za celý život na chirurgii."
"Víš, co mě na tom nejvíc fascinuje?" řekla Tracy a obrátila se ke Kimovi. "Během několika málo dní jsi se proměnil z narcisty v altruistu. Ty prostě musíš jít z extrému do extrému. Vždycky jsem si myslela, že se lidé nemohou tak zásadně změnit."
"Tuhle starost rád přenechám vám psychologům," prohlásil Kim a otevřel dvířka vozu.
"Buď opatrný," radila Tracy.
"Budu," ujistil ji Kim. Vystoupil z auta, ale ještě se naklonil zpět. "Nezapomeň, že sluchátko budu mít jenom občas. Většinou budeš muset jen poslouchat."
"Já vím. Hodně štěstí."
"Díky. Tak ahoj!" zamával Kim.

Tracy ho sledovala až ke dveřím. I chůzi přizpůsobil svému převleku.
Navzdory obavám se musela usmát. Vypadal jako bezstarostný rocker.
Tracy zařadila rychlost, dojela až na konec parkoviště, jak jí Kim poradil, a zaparkovala za nákladákem. Otevřela okno a na střechu postavila anténu. Nasadila si sluchátka a zapnula zesilovač. Po ranní zkušenosti začala s mnohem nižší hlasitostí. Pomalu zvuk zesilovala. Náhle uslyšela Kimův hlas s přehnaným španělským přízvukem.
"Potřebuju práci, jakoukoliv," říkal Kim a protahoval samohlásky.
"Jsem švorc. Slyšel jsem, že přijímáte lidi."
Tracy stiskla nahrávání a pohodlně se usadila.

Kima překvapilo i potěšilo, s jakou rychlostí se octl v kanceláři vedoucího porážky. Jmenoval se Jed Street. Byl to

nevýrazný muž s bříškem, které nadouvalo bílý, krví potřísněný plášť. Na rohu stolu měl žlutou bezpečnostní helmu. Před ním ležela hromada faktur za nákup dobytka.
Když Kim vešel, Jed se na něj zpytavě podíval. Po chvíli si na jeho zjev zvykl a nijak ho nekomentoval.
"Pracoval jste někdy na jatkách?" zeptal se Jed. Zhoupl se na židli á oběma rukama si pohrával s tužkou.
"Ne," řekl Kim prostě. "Jednou to musí být poprvé."
"Máte sociální pojištění?" zeptal se Jed.
"Ne," řekl Kim. "Říkali, že není potřeba."
"Jak se jmenujete?"
"José," odpověděl Kim. "José Ramerez."
"Odkud jste?"
"Z Brownsville v Texasu," řekl Kim víc s jižanským než španělským přízvukem.
"Jo, a já jsem z Paříže ve Francii,`` podotkl Jed, ale změnu Kimova přízvuku nechal bez komentáře. Opět se zhoupl na židli. "Je to těžká a špinavá práce. Zvládnete to?"
"Zvládnu cokoliv," ujistil ho Kim.
"Máte zelenou kartu?` zeptal se ještě Jed.
"Ne."
"Kdy chcete začít?"
"Třeba hned," odpověděl Kim. "Skoro dva dny jsem nejedl."
"To může být výhoda," poznamenal Jed, "když uvážíme, že jste na jatkách nikdy nepracoval. Pro začátek budete čistit na porážce podlahu. Je to za pět babek na hodinu, v hotovosti. Když nemáte sociální pojištění, nic lepšího vám nabídnout nemůžu."
"Nezní to špatně," odpověděl Kim.
"Ještě něco," dodal Jed. "Jestli chcete pracovat, musíte vzít i směnu od tří do jedenácti. Ale jen dneska. Jeden z hochů onemocněl. Co vy na to?"
"Jsem pro," odpověděl Kim.
"Fajn," prohlásil Jed a vstal. "Pojďte se mnou, dostanete všechno, co je potřeba."

188

"Musím se převlékat?" zeptal se zděšeně Kim. Cítil na stehně tlak pistole a na hrudi baterie audio-systému.
"Ale ne," uklidnil ho Jed. "Potřebujete jen bílý plášť, holínky, helmu, rukavice a koště. Budete si ale muset sundat boty, abyste se vešel do holínek."
Kim následoval Jeda z kanceláře až na konec dlouhé chodby. Vešli do skladiště, do něhož Kim v sobotu večer také nahlédl. Jed mu dal všechno kromě koštěte. Holínky dostal jedenáctky. Desítky neměli. Byly ze žluté gumy a sahaly mu do půli lýtek. Nebyly nové a ošklivě páchly.
Jed dal Kimovi visací zámek a odvedl ho do šatny vedle jídelny. Počkal, až se Kim přezuje a uloží si boty. Když měl Kim na sobě helmu, žluté gumové rukavice a bílý plášť, vypadal, jako by sem patřil.
"To je pěkná rána, co máte na nose," poznamenal Jed. "Co se vám stalo?"
"Rozbilo se sklo ve dveřích," vysvětlil Kim vyhýbavě.
"Ať se vám to brzy zahojí," řekl Jed. "Tak, jste připraven?"
"Myslím, že jo," přikývl Kim.
Jed Kima odvedl přes jídelnu a po schodech k protipožárním dveřím. Zastavil a čekal, až Kim dojde až k němu. Vytáhl něco z kapsy a natáhl ruku.
"Málem jsem na něco zapomněl," prohlásil a vložil Kimovi do dlaně dva drobné lehké předměty.
"Co je to?" zeptal se Kim.
"Špunty do uší," řekl Jed. "Na porážce je hrozný rámus od pásů, pil a stahovacích strojů."
Kim si jeden z těch kónických pěnovitých předmětů prohlédl Byly také žluté.
"Teď mě poslouchejte," řekl Jed. "Budete se pohybovat po prostorách porážky a smetat sračky z podlahy na mřížové rošty."
"Sračky?" zeptal se Kim.
"Jo," ujistil ho Jed. "Vadí vám to?"
"Skutečný sračky?"
"Vlastně směs kravských sraček, blití a krve," upřesnil Jed. "Prostě všechno, co spadne z pásu. Nejste tu na čajovém dýchánku. Jo, a dávejte pozor, ať vás nesrazí nějaký kus, zavěšený na háku. Taky dejte bacha na podlahu - klouže. Když upadnete, není to žádná slast," zasmál se Jed.
Kim přikývl a polkl. Začal chápat, že se bude muset na tuhle práci pořádně obrnit.
Jed se podíval na hodinky. "Za necelou hodinu se linka zastaví na polední přestávku. Ale nechám vám stejně čas na aklimatizaci. Máte ještě nějaký dotaz?"
Kim zavrtěl hlavou.
"Pokud vás něco napadne, víte, kde mám kancelář."
"Jo," přikývl Kim. Zdálo se, že Jed na něco čeká.
"Nechcete si nasadit ty špunty do uší?" podivil se po chvíli.
"Jo, jasně," uvědomil si Kim. "Zapomněl jsem na ně." Vsunul si obě houbovité zátky do uší a naznačil Jedovi, že je připraven.

Jed otevřel dveře. I s tlumiči hluku v uších Kima zasáhla hlasitá kakofonie zvuků.

189

Kim následoval Jeda na porážku. Vypadalo to tu docela jinak než v sobotu večer. Kim se domníval, že je připravený na to, co ho čeká, ale nebyl. Při pohledu na horká půltunová těla, zavěšená na hácích na pásu u stropu a pod vlivem odporného zápachu, který ho udeřil do nosu, okamžitě zbledl. Horký vzduch byl prosycen pachem syrového masa, krve a čerstvého trusu.
Stejně hrozně na Kima zapůsobil pohled na porážku. Mohutné větráky u stropu, které se marně snažily udržet prostory chladnější, dosáhly pouze toho, že se z padesáti čerstvě zabitých a stažených kusů, pohybujících se v Kimově zorném poli na pásu, výrazně kouřilo. Stovky dělníků v krví potřísněných pláštích na vyvýšených kovových ochozech opracovávaly kusy, které kolem nich projížděly. Pás se vinul po stropě jako mohutná pavučina. Vše působilo trochu surrealistickým dojmem. Bylo to jako obraz Dantova pekla - pekla na zemi.
Jed poklepal Kima po rameni a ukázal na podlahu. Kim se podíval dolů. Podlaha porážky byla pokryta krví, kusy orgánů, zvratky a řídkou stolicí. Jed znovu poklepal Kima po rameni. Kim se na něj podíval. Jed se mu chystal podat koště, ale vtom uviděl jeho obličej a všiml si, jak se mu nadouvají tváře.
Opatrně ustoupil a ukázal na stranu.
Kimovi se zvedal žaludek, ale stihl si přitisknout ruku na ústa. Otočil se tam, kam Jed ukazoval, a zahlédl dveře s nápisem: Muži.
Rozběhl se na toaletu. Otevřel dveře a sotva stihl přiskočit k umyvadlu.
Naklonil se nad studený porcelán a v záchvatech vyzvracel vše, co s Tracy posnídal.
Když se mu žaludek trochu uklidnil, spláchl umyvadlo a podíval se na sebe do rozbitého špinavého zrcadla.
Nevzpomínal si, že by někdy byl tak bledý. Oči měl následkem úporného zvracení podlité krví. Na čele mu stály krůpěje potu.
Opřel se o umyvadlo a vytáhl sluchátko, které měl stočené pod košilí.
Třesoucí se rukou vyndal jeden žlutý tlumič a místo něj si vsunul do ucha sluchátko.
"Tracy, jsi tam?" zeptal se chraptivě. "Mám sluchátko. Můžeš mluvit."
"Co se stalo?" ptala se Tracy. "To tys kašlal?"
"Nejen kašlal," přiznal Kim. "Právě jsem přišel o snídani."
"Máš hrozný hlas," řekla Tracy. "Jsi v pořádku?"
"Není mi nejlíp. Stydím se za to, jak jsem reagoval. Mám přece nemocniční průpravu, nečekal jsem, že to se mnou tak zamává. Je to tu... No, to se ani nedá popsat." Kim se rozhlédl po toaletě. Byla to snad ta nejšpinavější pánská toaleta, jakou kdy viděl. Zdi byly pokryty skvrnami a vulgárními nápisy, většinou ve španělštině. Dlaždice na podlaze vypadaly, že nepamatují úklid. Ležela na nich vrstva krve a špíny nanesená z porážky.
"Chceš to vzdát?" zeptala se Tracy. "Musím přiznat, že se nebudu zlobit."
"Ještě ne," odpověděl Kim. "Ale musím říct, že jsem byl na porážce sotva dvacet vteřin a už se ze mě stal vegetarián."
Kim sebou trhl, když zaslechl splachovat jeden ze dvou záchodů. Nenapadlo ho zkontrolovat, zda nejsou obsazené.
Vyškubl sluchátko, zastrčil ho

190

za košili, otočil se k umyvadlu a předstíral, že se myje. Slyšel, jak se za ním otevřely plechové dveře.
Kim uvažoval, co mohl ten člověk slyšet, a raději se na něj nedíval. Zahlédl ho v zrcadle. Muž ho obešel a zpytavě se na něj zadíval. Kimovi se rozbušilo srdce: Byl to ten muž, který na něj zaútočil - nejdřív tady u Higginse a Hancocka a pak v jeho vlastním domě!
Kim se pomalu obrátil. Muž pokračoval ke dveřím, ale neotevřel je. Stále se díval na Kima.
Na okamžik se jejich oči setkaly. Kim se pokusil o úsměv a hledal papírové ručníky. Na zdi byl držák, ale byl rozbitý a prázdný. Kim se ještě jednou odvážil podívat na toho muže. Jeho výraz se nezměnil. Kim se bezděčně dotkl pistole, kterou měl v kapse.
Vteřiny se vlekly. Muž na něj stále upřeně zíral černýma očima. Stál nehybně jako socha. Kim musel vynaložit veškeré sebeovládání, kterého byl schopen, aby se nepokusil to napjaté ticho přerušit.
Ke Kimově obrovské úlevě se muž náhle pohnul, otevřel dveře a zmizel.
Kim dlouze vydechl. Ani si neuvědomil, že celou tu dobu zadržoval dech. Sklonil hlavu a zašeptal do mikrofonu: "Proboha, ten šílenec s nožem byl na jednom ze záchodů. Nevím, co všechno slyšel. Zíral na mě, ale nic neříkal. Doufám, že mě nepoznal."
Umyl si obličej studenou vodou, nasadil si tlumič do ucha, zhluboka se nadechl a vyšel ze dveří zpět na porážku. Snažil se dýchat co nejpovrchněji ústy, aby co nejméně vnímal ten příšerný zápach. Nohy se mu chvěly.
Pro případ, že by na něj ten cizí muž číhal, měl ruku položenou v kapse na pistoli.
Jed stál opodál a čekal na něj. Kim se rozhlédl po cizím muži a měl dojem, že ho zahlédl zajít za jeden ze strojů.
"Jste v pořádku?" zakřičel Jed, aby přehlušil okolní zvuky.
Kim přikývl a pokusil se o úsměv.
Jed se také usmál a podal mu dlouhé koště. "Zdá se, že jste toho měl v žaludku víc, než jste si myslel," poznamenal. Pak poplácal Kima po zádech a odešel.
Kim se otřásl a polkl, aby potlačil další nutkání zvracet. Sklonil hlavu, aby neviděl řadu bezhlavých stažených těl,

jedoucích jedno za druhým na pásu u stropu směrem k chladírně. Sevřel koště a snažil se soustředit na smetání odpadu k jednomu z četných mřížových roštů.
"Nevím, jestli mě v tom kraválu uslyšíš," řekl s hlavou skloněnou k mikrofonu. "Ten chlap s nožem tu zřejmě pracuje. Když o tom trochu přemýšlím, ani mě to nepřekvapuje. Myslím, že bych měl zjistit kde."
Kim prudce uhnul, když kolem něj projelo jedno z kouřících půltunových těl. Vzhledem k tomu, že se nedíval před sebe, nechtěně vkročil téměř až pod pás. Na bílém plášti měl skvrny od krve jako všichni ostatní.
Narovnal se, odhadl rychlost pásu a prošel mezi kusy. Snažil se jít stejnou cestou, kudy zahlédl mizet muže, který ho napadl.
"Docela určitě jsem dostal nejhorší práci, která tu existuje," poznamenal Kim a doufal, že ho Tracy slyší i v rámusu, který byl kolem. "Jsem tu

ten nejnižší z nízkých, ale zato mám možnost se pohybovat po větším prostoru. Ostatní stojí na ochozu u pásu a těla projíždějí kolem nich."
Kim obešel mohutný stroj, za nímž mu zmizel ten cizí muž. Podlaha tu byla relativně čistá. Kapalo na ni jen malé množství krve, která vytékala ze stroje. Vlevo byla zeď.
Kim šel dál. Vpředu, v tmavší části místnosti, kde nesvítily u stropu žádné zářivky, pracovalo několik mužů. Ze všeobecného hluku se tu ozýval nový, výraznější zvuk. Byl to přerušovaný ostrý tón, který mu připomínal zvuk pistole k nastřelování hřebíků.
Kim stále zametal, přestože tu byla podlaha docela čistá. Po dvaceti krocích obešel další stroj a uvědomil si, v jaké části porážky se ocitl.
"Přišel jsem k místu, kudy jsou sem vháněna živá zvířata," řekl Kim směrem k mikrofonu. "Nahánějí je sem v zástupu po jednom. Když zvíře dojde až k vyvýšené plošině, dostane ránu do hlavy jakýmsi elektrickým kladivem. Vydává zvuk jako nastřelovací pistole. Musí to něco vystřelit, protože je kolem vidět stříkat mozek."
Kim na okamžik odvrátil pohled. Celý život zasvětil zachraňování životů a toto masové vraždění na něj nepůsobilo dobře. Po chvíli se přiměl znovu podívat k vlastní porážce.
"Kráva se okamžitě složí na obrovský otočný buben, který ji obrátí a posune dál," popisoval Kim pečlivě celý proces. "Pak ji jeden z dělníků zavěsí za achillovky na řetězový pás u stropu. Pokud se v této zemi někdy objeví nemoc šílených krav, bude tenhle způsob porážky přímo tragický. Jsem si jistý, že to okamžitě roznese emboly mozkové tkáně po celém těle, protože v okamžiku, kdy se mozek zvířat rozstříkne, jejich srdce ještě normálně bije."
Navzdory odporu k tomu, co viděl, Kim pokračoval dál. Teď mu ve výhledu nic nepřekáželo.
"Víš," řekl Kim po chvíli, "ten dobytek ví, co ho čeká. Musí tu smrt cítit všude kolem. Když se blíží k propusti, je už celý špinavý od řídké stolice.
To rozhodně kontaminaci..."
Kim se zarazil v půli věty. Vpravo, sotva sedm metrů od něj, stál ten cizí muž s nožem. Okamžitě pochopil, proč měl tak rád nože. Byl jedním ze dvou mužů, kteří k čerstvě zavěšenému kusu přistoupili a prořízli mu rychlým pohybem zápěstí hrdlo. Pak svižně uskočili, aby se vyhnuli gejzíru teplé krve, která vystříkla z rány. Krev stříkala pulzujícím proudem, dokud srdce pracovalo. Stékala dolů jedním z mřížových roštů v podlaze.
V dalším okamžiku Kimovi poskočilo srdce. V blízkosti muže s nožem byl napjatý, když mu však někdo poklepal na rameno, prudce sebou škubl.
Než se ovládl, vylétla mu ruka vzhůru v obranném gestu.
Naštěstí to byl Jed, a netvářil se právě spokojeně. Kimova reakce ho vyděsila stejně jako Kima Jedovo poklepání na rameno.
"Co tu sakra děláte?" zařval Jed, aby přehlušil rámus. Pravidelně se opakující údery vražedného přístroje zněly jako ďábelský metronom.
"Snažím se tu trochu orientovat," zakřičel Kim. Otočil se k muži, který ho nedávno přepadl, ale ten ho buďto vůbec neviděl, nebo o něj neproje-

voval zájem. Odstoupil od pásu a brousil si nůž, zatímco práci podřezávání dobytčích krků převzal jeho kolega. Kim viděl nůž naprosto zřetelně.
Byl podobný tomu, který muž použil, když Kima napadl.
"Hej, mluvím s vámi," křičel naštvaně Jed. Na důraz svých slov do Kima šťouchl prstem. "Koukejte sebou hodit, ať už jste tam, kde se dobytek vyvrhuje.Tam je nejvíc svinstva a tam máte být."Kim přikývl.
"Pojďte, dovedu vás tam," rozhodl Jed. Pokynul Kimovi, aby ho následoval.
Kim se ještě jednou podíval na muže s nožem, který si právě prohlížel nabroušené ostří. Od čepele se odrazil záblesk světla. Muž ani teď na Kima nepohlédl.
Kim se zachvěl a následoval Jeda.
Brzy se vrátili k pásu se zavěšenými těly. Kima zaujala Jedova samozřejmost. Když procházel mezi zavěšenými těly, dokonce je odstrkoval jako šaty na ramínku, místo aby mezi nimi rychle proběhl. Kimovi bylo proti mysli se horkých těl třeba jen dotknout. Čekal, jako kdyby proskakoval švihadlem.
"Tady je vaše místo," zařval Jed, když ho Kim doběhl. Jed ukázal kolem sebe širokým gestem. "Tady je ta nejšpinavější

práce a tady se koště nejvíc uplatní. Jasné?"
Kim neochotně přikývl a snažil se potlačit další příval nevolnosti. Byl na místě, kde se vyvrhovaly vnitřní orgány. Obrovské smotky střev padaly jako mohutní hadi z rozpáraných břich na stoly, provázené chvějícími se játry, obrovskými ledvinami a křehkými slinivkami.
Většina střev byla podvázána, ale ne všechna. Buďto je někdo vůbec nepodvázal, nebo se podvaz uvolnil. Ať už to bylo jakkoliv, na stolech i na zemi leželo množství výkalů smísených s krví.
Kim postavil koště na podlahu a začal sunout odpad k nejbližšímu roštu.
Při práci si vzpomněl na báji o Sisyfovi a jeho těžkém osudu. Sotva stihl vyčistit kus podlahy, už na ni stékala další krev, padal trus a kusy vnitřností.
Kima potěšilo, když si uvědomil, že jeho převlek je dokonalý. Byl přesvědčený, že ho muž s nožem nepoznal.
Snažil se nevnímat hrůznost místa, kde pracoval, a soustředit se na vlastní činnost. Další pátrání odložil na polední přestávku.

Shanahan sledoval oknem, jak jumbo jet pomalu najíždí na rozjezdovou plochu, rozjíždí se a pak váhavě zvedá nos. Zdálo se, že jede příliš pomalu, a přesto se náhle octl ve vzduchu a zamířil do nějaké vzdálené země.
Shanahan čekal u východu číslo tři na terminálu B na letadlo z Chicaga.
Na terminál se dostával jen s obtížemi. Lidé od bezpečnostní služby ho odmítli pustit bez letenky dovnitř. Vzhledem k tomu, že měl čekat na Leutmanna přímo u východu, věděl, že se tam dostat musí. Ani přemlouvání, ani dohadování je nepřesvědčilo. Shanahan musel situaci vyřešit tím, že si zakoupil letenku, kterou neměl v úmyslu použít.

193

Shanahan Leutmanna nikdy neviděl. Aby se poznali, Shanahan mu vylíčil, jak vypadá, aby ho Derek zbytečně nehledal. Aby nedošlo k omylu, Shanahan slíbil, že bude mít v ruce bibli. Derek prohlásil, že bible se hodí. Dodal, že bude mít v ruce černý kufřík.
Když se otevřely dveře, jimiž měli vycházet cestující z Chicaga, postavil se k nim jeden muž bezpečnostní služby. Cestující začali okamžitě vystupovat. Shanahan si vzal do ruky bibli a postavil se opodál. S očekáváním se díval na každého nového příchozího.
Desátý člověk vypadal slibně, ale jeho vzhled neodpovídal Shanahanovým představám. Muži bylo kolem třiceti, byl štíhlý, světlovlasý a výrazně opálený. Měl na sobě oblek s jemným proužkem a v ruce nesl kufřík z černé pštrosí kůže. Sluneční brýle měl posunuté na temeno hlavy mezi pečlivě ostříhané vlasy. Zastavil hned před východem a modrýma očima si pátravě prohlédl okolí. Když zahlédl Shanahana, zamířil přímo k němu.
"Pan O'Brian?" zeptal se Derek. Měl lehký anglický přízvuk.
"Pan Leutmann?" podivil se Shanahan. Byl překvapen. Podle hlasu v telefonu čekal tmavovlasého mohutného muže. Muž stojící před ním připomínal spíš anglického aristokrata než profesionálního zabijáka.
"Předpokládám, že jste přinesl peníze," řekl Derek.
"Samozřejmě,` odpověděl Shanahan.
"Mohl byste mi je dát?" požádal Derek.
"Tady na terminálu?" podivil se Shanahan. Nervózně se ohlédl. Domníval se, že o penězích se budou bavit v soukromí jeho vozu. Měl za úkol pokusit se usmlouvat zálohu i celkovou sumu.
"Buďto máme pracovní smlouvu, nebo ne," prohlásil Derek. "To je dobré vědět hned na začátku. Vyhneme se tak nesrovnalostem."
Shanahan vytáhl z náprsní kapsy saka obálku a podal ji Derekovi. Bylo v ní pět tisíc dolarů, polovina z požadovaných deseti. Shanahan věděl, že na veřejnosti nemůže začít smlouvat.
Zhrozil se, když Derek postavil kufřík na zem, roztrhl obálku a peníze spočítal. Shanahan se neklidně rozhlížel. Nikdo jim nevěnoval pozornost, ale Shanahanovi to bylo velmi nepříjemné.
"Výborně," pochválil ho Derek a zastrčil obálku s penězi do kapsy. "Budeme pracovat. Jaké jsou ty informace, které mi máte poskytnout?"
"Neměli bychom pomalu jít?" zeptal se s námahou Shanahan, kterému poněkud vyschlo v krku. Derekův přístup ho ničil.
"Ale jistě," odpověděl Derek. Mávl rukou směrem k východu. "Můžeme jít k výdeji zavazadel."
Shanahan byl rád, že se může pohnout. Derek šel vedle něj a měkce našlapoval v botách s tenkou podrážkou.
"Vy máte nějaká odbavená zavazadla?" zeptal se Shanahan.To byla další věc, kterou nečekal.
"Samozřejmě," ujistil ho Derek. "Aerolinie nemají rády střelné zbraně v kabině. Při mém zaměstnání nemá člověk na vybranou."
Kráčeli s proudem dalších cestujících. Vlevo od nich spěchali jiní cestující s letenkami opačným směrem. Neměli ani náznak soukromí.

194

"Máme pro vás vůz," oznámil Shanahan.
"Výborně," řekl Derek. "Momentálně mě ale zajímají údaje o oběti. Jak se jmenuje?"
"Reggis," odpověděl Shanahan. "Doktor Kim Reggis." Opět se rozhlédl kolem sebe. Naštěstí se o ně nikdo nezajímal.
"Tady je fotografie," pokračoval Shanahan a podal obrázek Derekovi. Nebyl příliš kvalitní. Byl vystřižený z novin.

"Je to hodně zrnité," řekl Derek. "Budu potřebovat víc informací."
"Připravil jsem vám jeho životopis," řekl Shanahan. Podal Derekovi popsaný list papíru. "Je tam i jeho popis, taky popis vozu včetně roku výroby a značky. Máte tam jeho adresu, ale domníváme se, že tam v současné době nebydlí."
"To už je lepší," pochvaloval si Derek, když prohlížel popis. "Ano, to je dostatečně podrobné."
"Domníváme se, že doktor Reggis strávil minulou noc v domě své bývalé manželky," pokračoval Shanahan. "Včera ráno za něj složila kauci u soudu."
"U soudu?" podivil se Derek. "Zdá se, že pan doktor zlobil."
"To je z našeho pohledu velmi mírně řečeno," odpověděl Shanahan.
Došli k pásu se zavazadly a vmáčkli se mezi ostatní cestující. Zavazadla cestujících z Chicaga právě přijížděla.
"Měl byste vědět ještě jednu věc," ozval se Shanahan. "Včera se uskutečnil jeden nepodařený pokus o likvidaci toho doktora."
"Díky za upřímnost," řekl Derek. "To je opravdu podstatná informace.
Chcete tím říct, že se ten člověk bude mít pořádně na pozoru."
"Asi tak," přisvědčil Shanahan.
Shanahan leknutím poskočil, když zaslechl hlasité zapípání. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že je to jeho vlastní pager. Nečekal, že ho někdo bude shánět, protože Bobby Bo věděl, kde je a co dělá. Shanahan sundal pager z pásku a podíval se na maličkou obrazovku. Číslo na obrazovce ho zmátlo ještě víc, protože mu vůbec nebylo povědomé.
"Nebude vám vadit, když si půjdu zavolat?" zeptal se. Ukázal k několika telefonním automatům u zdi.
"Vůbec ne," ujistil ho Derek. Soustředěně studoval informace o Kimovi.
Shanahan našel cestou k telefonu v kapse několik mincí a rychle vytočil záhadné číslo. Na jeho volání kdosi čekal, protože okamžitě zvedl sluchátko. Byl to Carlos.
"Ten doktor je tady!" vysypal ze sebe Carlos vzrušeně, ale šeptem.
"O čem to ksakru mluvíš?" nechápal Shanahan.
"Je tady, u Higginse a Hancocka," vysvětloval Carlos tiše. "Volám z jídelny. Nemůžu mluvit dlouho. Doktor tu uklízí. Vypadá jako cvok."
"Nechápu, o čem to mluvíš," zopakoval Shanahan.
"Vypadá divně," řekl Carlos. "Jako starý rocker. Je ostříhaný docela nakrátko a to, co mu na hlavě zbylo, je blond."
"Ty si děláš srandu," nevěřil Shanahan.
"To ne!" hájil se Carlos. "Má sešitý obličej tam, co jsem ho pořezal. Je to

on, vím to, ale musel jsem si ho několikrát pořádně prohlídnout, než jsem si byl jistý. Pak přišel až tam, co pracuju a stál tam, dokud pro něj nepřišel šéf a neodvedl ho pryč."
"Který šéf?" vyptával se Shanahan.
"Jed Street," odpověděl Carlos.
"Poznal tě ten doktor?" zeptal se Shanahan.
"Jasně, proč ne?" divil se Carlos. "Zíral na mě. Chvíli jsem si myslel, že po mně skočí, ale neudělal nic. Kdyby si něco zkusil, zabil bych ho. O to vám stejně jde, ne? Můžu ho oddělat, dokud je tady?"
"Ne!" vykřikl Shanahan, který se na okamžik přestal ovládat. Věděl, že pokud Carlos zabije Kima ve dne před stovkou svědků, bude z toho skandál. Zhluboka se nadechl a pokračoval tiše a zřetelně: "Nic nedělej. Představ si, žes ho nepoznal. Zůstaň v klidu. Dám ti vědět. Rozumíš?"
"Chci ho dostat," protestoval Carlos. "Říkal jsem vám, že mi nejde o peníze."
"To je od tebe šlechetné," poznamenal Shanahan. "Samozřejmě, tys to v první řadě všechno posral, ale o to teď nejde. Dám ti vědět, jasný?"
"Jo, dobře," přisvědčil Carlos.
Shanahan zavěsil. Nechal ruku na sluchátku a podíval se na Dereka Leutmanna. Byl na rozpacích. Nevěděl, co má dělat.

Tracy se rozbušilo srdce, když jí někdo nečekaně zaťukal na okno. Během doby, co parkovala na vzdáleném konci budovy, viděla pár lidí přicházet a odcházet. Nikdo se k ní ale nepřiblížil. Tracy rychle sundala sluchátka a otočila se k okénku.
Vedle vozu stál odporný muž ve špinavé kombinéze a ušmudlaném tuláku. Na hlavě měl baseballovou čepici otočenou kšiltem dozadu. Na dolním rtu mu visela nezapálená cigareta, která poskakovala při každém nadechnutí a vydechnutí.
Tracy v prvním okamžiku napadlo rychle nastartovat a odjet. Ten nápad zavrhla ve chvíli, kdy si vzpomněla, že má na střeše postavenou anténu.
Uvědomila si, že nemá moc na vybranou, a pootevřela okno.
"Viděl jsem vás z nákladňáku," řekl muž. Ukázal kamsi za sebe na jeden ze zaparkovaných vozů.
"Opravdu?" podivila se s úzkostí v hlase Tracy. Nic jiného ji nenapadlo.
Muž měl na tváři nápadnou jizvu, která se táhla až na krk.
"Co to posloucháte?" zeptal se.
"Nic moc," odpověděla vyhýbavě Tracy. Podívala se na magnetofon. Stále se točil. "Jen nějakou hudbu."
"Mám rád country," informoval ji muž. "Posloucháte country?"
"Ne," odpověděla Tracy s chabým úsměvem. "Tohle je moderní hudba.
Čekám tu na manžela. Pracuje tu."

"Měl jsem tu nějakou instalatérskou práci," řekl muž. "Mají tu víc kanálů a trubek než široko daleko kolem. Vlastně jsem se přišel zeptat, jestli máte oheň. Nemůžu najít zapalovač."

196

"Je mi líto," odpověděla Tracy. "Ráda bych vám pomohla, ale já nekouřím a nemám zapalovač ani zápalky."
"Tak díky," řekl muž. "Nezlobte se, že jsem obtěžoval."
"Nic se nestalo," ujistila ho Tracy.
Muž odešel a Tracy si s úlevou oddechla. Zavřela okno. Uvědomila si, jak je napjatá. Byla nervózní od okamžiku, kdy Kim zašel do budovy jatek, ale od chvíle, kdy se setkal s vrahem na toaletě, byla jako na trní. To, že s Kimem mohla mluvit, ji moc neuklidnilo. Toužila mu říct, aby rychle zmizel. Byla si jistá, že to nestojí za to obrovské riziko.
Když se rozhlédla, zda ji nikdo nesleduje, nasadila si opět sluchátka a zavřela oči. Musela se soustředit na to, co Kim říkal. Hluk uvnitř jatek ji přinutil stáhnout hlasitost na minimum.

Kim obešel celý prostor, kde se vyvrhovaly vnitřnosti, a už měl přehled o celé porážce. Viděl, kde se krávy zabijí a zavěsí na háky, kde se jim podřízne krk. Dál z nich byla stažena kůže a oddělena hlava. Hlavy se odvážely na zvláštním pásu. Po vyvrhnutí byla těla rozříznuta podélně na dvě poloviny mohutnou pilou, která předčila všechny hrůzné představy holywoodských producentů hororových filmů.
Kim se podíval na hodinky, aby zjistil, jak rychle porážka pracuje. Nestačil se divit. S bradou na hrudi promluvil do mikrofonu.
"Doufejme že Lee Cook vymyslí vhodné video," řekl. "Zaznamenal bych tím něco, co by dokumentovalo Marshin hlavní postřeh. Říkala, že hlavním, zdrojem kontaminace masa jsou právě jatka.Tvrdila, že jde prostě o zisk a nehledí se na bezpečnost. Porážka pracuje neuvěřitelnou rychlostí: jedno zvíře za dvanáct vteřin! Při takové rychlosti není možné se kontaminaci vyhnout.
Ještě se vrátím k otázce konfliktu zájmů ministerstva zemědělství a masného průmyslu, ta je ze zdejšího provozu naprosto evidentní. Na ochozech je několik inspektorů. Jsou nápadní jako černé ovce ve stádu. Na hlavách mají červené helmy místo žlutých a pláště mají v porovnání s dělníky relativně čisté.
Místo aby se věnovali kontrole, baví se s dělníky a vyprávějí si vtipy.
Kontrola je prostě jen formální. Pás se totiž pohybuje příliš rychlena to, aby nějaká kontrola byla vůbec možná, a ti hoši se na maso téměř ani nepodívají."
Kim náhle zahlédl Jeda Streeta, který obcházel kolem stolů a odpadů.
Raději se znovu soustředil na zametání. Zamířil opačným směrem, než kam kráčel Jed, a brzy se ocitl v místě, kde se oddělovaly hlavy od těl.
Práci tu vykonávala další mohutná pila, jen o něco méně děsivá než ta, která dělila těla na poloviny. Těsně předtím, než muž s pilou oddělil hlavu úplně od těla, jiný ji zavěsil na hák, visící z pásu u stropu. Tato práce vyžadovala dokonalou týmovou spolupráci.
Kim pokračoval v úklidu a sledoval stažené hlavy. Oči zbavené víček dodávaly pohupujícím se hlavám smutně překvapený výraz.
Kim postupoval podle pásu s hlavami až k místu, kde hlavy mizely otvorem ve zdi v sousední místnosti. Kim si uvědomil, že je to přesně ta místnost, kde byl v sobotu večer napaden.

197

Ohlédl se, zda neuvidí Jeda. Když ho nikde nezahlédl, rozhodl se riskovat, že ho nebude hledat, a vešel vchodem bez dveří do místnosti, kde se z hlav odstraňovalo maso.
"Jsem v místnosti, kam se transportují hlavy," řekl Kim do mikrofonu.
"To je potenciálně důležité místo ve vztahu k Beckyinu onemocnění.
Marsha objevila v archivu něco, co se týkalo hlavy posledního kusu poraženého v den, z něhož měla Becky hamburger. Říkala, že je to odporné, což se mi v současné chvíli zdá paradoxní, protože odporné mi tu připadá všechno."
Kim chvíli sledoval, jak z pásu spadne každých dvanáct vteřin hlava na stůl, kde se na ni vrhne několik řezníků. S použitím nožů podobných těm, jimiž se dobytku podřezává hrdlo, rychle odstraní velké žvýkací svaly a jazyky. Dělníci maso sbírají a odhazují do velkých kontejnerů podobných těm, které Kim viděl v Mercer Meats.
"Každou minutu objevím něco nového," řekl Kim. "V hamburgerech je asi převážně maso z hovězích hlav."
Kim si všiml, že po odstranění žvýkacích svalů a jazyků se hlavy opět dostanou na pás a jsou odváženy k černé díře, kde padají s největší pravděpodobností do sklepa.
"Asi se budu muset podívat do sklepa," řekl Kim s nevolí. Měl pocit, že jeho negativní vztah ke sklepům bude podroben těžké zkoušce.

Jed Street byl s celým dosavadním dnem spokojen, přestože bylo pondělí.
Ráno se dobře nasnídal, dojel do práce včas, aby si stihl dát druhý šálek kávy s ostatními vedoucími, a nemusel řešit problém absence velkého počtu dělníků. Sehnat a udržet slušnou pracovní sílu mu činilo největší starosti.
Nikdo z důležitých zaměstnanců neonemocněl a Jed byl přesvědčen, že se dopolední směně, kterou vedl, podaří za dopoledne porazit a zpracovat téměř dva tisíce kusů. To Jeda těšilo, protože věděl, že to potěší i jeho přímého

nadřízeného, Lennyho Strikera.
Jed si sundal bílý plášť a pověsil ho na věšák. Vrátil se do kanceláře s třetím šálkem kávy, aby dohnal papírování, které představovalo velkou část jeho práce. Obešel psací stůl a posadil se. S perem v ruce se pustil do práce. Každý den musel vyplnit řadu různých formulářů.
Jed pracoval dlouho, dokud ho nevyrušilo zvonění telefonu. Než zvedl sluchátko, natáhl se pro šálek s kávou.Telefon před polednem ho příliš nezajímal a nepředpokládal, že by mohl být důležitý. Přesto si uvědomoval, že tu taková možnost je. Měl na starosti porážku, což bylo značně rizikové pracoviště, a každým okamžikem se mohla vyskytnout nějaká pohroma.
"Prosím," ozval se Jed do telefonu a zdůraznil první slabiku slova. Upil trochu kávy.
"Jede Streete, tady Daryl Webster. Můžete mi věnovat trochu času?"
Jed kávu leknutím vyprskl, ale hned se ji snažil setřít z formulářů na stole. "Samozřejmě, pane Webstere," vysypal ze sebe. Pracoval u Higginse a Hancocka čtrnáct let a za tu dobu mu nejvyšší šéf nikdy nezavolal.

198

"Volal mi jeden člověk od Bobbyho Boa," vysvětloval Daryl. "Říkal, že jsme dnes přijali nového muže na úklid."
"To je pravda," přisvědčil Jed. Cítil, jak mu začíná být horko. Najímání ilegálních přistěhovalců bylo mlčky trpěno, ale oficiálně bylo samozřejmě zakázáno. Jed se modlil, aby nebyl exemplárně potrestán.
"Jak se ten člověk jmenuje?" zeptal se Daryl.
Jed zuřivě listoval v papírech na stole. To jméno si někam napsal, ale rozhodně ne na žádný oficiální formulář. S úlevou si oddechl, když papír konečně našel.
"José Ramerez, pane," odpověděl.
"Ukázal vám nějaký doklad?" vyptával se dál Daryl.
"Nevzpomínám si," odpověděl Jed vyhýbavě.
"Jak vypadá?"
"Je trochu divný," připustil Jed. Byl zmatený. Nechápal, jak může Daryla zajímat vzhled pomocného dělníka.
"Můžete se vyjádřit trochu přesněji?"
"Vypadá jako pankáč," popisoval Jed asi tak, jak by toho muže popsal jeho čtrnáctiletý syn. "Odbarvené vlasy, náušnice, tetování, kožené kalhoty."
"Je vysoký?" zeptal se Daryl.
"Jo, určitě přes sto osmdesát centimetrů."
"Má na obličeji nějaké stehy?"
"Jo, to má," vzpomněl si Jed. "Jak to víte, pane?"
"Řekl vám, kde bydlí?" ptal se dál Daryl.
"Ne, neptal jsem se," přiznal Jed. "Musím říct, že byl rád, že jsem ho zaměstnal. Dokonce souhlasil, že odpracuje polovinu směny navíc."
"Chcete říct, že tam bude i večer?" ujišťoval se Daryl. "Bude pracovat s večerní úklidovou četou?"
"Jo," ujistil ho Jed. "Ráno mi jeden dělník onemocněl.`` "To je fajn," poznamenal Daryl. "To je moc fajn. Musím vás pochválit."
"Děkuji vám, pane," řekl zmateně Jed. "Mám něco udělat nebo panu Ramerezovi něco vyřídit?"
"Ne, nic," ujistil ho Daryl. "Považujte náš rozhovor za důvěrný. Můžu se na to spolehnout?"
"Naprosto, pane," ujistil ho Jed.
Když Daryl zavěsil, Jed odtáhl sluchátko od ucha. Bylo to naprosto neobvyklé. Chvíli se zpytavě díval na sluchátko, a teprve pak zavěsil.

Kim nechtěl být přistižen v místnosti, kde se zpracovávaly hlavy a kde nebylo co zametat. Raději se rychle vrátil na porážku. Přestože už znal osud každé hlavy, netušil, co měla Marsha na mysli, když se zmiňovala o hlavě posledního kusu. Jediné, co dosud nevěděl, bylo, co se s hlavami děje, jakmile zmizí v černé díře.
Kim se vrátil k místu, kde se vyvrhovaly vnitřnosti, a zametl již poněkolikáté stejná místa. Hrozné na té práci bylo, že po patnácti minutách podlaha vypadala, jako by ji nikdy neuklidil.

199

Přes tlumiče hluku v uších zaslechl náhle hlasité bzučení. Narovnal se a podíval se kolem. Ihned si všiml, že do propusti nevchází žádný další kus.
Žádný nevstupoval na porážku. Ubohá zvířata, která byla kousek od popravčího, dostala chvilkovou milost. Popravčí odložil nástroj a smotával vysokotlakou hadici.
Zvířata, která byla zabita jako poslední, projížděla na pásu, dokud poslední z nich nebylo vyvrženo. Pak se pás zastavil a trvalý hluk vystřídalo děsivé ticho.
Kimovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že za to ticho částečně mohou tlumiče do uší. Když je vyndal, slyšel hluk uklízení nářadí a šum konverzace. Někteří dělníci seskakovali z ochozů, jiní scházeli po schůdkách nebo žebřících.
Kim jednoho z mužů zastavil a zeptal se ho, co se děje.
"Nemluvím anglicky," řekl muž a spěchal pryč.
Kim oslovil dalšího. "Umíte anglicky?" zeptal se.

"Trochu," odpověděl muž.
"Co se děje?"
"Polední pauza," vysvětlil muž a spěchal za prvním.
Kim sledoval, jak stovka dělníků seběhla z ochozů a shlukla se kolem protipožárních dveří. Všichni mířili do šatny a do jídelny. Z místnosti, kde se vykosťovalo maso, přišel téměř stejný počet mužů. Navzdory pachu krve a smrti z nich čišelo přátelství. Smáli se a vesele se pošťuchovali.
"Nechápu, jak tu může někdo jíst," řekl Kim do mikrofonu.
Vtom zahlédl muže, který ho napadl. Přicházel se svým kolegou. Prošli kolem Kima, aniž se na něj podívali, a postavili se do řady u dveří. Kim se ujistil, že jeho převlek je dokonalý.
Zastavil jednoho z mužů, kteří dobytek vyvrhovali. Jeho plášť byl vlhký a hrál všemi odstíny červené. Kim se zeptal, kudy se dostane do sklepa.
Místo odpovědi se naněj muž podíval jako na blázna.
"Mluvíte anglicky?`` zeptal se nejistě Kim.
"Jasně, mluvím anglicky,`` odpověděl muž.
"Chci jít dolů," zopakoval Kim. "Kudy se tam dostanu?"
"Myslím, že nechceš jít dolů, kamaráde," odpověděl muž. "Ale pokud bys tam vážně chtěl jít, musel bys jít tamtěmi dveřmi," ukázal na neoznačené dveře s automatickým zavíráním.
Kim pokračoval v zametání, dokud v protipožárních dveřích nezmizel poslední dělník. Když dozněl pracovní hluk a chaos, připadalo Kimovi divné, že zůstal sám mezi čtyřiceti nebo padesáti zavěšenými kusy, ze kterých se dosud kouřilo. Poprvé od chvíle, kdy přišel, byla podlaha bez chuchvalců sražené krve.
Kim odložil koště a zamířil k neoznačeným dveřím, které mu dělník ukázal. Ohlédl se, zda ho nikdo nesleduje, otevřel dveře a vešel. Dveře se za ním rychle zavřely.
První, co si uvědomil, byl hrozný zápach. Byl mnohonásobně horší než na porážce, kde se mu z něj udělalo špatně. Tady se k pachu čerstvého masa, krve a výkalů přidal hnilobný zápach. Kimovi se zvedal žaludek, ale nezvracel. Usoudil, že už nemá co.

200

Stál na ploše nad schodištěm, které mířilo dolů do černé tmy. Nad hlavou měl jednu jedinou žárovku. Na zdi visel hasicí přístroj a velká baterka.
Kim strhl baterku ze zdi a rozsvítil ji. Kužel světla namířil na schody, které vedly hluboko do sklepa. Zdi byly pokryté hnědými skvrnami, podobnými Rorschachovu testu. Vzdálená podlaha pod ním se zdála hladká a černá jako klidná hladina nádrže s ropou.
Kim si sundal jednu rukavici a nasadil si sluchátko.
"Slyšíš mě, Tracy?" zeptal se. "Pokud ano, tak se ozvi. Právě jsem si nasadil sluchátko."
"No konečně," řekla Tracy trochu podrážděně. Její hlas zněl jasně a hlasitě, přestože byl Kim obklopen betonovými zdmi. "Chci, abys okamžitě přišel za mnou."
"Co se děje?" divil se Kim. "Z čeho jsi tak nervózní?"
"Jsi na jatkách s někým, kdo se tě dvakrát pokusil zabít," řekla Tracy. "Je to absurdní. Chci, abys toho okamžitě nechal."
"Musím ještě něco zjistit," odporoval Kim. "Ten člověk s nožem mě stejně nepoznal, tak se uklidni!"
"Kde jsi teď?" zeptala se Tracy. "Proč sis to sluchátko nevzal dřív? Bylo to hrozné, když jsem s tebou nemohla mluvit."
Kim začal opatrně sestupovat po schodech dolů. "Nemůžu si dovolit mít v uchu sluchátko, pokud nejsem sám," vysvětloval. "Momentálně jdu dolů do sklepa. Musím přiznat, že to není nic příjemného. Je to jako cesta do horoucích pekel. Ten smrad se ani nedá popsat."
"Myslím, že bys neměl chodit do sklepa," varovala ho Tracy. "Jsem ráda, že s tebou můžu mluvit, ale je lepší, když budeš s ostatními. Navíc tam asi ani nesmíš. Kdyby tě někdo chytil, budeš z toho mít zase problémy."
"Všichni šli na oběd," uklidňoval ji Kim. "Nemyslím, že by mě tu někdo hledal."
Kim se snažil dýchat ústy, aby tak intenzívně nevnímal ten hrozný zápach, a pomalu došel až dolů. Baterkou si posvítil kolem sebe. Bylo tam skladiště kádí a kontejnerů. Do všech byl sveden odpad shora. V kádích byla krev, střeva, kosti a lebky.
"Hromadí se tu odpad, než se odveze do kafilerie," řekl Kim. "Všechno je v různých stadiích rozkladu. Není tu žádné chlazení. Neumíš si představit, jak to tu páchne, a nechci ani pomyslet, jak to musí vypadat v létě."
"Zní to odporně," souhlasila Tracy. "Nechce se mi věřit, že by se takový odpad mohl ještě k čemukoliv použít."
"V kafilerii se z toho připraví hnojivo," ujišťoval ji Kim. "A co je mnohem odpornější, taky krmivo pro dobytek. Průmysl přinutil ubohý dobytek ke kanibalismu."
"Jéje," zašeptal Kim do mikrofonu a po zádech mu přeběhl mráz.
"Co se děje?" lekla se Tracy.
"Něco jsem zaslechl," řekl tiše Kim.
"Rychle zmiz," vybízela ho s úzkostí v hlase Tracy.
Kim si posvítil baterkou tam, odkud zvuk přicházel. Podobně jako v jeho domácím sklepě se na něj upřelo několik párů jasně červených očí. Pak

201

se ozval šum a očka zmizela. Kim zahlédl utíkat několik zvířátek velikostí domácí kočky. Nebyly to myši jako doma ve sklepě.
"Je to v pořádku," oddechl si Kim. "Byly to jen obrovské krysy."
"Jenom," řekla ironicky Tracy. "Jen pár přátelských krys."
Kim vkročil na podlahu a zjistil, že nejen vypadá jako louže ropy, ale má i podobnou konzistenci. Gumové podrážky mlaskaly při každém kroku.
"Tohle je jako horor z postindustriální éry," poznamenal Kim.
"Nech toho filozofování," napomenula ho netrpělivě Tracy. "No tak, Kime! Zmiz odtamtud! Co tam vlastně hledáš?"
"Chci najít místo, odkud sem padají hlavy," odpověděl Kim.
Procházel mezi káděmi a kontejnery a snažil se určit místo, kde se nad ním nachází místnost, v níž se zpracovávají hlavy. Došel až k betonové zdi, která byla nejspíš stejná jako nahoře. To by znamenalo, že odpad, který hledal, by měl být až za zdí.
Kim si posvítil na zeď, aby našel otvor. Došel k němu a prošel na druhou stranu. I tady si nejdříve posvítil na celý prostor. Byl menší než předchozí a trochu čistší. Stál tu opět velký kontejner, do něhož byl také sveden odpad shora.
"Vypadá to slibně," řekl Kim. "Myslím, že jsem našel, co jsem hledal. Je tu velký kontejner, asi jako na stavbě."
Baterkou sledoval odpadní rouru od kontejneru až nahoru ke stropu. Její průměr odpovídal tomu, který si pamatoval z horní místnosti.
"Fajn," řekla Tracy. "Tak už pojď!"
"Za chvilku," odporoval Kim. "Podívám se, jestli je vidět dovnitř."
Kim přistoupil ke špinavému rezavému kontejneru. V této místnosti byla podlaha poměrně suchá. Na jedné straně kontejneru, tam, kam byl sveden odpad shora, byla malá kovová podlážka, na niž vedly čtyři schody.
Z ní bylo vidět na celý kontejner. Přímo před Kimem byla jakási kovová petlice. Otevřel ji, ale nešla jednou rukou uvolnit.
Kim podržel baterku mezi koleny a oběma rukama se pokusil uvolnit petlici. Náhle se zaskřípáním povolila. Držel poklici levou rukou, pravou sáhl pro baterku a posvítil dovnitř. Nebyl to hezký pohled.
Kontejner byl téměř přeplněn hnijícími hovězími hlavami. Na rozdíl od těch zkrvavených, které viděl nahoře, byly zčernalé a oči měly scvrklé a kalné. Na mnohých byla zřetelná díra v lebce po tlakové pistoli.
Kim byl znechucen pohledem i odporným zápachem, když se však chystal vrátit víko na místo, unikl mu neovladatelný výkřik plný hrůzy. Paprsek světla mu osvítil děsivou podívanou. Mezi hovězími hlavami byla částečně ponořena oddělená hlava Marshy Baldwinové.
Kim v leknutí pustil těžkou poklici a ta s obrovským, rachotem dopadla na místo. Zvuk se odrážel od betonových stěn kolem.
"Co se stalo?" ptala se zděšeně Tracy.
Než mohl Kim odpovědět, ozval se příšerný skřípavý zvuk. Pád poklice spustil jakousi automatickou mechanizaci. Kim rychle posvítil směrem, odkud skřípění vycházelo. Viděl, jak se na zdi vysunuje rezavý poklop.

202

Slyšel, jak se Tracy opakovaně dožaduje vysvětlení, ale nemohl jí odpovědět. Sám nic nevěděl. Za poklopem byl špinavý zvedací vozík, který se dal náhle do pohybu, jako by ožilo nějaké mechanické stvoření ze vzdálené budoucnosti. Zablikala na něm červená světla a zalila místnost barvou krve.
V okamžiku, kdy se poklop otevřel dokořán, vozík bez řidiče několikrát krátce výstražně zatroubil a škubavě se dal do pohybu. Kim si uvědomil, že vozík míří přímo na něj, rychle seskočil z podlážky a přitiskl se ke zdi.
Vozík narazil do kontejneru a vyvolal ještě hlasitější zvuk než před okamžikem pád poklice. Kontejner se zachvěl a začal se zvedat. Vozík začal couvat i s plným kontejnerem a na jeho místo se hlučně přesunul prázdný kontejner, který stál připravený vedle.
Zvedací vozík se zastavil, otočil a zajel zpět do tmy.
"Kime, nevím, jestli mě slyšíš," křičela zoufale Tracy, "ale já jdu dovnitř!"
"Ne!" zakřičel Kim do mikrofonu. "Jsem v pořádku. Omylem jsem spustil automatický posun odpadu. Jdu ven, nechoď sem."
"Přijdeš sem k autu?" zeptala se Tracy s nadějí v hlase.
"Jo, potřebuju se vzpamatovat."

Ne že by Derek Leutmann Shanahanovi OBrianovi nevěřil, ale věděl, že ta věc je mnohem složitější, než mu řekli. Měl vypracovaný přesný pracovní postup. Zabíjení lidí bylo povolání, v němž nebylo nikdy opatrnosti nazbyt. Derek nezamířil do domu Kimovy bývalé manželky, jak mu navrhoval Shanahan, ale šel se nejdřív podívat do Kimova domu. Chtěl si ověřit spolehlivost Shanahanových informací a dozvědět se o oběti něco víc.
Vydal se do čtvrti Balmoral a vjel bez zaváhání na Kimův pozemek.
Z vlastní zkušenosti věděl, že takové chování je mnohem méně podezřelé než opatrné objíždění kolem.
Zaparkoval ve vjezdu přímo před garáží. Otevřel kovový kufr, ležící na sedadle vedle řidiče. Sáhl dovnitř a vytáhl z vylisovaného pouzdra devítimilimetrovou automatickou pistoli. Zkušeným hmatem nasadil tlumič a vsunul ji do pravé kapsy kabátu z velbloudí srsti. Kapsa byla upravena tak, aby se do ní dlouhá zbraň pohodlně vešla.
Derek vystoupil z vozu s kufříkem z pštrosí kůže. Nahlédl do garáže. Byla prázdná. Zamířil po cestě k domu. Každý by

ho považoval za úspěšného obchodníka nebo elegantního agenta pojišťovny. Zazvonil. Pak teprve se rozhlédl kolem. Viděl pouze dva sousední domy. Zdálo se, že v žádném z nich nikdo není.
Ještě jednou zazvonil. Když se nikdo neozval, zkusil vzít za kliku. Překvapilo ho, že je otevřeno, ale usnadnilo mu to situaci. Kdyby bylo zamčeno, nic by to na věci neměnilo. Derek měl potřebné nářadí i zkušenosti, aby otevřel většinu zámků.
Bez zaváhání vešel do domu a zavřel za sebou. Chvíli stál a poslouchal.
Bylo ticho.

203

S kufříkem v ruce rychle prošel přízemí. Ve dřezu našel špinavé nádobí.
Vypadalo, že už tam leží delší dobu.
Vystoupil do prvního patra a zahlédl rozbité dveře do koupelny. Všiml si i uraženého stolku. Vešel do koupelny a sáhl si na ručníky. Bylo zřejmé, že žádný z nich nikdo v poslední době nepoužil. Alespoň část Shanahanovy informace byla pravdivá.
V šatně vedle ložnice se zadíval na šaty rozházené na podlaze. Uvažoval, co se vlastně při tom neúspěšném útoku odehrálo.
Derek se vrátil do přízemí a posadil se za Kimův psací stůl. Aniž si sundal rukavice, probíral se korespondencí, aby se dozvěděl něco víc o muži, kterého přijel zabít až z Chicaga.

Tracy zacouvala, aby viděla na přední stranu budovy Higginse a Hancocka. Napadlo ji dojet až ke vchodu, ale pak si to rozmyslela, protože se Kimovi nezmínila o tom, že bude stát jinde. Bála se, že by Kim mohl vyjít ven jinými dveřmi a hledat ji.
Brzy ho zahlédla vycházet předními dveřmi. Rozběhl se k ní. Měl na sobě bílý plášť a na hlavě žlutou ochrannou helmu. Doběhl k autu, ohlédl se přes rameno a posadil se na zadní sedadlo.
"Jsi bílý jako stěna," řekla Tracy, když ho uviděla. Otočila se na sedadle, jak jen jí volant dovoloval. "Ale asi to ještě zdůrazňují ty světlé vlasy."
"Právě jsem viděl něco tak hrozného, že to ani neumím popsat."
"Co?" zděsila se Tracy.
"Hlavu Marshy Baldwinové!" řekl Kim. "Obávám se, že z ní nic jiného nezbylo, možná ještě pár kostí. Zní to asi hrozně, ale nejspíš se stala součástí hamburgerů."
"Proboha!` zděsila se Tracy. Podívala se Kimovi do očí. Viděla v nich slzy a sama cítila, jak se jí také derou do očí.
"Nejdřív Becky a teď tohle," dostal ze sebe Kim. "Cítím se za to zodpovědný. Kvůli mně nestačila jedna tragédie, musela se odehrát další."
"Chápu, jak se asi cítíš," ujistila ho Tracy, "ale už jsem ti řekla jednou, že Marsha dělala jen to, co sama chtěla a co považovala za správné. Vím, že to neomlouvá její smrt, ale ty za ni nemůžeš."
Tracy natáhla ruku. Kim ji stiskl. Okamžik tak seděli beze slova, a přesto společně prožívali události posledních hodin.
Tracy vzdychla, zavrtěla zoufale hlavou a stáhla ruku zpět. Otočila se dopředu a nastartovala motor. Než Kim nasedl, sundala anténu ze střechy.
"Jedno je jisté," řekla Tracy, když řadila. "Mizíme odtud."
"Ne!" protestoval Kim. Natáhl ruku a sevřel jí rameno. "Musím se tam vrátit. Musím to dotáhnout do konce. Teď už nejen kvůli Becky, ale i kvůli Marshe."
"Kime, tady se jedná o jasnou vraždu!" protestovala Tracy. "Je čas zavolat policii."
"Jde tady o jednu vraždu," odporoval Kim. "A jedna vražda bledne

204

v porovnání s pěti sty dětmi, které každoročně umírají díky masnému průmyslu a jeho touze po zisku."
"Zodpovědnost za životy těch dětí se bude u soudu asi dost těžko prokazovat," poznamenala Tracy. "Něčí hlava je dost jasný důkaz."
"Já jsem tu hlavu sice našel, ale nevím, kde je teď. Byla mezi hovězími hlavami, ale když mi vypadla poklice z ruky, aktivoval jsem mechanizaci, která plné kontejnery odsunuje k odvozu. Obávám se, že už je na cestě do kafilerie. Pokud bychom chtěli upozornit na Marshinu smrt, chybí corpus delicti. Moje slovo pro policii nic neznamená."
"Můžou zahájit vlastní vyšetřování," odporovala Tracy. "Třeba najdou další kosti."
"I kdyby je našli," oponoval Kim, "nám přece nejde o to, aby zavřeli toho člověka, co se mě snažil zabít. Jde přece o celý průmysl."
Tracy vzdychla a vypnula motor. "Proč se tam chceš teď vracet? Dokázala všechno, cos chtěl. Zjistila, že je snadné prokázat, jak se maso může kontaminovat." Tracy poklepala na magnetofon. "Ten pásek je skoro stejně dobrý jako video. Můžu tě ujistit, že to, jak všechno popisuješ, je značně působivé. Jsem si jistá, že po tom Kelly Andersonová ochotně skočí."
"Chci se tam vrátit hlavně proto, že mám pracovat s večerní úklidovou četou," vysvětloval Kim. "Doufám, že bych se mohl dostat do archivu.
Marsha tam našla nějaké hlášení o porušení předpisů, které se týkalo hlavy nemocného zvířete. Říkala, že ho vrací mezi ostatní, a já jsem slyšel, jak ho tam dává. Chci ten papír najít."

Tracy zoufale zavrtěla hlavou. "Moc riskuješ," poznamenala. "Když se do toho pustí Kelly Andersonová, určitě si to hlášení najde."
"Myslím, že tak moc neriskuju.Ten člověk s nožem se mi na záchodě díval přímo do očí. Pokud mě mohl poznat, bylo to právě v tu chvíli. Když tak o tom přemýšlím, asi si nebudu brát ani tu pistoli."
Kim sáhl do kapsy u kalhot, aby pistoli vytáhl. Podal ji Tracy.
"Nech si ji," protestovala Tracy.
Kim zavrtěl hlavou. "Ne, já ji nechci."
"Prosím tě," přemlouvala ho Tracy.
"Tracy, už tak s sebou tahám spoustu věcí, třeba všechny ty baterie. Dokonce si myslím, že mi ta pistole přidělává starosti, místo aby mě uklidňovala."
Tracy si neochotně vzala od Kima pistoli a položila ji na podlahu vozu.
"Takže se mi nepovedlo tě přemluvit, aby ses tam nevracel?"
"Chci to dotáhnout do konce," odpověděl Kim. "To je to nejmenší, co můžu udělat."
"Doufám, že je ti jasné, že když tu jen tak sedím, zatímco ty tolik riskuješ, dohání mě to k šílenství."
"Já tě chápu," ujistil ji Kim. "Nechceš jet domů a vrátit se pro mě v jedenáct večer?"
"V žádném případě!" vykřikla Tracy. "To by bylo ještě horší. Takhle aspoň slyším, co se děje."

205

"Dobře," souhlasil KIm. "Jak chceš. Já už musím jít zpátky. Polední pauza už bude končit."
Kim se chystal vystoupit, ale ještě se naklonil zpátky do auta. "Můžeš během odpoledne něco udělat?" zeptal se.
"Samozřejmě," přisvědčila Tracy. "Pokud nebudu muset vylézat z auta."
"Zavolej do laboratoří Sherring. Zeptej se na výsledky těch vzorků masa, které jsem jim tam odnesl. Měli by už mít výsledky."
"Dobře," souhlasila Tracy.
Kim jí vděčně stiskl rameno. "Díky," řekl a vystoupil. Zavřel dveře, zamával a šel.

Derek Leutmann zpomalil, když se blížil k Tracyinu domu. Čísla na některých domech nebyla příliš zřetelná a on nechtěl přejet. Když se přiblížil k domu, viděl ve vjezdu stát mercedes. Nechtěl mu zablokovat cestu, a tak se otočil a zaparkoval na protější straně ulice.
Vytáhl list s informacemi od Shanahana a zkontroloval číslo mercedesu. Jeho předpoklad se potvrdil. Byl to vůz toho doktora.
Připravil se stejně jako před Kimovým domem a po chvíli vystoupil do drobného deště. Otevřel malý skládací deštník, pak teprve vytáhl kufřík.
S kufříkem v jedné a deštníkem v druhé ruce přešel silnici a podíval se do vozu. Překvapilo ho, že ho vidí tady, předpokládal, že s ním doktor odjel do nemocnice. Takhle se zdálo, že doktor není v práci.
Derek o Kimovi věděl mnohem víc než dřív. Věděl, že je to velmi úspěšný kardiochirurg. Věděl, že je rozvedený a platí značně vysoké výživné. Nevěděl ale, proč si O'Brian a jeho dobytkářský šéf přejí, aby ho zabil.
Derek tuto otázku Shanahanovi položil, ale dostal vyhýbavou a neurčitou odpověď. Derek netoužil znát detaily vztahů svých klientů a obětí, ale rád věděl, o co jde. Mohl tak značně snížit rizika nejen při akci, ale i po ní.
Snažil se ze Shanahana nějakou informaci vymámit, jenže bez úspěchu.
Dozvěděl se jen to, že jde o byznys. Podivné bylo, že se Derekovi nepodařilo přijít na nic, co by spojovalo doktora s dobytkáři nebo s masným průmyslem, a to v jeho psacím stole našel hodně informací.
Většina Derekových zakázek vyplývala z finančních problémů, především šlo o problémy s konkurencí, nesplacené sázky, půjčky nebo vyrovnání po rozvodu. Většina jeho klientů i obětí byli gauneři a Derekovi to tak vyhovovalo.
Tento případ byl docela jiný a Dereka se zmocnila zvědavost a ještě jiné pocity. Derek neměl rád, když ho někdo podceňoval a snažil se ho využít. Nevypracoval se na svou pozici tím, že by se osamostatnil z nějakého gangu. Působil jako žoldák v Africe v době, kdy šlo o boj mezi "hodnými" a "zlými", dávno předtím, než národní armády získaly nějaký vojenský výcvik.
Derek vyšel po schodech a zazvonil. Po tom, co viděl ve vjezdu Kimův vůz, čekal, že mu někdo přijde otevřít, ale nic se nedělo. Derek zazvonil znovu. Otočil se a rozhlédl se po okolí. Bylo jiné než ve čtvrti, kde bydlel Kim. Viděl dobře na pět okolních domů a částečně na čtyři další. Všude byl

206

klid. Jediný člověk, kterého zahlédl, byla žena s kočárkem, která mířila opačným směrem.
Přestože Derek důkladně prohledal Kimovu korespondenci a různé doklady, nenašel nic, co by nasvědčovalo tomu, že doktor prohrál nějaké peníze, a tak vyloučil sázky jako možný motiv. Rozvod v tom také nehrál roli, protože zjistil, že Kimova bývalá manželka dostala dostatečné vyrovnání.
Navíc se zdálo, že i po rozvodu spolu vycházejí dobře. Jinak by ho nevyplácela z vězení, jak mu Shanahan prozradil. O půjčku se asi také nejednalo, protože v Kimových záznamech nenašel nic, co by svědčilo pro to, že by Kim potřeboval nějakou větší sumu peněz. A i kdyby peníze potřeboval, proč by si je půjčoval právě od dobytkářů? Zbývala otázka konkurence. Ale ta mu připadala ze všech možností nejnepravděpodobnější. Kim neměl žádné akcie, které by souvisely s dobytkem, s výjimkou několika málo akcií restaurací Onion Ring. Byla to záhada.

Derek se otočil a prohlédl si dveře. Měly běžný zámek, který pro Dereka představoval jen malou nepříjemnost. Otázkou bylo, zda v domě není bezpečnostní zařízení.
Derek postavil kufřík na zem, zastínil si oči a nahlédl dovnitř škvírou vedle dveří. Neviděl žádný bezpečnostní zámek. Vytáhl své zámečnické nářadí a rychle zámek otevřel. Dveře se pomalu zhouply dovnitř. Podíval se do zámku ve dveřním rámu. Nebyly v něm žádné kontakty. Vstoupil do haly a rozhlédl se po zdech, zda na nich nenajde nějaké bezpečnostní zařízení, které nebylo zvenku vidět. Žádné nenašel. Podíval se do rohů místnosti, zda neuvidí nějaké detektory pohybu. Uklidnil se. V domě nebylo žádné bezpečnostní zařízení.
Derek sáhl pro kufřík a zavřel dveře. Rychle prošel přízemí a pak vyšel do prvního patra. V pokoji pro hosty našel malou tašku s holicími potřebami a oblečením. Předpokládal, že patří Kimovi. V jediné koupelně objevil několik vlhkých ručníků.
Vrátil se do přízemí a pohodlně se usadil v obývacím pokoji. Auto ve vjezdu a Kimovy věci v pokoji pro hosty ho přesvědčily, že se doktor brzy vrátí. Chtělo to jen trpělivost.

Carlos odstrčil nic netušícího Adolpha z cesty k píchačkám a označil si kartu dřív než on. Byl to jejich obvyklý žertík, který jim vydržel několik měsíců.
"Příště tě dostanu," zlobil se Adolpho. Dával si záležet na angličtině, protože ho Carlos upozornil, že se chce naučit pořádně mluvit.
"Jen přes mou mrtvolu," odpověděl Carlos. Byla to jeho oblíbená věta.
Byl to právě Adolpho, kdo Carlose přivedl k Higginsovi a Hancockovi a pomohl mu přivést i rodinu. Oba se znali od dětství, které prožili společně v Mexiku. Adolpho odjel do Spojených států o pár let dřív než Carlos.
Oba přátelé vyšli společně do odpoledního deště. Spolu s ostatními dělníky zamířili ke svým vozům.
"Sejdeme se večer v El Toro?" zeptal se Adolpho.

"Jasně," přisvědčil Carlos.
"Vem si hodně peněz," radil mu Adolpho. "Prohraješ." Naznačil rukou pohyb tágem.
"To nikdy," prohlásil Carlos a poplácal kamaráda po zádech. V tu chvíli zahlédl černé cherokee s kouřovými okny. Vůz stál vedle jeho nákladňáku a z výfuku se mu kouřilo.
Carlos ještě jednou poklepal Adolpha po zádech a sledoval ho, dokud nenasedl do svého auta. Carlos si dal načas, zamával ještě Adolphovi, když odjížděl, a pak se teprve vydal oklikou ke svému nákladňáku. Přistoupil k černé limuzíně a postavil se k oknu vedle řidiče.
Okno se pomalu otevřelo. Shanahan se usmál. "Mám dobré zprávy," řekl. "Poj ď se posadit."
Carlos poslechl. Zabouchl za sebou dvířka.
"Dostaneš ještě jednu šanci," řekl Shanahan.
"To jsem rád," ujistil ho Carlos. "Kdy?"
"Dnes večer," odpověděl Shanahan. "Pracuje tu."
"Vždyť jsem vám to říkal. Poznal jsem ho."
"Máme štěstí," pokračoval Shanahan. "Bude tu dneska večer s úklidovou četou. Postaráme se o to, aby dostal za úkol uklidit pánské záchody vedle archivu. Víš, kde to je? Já ne, já jsem nikdy uvnitř nebyl."
"Jo, vím, kde to je," přisvědčil Carlos. "Nemáme tam chodit."
"Dnes večer tam půjdeš," řekl s úsměvem Shanahan. "Pozdě, asi tak po desáté. Postarej se o to, abys tam byl."
"Budu tam," slíbil Carlos.
"Myslím, že to bude snadné," soudil Shanahan. "Budeš mít co dělat s neozbrojeným a nic netušícím člověkem v malé místnosti. Postarej se, aby tělo zmizelo stejně jako tělo Marshy Baldwinové."
"Jak si přejete," řekl Carlos.
"Tentokrát to neposer," dodal Shanahan. "Přimlouval jsem se za tebe a nechci se ztrapnit."
"Nedělejte si starosti!" ujistil ho Carlos. "Dneska večer ho zabiju."

Kapitola 17
pondělí 26. ledna večer

KIM se s povzdechem narovnal a protáhl si záda. Odložil velký mop s dřevěnou násadou a protáhl si i paže.
Sám uklidil vstupní halu počínaje recepcí. Posledních deset minut měl v uchu sluchátko a stěžoval si Tracy, jak je unavený. Tracy projevila pochopení.
Úklid byl důkladný. Celá četa začala tlakovými hadicemi s horkou parou, jimiž řádně vyčistila celou porážku. Byla to namáhavá práce - hadice byly těžké a musely se vytáhnout i nahoru na ochozy.
Další přišly na řadu vykosťovací prostory. Jejich úklid trval až do večerní přestávky na jídlo, která začínala v šest hodin. Kim se vrátil k autu, a dokonce byl schopen sníst něco z jídla, které si ráno s Tracy připravili na oběd.
Po přestávce na večeři dostal Kim samostatné úkoly na různých místech objektu. Ostatní zvolnili a Kim se dobrovolně nabídl, že vytře vstupní halu.
"Už nikdy si nebudu stěžovat, že je chirurgie namáhavá," řekl do mikrofonu.

"Po těch zkušenostech, co máš, si tě najmu na úklid domu," popichovala Tracy. "Myješ také okna?"
"Kolik je hodin?" zeptal se Kim. Neměl na žerty náladu.
"Pár minut po desáté," odpověděla Tracy. "Už ti zbývá jen necelá hodina. Zvládneš to?"
"Jistě, zvládnu to," ujistil ji Kim. "Nejmíň hodinu jsem neviděl ani nohu. Půjdu se podívat do archivu."
"Pospěš si!" nabádala ho Tracy. "Když vím, kam jdeš, budu zase nervózní. Bojím se, že už moc nesnesu."
Kim odložil mop do kbelíku na kolečkách a odvezl obojí halou směrem k archivu. Rozbité sklo ve dveřích bylo nahrazeno tenkou překližkou.
Kim zkusil vzít za kliku. Dveře se otevřely. Natáhl ruku a rozsvítil. Až na další kus překližky, která zakrývala okno vedoucí na parkoviště, vypadala místnost naprosto normálně. Rozbité sklo i kámen, který sem hodil, byly uklizené.
Na levé straně stály skříňky se zásuvkami. Kim otevřel nejbližší z nich.
Byla tak plná, že by se do ní sotva vešel další list papíru.
"No ne," poznamenal Kim. "Papírů tu mají vážně dost. Nebude to tak jednoduché, jak jsem předpokládal."

Hořící konec doutníku jasně zasvítil, pak zase pohasl. Elmer Conrad podržel kouř v ústech, aby ho řádně vychutnal, pak ho spokojeně vyfoukl ke stropu.
Elmer byl vedoucí večerní úklidové čety. Pracoval na jatkách už osm let.
Zvolil horečné tempo v první polovině směny, ve druhé už mohl zvolnit.
Teď už se čas přehoupl do druhé půlky. Elmer seděl v jídelně s nohama na stole a díval se na malou přenosnou televizi.

209

"Volal jste mě, šéfe?" zeptal se Harry Pearlmuter, když nahlédl do jídelny. Byl jedním z Elmerových podřízených.
"Ano," přisvědčil Elmer. "Kde je ten divný chlápek?"
"Myslím, že vytírá vstupní halu. Aspoň to říkal."
"Myslíš, že uklidil i oba záchody?"
"To nevím," odpověděl Harry. "Mám to zkontrolovat?"
Elmer nechal nohy spadnout na podlahu, opřel se o stůl a vstal. Vztyčil se v plné výši nad Harryho. Měřil sto devadesát pět centimetrů a vážil téměř sto deset kilogramů.
"Díky, udělám to sám," řekl. "Říkal jsem mu dvakrát, že je musí do jedenácti uklidit. Jestli to ještě neudělal, udělá to teď. Dokud je neuklidí, nepůjde odtud.`` Elmer odložil doutník, napil se kávy a vydal se hledat Kima. Dostal přesné pokyny ohledně toho, co má Kim udělat, včetně úklidu dvou toalet, které měl uklidit sám. Elmer nechápal důvod, ale bylo mu to jedno. Staral se jen o to, aby příkaz splnil.

"Nebude to zas tak složité," ozval se Kim do mikrofonu. "Našel jsem zásuvku plnou hlášení o porušení předpisů. Jsou tu od roku osmdesát osm až do dneška. Musím jen najít devátý leden."
"Pospěš si, Kime," naléhala Tracy. "Začínám být nervózní."
"Uklidni se,Tracy. Říkal jsem ti, že jsem hodinu neviděl ani nohu. Myslim, že všichni sedí v jídelně a dívají se na briket. Tak, už to mám, tady je devátý leden.Ty desky jsou strašně narvané."
Kim vytáhl svazek papírů z desek. Otočil se a odložil je na stůl.
"Sláva," zaradoval se. "To je přesně to, o čem Marsha mluvila." Kim rozložil papíry, aby si je mohl lépe prohlédnout.
"Je tu faktura od Barta Winslowa za kus, který musel být nemocný."
Kim prohlížel další papíry a po chvíli jeden zvedl. "Tady je to, co hledám.
Je to hlášení o porušení předpisů a týká se téhož kusu.` "Co v něm je?" zeptala se Tracy.
"Právě to čtu," ujistil ji Kim. Po chvíli dodal: "Myslím, že problém je vyřešen. Hlava toho posledního kusu spadla z pásu na podlahu. Po tom, co jsem tu dneska pracoval, vím přesně, co to znamená. Jeho hlava spadla nejspíš přímo do vlastních výkalů a pak byla zpracována do masa na hamburgery. Ten kus mohl být nakažený právě tím kmenem E. coli. To souhlasí s tím, co jsi odpoledne zjistila v laboratořích Sherring. Svědčí to pro to, že hamburgery z masa poslední krávy poražené devátého ledna byly těžce kontaminované."
Náhle se Kim lekl, až tiše vykřikl. Hlášení mu kdosi vytrhl z ruky. Otočil se a uviděl Elmera Conrada. Zatímco mluvil do mikrofonu, neuvědomil si, že někdo vešel do místnosti.
"Co se tu ksakru hrabeš v těch papírech?" vyštěkl Elmer. Jeho tvář zbrunátněla vzteky.
Kimovi se rozbušilo srdce. Byl přistižen, jak se přehrabuje v tajné do-

210

kumentaci, a navíc měl v pravém uchu sluchátko. Snažil se stát tak, aby si ho Elmer nevšiml, a točil se k němu převážně levým bokem.
"Koukej mi to vysvětlit," vrčel Elmer.
"Ležely na podlaze," řekl Kim a zoufale se snažil něco vymyslet. "Chtěl jsem je uklidit."
Elmer nahlédl do zásuvky, pak se otočil zpátky na Kima. "S kýms to tu mluvil?"
"Já něco říkal?" zeptal se nevinně Kim.
"Nedělej ze mě vola!" varoval ho Elmer.
Kim se podrbal na hlavě, snažil se něco vymyslet, ale nedostal ze sebe ani slovo.
"Řekni mu, že sis povídal pro sebe," zašeptala Tracy.

"No jo," řekl neochotně Kim. "Mluvil jsem sám se sebou.`` Elmer se na Kima nedůvěřivě podíval.
"Vypadalo to, že se s někým dobře bavíš," řekl Elmer.
"Bavil jsem se," souhlasil Kim. "Ale sám se sebou. Dělám to vždycky, když jsem sám."
"Ty jsi ale podivín," usoudil Elmer. "Máš něco s krkem?"
Kim si promnul levou stranu krku. "Je trochu ztuhlý. Asi z přemíry úklidu."
"No, ještě tě nějaký čeká," ujistil ho Elmer. "Nezapomeň na ty dva záchody vedle. Víš, že jsem ti říkal, že je máš uklidit."
"Asi mi to uniklo," přiznal Kim. "Omlouvám se, hned tam jdu."
"Ne abys to odfláknul," varoval ho Elmer. "Udělej to pořádně, i kdybys tu měl zůstat ještě po jedenácté. Jasné?"
"Budou zářit čistotou," ujistil ho Kim.
Elmer hodil hlášení na stůl a shrnul všechny papíry dohromady. Zatímco se soustředil na hromadu papíru, Kim rychle vytáhl sluchátko z ucha a zastrčil ho pod košili. S úlevou narovnal krk.
"Ty papíry necháme sekretářce, ta už si s nimi poradí," rozhodl Elmer.
Natáhl ruku a zavřel otevřenou zásuvku. "A teď odtud vypadni. Tady nemáš co dělat."
Kim vyšel z místnosti před Elmerem. Elmer se ještě ve dveřích zastavil a rozhlédl se kolem. Pak zhasnul světlo a zavřel za sebou dveře. Vytáhl z kapsy svazek klíčů a zamkl.
Když se Elmer otočil, Kim už si ždímal mop. "Dám si na tebe pozor," varoval ho Elmer. "Vrátím se a ty záchody si osobně zkontroluju.Tak to radši udělej rovnou pořádně."
"Dám si záležet," ujistil ho Kim.
Elmer se na něj ještě jednou káravě podíval a zamířil zpět k jídelně.
Jakmile Elmer zmizel z dohledu, Kim si opět vsunul sluchátko do ucha.
"Slyšelas všechno?" zeptal se.
"Samozřejmě že slyšela," odpověděla Tracy. "Ještě toho nemáš dost?
Pojď už pryč!"
"Ne, chtěl bych ty papíry," odporoval Kim. "Problém je, že ten blbec zamknul dveře."

211

"Na co je potřebuješ?" ptala se zoufaleTracy.
"Další dokument pro Kelly Andersonovou."
"Máme výsledky z laboratoře," přesvědčovala ho Tracy. "To by Kelly Andersonové mělo stačit k tomu, aby celou věc rozvířila a nechala stáhnout část výrobků. O to ti přeci jde, ne?"
"Jistě," souhlasil Kim. "Přinejmenším se musí stáhnout celá produkce Mercer Meats z devátého ledna. Ale z těch papírů je zřejmé, že masný průmysl je ochotný vykoupit i nemocné kusy, vyhnout se inspekci a nechat zpracovat nepředstavitelně znečištěnou hlavu do masa na hamburgery."
"Myslíš, že to je zdroj nákazy, kterou dostala Becky?" zeptala se Tracy.
"Je to pravděpodobné," přisvědčil Kim smutně. "Navíc ten hamburger nebyl pořádně tepelně zpracovaný."
"Z toho je vidět, že život je strašně choulostivá záležitost, když může zhasnout díky něčemu tak triviálnímu, jako je pád hovězí hlavy na zem a nedostatečné propečení hamburgeru."
"Taky to ale zdůrazňuje to, proč jsme tady," dodal Kim.
"Jak se chceš dostat k těm papírům, když je archiv zamčený?" vyptávala se Tracy.
"To ještě nevím," přiznal Kim. "Ale ve dveřích je místo rozbitého skla jen tenká překližka. Myslím, že by nedalo moc práce ji vyrazit. Jenže to bude muset počkat, než uklidím ty záchody. Předpokládám, že se sem Elmer za chvíli vrátí, tak bych sebou měl hodit."
Kim se podíval na dveře toalet. Byly proti sobě. Otevřel dveře na pánskou toaletu. Opatrně nadzvedl kbelík, aby si nerozlil vodu, a projel přes práh. Dveře se za ním zavřely.
Toaleta byla velká, se dvěma záchody a dvěma pisoáry. Na druhé stěně byla dvě umyvadla a nad nimi zrcadla na zdi. Na dveřích byly věšáky. Dále na zdi visely držáky na papírové ručníky a pod nimi stál koš na odpadky.
Uprostřed jedné stěny bylo okno, které vedlo na parkoviště.
"Naštěstí tu není moc špíny," oddechl si Kim. "Obával jsem se, že to tu bude vypadat jako na záchodě u porážky."
"Ráda bych ti šla pomoct," ujistila ho Tracy.
"Ani bych se moc nezlobil," přiznal Kim.
Chytil mop a vyždímal ho. Pak došel k oknu a začal vytírat.
Náhle se dveře rozlétly tak prudce, až klika narazila do zdi a rozbila jednu dlaždici. Kim se s leknutím otočil. Ke svému překvapení zjistil, že proti němu stojí muž, který ho už dvakrát přepadl. Opět měl v ruce obrovský nůž.
Muž se ušklíbl. "Tak jsme se zase sešli, co, doktore? Tentokrát vám nepřispěchá na pomoc ani policie, ani nějaká ženská."
"Kdo jste?" zeptal se Kim a snažil se, aby muž mluvil dál. "O co vám jde?"
"Jmenuji se Carlos. Chci vás zabít."
"Kime! Kime!" křičela Tracy do sluchátka. "Co se děje?"
Aby mohl klidně uvažovat, Kim si vytrhl sluchátko z ucha. Tracyin hlas zněl jako z velké dálky.
Carlos udělal krok vpřed a držel nůž tak, aby si ho Kim mohl dobře prohlédnout. Dveře se za ním zavřely.

212

Kim sevřel mop pevněji a instinktivně ho zvedl.
Carlos se rozesmál. Použít mop jako obranu proti noži mu připadalo absurdní.
Kim neměl na vybranou. Vběhl na jeden ze záchodů a zamkl za sebou dveře. Carlos se rozběhl a zuřivě do dveří kopal. Dveře se otřásaly, ale vydržely. Kim zacouval a sedl si obkročmo na záchod. Pode dveřmi viděl Carlosovy nohy, které se chystaly k dalšímu útoku.

Tracy zpanikařila. Zoufale se snažila nastartovat. Když se jí to podařilo, zařadila rychlost a dupla na plyn. Auto vyrazilo tak rychle, až ji to vtisklo do sedadla. Anténa spadla na zadní kapotu, odrazila se od ní a poskakovala za autem.
Tracy se potýkala s volantem, aby zvládla prudkou zatáčku. Neodhadla vzdálenost od sousedního vozu, narazila do jeho boku a postavila vlastní vůz na chvíli na dvě kola. Když dopadl na zem, pneumatiky zaskřípěly před hlavním vchodem do budovy.
Tracy neměla zpočátku žádný plán. Chtěla se jen co nejdřív dostat na místo, kde byl Kím znovu přepaden tím člověkem s nožem. Věděla, že nemá moc času. V duchu viděla toho muže, jak se za ní dobýval do sprchy.
Chvíli uvažovala, zda nemá předním vchodem projet, ale pak si uvědomila, že by se jí to nemuselo podařit. Potřebovala se dostat až na záchod.
Vtom si vzpomněla na pistoli a v duchu proklela Kima, že si ji nevzal s sebou.
Dupla na brzdu a zastavila těsně před oknem do archivu. Natáhla ruku a nahmatala na podlaze pistoli. Sevřela ji pevně v ruce, vyběhla z vozu a vyrazila k oknu.
Vzpomněla si, jak se tam dostal Kim. Položila pistoli, zvedla velký kámen a oběma rukama jím udeřila do prkna, které zakrývalo rozbité okno. Po dvou úderech se jí podařilo prkno uvolnit. Pak ho utrhla a odhodila pryč.
Zvedla pistoli a prohodila ji dovnitř. Pak prolezla za ní hlavou napřed.
V tmavé místnosti chvíli šmátrala po podlaze, než pistoli našla. Při hledání slyšela vpravo za zdí rány, jako když někdo kope do plechové přepážky.
Ten zvuk ji přinutil zrychlit.
Konečně nahmatala pistoli u nohy stolu. Chytila ji a běžela ke dveřím, kolem nichž prosvítalo světlo z chodby.
Vyrazila překližku ze dveří. Podle předchozího rozhovoru Kima s Elmerem věděla, že toalety jsou blízko archivu.
Rozhodla se jít po zvuku úderů. Zamířila vpravo. Po několika krocích našla na dveřích nápis: Muži.
Bez váhání vrazila ramenem do dveří. Oběma rukama svírala pistoli a namířila ji do středu místnosti.
Netušila, co ji čeká. Zahlédla Carlose, který se sotva tři metry od ní chystal opět kopnout do plechových dveří jedné kabiny. Dveře už byly značně prohnuté.
Jakmile ji Carlos uviděl, vrhl se na ni. Stejně jako předchozí noc držel v ruce nůž.

213

Tracy neměla moc času na rozmyšlenou. Zavřela oči a několikrát stiskla spoušť. Zazněly dva výstřely, pak do ní Carlos plnou vahou narazil, odhodil ji na dveře a vyrazil jí pistoli z ruky. Když se pod jeho vahou sesunula k zemi, ucítila na hrudi bodavou bolest.
Zoufale lapala po dechu a snažila se vymanit zpod mužova těla. Ten ji však tiskl pevně k zemi.
K jejímu překvapení se jeho tělo náhle odsunulo na stranu. Podívala se nad sebe a čekala, že uvidí, jak se ji chystá zabít. Místo toho viděla Kimovu zoufalou tvář.
"Proboha,Tracy!" křičel. Odhodil vraha pryč, jako by to byl pytel brambor. Zděsilo ho množství krve na Tracyině hrudi.
Klekl si k ní a roztrhl jí halenku. Jako kardiochirurg si uměl poradit s bodnými ranami na hrudi a věděl, co může čekat.
Našel však jen prokrvácenou podprsenku,Tracyina kůže byla celá. Na hrudi nebyla žádná bodná rána, jíž se obával.
Kim se naklonil nad Tracy. Stále ještě lapala po dechu, který jí muž vyrazil.
"Jsi v pořádku?" ptal se Kim.
Tracy přikývla, ale dosud nebyla schopná promluvit. Kim obrátil pozornost k vrahovi. Muž se svíjel a sténal. Podařilo se mu otočit se na břicho.
Kim ho obrátil na záda a zděsil se.
Na tak malou vzdálenost našly Tracyiny střely svůj cíl. Jedna prošla Carlosovi pravým okem a vylétla v týlu ven.
Druhá ho zasáhla do pravé poloviny hrudníku, což vysvětlovalo původ krve, kterou měla Tracy na sobě.
Muž měl pěnu u úst a nekoordinovaně sebou škubal. Kimovi bylo jasné, že umírá.
"Je raněný?" dostala ze sebe Tracy. Přemohla bolest na hrudi a posadila se.
"Je v podstatě mrtvý," odpověděl Kim. Postavil se a začal hledat pistoli.
"Proboha, to ne!" zasténala Tracy. "Nemůžu tomu uvěřit! Nemůžu uvěřit, že jsem někoho zabila.`` "Kde je ta pistole?" naléhal Kim.
"Proboha!" opakovala Tracy, která nemohla odtrhnout oči od umírajícího Carlose.
"Ta pistole!" křikl na ni Kim. Klekl si na podlahu a rozhlížel se. Našel Carlosův nůž, ale pistoli stále neviděl. Došel až ke kabinám a znovu se rozhlédl. Konečně jí našel za jedním ze záchodů. Natáhl ruku a pistolí vytáhl.
Přistoupil k umyvadlu, vzal papírový ručník a pistoli důkladně otřel.
"Co to děláš?" zeptala se plačící Tracy.
"Zbavuju tu zbraň tvých otisků," vysvětloval Kim. "Můžou tam zůstat jen moje otisky."
"Proč?" nechápala Tracy.
"Ať už to bude mít jakékoliv následky, ponesu je sám," odpověděl Kim.
Vzal pistoli a zahodil ji. "Poj ď, mizíme odtud!"

"Ne!" bránila se Tracy. "Jsem v tom s tebou."
Kim ji chytil za ruku a zvedl ji. "Nebuď blázen! Tady jsem za zločince já.
Jdeme!"

214

"Vždyť to bylo v sebeobraně!" plakala Tracy. "Je to hrozné, ale dá se to vysvětlit."
"Nemůžeme spoléhat na to, že by to tak soudce chápal," přesvědčoval ji Kim. "Ty jsi se sem vlastně vloupala a já se vydával za někoho jiného. Pojď!"
"Teď se nebudeme hádat."
"Neměli bychom tu počkat, než přijede policie?" zeptala se Tracy.
"V žádném případě," zamítl Kim. "Nehodlám sedět ve vězení, než se to všechno vysvětlí. Poj ď, musíme zmizet, než sem někdo přijde."
Tracy pochybovala, že je vhodné prchnout z místa činu, ale viděla, že se Kim rozhodl. Nechala se vést. Vyšli z toalety. Kim se rozhlédl po chodbě.
Překvapilo ho, že výstřely nikoho nepřilákaly.
"Kudy ses sem dostala?" zašeptal.
"Oknem v archivu," odpověděla Tracy. "Tím, co jsi rozbil."
"Fajn, řekl Kim a vzal Tracy za ruku. Společně doběhli k archivu. Když vcházeli dovnitř, zaslechli blížící se hlasy.
Kim naznačil Tracy, aby byla zticha, a tiše zavřel dveře. Ve tmě došli ke stolu, kde Kim sebral lednové záznamy. Pak zamířili k oknu. Za zdí slyšeli hluk na toaletě a pak rychlé kroky na chodbě.
Kim vylezl ven první. Pak pomohl Tracy. Společně běželi k Tracyinu vozu.
"Nech mě řídit," řekl Kim. Skočil za volant, zatímco Tracy nasedla dozadu. Kim nastartoval a rychle vyjel z parkoviště.
Dlouho nikdo z nich nepromluvil.
"Kdo by byl řekl, že to dopadne takhle," ozvala se po chvíli Tracy.
"Co budeme dělat?"
"Možná žes měla pravdu. Asi jsme měli zavolat policii a neutíkat před následky. Myslím, že ještě není pozdě se přihlásit na policii, ale řekl bych, že bychom měli nejdřív zavolat Justinu Devereauovi."
"Já jsem si to rozmyslela," prohlásila Tracy. "Myslím, žes měl pravdu ty.
Tebe by rozhodně zavřeli a mě nejspíš taky. Soud by byl nejdřív za rok.
A kdo ví, jak by to dopadlo? Po případu O. J. Simpsona nemám v americké soudnictví žádnou důvěru. Navíc nemáme milion dolarů, které bychom mohli investovat do Johnnyho Cochranea nebo do Barryho Schecka."
"Co tím naznačuješ?" zeptal se Kim. Podíval se na Tracy do zpětného zrcátka. Překvapila ho.
"To, o čem jsme mluvili včera večer," odpověděla Tracy. "Odjedeme někam daleko a vyřešíme to odněkud ze zahraničí. Odjedeme tam, kde nejsou kontaminované potraviny, a můžeme se vrátit i k otázce kontaminace masných výrobků."
"Myslíš to vážně?" divil se Kim.
"Naprosto," ujistila ho Tracy.
Kim zavrtěl hlavou. Mluvili o takové možnosti, dokonce si vzali pasy, ale Kim to nebral vážně. Považoval to za zoufalou poslední možnost, cosi, o čem by uvažoval jen v nejhorším případě. Ale vzhledem k zastřelenému Carlosovi musel přiznat, že o moc hůř už to dopadnout nemohlo.
"Samozřejmě že bychom měli zavolat Justinovi," dodala Tracy. "Jistě nám něco poradí. On umí vždycky poradit. Možná že nám poradí, kam od-

215

jet. Bezpochyby existují nějaké mezinárodní úmluvy o vydání zločinců a tak podobně."
"Víš, co se mi na myšlence odjet někam pryč líbí nejvíc?" ozval se po chvíli Kim. Podíval se opět do zpětného zrcátka, aby na Tracy viděl.
"Co?" zeptala se Tracy.
"Že navrhuješ, abychom odjeli spolu."
"Jak jinak?" divila se Tracy.
"Víš, možná že jsme se ani nemuseli rozvádět."
"Musím přiznat, že mě to taky napadlo."
"Možná že z celé té tragédie vzejde něco dobrého," řekl Kim.
"Pokud se znovu vezmeme, vím, že nebudeme mít další Becky, ale líbilo by se mi mít další dítě."
"To bys vážně chtěla?" žasl Kim.
"Ráda bych to zkusila,`` přisvědčila Tracy.
Opět nastalo ticho. Oba bývalí manželé zápasili se svými emocemi.
"Kolik máme času, než nás začnou hledat?" zeptala se náhle Tracy.
"Těžko říct," uvažoval Kim. "Pokud chceš vědět, kolik máme času na rozmyšlenou, co vlastně uděláme, řekl bych, že moc ne. Musíme se rozhodnout do čtyřiadvaceti, maximálně do osmačtyřiceti hodin."
"Aspoň máme čas na Beckyin pohřeb, ten je zítra," řekla Tracy a rozplakala se.
Kim cítil, jak se mu při zmínce o Beckyině pohřbu také derou slzy do očí. Ačkoliv se o tom snažil nepřemýšlet, nemohl již déle popírat fakt, že jeho milovaná dcera zemřela.

"Proboha!" zaúpěla Tracy. "Když zavřu oči, vidím toho muže, kterého jsem zastřelila. Nikdy se toho nezbavím. Bude mě to strašit až do smrti."
Kim si setřel slzy z tváří a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. "Musíš myslet na to, co jsi řekla na tom záchodě: Bylo to v sebeobraně. Kdybys byla nestiskla spoušť a nezastřelila ho, byl by tě zabil. A byl by zabil i mě. Zachránilas mi život."
Tracy zavřela oči.
Když dojeli k Tracyinu domu a zastavili za Kimovým vozem, bylo už po jedenácté. Oba byli vyčerpáni fyzicky i psychicky.
"Doufám, že tu dneska zůstaneš," řekla Tracy.
"Doufal jsem, že se tvé pozvání vztahuje i na dnešek," odpověděl Kim.
Vystoupili z vozu. Ruku v ruce kráčeli k domu.
"Myslíš, že bychom měli Justinovi zavolat ještě dneska?" zeptala se Tracy.
"Počkejme do rána," odpověděl Kim. "Jsem tak rozrušený, že nebudu moct usnout, ale měl bych to aspoň zkusit. Momentálně se těším na pořádnou horkou sprchu."
"Naprosto tě chápu," přisvědčila Tracy.
Vyšli po schodech ke dveřím. Tracy vyndala klíče a otevřela dveře. Vešla dovnitř a ustoupila, aby mohl Kim projít. Zavřela za sebou a zamkla.
Pak teprve sáhla po vypínači.
"To je hrozné světlo," postěžoval si Kim a mhouřil oči.

216

Tracy snížila intenzitu světla.
"Jsem úplně rozložený," přiznal Kim. Sundal plášť od Higginse a Hancocka a držel ho co nejdál od těla. "Tohle musíme spálit. Bezpochyby je na tom samá E. coli."
"Zahoďto," radilaTracy. "Nejlepší bude, když to zahodíme rovnou do popelnice za domem. Nechci ani pomyslet na to, jak to bude ráno páchnout."
Sundala si kabát a zkřivila obličej bolestí, která jí znovu projela hrudí.
Cosi tvrdého jí zhmoždilo levou polovinu hrudníku, když do ní Carlos vrazil.
Ta bolest byla zpočátku tak pronikavá, že ji považovala za ránu nožem.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Kim, když viděl její tvář.
Tracy si opatrně prohmatala hrudník: "Je tu něco, co bych mohla mít zlomeného?" zeptala se.
"Jistě," odpověděl starostlivě Kim. "Můžeš mít zlomené žebro nebo hrudní kost."
"To je hrůza!" zděsila se Tracy. "Pane doktore, co s tím mám dělat`?"
"Sneslo by to trochu ledu," radil Kim. "Až se zbavím toho pláště, přinesu ti ho."
Kim zamířil přes kuchyni k zadnímu vchodu.Tracy otevřela skříň v předsíni, pověsila kabát a shodila boty. Zavřela skříň a zamířila ke schodišti.
V půli cesty se zarazila a tlumeně vykřikla.
Kim se dostal sotva k prahu, když zaslechl Tracyin výkřik. Přiběhl zpět.
S úlevou vydechl, když ji uviděl stát uprostřed chodby. Byla klidná, ale zírala kamsi do obývacího pokoje. Kim se obrátil a zadíval se tamtéž, ale nic neviděl. Pak si všiml toho, co viděla Tracy. I on se zděsil.
V šeru obývacího pokoje byl nějaký muž. Seděl nehybně na křesle vedle krbu. Měl na sobě tmavý oblek a kravatu. Přes židli byl přehozený kabát z velbloudí srsti. Nohy si pohodlně přehodil přes sebe.
Muž natáhl ruku a rozsvítil stojací lampu.
Tracy opět vykřikla. Na konferenčním stolku v dosahu toho muže ležela černá automatická pistole s tlumičem.
Muž seděl naprosto klidně a působil tím děsivěji. Když rozsvítil, vrátil ruku zpět na opěradlo. Měl chladný, až krutý výraz.
"Přinutili jste mě čekat mnohem déle, než jsem měl v úmyslu," řekl náhle a přerušil tím děsivé ticho. Jeho tón byl rozzlobený a obviňující.
"Kdo jste?" zeptala se váhavě Tracy.
"Pojďte sem a posaďte se!" přikázal.
Kim se podíval vlevo a snažil se odhadnout, jak rychle by Tracy odstrčil za zeď mimo dosah zbraně. Obával se, že by to nezvládl dostatečně rychle.
Derek odpověděl na jejich váhání tím, že zvedl pistoli a namířil ji na ně.
"Nedrážděte mě!" varoval. "Měl jsem mizerný den a nejsem dobře naladěný. Máte dvě vteřiny na to, abyste se posadili proti mně!`` Kim ztěžka polkl a chraptivě zašeptal: "Myslím, že bychom si tam měli jít sednout."
Vedl Tracy s sebou a vyčítal si, že neprohlédl dům hned, když se vrátili.
Ráno se postaral o to, aby poznali, zda do domu někdo v jejich nepřítomnosti vešel, ale po Carlosově smrti na to úplně zapomněl.

217

Tracy se posadila první. Kim si sedl vedle ní. Seděli na pohovce proti křeslu.
Derek klidně odložil pistoli na konferenční stolek a pohodlně se opřel.

Ruce si položil na opěradla křesla. Jen prsty měl lehce pokrčené jako cvičené prsty pistolníka, připraveného tasit. Zdálo se, že zkouší, zda se ti dva pokusí skočit po pistoli nebo utéct, a poskytnou mu tím záminku je zastřelit.
"Kdo jste?" zopakovala Tracy. "Co děláte v mém domě?"
"Moje jméno je nepodstatné," odpověděl Derek. "Jiná věc je, co tu dělám. Přijel jsem do města zabít doktora."
Kim i Tracy se zachvěli. Derekovo děsivé prohlášení je ohromilo. Nebyli schopni slova. Ten muž byl nájemný vrah.
"Ale něco se stalo," pokračoval Derek. "Pozvali mě až do tohoto proklatého města a pak svou žádost odvolali, aniž mi cokoliv vysvětlili. Jen mi oznámili, že na tu práci mají někoho jiného. Dokonce měli tu drzost, že ode mě chtěli vrátit zálohu, kterou jsem dostal, když jsem přiletěl až sem."
Derek se naklonil a oči se mu zaleskly. "Takže já vás teď nejen nezabiju, doktore Reggisi, já vám prokážu laskavost. Jenom nechápu, proč se vás ti dobytkáři snaží zabít."
"To vám můžu říct," řekl zděšeně Kim. Byl ochotný spolupracovat.
Derek zvedl ruku. "Teď už nepotřebuju znát podrobnosti," řekl. "Snažil jsem se to vypátrat, ale vzdal jsem to. To je vaše věc. Měl byste ale vědět, že ti lidé se vás chtějí zbavit, a jsou ochotni si dokonce najmout někoho, jako jsem já. Já se jim ale mohu pomstít za to, jak se mnou jednali, a varovat vás. Jak s tou informací naložíte, je vaše věc. Rozumíte mi?"
"Dokonale," odpověděl Kim. "Děkuju vám."
"Nemusíte mi děkovat. Nedělám to z lásky k bližnímu," řekl Derek a vstal. "Přál bych si jen, aby tento rozhovor zůstal jen mezi námi. Jinak bych se musel vrátit a někoho z vás znovu navštívit, doufám, že i tomu rozumíte. Rád bych vás upozornil, že svou práci dělám velmi dobře."
"Nemějte strach," ujistil ho Kim. "Nebudeme o tom nikomu vyprávět."
"Výborně," prohlásil Derek. "Když mě teď omluvíte, rád bych se pokusil dostat domů." Kim se začal zvedat z pohovky.
"Neobtěžujte se," řekl Derek a naznačil Kimovi, aby zůstal sedět. "Uvedl jsem se sám, vyprovodím se také sám."
Kim i Tracy s úžasem sledovali, jak si Derek obléká plášť z velbloudí srsti. Zvedl ze stolu pistoli a zasunul ji do kapsy. Pak se sehnul pro kufřík.
"Nebyl bych se choval tak hrubě, kdybyste se vrátili ve slušnou hodinu," omluvil se Derek. "Dobrou noc."
"Dobrou noc," popřál mu Kim.
Derek vyšel z obývacího pokoje.
Kim a Tracy poslouchali, dokud neuslyšeli bouchnout dveře.
Pár minut seděli a nemluvili.
"Je to neuvěřitelné. Mám dojem, že je to všechno zlý sen a já se prostě nemůžu probudit," řekla po chvíli Tracy.
"Je to zlý sen, ale pořád pokračuje," řekl Kim. "Musíme ho nějak ukončit."

218

"Ještě si myslíš, že bychom spolu měli odjet někam do ciziny?" zeptala se Tracy.
Kim přikývl. "Já určitě. Zdá se, že na mě mají spadeno. Myslím, že bychom tu neměli zůstávat ani přes noc."
"Kam půjdeme?" zeptala se Tracy.
"Do hotelu nebo do motelu, na tom nezáleží."

219

Kapitola 17
úterý 27. ledna

JAKMILE se přes laciné závěsy prodralo první denní světlo, Kim vzdal další pokusy o usnutí. Opatrně vstal z postele, aby neprobudil Tracy, posbíral si šaty a tiše odešel do koupelny motelu Sleeprite. Zavřel za sebou dveře a rozsvítil. Podíval se na sebe do zrcadla a lekl se. S absurdním světlým přelivem, sešitou ranou mezi obočím a červenýma očima se stěží poznával. Navzdory celodennímu vyčerpání nemohl usnout a budil se. Naposledy se probudil po páté. Celou noc se mu honily v hlavě hrozné události předchozího dne a úvahy o tom, co dělat. Představa, že je pronásledován nájemnými vrahy, byla příliš neuvěřitelná.
Kim se oholil a osprchoval. Byl vděčný za ty prosté úkony, které mu na chvíli odvedly myšlenky jinam. Sčesal si vlasy k hlavě a doufal, že tak vypadá mnohem přijatelněji.
Když se oblékl, opatrně pootevřel dveře. Byl rád, že se Tracy neprobudila. Věděl, že spala stejně špatně jako on, a přál jí, že k ránu usnula. Oceňoval její přítomnost, ale se smíšenými pocity se vyrovnával s tím, že s ním sdílí i značné riziko. Šel ke stolu a na poznámkový blok vedle telefonu napsal, že jel pro něco k snídani. Vzkaz položil na postel vedle Tracy. Pak zvedl klíček od vozu.
Na rozdíl od koupelnových dveří se hlavní dveře jen obtížně otevíraly bez hluku. Byly to těžké kovové dveře s řetězem a přídavným zámkem.
Když Kim vyšel ven, uvědomil si znovu, že je pronásledován nájemnými vrahy. Při té myšlence propadl paranoidním představám, přestože byl přesvědčen, že je v současné době v bezpečí. Ubytovali se v motelu pod falešnými jmény a platili v hotovosti.
Kim došel k autu a nasedl. Nastartoval, ale nerozjel se hned. Sledoval muže, který je v noci ubytoval. Muž viděl Kima vycházet, ale věnoval se svým povinnostem. Zametal chodník před recepcí. Kim se chtěl ujistit, že muž neudělá nic podezřelého, nepoběží telefonovat nebo podobně, pak teprve byl ochoten opustit Tracy.

Když si uvědomil své paranoidní myšlenky, v duchu se pokáral. Pochopil, že se bude muset vzpamatovat, jinak by mohl udělat nějakou nepředloženost. Zařadil rychlost, vycouval a vyjel z parkoviště.
Po několika kilometrech narazil na obchod s koblihami. Bylo tam plno řidičů a dělníků. Objednal dvě kávy, dva pomerančové džusy a několik koblih. Když stál ve frontě u pokladny, mnozí si ho podezíravě prohlíželi.
Se svým současným vzhledem budil pozornost.
Kim si oddechl, když vyšel ven. Než zamířil k vozu, všiml si titulků na novinách v automatu. Hlásaly velkými písmeny: ŠÍLENÝ DOKTOR HLEDÁ ODPLATU A VRAŽDÍ. Dole stálo menšími písmeny: Kdysi vážený odborník je na útěku před spravedlností.
Kimovi přeběhl mráz po zádech. Rychle došel k vozu a odložil jídlo a pi-

tí. Vrátil se k automatu a hledal v kapse mince. Třesoucí se rukou vytáhl jedny noviny. Dvířka automatu se s rachotem zavřela.
Jakákoliv chabá naděje, že se titulek netýká jeho, se rozplynula v okamžiku, kdy pod ním Kim našel svou vlastní fotografii. Byla stará několik let, měl na ní delší tmavé vlasy.
Doběhl k autu, posadil se a podíval se na titulní stranu novin.

EXKLUZIVNĚ PRO MORNING SUN TIMES:

MUDr. Kim Reggis, vážený kardiochirurg, bývalý přednosta kardiochirurgie v nemocnici Samaritánů, nyní lékař Univerzitní nemocnice, vzal zákon do svých rukou. Po tragické smrti vlastní dcery, k níž došlo tuto sobotu, se přestrojil, odbarvil si vlasy a pod falešným jménem nastoupil na jatkách Higgins a Hancock. Tam brutálně zavraždil jiného zaměstnance -
Carlose Matea. Předpokládá se, že motivem zločinu je přesvědčení MUDr.
Reggise, že jeho dcera zemřela na následky infekce z masa, které pocházelo z těchto jatek.
Pan Daryl Webster, prezident jatek Higgins a Hancock, sdělil redaktorovi Times, že jde o absurdní tvrzení. Řekl také, že Carlos Mateo byl pracovitý dělník a věřící katolík, který po sobě zanechal invalidní manželku a šest nezletilých dětí...

Kim vztekle odhodil noviny na sedadlo. Nemusel číst dál, už tak byl dostatečně znechucen. Zároveň si však začal dělat starosti. Nastartoval a rozjel se zpět k motelu. Vešel do pokoje s jídlem v jedné a s novinami v druhé ruce.
Tracy ho slyšela vejít a vystrčila hlavu z koupelny. Právě vyšla ze sprchy a sušila si vlasy.
"Už jsi vzhůru?" poznamenal Kim. Položil jídlo na stůl.
"Slyšela jsem tě odcházet," odpověděla Tracy. "Jsem ráda, že už jsi zpátky. Měla jsem strach, že bys mě tu mohl nechat, abys mě ušetřil problémů.
Slib mi, že to neuděláš!"
"Napadlo mě to," přiznal Kim. Sklíčeně se sesunul na židli.
"Co se stalo?" Ačkoliv Tracy věděla, co dělá Kimovi starosti, připadalo jí, že se chová neúměrně depresivně.
Kim zvedl noviny. "Přečti si tohle!"
"Je to o tom muži u Higginse a Hancocka?" zeptala se s úzkostí Tracy.
Nebyla si jistá, zda si chce přečíst jakékoliv podrobnosti.
"Ano, o tom muži a také o mně," odpověděl Kim.
"To ne!" zděsila se Tracy. "Už tě s tím spojují?` Vešla do pokoje zahalená do tenkého ručníku. Vzala od Kima noviny a přečetla si titulky.
Pomalu se posadila na okraj postele a otočila stránku, aby si přečetla celý článek.
Netrvalo jí to dlouho. Když dočetla, složila noviny a odložila je vedle sebe. Podívala se na Kima. "To je sprosté obvinění! Neopomněli se zmínit

o těch zatčeních a o tom, že ti byly pozastaveny všechny nemocniční pravomoci."
"Tak daleko jsem to nedočetl," řekl Kim. "Přečetl jsem jen první dva odstavce, ale i to mi stačilo."
"Nemůžu tomu uvěřit. Všechno se seběhlo tak rychle," poznamenala Tracy. "Někdo tě u Higginse a Hancocka musel poznat."
"To jistě. Ten člověk, kterého jsme zabili, nechtěl zavraždit Josého Ramereze. Když se mu nepodařilo mě zabít, ti, co ho platili, se rozhodli mě zničit a odsoudit mě přinejmenším na doživotí." Kim se zoufale zasmál.
"Měl jsem obavy ze soudního procesu. O médiích jsem vůbec neuvažoval.
Z toho vidíš, kolik peněz a jakou moc má masný průmysl, když si může dovolit takhle překroutit pravdu. V tom článku není ani zmínka o nějakém vyšetřování. Noviny prostě otiskly to, co jim někdo od Higginse a Hancocka řekl. Udělali ze mě chladnokrevného vraha, který z touhy po pomstě zavraždil bohabojného živitele rodiny."
"To znamená, že nemáme čtyřiadvacet, a už vůbec ne osmačtyřicet hodin na to, abychom se rozhodli, co budeme dělat," usoudila Tracy.
"Obávám se, že ne," přisvědčil Kim. "Měli jsme se rozhodnout už včera.
Ale mně je jasné, že nemám na vybranou. Musím se tomu postavit, ale musí to být pěkně zpovzdálí."

Tracy vstala a přistoupila ke Kimovi. "Ani já nemám o čem přemýšlet.
Odjedeme oba a budeme proti tomu bojovat společně."
"To znamená, že nepůjdeme na Beckyin pohřeb," upozornil ji Kim.
"Já vím."
"Myslím, že by to pochopila."
"To doufám," řekla Tracy tiše. "Moc mi chybí."
"Mně taky."
Kim a Tracy se na sebe podívali. Kim svou bývalou manželku pevně objal. Tracy se k němu přitiskla, jako by od něj byla odloučena násilím. Po chvíli se jí Kim podíval do očí. "Když tě mám takhle u sebe, je to jako za starých časů," řekl.
"Za velmi starých časů," opravila ho Tracy. "Téměř jako v minulém životě."

Kelly Andersonová se podívala na hodinky. Bylo téměř půl druhé. Zavrtěla hlavou. "Ten už nepřijde," řekla Brianu Washingtonovi.
Brian si posunul kameru na rameni. "Přece jsi nečekala, že by opravdu přišel?" zeptal se.
"Miloval svou dceru," poznamenala Kelly. "A tohle je její pohřeb."
"A venku stojí policie," dodal Brian. "Zatkli by ho na místě. Musel by být blázen, kdyby se tu ukázal."
"Myslím, že je trochu blázen," řekla Kelly. "Když za mnou přijel a chtěl, abych se do té křížové výpravy zapojila, měl takový divný výraz. Měla jsem z něj trochu strach."
"To bych se divil," prohlásil Brian. "Ty ses nikdy ničeho nebála. Řekl bych, že nemáš v žilách krev, ale led z toho ledového čaje, co pořád piješ."

222

"Ty bys měl vědět líp než kdo jiný, že je to jen maska. Mám strach pokaždé, když si stoupnu před kameru."
Kelly a Brian stáli v hale Sullivanova pohřebního ústavu. Kolem přecházeli i jiní lidé a tiše si něco povídali. Bernard Sullivan, majitel ústavu, stál u dveří. Byl zjevně nervózní a stále se díval na hodinky. Pohřeb se měl konat v jednu hodinu a program na zbytek dne byl nabitý.
"Myslíš, že doktor Reggis byl natolik blázen, aby někoho zabil, jak o tom v novinách psali?" zeptal se Brian.
"Řekněme to takhle," odpověděla Kelly, "myslím, že ho k tomu donutily okolnosti."
Brian pokrčil rameny. "Člověk nikdy neví," uzavřel filozoficky.
"Myslím, že jeho nepřítomnost je naprosto pochopitelná," uvažovala nahlas Kelly. "Ale za boha nemůžu pochopit, proč tu není Tracy. Byla to Beckyina matka a nemá důvod utíkat před zákonem. Musím říct, že mi to dělá starosti."
"Jak to myslíš?" zeptal se Brian.
"Pokud se doktor Reggis opravdu zbláznil, není tak úplně vyloučené, že by mohl svou bývalou manželku obvinit ze smrti své dcery."
"Propána, to mě nenapadlo."
"Poslouchej," rozhodla náhle Kelly. "Zavolej do redakce, ať seženou adresu Tracy Reggisové. Já si půjdu promluvit s panem Sullivanem a poprosím ho, aby nám zavolal, kdyby se tu Tracy přece jen objevila."
"Dobře," souhlasil Brian.
Zatímco Kelly zamířila k řediteli ústavu a poklepala mu na ruku, aby na sebe upozornila, Brian se vydal do kanceláře pohřebního ústavu. Za dvacet minut Brian i Kelly zastavovali před Tracyiným domem.
"No ne!" žasla Kelly.
"Co je?" zeptal se Brian.
"To auto," ukazovala Kelly na mercedes. "Myslím, že patří doktoru Reggisovi. Aspoň je to přesně to auto, kterým za mnou přijel."
"Co budeme dělat? Nerad bych, aby na nás z domu vyběhl nějaký šílenec s baseballovou pálkou nebo s pistolí v ruce."
Brian měl pravdu. Kdyby byly Kellyiny úvahy pravdivé, mohl doktor Reggis držet bývalou ženu v domě jako rukojmí, ale mohlo se také odehrát něco mnohem horšího.
"Možná že bychom si měli nejdřív promluvit se sousedy," navrhla Tracy. "Mohli si něčeho všimnout."
V prvních dvou domech jim nikdo neotevřel. Třetí dům patřil paní Englishové. Otevřela na první zazvonění.
"Vy jste Kelly Andersonová!" řekla nadšeně, když se na Kelly podívala. "Jste báječná, ráda se na vás dívám v televizi." Paní Englishová byla drobná šedovlasá dáma, vypadala jako babička z pohádky.
"Děkuji vám," řekla Kelly. "Nevadilo by vám, kdybych vám položila pár otázek?"
"Budu v televizi?" ujišťovala se paní Englishová.
"Možná ano," odpověděla Kelly. "Dáváme dohromady jeden příběh."
"Ptejte se," řekla paní Englishová.

223

"Rádi bychom se něco dozvěděli o vaší sousedce odnaproti," začala Kelly. "O paní Tracy Reggisové."
"Tam se děje něco divného," řekla paní Englishová. "To určitě."
"Opravdu?" vyzvídala Kelly. "Povězte nám o tom."
"Začalo to včera ráno," vysvětlovala paní Englishová. "Tracy přišla a prosila mě, abych sledovala její dům. Já ho

stejně sleduji, ale ona měla naprosto konkrétní přání. Přála si, abych jí řekla, kdyby přišel někdo cizí.
Jeden cizí člověk opravdu přišel."
"Byl to někdo, koho jste tu nikdy neviděla?" zeptala se Kelly.
"Nikdy," řekla rozhodně paní Englishová.
"Co dělal?"
"Šel dovnitř."
"Když tu Tracy nebyla?" zeptala se Kelly.
"Přesně tak."
"Jak se dostal dovnitř?"
"To nevím," odpověděla paní Englishová. "Myslím, že měl klíč, protože si otevřel přední dveře."
"Byl to vysoký tmavovlasý muž?"
"Ne, byl spíš menší a světlovlasý," řekla paní Englishová. "Velmi hezky oblečený. Vypadal jako bankovní úředník nebo právník."
"Co se dělo potom?"
"Nic. Ten člověk z domu neodešel, a když se setmělo, ani si nerozsvítil.
Tracy se vrátila pozdě v noci s jiným světlovlasým mužem. Ten byl vysoký a měl na sobě bílý plášť."
"Myslíte takový, jaký nosí doktoři?" zeptala seTracy a mrkla na Briana.
"Spíš řezníci," upřesnila paní Englishová. "Tracy za mnou nepřišla, i když to původně slíbila. Vešla do domu s tím druhým mužem."
"Co bylo pak?"
"Všichni byli nějakou dobu uvnitř. Pak ten první muž vyšel ven a odjel.
Později vyšla Tracy s tím druhým mužem a se zavazadly."
"Chcete říct, že měli kufry, jako by někam jeli?"
"Ano, ale odjížděli v takovou divnou dobu. Byla skoro půlnoc. Vím to jistě, protože ani nepamatuji, kdy jsem byla naposledy tak dlouho vzhůru."
"Děkuji vám, paní Englishová. Moc jste nám pomohla." Kelly naznačila Brianovi, že odcházejí.
"Budu v televizi?" zeptala se znovu paní Englishová.
"Dáme vám vědět," odpověděla jí Kelly. Zamávala a zamířila k autu. Posadila se za volant. Brian si sedl vedle ní.
"Ten příběh je čím dál tím lepší," prohlásila Kelly. "Nikdy by mě nenapadlo, že se Tracy Reggisová rozhodne prchnout se svým bývalým manželem. A já ji považovala za tak rozumnou ženskou! To mě podrž!"

Kolem třetí hodiny se polední ruch v restauraci Onion Ring na dálnici konečně uklidnil. Vyčerpaná denní směna si sbalila věci. Všichni se chystali odejít - všichni až na vedoucího Rogera Pola. Byl příliš svědomitý na

to, aby odešel, aniž by se přesvědčil, že večerní směna převzala provoz.
Pak teprve předá vše Paulovi, který ho bude zastupovat.
"Jaký je venku provoz?" zeptal se Roger a zavřel pokladnu.
"Není to tak hrozné," odpověděl Paul. "Bylo tu rušno?"
"Až moc," odpověděl Roger. "Když jsem otvíral, čekalo tu asi dvacet lidí, a tak to šlo celý den."
"Viděls ranní noviny?"
"Kéž by," povzdechl si Roger. "Neměl jsem čas se ani najíst."
"Měl by sis je přečíst," řekl Paul. "Ten bláznivý doktor, co tu byl v pátek, zavraždil včera večer jednoho chlápka u Higginse a Hancocka."
"Nepovídej!" lekl se Roger. Byl upřímně zděšen.
"Nějakého Mexičana, který měl šest dětí," dodal Paul. "Prostřelil mu hlavu. Dovedeš si to představit?"
Roger si to nechtěl představovat. Opřel se o pult. Nějak se mu roztřásly nohy. Zuřil, když ho ten doktor udeřil do tváře, teď měl však dojem, že měl vlastně štěstí. Zachvěl se, když si představil, co se mohlo stát, kdyby ten doktor měl v Onion Ringu pistoli.
"Když máš umřít, máš umřít," prohlásil Paul s filozofickým nadhledem.
Otočil se a otevřel lednici. Podíval se do krabice s hamburgery a zjistil, že je skoro prázdná.
"Skipe!" zavolal. Zahlédl Skipa vysypávat koše v restauraci.
"Máš ty noviny?" zeptal se Roger.
"Jasně," ujistil ho Paul. "Jsou v šatně. Vezmi si je."
"Co se děje?" ozval se Skip. Přišel až k objednávacímu pultu.
"Potřebuju, abys přinesl z mrazáku další hamburgery," řekl Paul. "Když už tam půjdeš, můžeš přinést i několik balíků housek."
"Můžu to tu nejdřív dodělat?" zeptal se Skip.
"Ne, potřebuju je hned. Zbyly mi tu jen dva hamburgery."
Skip něco zabručel, obešel pult a zamířil dozadu. Raději vždy dokončil jednu práci, než začal další. Začínalo ho rozčilovat, jak ho v restauraci každý komanduje.
Otevřel těžké izolované dveře mrazicího boxu a vešel do arktické zimy.
Automatické dveře se za ním zavřely. Sáhl do nejbližší krabice, ale zjistil, že je prázdná. Hlasitě zaklel. Jeho předchůdce z

denní směny mu vždycky nechal nedodělanou práci.Ta prázdná krabice se měla rozřezat a hodit do tříděného odpadu. Skip sáhl do vedlejší krabice. I ta byla prázdná. Zvedl obě krabice, otevřel dveře a vyhodil je ven. Pak se vrátil a hledal novou krabici s hamburgery. Seškrábl námrazu ze štítku na nejbližší z nich. Stálo na něm: Mercer Meats, 50 g hamburger, extra kvalita, série 6, expedice 9 - 14. Datum výroby: 12. 1. Spotřebujte do: 12. 4.
"Tuhle si pamatuje," řekl Skip nahlas. Sáhl na víko. Krabice byla otevřená.
Skip setřel námrazu ze štítku na poslední krabici, aby se přesvědčil, že nemá starší datum výroby. Bylo stejné.
Chytil načatou krabici a odtáhl ji ke dveřím mrazáku. Pak sáhl dovnitř

225

a vyndal jednu z menších krabic uvnitř. I ta byla otevřená, což jej ovšem nepřekvapilo.
Skip odnesl krabici do kuchyně, protáhl se kolem Paula, který čistil gril, a uložil ji do lednice.
"Konečně jsme se dostali k těm hamburgerům, které jsem omylem načal před týdnem," ohlásil Skip a zabouchl lednici.
"Pokud už jsme spotřebovali všechny ostatní, je to v pořádku," řekl Paul, aniž zvedl hlavu od grilu.
"Zkontroloval jsem to," ujistil ho Skip. "Žádné starší už tam nejsou."

Velké hodiny na zdi ve zpravodajské místnosti WENE ukazovaly přesný čas. Kelly se na ně podívala: bylo přesně 18.07. Místní zprávy běžely od půl šesté. Její příspěvek byl plánován na 18.08, ale technik si ještě hrál s mikrofonem. Kelly bušilo srdce jako obvykle.
Náhle se jedna z velkých kamer otočila přímo na ni. Kameraman přikyvoval a tiše říkal něco do mikrofonu. Koutkem oka zahlédla Kelly režiséra - vzal si do ruky mikrofon a mířil k ní. V pozadí viděla hlasatelku Marilyn Wodinskou, která právě dokončovala přehled celostátních zpráv.
"Proboha," vzdychla Kelly, odstrčila technikovi ruku a sama si upevnila mikrofon. Během několika vteřin zvedl režisér ruku s roztaženými prsty a pomalu odpočítával tím, že jeden za druhým krčil. Poslední namířil na Kelly. Zároveň se rozběhla kamera.
"Dobrý večer," začala Kelly. "Máme pro vás podrobnou informaci o smutné události, která vypadá jako řecká tragédie. Představte si naprosto normální rodinu. Asi tak před rokem byl otec rodiny nejznámější kardiochirurg v zemi, matka - psychoterapeutka, uznávaná odbornice ve svém oboru, a roztomilá dcera - talentovaná mladá krasobruslařka. Celé drama začalo nejspíš sloučením Univerzitní nemocnice s Nemocnicí Samaritánů.
To vyvolalo v rodině první neshody. Brzy následoval rozvod a složité určování opatrovnictví. Před několika dny, přesně v sobotu odpoledne, dívenka zemřela na infekci kmenem E, coli, která se objevuje v ojedinělých epidemiích po celé zemi. Doktor Kim Reggis, její otec, byl touto událostí zdrcen a usoudil, že za smrt jeho dcery je zodpovědný místní masný průmysl. Byl přesvědčen, že se dívka nakazila v restauraci Onion Ring. Všechny restaurace Onion Ring kupují hamburgery od Mercer Meats a Mercer Meats kupuje většinu masa z jatek Higgins a Hancock. Doktor Kim Reggis se pod falešným jménem a v převlečení za rockera nechal najmout u Higginse a Hancocka, kde zastřelil jiného zaměstnance. Zavražděný je Carlos Mateo, který po sobě zanechal invalidní manželku a šest nezletilých dětí.
Podařilo se nám zjistit, že pistole, nalezená na místě činu, patřila doktoru Reggisovi a byly na ní jeho otisky prstů. Doktor Reggis je nyní na útěku a pátrá po něm policie. Aby byl příběh ještě neskutečnější, k doktoru Reggisovi se přidala Tracy Reggisová, jeho bývalá manželka. V současné době jen nevíme, zda k tomu byla přinucena, nebo jej doprovází z vlastní vůle.

226

Hovořili jsme s panem Carlem Stahlem, ředitelem společnosti Foodsmart. Zeptali jsme se, zda se Becky Reggisová mohla nakazit infekcí E. coli v některé z restaurací Onion Ring."
Kelly si s úlevou oddechla. Zezadu přišla vizážistka, upravila jí pramínek vlasů a napudrovala čelo. Mezitím se na monitoru objevila tvář Carla Stahla.
"Děkuji vám, Kelly, za možnost promluvit k vašim divákům," řekl Carl s vážným výrazem. "Dovolte mi podotknout, že jsem znal Tracy i Becky Reggisovou osobně a jsem celou tou událostí prostě zdrcen. Abych však odpověděl na vaši otázku: Je naprosto vyloučené, aby se slečna Reggisová nakazila v restauraci Onion Ring. Všechny hamburgery se připravují tak, aby vnitřní teplota dosáhla sedmdesáti stupňů Celsia, což je vyšší teplota, než se obvykle doporučuje. Trváme dokonce na tom, aby ji naši šéfkuchaři dvakrát denně kontrolovali."
Režisér opět ukázal na Kelly a na kameře se rozsvítilo červené světlo.
"Tutéž otázku jsme položili Jackovi Cartwrightovi z Mercer Meats," pokračovala Kelly a dívala se přímo do kamery.
Opět se uvolnila, když se rozsvítil monitor a na něm se objevil Jack Cartwright.
"Mercer Meats dodává hamburgery celé síti restaurací Onion Ring," řekl Jack. "Tyto hamburgery se vyrábějí z nejkvalitnějšího libového mletého hovězího masa. Neznám způsob, jak by po nich mohl někdo onemocnět.
Mercer Meats dodržuje, ba dokonce překonává nařízení ministerstva zemědělství, týkající se čistoty při zpracování masa. Restaurace Onion Ring dostávají ty nejkvalitnější suroviny, které je naše technologie schopná vyrobit a které lze za peníze koupit."
Kelly bez zaváhání vstoupila do závěru Jackova projevu. "Stejnou otázku jsme položili i panu Darylu Websterovi, řediteli jatek Higgins a Hancock."
Monitor se rozsvítil potřetí. "Onion Ring dostává hamburgery z nejkvalitnějšího masa na světě," řekl Daryl sebevědomě a ukazoval prstem do kamery. "Rád bych slyšel někoho, kdo by to chtěl zpochybnit. My u Higginse a

Hancocka jsme hrdí na to, že zásobujeme čerstvým hovězím masem takového odběratele, jakým je Mercer Meats. Rád bych řekl, jaká je pro všechny tragédie, že jeden z našich zaměstnanců byl chladnokrevně zavražděn. Doufám, že vrah bude pohnán k odpovědnosti dřív, než zabije někoho dalšího."
Kelly zvedla obočí a zadívala se do kamery, která se opět rozběhla. "Jak vidíte, tragická smrt dívky a následná vražda vyvolaly řadu emocionálních reakcí. To je příběh rodiny Reggisových a jeho tragické následky. Zpravodajství WENE vás bude informovat o dalším vývoji. Předávám opět slovo Marilyn."
Kelly si oddechla a odepnula mikrofon. Z dálky byl slyšet Marilynin hlas: "Děkuji ti, Kelly, za ten smutný příběh. Nyní budeme pokračovat dalšími místními zprávami..."

227

Kelly stiskla dálkové ovládání garážových dveří. Když se začaly zavírat, vystoupila z auta. Přehodila si kabelku přes rameno a vyšla po třech schodech z garáže do domu.
V domě bylo ticho. Čekala, že najde Caroline na pohovce u televize, ale televize byla vypnutá a Caroline nebylo nikde vidět. Kelly slyšela jen tiché cvakání počítačové klávesnice z knihovny.
Otevřela lednici a nalila si džus. Se sklenicí v ruce prošla jídelnou a nahlédla do knihovny. Edgar seděl u počítače. Kelly vešla a políbila ho na tvář. Edgar ani neodtrhl oči z obrazovky.
"Ta tvoje zpráva o doktoru Reggisovi byla zajímavá," řekl. Cvakl dvakrát myší a podíval se na Kelly.
"Myslíš?" zeptala se Kelly bez velkého zájmu. "Díky."
"Je to smutný příběh," dodal Edgar.
"To je mírně řečeno," poznamenala Kelly. "Před rokem byl vzorem úspěšného Američana. Jako kardiochirurg měl všechno, co si mohl přát: obdiv, fantastickou rodinu, dům, prostě všechno."
"Ale ten dům byl vlastně domeček z karet," řekl Edgar.
"Asi ano." Kelly vzdychla. "Kde je Caroline? Napsala si úkoly?"
"Většinu ano," odpověděl Edgar. "Nebylo jí dobře, šla si lehnout.-"
"Co je jí?" zeptala se Kelly. Caroline si obvykle nenechala ujít povolenou televizi.
"Nic hrozného," ujistil ji Edgar. "Je jí špatně od žaludku a má křeče v břiše. Řekl bych, že se jen přejedla. Trvala na tom, že se po bruslení zastavíme v Onion Ringu. Bylo tam narváno. Navíc mám dojem, že to trochu přehnala. Dala si dva hamburgery, koktejl a velké hranolky."
Kelly se nepříjemně sevřel žaludek.
"V kterém Onion Ringu jste byli?" zeptala se.
"Na dálnici," odpověděl Edgar.
"Myslíš, že už spí?"
"To nevím, ale šla si lehnout teprve před chvílí."
Kelly odložila skleničku s džusem. Vyšla z místnosti a vyběhla po schodech. Bylo na ní znát, že má strach. Před dceřiným pokojem se zastavila a poslouchala. Slyšela zas jen cvakání klávesnice, které sem doléhalo z knihovny.
Kelly tiše pootevřela dveře. Uvnitř byla tma. Otevřela dveře dokořán, vešla a tiše přistoupila k posteli.
Caroline tvrdě spala. Vypadala jako andílek. Dýchala klidně a pravidelně.
Kelly odolala pokušení natáhnout ruce a obejmout ji. Chvíli jen stála v šeru a uvažovala o tom, jak Caroline miluje a co pro ni všechno znamená. Při těch myšlenkách si začala připadat velmi zranitelná. Život je vážně jen domeček z karet.
Kelly tiše vycouvala z pokoje, zavřela dveře a sešla dolů. Vrátila se do knihovny, vzala si skleničku s džusem a posadila se na koženou pohovku.
Odkašlala si.
Edgar se na ni otočil. Znal Kelly dobře a pochopil, že si chce promluvit.
Vypnul počítač.
"Co se děje?" zeptal se.

228

"Jde o ten příběh o doktoru Reggisovi," řekla Kelly. "Nejsem s ním spokojená. Řekla jsem to režisérovi, ale přemluvil mě. Tvrdil, že je to jen zajímavá zpráva, nic podstatného, s čím bych měla ztrácet víc času. Ale já budu pokračovat."
"Co tě k tomu vede?" zeptal se Edgar.
"Jsou v tom některé nezodpovězené otázky," vysvětlovala Kelly. "Nejpalčivější z nich se týká inspektorky ministerstva zemědělství. Jmenuje se Marsha Baldwinová. Když se tu Kim Reggis v neděli stavil, tvrdil, že ta žena zmizela. Naznačoval, že se jí mohlo přihodit něco zlého."
"Předpokládám, žes ji hledala," podotkl Edgar.
"Tak trochu," přiznala Kelly. "Nebrala jsem Kima Reggise příliš vážně.
Jak už jsem ti říkala, myslela jsem si, že se po smrti dcery zbláznil. Choval se divně a ta žena byla nezvěstná sotva pár hodin. Usoudila jsem, že je prostě paranoidní."
"Tu ženu jsi nenašla, co?"
"Ne, nenašla," odpověděla Kelly. "V pondělí jsem to zkoušela po telefonu, ale ještě jsem to nebrala vážně. Dneska jsem zavolala přímo do oblastní kanceláře ministerstva zemědělství. Když jsem se na ni zeptala, řekli mi, že se musím obrátit na vedoucího. To mi samozřejmě nevadilo, ale on mi stejně nic neřekl. Prohlásil jen, že ji nikdo neviděl. Když jsem zavěsila, uvědomila jsem si, jak je divné, že mi takovou informaci musel sdělit sám vedoucí."

"To je divné," připustil Edgar.
"Zavolala jsem tam znovu a zeptala jsem se, kde pracovala," řekla Kelly. "Zkus uhodnout kde!"
"Nemám ponětí," řekl Edgar.
"V Mercer Meats."
"To je zajímavé. Co chceš udělat?"
"Ještě nevím," přiznala Kelly. "Samozřejmě že bych moc ráda našla doktora Reggise. Mám pocit, že jsem ho pořád jen pronásledovala."
"Naučil jsem se respektovat tvou intuici," poznamenal Edgar. "Pusť se do toho."
"Ještě něco," dodala Kelly. "Neber Caroline do restaurací Onion Ring.
Hlavně ne do té na dálnici."
"Proč?" divil se Edgar. "Chutná jí tam."
"Dejme tomu, že to je moje intuice."
"Radši jí to řekni sama," protestoval Edgar.
"Klidně," ujistila ho Kelly.
Zvonek je oba překvapil. Kelly se podívala na hodinky. "Kdo může zvonit v úterý v osm večer?"
"Nemám tušení," řekl Edgar. "Jdu se podívat."
"Budu ráda," prohlásila Kelly.
Kelly přemýšlela o tom, jak bude pokračovat v pátrání, a bezmyšlenkovitě si mnula spánky. Pokud neseženе samotného doktora Reggise, bude to dost složité. Snažila se rozpomenout na všechno, o čem se Kim zmiňoval, když ji v neděli navštívil.

229

Z haly slyšela hlasy. Edgar si s někým povídal a bylo mu řečeno, kam se má podepsat. Za pár minut se vrátil. V ruce držel hnědou obálku a prohlížel si štítek s adresou.
"Dostalas balíček," řekl. Zatřásl obálkou. Uvnitř se něco volně pohybovalo.
"Od koho?" zeptala se Kelly. Neměla ráda záhadné zásilky.
"Není tam zpáteční adresa," odpověděl Edgar. "Jen iniciály KR."
"KR," zopakovala Kelly. "Kim Reggis?"
Edgar pokrčil rameny. "I to je možné."
"Ukaž mi to."
Edgar jí podal obálku. Kelly ji prohmatala. "Nezdá se, že by to mohlo být nebezpečné. Vypadá to jako cívka obložená papírem."
"Tak to otevři," pobídl ji Edgar.
Kelly otevřela obálku a vytáhla z ní několik úředně vyhlížejících formulářů a staromódní magnetofonový pásek na cívce. Na ní byl přilepen poznámkový papírek s nápisem: Kelly, chtěla jste důkazy, tady je máte.
Ozvu se. Kim Reggis.
"Ty formuláře jsou z jatek Higgins a Hancock," řekl Edgar. "Je k nim přiloženo nějaké hlášení."
Kelly prolistovala papíry a zavrtěla hlavou. "Tak mám dojem, že moje pátrání právě nabralo obrátky."

230

Závěr středa 11. února

STARÉ NÁKLADNÍ AUTO prskalo a škytalo, ale motor stále běžel. Přejelo malý potok a teď pomalu šplhalo do svahu.
"To mě podrž, takhle hlubokej ten potok nepamatuju," řekl Bart Winslow.
On a jeho partner Willy Brown jeli po opuštěné venkovské cestě. Vraceli se k hlavní silnici potom, co naložili uhynulého vepře. Pršelo už druhý den, cesta byla rozmoklá a samá kaluž.
"Něco mě napadlo," řekl Bart po chvíli. Vyplivl trochu rozžvýkaného tabáku z okna. "Benton Oakly nebude mít moc velkou farmu, jestli všechny krávy dostanou takovou sračku, jako ta, co jsme naložili před tím prasetem."
"To je jasný jak facka," přisvědčil Willy. "Ale tahle není o moc horší než ta, co jsme odváželi asi před měsícem. Co kdybysme ji zase prodali na jatka jako tamtu?"
"To by šlo," přisvědčil Bart. "Problém je, že bysme museli jet až na jatka VNB v Laudersville."
"Já vim," odpověděl Willy. "Ta ženská z televize nechala Higginse a Hancocka na několik tejdnů zavřít, prej kvůli ňákýmu vyšetřování."
"Fajn na tom je, že jatka VNB nejsou zdaleka tak vybíravá jako Higgins a Hancock," řekl Bart. "Pamatuješ, jak jsme jim prodali ty dvě krávy, co byly studený jako krůta z ledničky?"
"No jasně," přisvědčil Willy. "Kdy myslíš, že Higgins a Hancock zase začne pracovat?"
"Prej příští pondělí. Nenašli nic jinýho než pár přistěhovalců bez papírů."
"To se nedivím. Tak co uděláme s tou krávou, co máme vzadu?"
"Zkusíme to," rozhodl Bart. "Padesát babek je furt lepší vejdělek než pětadvacet."

231

DOSLOV

ZÁKLADNÍM PŘEDPOKLADEM životního štěstí je dobré zdraví. Minimálním požadavkem pro udržení zdraví jsou čistá voda a nekontaminované potraviny. Lidé žijící v civilizované společnosti se snaží o řešení prvního problému od začátku urbanizace. Inženýrské sítě jej vyřešily teprve nedávno. Bohužel situace, týkající se druhého problému, je opačná. Došlo ke značnému zlepšení skladování potravin, především díky mrazicí technice, ale situace se zkomplikovala stoupajícími nároky na množství potravin a jejich ceny. Intenzifikace zemědělství a pěstování dobytka vedly k novým hrozivým možnostem kontaminace potravin a mohou se objevit další. Tento problém si žádá řešení. Lidem, kteří by se o této vážné situaci chtěli dozvědět něco víc a seznámit se s jejími důsledky, doporučuji přečíst publikaci:
Fox, Nicols, Zpustošení: Co se děje s našimi Zdroji potravy a proč jsme vystaveni stoupajícímu riziku (Spoiled: What is Happening to Our Food Supply and Why We Are Inereasingly at Disk, Basic Books,1997, Penguin, 1998.)